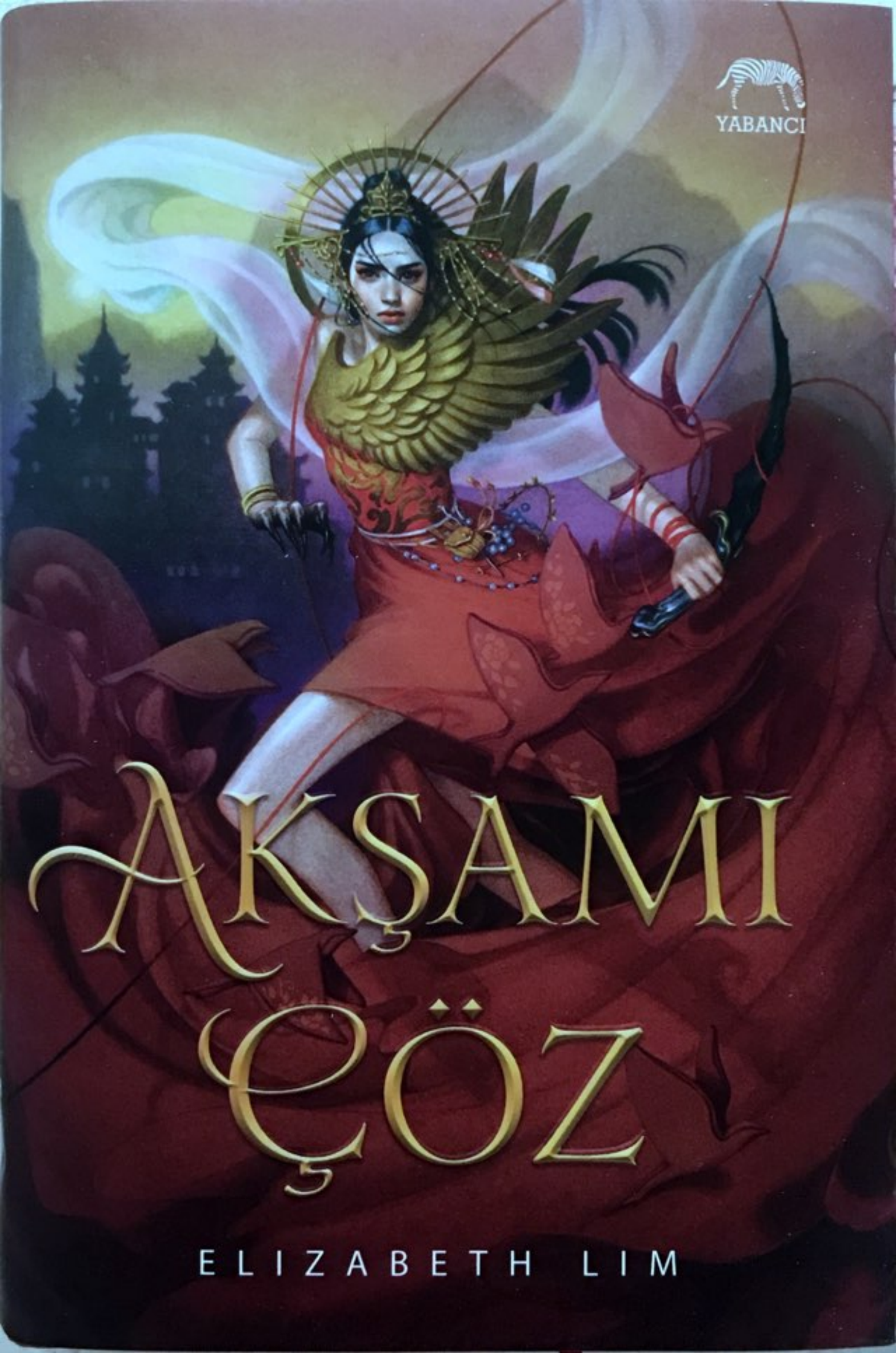

YABANCI
AKŞAMI ÇÖZ
ELIZABETH LIM

ELIZABETH LIM

AKŞAMI ÇÖZ

YILDIZLARIN KANI

II

Çeviren

Elif Nihan Akbaş

Bana cesaret verdiği için anneme,
Hayal gücümü beslediği için babama
Ve yol boyunca daima benimle birlikte güldüğü için Victoria'ya

Yağmuryağdıran Doruğu
AY DAĞLARI
DHOYA ORMANI
Güneş Tapınağı
Büyük Baharat Yolu
SAMARAN
A'LANDI
Samarand Geçidi
NIYAN
GANGSUN
HALAKMARAT GÖLÜ
JINGAN NEHRİ
Yaz Sarayı
ŞAKIYAN DAĞLARI
AGORIA
TAIJIN DENİZİ
BALAR
Shansen'in Sarayı
KUZEY A'LANDI
Güz Sarayı
KIATA KRALLIĞI
JAPPOR
Bahar Sarayı
Kış Sarayı
TURA DAĞLARI
LEYANG NEHRİ
Kamalan Limanı
UNUTULMUŞ LAPZUR ADALARI
TAMBU ADALARI
CUIYAN OKYANUSU

Bir zamanlar bir annem vardı.

Bana avlumuzdaki dut ağaçlarında yetişen ipekböceklerinden yapılan en ince iplikleri ve yumakları eğirmeyi öğretmişti. Binlerce kozayı sabırla kazırdı ve birlikte ahşap makaralara bürümcük ipliklerini dolardık. Küçük parmaklarımın çıkrıkta nasıl hızlı çalıştığını, ipeği ay ışığı huzmeleri gibi nasıl eğirdiğimi görünce babama beni yanına terzi çırağı olarak almasını söyledi.

Babam kabul edince annem, "Babandan her şeyi öğrenmeye bak," dedi. "O Gangsun'un en iyi terzisidir ve eğer çok çalışırsan bir gün sen de öyle olacaksın."

"Peki, anne," dedim itaatkârca.

Belki de bana kızların terzi olamayacağını söylemiş olsa hikâyem çok farklı gelişecekti. Ama öyle olmadı.

Annem, abilerimi –cesur Finlei, düşünceli Sendo ve haşarı Kenton– yetiştirirken babam da bana kesmeyi, dikmeyi ve nakış yapmayı öğretti. Gözlerimi basit çizgilerin ve şekillerin ötesini görecek, gölgeleri manipüle edip güzelliği yapıyla dengeleyecek şekilde eğitti. Kaba saba pamuklulardan en iyi ipeklilere dek her türden kumaşla çalışmamı, kumaşlar konusunda ustalaşmamı ve tenin üzerine nasıl dökülecekleri hissetmemi sağladı. Birini atlayacak olsam bütün dikişlerimi tekrarlattı ve hatalarım sayesinde tek bir dikişin, insanın üzerine oturan ve oturmayan elbise arasındaki farkı oluşturduğunu öğrendim. Dikkatsiz bir söküğün onarılabileceğini ama geri alınamayacağını.

Babamın verdiği eğitim olmasa asla İmparator'un terzisi olamazdım. Ama bana deneme cesaretini veren annemin inancıydı.

Akşamları, dükkânımız kapandıktan sonra yara içindeki parmaklarıma merhem sürerdi. "Baban seni çok çalıştırıyor," derdi.

"Önemli değil, anne. Dikiş dikmeyi seviyorum."

Göz göze gelebilmek için çenemi kaldırdı. Her ne gördüyse, iç çekti. "Sen gerçekten de babanın kızısın. Pekâlâ ama şunu unutma: Terzilik bir zanaat olabilir ama aynı zamanda da bir sanattır. Pencerenin kenarına otur, ışığı hisset ve bulutlarla kuşları izle." Duraksadı, omzumun üzerinden bütün gün kestiğim şablonlara baktı. "Ayrıca eğlenmeyi de unutma, Maia. Kendin için de bir şey yapmalısın."

"Ama ben hiçbir şey istemiyorum."

Annem başını düşünceli bir edayla yana eğdi. Aile sunağımızdaki yanıp bitmiş tütsüleri değiştirirken Amana'nın mihrapta duran üç heykelinden birini eline aldı. Sade oymalardı, yüzler ve elbiseler güneşten solmuştu. "Neden Ana Tanrıça için üç elbise yapmıyorsun?"

Gözlerim kocaman açıldı. "Anne, yapamam. Onların..."

"...dünyadaki en güzel elbiseler olması gerek," diye tamamladı annem cümlemi. Saçlarımı karıştırdı ve alnımı öptü. "Ben sana yardım ederim. Birlikte düşleriz."

Anneme sarıldım, yüzümü göğsüne gömdüm ve ona öyle sıkı sardım ki boğazından bir santurun yumuşak tınılarını andıran bir kahkaha koptu.

Onun gülüşünü bir kez daha duymak için neler vermezdim. Annemi bir kez daha görmek – yüzüne dokunmak ve parmaklarımı kalın örgüsünün içinden geçirirken o simsiyah saçlarının sırtından aşağı doğru dalgalandığını hissetmek için. Ne kadar denersem deneyeyim, onun saçları kadar yumuşacık bir ipek dokuyamadığımı hatırlıyordum. Yanaklarındaki ve kollarındaki çillerin yıldızlar olduğunu düşündüğümü de hatırlıyordum. Keton'la ben onun kucağına otururduk, ben çillerini saymaya çalışırdım, Keton da onları süpürüp atmaya.

Bize anlattığı o hikâyeler! Gangsun'dan ayrılıp deniz kenarında yaşamanın hayalini kuran annemdi. Büyürken dinlediği hikâyeleri

bize aktardı – korkusuz denizciler, su ejderhaları ve dilekleri gerçekleştiren altın balık. Sendo'nun büyük bir zevkle ruhuna nakşettiği hikâyeler.

Annem perilere ve hayaletlere, iblislere ve tanrılara inanırdı. Bana gelip geçen yolcular için tılsımlar dikmeyi, atalarımızın ruhuna yakmak için kâğıttan kıyafetler kesmeyi, kötü ruhlardan korunmak için muskalar yazmayı öğretti. En çok da kadere inanırdı.

"Keton, babam gibi bir terzi olmanın benim kaderim olmadığını söylüyor," demiştim bir öğleden sonra anneme hıçkırarak. Abimin sözleri canımı yaktığından ağlıyordum. "Kızların sadece dikişçi olabileceğini ve eğer çok çalışırsam hiç arkadaşım olmayacağını ve hiçbir oğlanın beni istemeyeceğini söylüyor..."

"Sen abine kulak asma," dedi annem. "O sende nasıl bir yetenek olduğunu anlamıyor, Maia. Henüz anlamıyor." Elbisesinin yeniyle gözyaşlarımı sildi. "Önemli olan şu, *sen* bir terzi olmak istiyor musun?"

"Evet," dedim kısık sesle. "Her şeyden çok. Ama yalnız olmak da istemiyorum."

"Olmayacaksın," diye söz verdi. "Senin kaderin bu değil. Terziler, kadere çoğu kişiden daha yakındır. Neden, biliyor musun?"

Bir cevap için beynimi patlattım. "Babam diyor ki, işini yaparken diktiği iplikler o şeye can veriyormuş."

"Ondan daha fazlası," diye yanıtladı annem. "Terzilik, tanrıların bile saygı duyduğu bir zanaattır. Onda büyülü bir şeyler vardır. En basit ipliğin bile büyük bir gücü vardır."

"Güç mü?"

"Ben sana hiç kader ipliğinden bahsettim mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Herkesin, bir başkasına bağlı bir ipliği vardır – yanında olacak ve seni mutlu edecek birine. Benimki babana bağlıydı."

El ve ayak bileklerime baktım. "Ben bir şey göremiyorum."

"Onu *göremezsin*." Annem usulca kıkırdadı. "Yalnızca tanrılar görebilir. İplik uzun olabilir, dağları ve nehirleri aşabilir ve ucunu

bulmak yıllar sürebilir. Ama doğru kişiyle karşılaştığında anlayacaksın."

"Ya biri ipi keserse?" dedim endişeyle.

"Hiçbir şey onu bozamaz çünkü kader, en güçlü sözdür. Ne olursa olsun birbirinize bağlı olacaksınız."

"Benim sana, babama ve Finlei'ye bağlı olduğum gibi mi? Sendo'ya?" Keton'a kızgındım, o yüzden en küçük abimle birbirimize bağlı olup olmamamız umurumda değildi.

"Benzer ama farklı." Annem burnuma dokundu ve şefkatle sıvazladı. "Günün birinde anlayacaksın."

O gece kırmızı bir ip makarasını aldım ve ayak bileğime bağlamak için bir parça kestim. Abilerimin görüp benimle dalga geçmesini istemediğimden gevşek ucunu da pantolonumun paçasının içine sıkıştırdım. Ama bacağımdaki o gizli gıdıklanma hissiyle yürürken, birlikte olmaya yazgılı olduğum insanı gördüğümde bir şey hisseder miyim diye merak ettim. Acaba ip hafifçe çekiştirir miydi? Uzayıp diğer yarısına bağlanır mıydı?

Aylarca ayak bileğimde o iple gezdim. O yavaş yavaş yıprandı ama benim kadere inancım yıpranmadı.

Ta ki kader annemi benden alıncaya kadar.

Tıpkı dükkân-evimizin hemen dışındaki selvi ağacına olduğu gibi ağır ağır geldi ve aylar sürdü. Cılız dallarından her gün yapraklar döküldü – başlarda sadece birkaç taneydi ama sonbahar yaklaştıkça gitgide arttı. Sonra bir gün uyandım ve tüm dalların çıplak olduğunu gördüm. Artık selvi ağacımız yoktu. En azından ilkbahara kadar.

Anneminse bir ilkbaharı yoktu.

Onun sonbaharı ara sıra vuran öksürüklerle başladı, her seferinde bir tebessümle örtüyordu onları. Finlei'nin çok sevdiği domuz etli mantılara lahana eklemeyi unuttu, uykudan önce Sendo'yla bana anlattığı hikâyelerdeki kahramanların adını unuttu. Hatta kart oyununda Keton'un kazanmasına izin verdi ve ona pazardaki ayak işleri için çok fazla para verdi.

Bu işaretler üzerinde çok düşünmedim. Annem iyi hissetmese bize söylerdi.

Derken bir kış sabahı, ben tam da Amana heykellerimizi o üç elbiseyle –güneşin, ayın ve yıldızların elbiseleriyle– süslemeyi bitirmişken annem mutfakta bayıldı.

Onu sarstım. Hâlâ çok küçüktüm ve kucağıma dayamak için kaldırdığım başı çok ağırdı.

"Baba!" diye haykırdım. "Baba! Uyanmıyor!"

O sabah her şey değişti. Atalarıma ölümden sonraki hayatlarında huzur dilemek yerine annemi korumaları için dua ettim. Amana'ya, boyadığım ve giydirdiğim üç heykele, annemin yaşamasına izin versin diye dua ettim. Abilerimin ve benim büyüdüğümü görmesine izin versin ve onu çok seven babamı yalnız bırakmasın diye.

Ne zaman gözlerimi kapayıp geleceği gözümde canlandırsam, ailemi bir bütün olarak görüyordum. Annemi babamın yanında gülerken ve yemeklerinin o hoş kokuları arasında bize takılırken görüyordum. Abilerimi çevremde görüyordum – Finlei dik oturmamı hatırlatıyor, Sendo bana fazladan mandalina veriyor ve Keton örgülerimi çekiştiriyordu.

Nasıl da yanılmışım.

Annem, sekizinci yaş günümden bir hafta önce öldü. Doğum günümü ailem için beyaz yas kıyafetleri dikerek geçirdim, sonraki yüz gün boyunca da o kıyafetleri giydik. O sene kış daha soğuktu.

Ayak bileğimdeki kırmızı ipi kestim. Babamın annemsiz nasıl da yıkık göründüğünü görünce, birine bağlı olmak ve aynı acıyı çekmek istemedim.

Yıllar geçtikçe tanrılara olan inancım da soldu ve büyüye inanmayı bıraktım. Hayallerimin üzerine kepenk indirdim ve kendimi ailemizi bir arada tutmaya, babam, abilerim ve kendim için güçlü durmaya adadım.

Ne zaman küçücük bir mutluluk kalbimin çatlaklarından sızıp da onu yeniden tamamlamaya cüret edecek olsa kader yeniden devreye girerek bana yazgımdan kaçamayacağımı hatırlattı. Kader

kalbimi almış ve yavaş yavaş parçalamıştı: Finlei öldüğünde, sonra Sendo öldüğünde ve Keton bacağında kırıklar, gözlerinde hayaletlerle geri döndüğünde.

Eski Maia olsa, o parçaları alır ve hepsini titizlikle dikerek bir araya getirirdi. Ama artık o eski Maia değildim.

Bugünden sonra her şey farklı olacaktı. Bugünden sonra, kader beni ele geçirdiğinde onunla yüzleşecek ve kendi kaderimi tayin edecektim.

Bugünden sonra, kalbim olmayacaktı.

BİRİNCİ KISIM

GÜNEŞİN KAHKAHASI

BİRİNCİ BÖLÜM

Güz Sarayı, binlerce kırmızı fenerle aydınlatılmıştı. Fenerlerin asıldığı ipler o kadar inceydi ki ışıklar çatıdan çatıya uçuşan uçurtmalar gibi görünüyordu. Bütün gece onların rüzgârda dans edişini ve alacakaranlığı parlak bir ışıltıya boyamalarını seyredebilirdim ama aklım başka yerdeydi. Zira kırpışıp duran ışık denizinin altı, Muazzam Ahenk Meydanı imparatorluk düğünü için hazırlanmıştı.

İmparator Khanujin'in Leydi Sarnai'yle evliliğini kutlamak için etrafın büründüğü tüm bu kırmızıları görmek beni memnun etmeliydi. Onların birleşmesinin A'landi'ye nihayet bahşedeceği barış için çok çalışmış, çok fazla şey feda etmiştim.

Ama ben artık o eski Maia değildim.

Güz Sarayı'nın parlak kırmızı kapıları gümbürdedi ve düğün alayını görmek için bir hizmetçi kalabalığını ittirerek kendime yer açtım. Alayın en başında Leydi Sarnai'nin babası olacaktı: Shansen. Ülkemi içeriden yaralayan, savaşı uğruna iki abimi kaybettiğim ve koca koca adamların yalnızca adının geçmesiyle bile ürperdiği adamı görmek istiyordum.

Altın kaplama zırhı, gösterişli zümrüt yeşili kıyafetlerinin altında ejderha pulları gibi parlayan Shansen haşmetli, beyaz bir atın üzerindeydi. Sakalının ve kaşlarının uçları kırlaşmıştı. Hayal ettiğim kadar korkutucu görünmüyordu – ta ki gözlerini görene kadar; siyah inciler gibi parıldıyorlardı. Kızınınkiler kadar ateşliydi ama daha zalimdi.

Hemen arkasında gözde savaşçısı Lord Xina, onun ardında da Shansen'in hepsi babalarının koyu renk, huzursuz edici gözlerini almış olan üç oğlu ve kol yenlerinde, Shansen'in amblemi olan kaplan işli yamalar bulunan bir askeri alay vardı.

"Shansen, Ahenk Salonu'nun basamaklarını inecek," diye duyurdu Başbakan Yun yüksek sesle. "Orada kızı Sarnai Opai'a Makang, İmparator'umuzun eşi olarak hazır bekleyecek."

"Yarın," diye devam etti Başbakan Yun, "Hediye Alayı, İmparator'un sarayında gerçekleşecek. Üçüncü gün, Leydi Sarnai resmî olarak Göklerin Oğlu İmparator Khanujin'in yanında İmparatoriçe olarak yer alacak. Tanrıların gözünde evliliklerini kutlamak için son bir ziyafet tertip edilecek."

Düğün müziği yükselerek Shansen ve adamlarının basamakları çıkarken oluşturdukları gürültüyle birleşti. Fişekler gök gürültüsü kadar yüksek sesle gümbürderken düğün davullarının her darbesi öyle bir gümlüyordu ki ayağımın altında yer sarsılıyordu. Sekiz adam, işlemeli ipeklerle örtülmüş ve üzerine turkuaz ve altın rengi ejderhalar çizili sırlı çinilerle zırhlandırılmış altın bir vagon taşıyarak salon boyunca ilerledi.

Shansen salonun girişindeki yerini alınca İmparator Khanujin tahtırevanından dışarı çıktı. Müzik kesildi ve hepimiz yerlere kadar eğildik.

"Yüz Diyarın Hükümdarı," diye şakıdık, "Kralların Kağanı, Göklerin Oğlu, Amana'nın gözdesi, A'landi'mizin Görkemli Hükümdarı. On bin yıl yaşayasınız."

"Hoş geldiniz, Lord Makangis," diye selamladı İmparator Khanujin adamı. "Sizi Güz Sarayı'nda ağırlamak bir şeref."

Sarayın arkasından havai fişekler patladı ve yıldızların da ötesine uzandı.

Herkes görüntüye hayranlıkla bakarak, "Ah!" diye soludu.

Kısacık bir an ben de hayret ettim. Daha önce hiç havai fişek görmemiştim. Sendo bir keresinde bana anlatmaya çalışmıştı ama o da hiç görmemişti.

"Gökyüzünde açan nilüferler gibi, ateşten ve ışıktan yapılmışlar," demişti.

"O kadar yükseğe nasıl çıkıyorlar?"

"Birileri onları ateşliyor." Kuşkuyla bakarak kaşlarımı çattığımda omuzlarını silkmişti. *"Bana surat yapma, Maia. Her şeyi de bilemem ya. Belki de büyüdür."*

"Nasıl açıklayacağını bilmediğin her şey için bunu söylüyorsun."

"Ne olmuş öyle yapıyorsam?"

Gülmüştüm. *"Ben büyüye inanmıyorum."*

Ama şimdi havai fişekler gökyüzünde parlarken, simsiyah geceye sarı ve kırmızı renklerini sıçratırken büyünün hiç de böyle görünmediğini biliyordum. Büyü gökyüzünden dökülen yıldızların kanıydı, iplikten ve umuttan mucizeler dokumaya hevesli büyülü makasımın söylediği şarkıydı. Gökyüzüne uçuşan renkli tozlar değil.

Etrafımdakiler sevinçle haykırırken sekiz genç adam başka bir altın tahtırevanı İmparator'un yanına doğru taşıdı. Her yanına asılı fenerler titizlikle resmedilmiş bir zümrüdüankayı aydınlatıyordu.

İmparator'un ejderhasıyla uyumlu bir zümrüdüanka. Ülkeye yeni bir yaşam üfleyecek, onun savaşın küllerinden yeniden doğmasına yardım edecekti.

Görevliler tahtırevanı indirdi ama Leydi Sarnai dışarı çıkmadı. Öyle yüksek sesle ağlıyordu ki meydanın en arkasından bile onu duyabiliyordum. Bazı köylerde gelinin düğünden önce ağlaması bir gelenekti, onu yetiştiren anne babasına onlardan ayrıldığı için üzüldüğünü gösteren bir saygı işaretiydi.

Ama hiç de Shansen'in kızına göre değildi.

Bir asker tahtırevanın perdelerini araladı ve Leydi Sarnai, İmparator'un ve babasının yanına gitmek üzere ileri doğru yalpaladı. Nakışlı, yakut rengi ipekten bir örtü yüzünü gizliyordu ve narin ay ışığında kızıl elbisesinin kuyruğu peşinden geliyordu. Onun için yaptığım elbiselerden biri gibi parlamıyordu: güneşin kahkahasından dokunmuş, ayın gözyaşlarıyla işlenmiş ve yıldızların kanıyla boyanmış elbiseler. Khanujin'in Shansen'e gösteriş yapmak için ge-

linin Amana'nın elbiselerinden birini giymesinde ısrarcı olmaması tuhaftı.

Genç kadın gergin sessizliği delip geçen tiz bir sesle ağlamaya devam ederken kaşlarımı çattım.

Önce babasının karşısında başını eğdi, ardından İmparator'un karşısında dizlerinin üzerine çöktü.

İmparator Khanujin ağır ağır, törensel bir edayla örtüsünü kaldırmaya başladı. Davullar tekrar çalmaya başladı, sesleri gitgide yükseldi ve hızlandılar. En sonunda öyle sağır edici bir hâl aldı ki kulaklarım uğuldadı ve dünya dönmeye başladı.

Sonra –tam da davullar en şiddetli noktaya ulaştığında– biri bir çığlık attı.

Gözlerim birden açıldı. Shansen, Khanujin'i kenara iterek kızının boğazına atıldı. Ahenk Salonu'nun seksen sekiz basamağının en tepesinde çığlıklar atıp tekmeler savuran kadını tuttu ve örtüsünü yırtıp attı.

Gelin, Leydi Sarnai değildi.

İKİNCİ BÖLÜM

Sahte prensesin bacakları eteğinin altında çılgınca çırpınıyor, evlilik kıyafetinin uzun saten kuyruğu altında dalgalanıyordu.

"Kızım nerede?" diye gürledi Shansen.

Etrafımdaki herkes çoktan zavallı kızın kaderi üzerine bahse tutuşmaya başlamıştı. Shansen boğazını mı kesecekti yoksa İmparator ondan önce mi davranacaktı? Hayır, konuşana kadar yaşamasına izin vereceklerdi. Sonra onu öldüreceklerdi.

"Be-be-be-ben bilmiyorum," diye kekeledi kız. Aynı kelimeleri tekrarlamadan önce inlemeleri yoğunlaştı. "Ben bilmiyorum."

Shansen onu taş basamaklara bırakırken kız bir çığlık kopardı.

"Kızımı bul!" diye bağırdı Shansen, İmparator'a. "Sarnai'yi bul yoksa düğün falan olmaz – yalnızca savaş olur."

Bu sert uyarı, meydandaki herkesi susturdu.

Leydi Sarnai neredeydi? Evliliği gerçekleşmezse binlerce kişinin ölecek olmasını umursamıyor muydu?

"Savaş asla sona ermeyecekti," demişti Keton bana. En küçük abim, Khanujin için savaştığı dönemden o kadar az bahsederdi ki sözlerini unutmamıştım: *"İmparator ve Shansen bir ateşkes yapmadıkça tabii. Yeni Yıl yaklaşırken uzlaşmak için buluştular. Shansen adamlarını Güney'den çekmeyi ve İmparator'a bağlılığını tekrar sunmayı kabul etti. Karşılığında İmparator Khanujin de Shansen'in kızını imparatoriçesi yapacak ve soylarını birleştireceklerdi.*

"Ama Shansen'in kızı reddetti. Babasının ordusuyla birlikte o da savaşmıştı. Onu kendi gözlerimle gördüm – her savaşçı kadar ateş-

liydi. O gün en az elli adam öldürmüştür." Keton duraksamıştı. *"İmparatorla evlenmektense kendini öldürmekle tehdit ettiğini duydum."*

Keton bu hikâyeyi anlattığında doğruluğundan şüphe etmiştim. Hangi kız İmparator Khanujin gibi muhteşem bir adamla evlenmek istemezdi ki?

Ama artık Leydi Sarnai'yle –ve İmparator'la– tanışmışken daha iyi anlıyordum.

Tanrılar aşkına, düşüncesizce bir şey yapmamış olmasını umdum.

Olan biteni daha iyi görebilmek için parmaklarımın ucunda yükseldim ama gözlerimin ardına yakıcı bir acı saplandı ve yanmaya başladılar. Telaşla ovuşturdum. Sıcaklığı dindirmeye çalışan yaşlar aktı. Ama gözbebeklerim daha da çok yanmaya başladı ve avucuma bulaşan yaşlarda kan kırmızısı bir parıltı gördüm.

Hayır, hayır, hayır – şimdi olmaz. Yüzümü örterek Bandur'un lanetinin izlerini gizledim. Leydi Sarnai'nin elbiselerini yapmak ve A'landi'de barışı garanti altına almak için ödediğim korkunç bedel buydu işte.

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı, midem şiddetle çalkalanıyordu. Bir sıcaklık dalgası tüm bedenimi sardı ve yere kapaklandım.

Sonra birden gözlerimdeki yanma hissi geçti.

Görüşüm berraklaştı. Artık etrafımda yaygara koparan insanlar görmüyordum. Sohbet ettiklerini ve kıpırdanıp durduklarını duyuyordum ama çok, çok uzaktalardı. Gözlerim ve kulaklarım başka bir yerde, bedenimin dışındaydı.

Orada, Ahenk Salonu'nun basamaklarındaydım. Havada havai fişeklerden yayılan sülfür ve güherçile kokusu vardı; gökyüzü beyaz dumanlarla çizgi çizgi parçalanmıştı.

Kızı gördüm, gül rengi dudakları ve gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarını. Onu tanıdım – Leydi Sarnai'nin nedimelerinden biriydi. İmparator yaklaşırken, imparatorluk muhafızları kızı basamaklardan yukarı çekti.

İmparator öfkesini dizginlemek için mücadele ediyordu – parmakları hemen yanında; altın kabzası, ipek kaftanının katlarının ve yeşim taşından tılsımların asılı olduğu kalın bir kuşağın altında ustalıkla gizlenmiş olan hançerinden birkaç santim ötede seğiriyordu.

Kızın yanına diz çöktü, ellerini ellerine aldı ve kızın bileklerini bağlayan ipleri çözdü. Bir keresinde benim yanıma da aynı şekilde çömelmişti, ben bir mahkûmken. O zamanlar onun nasıl da müthiş olduğunu düşünmüştüm, Başbüyücüsünün İmparator'a yaptığı kuvvetli bir büyünün etkisi altında olduğumdan habersizdim.

Edan'ın büyüsü olmadan Khanujin'in ensesinde ter damlaları parıldıyordu ve sırtı, imparatorluk kıyafetlerinin ağırlığı altında çökmüştü.

Shansen'in fark edip etmediğini merak ettim.

İmparator, kızın çenesini kendine doğru kaldırdı, parmakları kızın çenesine öyle sert bastırıyordu ki morluklar bırakacağı kesindi. Siyah gözlerinde soğuk bir öfke vardı.

"Konuş," diye emretti.

"Ekselansları... söylemedi. O... bizden nişanını kutlamak için onunla çay içmemizi istedi ve biz de reddedemezdik." Kız, yüzünü Khanujin'in kıyafetinin kıvrımına gömdü.

"Yani sizi zehirledi."

Korku, kızın keskin nefesler almasına, yutkunmasına neden oldu. "Uyandığımda üzerimde onun kıyafetleri vardı ve eğer oymuşum gibi davranmazsam beni öldüreceğini söyledi."

Khanujin kızı bıraktı. Bir kolunu kaldırdı, muhtemelen kızın alınıp götürülmesini, başka bir yerde sessizce infaz edilmesini emredecekti ama...

"Lord Xina gitmiş!" diye haykırdı Shansen'in adamlarından biri.

Görüşüm kırbaçlanmış gibi kesildi. Beni bedenimden alıp götüren şey her neyse geri getirmişti, yine eskisi gibi İmparator'un hizmetkârları arasındaydım, Lord Xina'nın ortadan kayboluşuyla kopan yaygaradan kulaklarım çınlıyordu.

"Bulun onları!" diye haykırdı Khanujin. "Shansen'in kızını bulup bana getiren her kim olursa, ona on bin *jen* verilecek. Onun kaçmasına yardım eden herkese ise dokuz kuşak ölüm cezası."

Dokuz kuşak ölüm cezası. Bu yalnızca suçlu tarafın değil, aynı zamanda anne babalarının, çocuklarının, dede ve ninelerinin, teyzelerin, dayıların, amcaların, halaların – bütün soylarının idam edilmesi demekti.

Uyuşmuş bir hâlde, kalabalığın dağılışını izledim; hadımağaları ve zanaatkârlar, askerler ve hizmetçiler hep birden Leydi Sarnai'yi arıyordu. Benim de kimse beni fark etmeden hareketlenmem gerekiyordu – ya da birileri gözlerimdeki kırmızı parıltıyı görmeden.

Ama kıpırdayamadım, davullar bulutları bile titretecek bir gümbürtüyle çalarken yapamadım. Beni tedirgin ettiler, her gümbürtü ta iliklerimde yankılanıyor ve bana neye dönüştüğümü hatırlatıyordu.

"Eskiden iblisleri korkutmak için davul çaldıklarını biliyor muydun?" Bandur'un benimle dalga geçtiğini hâlâ duyabiliyordum. *"Çok geçmeden davullar sana bir zamanlar içinde taşıdığın kalbi hatırlatacak. Kaçırdığın her atış, sana değen her ürperti, karanlığın seni sardığının bir işareti. Bir gün bildiğin ve değer verdiğin her şeyi elinden alacak: anılarını, yüzünü, adını. Bir iblis olarak uyandığında büyücün bile seni sevmeyecek."*

"Hayır," diye fısıldadım elimi kalbimin üzerine bastırıp düzensiz ritmini hissederek.

Hâlâ oradaydı.

İblis değildim. Henüz.

İmparator, Leydi Sarnai'yle evlenip de A'landi'de barış tesis edildiğinde –babam, Keton ve tüm A'landi güvende olduğunda– uyanık olduğum her ânı lanetimden kurtulmaya harcayacaktım. O zamana kadar...

Biri beni dirseğimden tutarak düşüncelerimin arasından –ve meydandan– çekip aldı.

"Ammi!"

"Kıpırda, *Usta* Tamarin," dedi kabaca. Bir örgüsünü omzunun üzerinden arkaya attı. "Ortada böyle durursan, hele de şimdi herkes bacağının gerçekten kırık olmadığını bilirken, kendini zindanda bulursun."

Ardından bir anda döndü ve hizmetçi kızların arasında gözden kayboldu.

Afallayıp kalmıştım. Ellerim yanlarıma düştü, ayaklarım ne yapmaları gerektiğini unutmuş gibiydi.

Ammi benimle neden bu kadar kaba konuşmuştu? Sanki onu gücendirmişim gibi?

Usta Tamarin.

Boğazımda bir yumru belirdi. Adımı söyleyişinden, bana neden kızgın olduğunu bir anda anladım.

O beni terzi Keton Tamarin olarak tanıyordu, Maia olarak değil. Saraya döndüğüm sabah İmparator gerçek kimliğimi herkese açıklamıştı. Yalanımı benden değil de ondan duyan Ammi kim bilir kendini ne kadar ihanete uğramış hissetmişti. İmparatorluk Terzisi olmak için yapılan yarışma sırasında bana onca nezaket gösterdikten sonra hem de.

"Ammi!" diye seslendim peşinden koşarak. "Lütfen izin ver de açıklayayım."

"Açıklamak mı?" Yuvarlak gözlerini kısarak bana baktı, soğuk davranmaya çalışıyor ama tam olarak başaramıyordu. "Sana ayıracak zamanım yok. İşin ucunda on bin *jen* var. Artık senin için pek bir şey ifade etmiyor olabilir ama bizim için bir servet."

"Sana yardım edebilirim."

"Senin yardımına ihtiyacım..."

"Onu bulabilirim."

Arkadaşımın sözleri dudaklarından çıkamadan solup gitti ve keskin bir nefes aldı. "Ne biliyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse hiçbir şey bildiğim yoktu. Eski Maia, yalan söylemekte korkunç olduğundan bunu hemen itiraf ederdi. Ama küçük, görünüşte önemsiz bir yönden çoktan değişmiştim.

"Göstereceğim."

Ammi reddedemeden ilerlemeye başladım ve gönülsüz ayak seslerinin meydanın dışına doğru beni takip ettiğini duyunca Leydi Sarnai'nin konutuna yöneldim. Geldiği için memnun olmalı ve ondan bir kez daha özür dilemeyi denemeliydim ama bana Leydi Sarnai'nin nerede olduğuna dair daha fazla soru sormasını istemiyordum. Hem üzerime yük olan başka bir mesele daha vardı. Göğsümde, ne olduğunu anlamamın biraz zaman aldığı kurşun gibi bir ağırlık.

Leydi Sarnai'yi *kıskanmıştım*. Sevdiği adamla birlikte olma şansını kıskanmıştım.

Edan'la benim böyle bir şansım yoktu.

Benimle gel, diye yakarışını hâlâ duyabiliyordum.

Nasıl da isterdim, hem de her şeyden çok. Yanaklarımda elinin sıcaklığı, dudaklarımda dudaklarının dokunuşu – bunlar beni eritmeye yeterdi.

Ama o âna yeniden dönebilsem bile, gitmesini sağlamak için ona yine o acı yalanı söylerdim. Üzerime çökecek ıstırap her neyse tek başıma katlanmam daha iyiydi – Edan onu bunca zaman esir tutan bağlarından kurtulacaktı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Ammi huzursuz bir sesle. "Herkes kapıların dışına bakıyor."

"Bu taraftan," dedim bahçenin içinden geçerken. Sesim boğuk çıkmıştı ama Ammi'nin fark etmediğini umdum. "Dairesine giden bir kestirme biliyorum."

"Neden hâlâ orada olsun ki?"

Cevap vermedim. Sadece koşmaya başladım.

Leydi Sarnai'nin kapısını itip açtım. Tütsü yakılmış, odayı yoğun bir pus kaplamıştı. Bir fener kapıp herhangi bir boğuşma izi için etrafta gezdirdim.

Yatak odasının içinde bir gölge kıpırdandı.

Ammi ürperdi. "Belki de buradan git—"

Parmağımı dudaklarıma götürdüm ve diğer elimle onu çağırdım.

Sessizce, hareketliliği Leydi Sarnai'nin dinlenmeye çekildiği odaların içine takip ettik. Yatağın ipek perdeleri sallanıyordu ama hava durgundu; bu gece rüzgâr yoktu.

Feneri bırakarak perdeleri iki yana açtım.

Leydi Sarnai'nin hizmetkârları kadının yatağındaydı, ağızları tıkanmış, el ve ayak bilekleri çarşaflarla bağlanmıştı. Bilinçleri yerinde değildi ama kıpırdanmaya başlamışlardı.

Yataktan uzaklaştım. Yere bir tomar kıyafet atılmıştı, bir masanın altından yırtık, sarı bir manşet çıkmıştı. Çömeldim ve paçavrayı elime alıp inceledim.

Leydi Sarnai sarıdan nefret ederdi ve ne o ne de hizmetçileri bu kadar bayağı bir malzeme giyerdi.

Bu bir imparatorluk muhafızının üniformasındandı. Yırtık yakın zamanda oluşmuş gibi görünüyordu, manşetin kenarları, sanki biri kumaşı sımsıkı kavramış gibi buruşuktu.

Yatak odasının geri kalanına şöyle bir göz gezdirdim. Leydi Sarnai'nin olamayacak kadar kalın ve hantal bir kılıç da kadının giyinme paravanının yanındaki büyük sandıklardan birine yaslanmıştı.

Kontrol edemediğim yakıcı bir parlamayla Leydi Sarnai ve Lord Xina'yı sarayın hemen dışında gördüm. İmparatorluk muhafızı kılığına girmişlerdi, onları aramaya gönderilen ekiplerin arasına karışmışlardı. Gözlerim tekrar normale döndü.

"Sarayın içinde değil," diye mırıldandım. "Muhafız kılığında."

"Nereden biliyorsun?"

Cevap vermek yerine sandığın yanındaki kılıcı tuttum. "Bakma," diye emrettim Ammi'ye.

Rengi soldu ama itaat ederek odadan çıktı. Kılıcı kaldırarak kilidi kırıp çıkardım ve kapağı kaldırdım. Yüzüme vuran kokudan içeride ne göreceğimi biliyordum.

Gözleri ölümle bulutlanmış bir imparatorluk muhafızı.

Dudaklarının üzerinde kurumuş, neredeyse kararmış kan birikmişti. Burnu kırılmış, boğazı düzgünce kesilmişti – eli titremeyen, en hızlı, en sessiz ölümün nereden geleceğini bilen bir el tarafından. Üniforması çalınmıştı.

Ammi yatak odasının dışında çığlık attı. Diğer ölü muhafızları bulduğunu tahmin ettim.

• • •

Bulduklarımızı bildirdiğimizde İmparator Khanujin, "Aferin," dedi.

Yanımda yerlere kadar eğilen Ammi ışıldadı. İmparator'un kraliyet dairelerine giden yol boyunca duyguları, cesetleri bulmanın dehşeti ve İmparator'un huzuruna çıkacak olmanın hevesi arasında dalgalanıp durmuştu.

Şimdiyse dehşet tamamen silinip gitmişti ama onu suçlayamazdım. İmparator'un kabul salonuna şöyle bir göz atmak bile onun konumundaki bir hizmetçi için hayatı boyunca görmeyi umabileceğinden çok daha fazlasıydı.

Onun heyecanını paylaşabilmeyi dilerdim ama yalnızca keskin bir pişmanlık sızısı hissediyordum.

"Muhafız kılığına girmiş olacak," dedim sessizce. "Lord Xina da öyle. Dikkat çekmemek için arama ekipleriyle birlikte çıktılar. Fazla uzağa gitmiş olamazlar."

İmparator onu görmemizi engelleyen uzun, ahşap bir paravanın ardından tekrar konuştu.

"Bunu siz ikiniz mi keşfettiniz? Başka kimse yok muydu?"

"Yoktu, Majesteleri."

"Eğer söylediklerinizi doğruysa ödüllendirileceksiniz. Çekilebilirsiniz."

Doğrulmaya yeltendim ama İmparator'un başlığı çınladı. "Usta Tamarin." O, bir sonraki sözlerini daha dile getirmeden içim korkuyla doldu. "Bir dakika."

Ammi bana meraklı bir bakış attı ve ona her şeyin yolunda ol-

duğu konusunda güvence vermek için hafifçe gülümsedim. Ama aslında bu meseleye dair içinde kötü bir his vardı.

İmparator kapılar bir çarpmayla kapanıp ikimiz içeride tamamen yalnız kalana kadar bekledi. "Bu öğleden sonra sarayda değildin."

"Majesteleri cömertlik göstermiş ve imparatorluk terzisi olarak görevlerimden beni bugünlük azat etmişti."

İmparator'un sesi sertleşti. Ölümcül bir hâl aldı. "Neredeydin?"

Artık oyun oynamıyordu. Edan'ın ona yaptığı büyünün ve ahşap paravanın arkasına saklanma nedeninin farkında olduğumu biliyordu.

"Tapınağa dua etmeye gittim," diye yalan söyledim. "Majesteleri'nin düğünü öncesinde şans dilemek için."

İmparator'un gölgesi arkaya yaslandı ve ikna olmamış gibi burnunu çekti. "Eminim Başbüyücü'nün kayıp olduğunun farkındasındır."

Demek Edan'ı bulamamıştı.

"Değildim," diye yalan söyledim yine.

Khanujin'in sesinde öfke vardı. "Bana en son seninle birlikte görüldüğü bilgisi verildiği düşünülürse buna inanmakta güçlük çekiyorum, Usta Tamarin."

Nabzım hızlandı. "Majesteleri, elbiseleri Leydi Sarnai'ye sunduğumdan beri Başbüyücü'yü görmedim."

"Bana yeni yalanlar söyleyecek kadar cüretkârsın demek?" İmparator Khanujin öfkeyle kalktı ve ışığa çıktı. Hızla eğildim, başımı kaldırmaya cesaret edemedim.

Bir hançerin soğuk ucu çenemi kaldırdı, beni kancaya takılmış bir balık gibi çekti.

İmparator'un o önceki görkemli hâlinin parıltısı soluklaşmıştı ama henüz tamamen yok olmamıştı. Boyu hâlâ etkileyiciydi, omuzları hâlâ geniş ve gururlu, sesi hâlâ bir kaplanı kafesine girmeye ikna edebilecek kadar pürüzsüzdü.

Ama yüzü değişmeye başlamıştı. Makyaj, teninin solgunluğunu

gizliyordu. Ağzı zalimane bir tavırla kıvrılmıştı, dişleri daha büyük ve daha çarpıktı ve bir zamanlar yaz ortasının sıcaklığını yaydığını düşündüğüm gözleri bir yılanınkiler kadar soğuktu.

İmparator dikkatle baktığımı fark ederek irkildi. "Sana bir daha sormayacağım. Başbüyücü nereye gitti?"

Hançeri tenime battı ve pürüzsüz bıçaktaki yansımama baktım. Gördüğüm kızı ya da, "Majesteleri'ne yalan söyleyemeye asla cüret edemem. Gerçekten bilmiyorum," diyen o sakin sesi tanımakta güçlük çektim.

İmparator Khanujin bana baktı, gözleri kısılmış ve hesapçıydı.

Kalbim güm güm atarken bekledim, nihayet hançerini indirdi.

"Sen o elbiseyi giydiğinde bir şey yaptı," diye tısladı. "Bir ışık parlaması oldu – o büyüydü, biliyorum. İkiniz birlikte planladınız bunu."

"Başbüyücü'yle birlikte gitmeyi planlamış olsam neden hâlâ burada olayım?"

"Muhafızlarım bunu odanda buldu."

İmparator siyah bir tüy kaldırdı. Bir şahinin tüyü.

Edan'ın.

Nabzım kulaklarımda kükredi ama tuhaftır, sükûnetimi korudum. Hiç benlik değildi: Dün olsa yere bakar, kekeleye kekeleye mantıklı bir cevap vermeye çalışırdım – İmparator'a Edan'a zarar vermesin diye yalvarırdım. Bugünse sadece ellerimi birleştirip başımı eğmiştim. "Başbüyücü, Majesteleri'ne hizmetlerini kolaylaştırmak için şahin formuna bürünebilmesiyle biliniyor. Odamı ziyaret ettiyse, Leydi Sarnai'ye karşı görevlerim üzerinde çalıştığımdan emin olmak için geldiğine şüphe yok."

"Uzaklardayken saray diline hâkimiyetini geliştirmişsin, Tamarin," dedi İmparator Khanujin. Övgü, olması gerektiği gibi kulaklarımda boş bir tını bıraktı. "Aylarca onunla seyahat ettin. Neden gitti?"

Bunun cevabını biliyordum. Edan gitmişti çünkü ben ona gitmesi için yalvarmıştım. Çünkü ona yalan söylemiş, onsuz daha iyi

olacağımı iddia etmiştim. Çünkü onun İmparator'a ettiği yemini bozmuştum ve eğer gitmezse... tanrılar bilir Khanujin ona ne yapardı.

Ama İmparator'a bunu söyleyemezdim.

Yalan söyleyebilirdim ama hiçbir yalan Edan'ı Khanujin'in gazabından sonsuza dek koruyamazdı. Tabii eğer...

Dudaklarımı yaladım, yeni bir olasılığın hoşluğunu tattım. İmparator Khanujin'in ceketinin zengin işlemeli yakasının pek de koruyamadığı boynuna baktım.

Ne kadar kolay olurdu, bir düşünsene, dedi içimde karanlık bir ses. *Benim* sesim.

Edan'ı korumak istiyorsan yapmak gereken bu. Gücün var. Khanujin ise zayıf ve yalnız.

Sıcaktan gözlerim yandı ve parmaklarım istekle seğirdi.

Evet. Yap bunu. Ses derinlerde yankılandı, mantığımı ve duygularımı bastırdı. *Öldür onu.*

Hayır! Tırnaklarımı avucuma batırdım. *Defol.*

Kafamdaki ses kıkırdadı. *Küçük Maia. Bunun yalnızca bir zaman meselesi olduğunu biliyorsun. Her an daha da güçleniyorum. Yakında benim düşüncelerim senin düşüncelerin olacak. Düşüncelerimiz bir olacak. Farkına bile varmayacaksın.*

Benim korktuğum da buydu. Dişlerimi sıktım. *BIRAK BENİ.*

Kahkaha giderek uzaklaşıp nihayet yok olduğunda parmaklarımı açtım ve avucumdaki kanlı yarım ay izlerini ovuşturdum.

"Tamarin!" diye gürledi İmparator. "Bana yalan söylersen babanı ve abini buraya getirtip astırırım."

Göğsümde öfkeli bir ateş parladı, öyle sıkıydı ki güçlükle nefes alabildim. Dediğini yapamadan onu öldüreceğimi, aileme dokunmasına fırsat vermeden evvel içimdeki karanlığa teslim olarak kemiklerini tek tek parçalayacağımı söylemek istedim ona.

Ama yapmadım. Öfkem geldiği hızla söndü. İyice eğilerek başımı yere değdirdim.

"Beni bağışlayın, Majesteleri ama bilmiyorum. Dilerim Başbü-

yücü de Leydi Sarnai de bulunur." Duraksadım, pişmanlığın o keskin sızısı göğsümde belirsin diye boş yere bekledim. Keşke Leydi Sarnai'nin odasını hiç aramasaydım, İmparator'a onu bulması için ipucu vermeseydim.

Tekrar başımı eğdim ve Khanujin sonunda çıkmam için elini salladı.

"Teşekkürler, Majesteleri." Sesim yeniden buz gibiydi, yalanlara gebeydi. "On bin yıl yaşayasınız."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Afet çanları irkilerek uyanmama neden oldu. Şafağın sökmesine bir ya da iki saat vardı, gökyüzü hâlâ karanlıktı ama sönmekte olan fenerlerin üzerinde kıvrılan gri dumanları seçebileceğim kadar aydınlıktı.

Çanlar tekrar tekrar çaldı, ses pencerelerimde yankılandı. Nihayet camları kapamak için kalktığımda dışarıda bir hareketlilik çarptı gözüme – bir de ete çarpan bir kamçının sesini duydum.

Leydi Sarnai. Lord Xina. Bulunmuşlardı ve muhafızlar onları dövüyordu.

Sarnai'nin sırtına bambu yaprakları yapışmıştı ve uzun, siyah saçlarından sular damlıyordu. Görünüşe bakılırsa muhafızlar onu ve sevgilisini yakalamadan önce Leyang Nehri'ne kadar ulaşabilmişlerdi.

"Daha fazla adamımı katledemeyeceksin," diyordu muhafızlardan biri ona. "Benim nöbetimde yapamayacaksın. Onu konutuna geri götürün ve şunu da zindana atın."

Duvara yaslandım. Midemde buz gibi bir düğüm kıpırdandı. Ben olmasam belki de uzaklarda olacaklardı.

Leydi Sarnai'nin mutluluğu barış için ödenecek küçük bir bedel, diye hatırlattım kendime. Başka aileler babamın, Keton'un ve benim, Finlei ile Sendo savaşta öldürüldüğünde yaşadığı acıları yaşamayacaktı.

Peki içimdeki rahatlama hissinin tadı neden acıydı?

Bir saat sonra cevabımı aldım. Bakan Lorsa odama dalarak bu öğleden sonra düğünün Hediye Alayı'yla devam edeceğini bildirdi.

Ben de Leydi Sarnai'ye "yıldızların elbisesi"ni giydirecektim. Bir an önce.

• • •

Bir askeri birlik Leydi Sarnai'nin dairesinin önünde devriye geziyordu ve bir dizi okçu da hışırdayan söğüt ağaçlarının ardında duruyordu.

Bu sabah Leydi Sarnai'nin masasında tütsü yanmıyordu ve tavanda asılı tüm fenerler indirilmişti. Silah niyetine kullanmış olabileceği her şeye el konulmuştu.

Alelacele pamuklu çarşaflarla ve parşömenlerle yamanmış kırık camlardan rüzgâr giriyordu. Soğuktan tüylerim diken diken oldu.

Eğilerek selam verdim. "Ekselansları, sizi giydirerek düğün kut–" Yarıda kestim. Leydi Sarnai bu geceki şenlikleri bir kutlama olarak görmüyordu. "Bu geceki şölene hazırlamak için geldim."

Oturduğu yerden kalkmadı. Koyu siyah saçları yağlanmış ve örülmüştü; güneş ışığının altında parlıyordu. Ama dolgun dudakları kuruyup çatlamıştı ve gözleri boş boş karşıya bakıyordu. Her an parçalanabilirmiş gibi görünüyordu.

Ama Leydi Sarnai camdan değildi. Belki taştan olabilirdi. Ve taşlar kırılmazdı.

"O elbiselerle boynunu kırabilirim," dedi kısık bir sesle, bir kaplanın boğazından çıkan bir hırıltıyı andırıyordu. "Sen olmasaydın..."

Dişlerini gıcırdattı. Nefret, nefesinin titremesine neden oldu ve dışarıda muhafızlar nöbet tutmasa ve sevgilisi zindanda olmasa, bu tehdidini yerine getireceğini anladım.

Bakışlarımı yere indirdim ve sonraki sözlerimi özenle seçtim. "Ekselansları'nın Güz Sarayı'na sağ salim dönmesi beni rahatlattı. Leydi Sarnai ve Majesteleri için on bin yıl sürecek neşe ve mutluluk..."

"Yeter!" diye kükredi. "Khanujin'e yardım ederek onun gözüne gireceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır, Ekselansları, öyle düşünmüyorum."

Sandalyesinde geriye doğru yaslandı, uzun parmakları ahşap kolçakları kavradı. "İmparatoriçe olduğumda bedel ödeyecek ilk kişi sensin."

Sözleri ölümcül bir vaatti ama artık ondan korkmuyordum.

"Nasıl dilerseniz, Ekselansları."

Leydi Sarnai kaşlarını çattı. "Değişmişsin," diye gözlemledi. "Sende farklı bir şeyler var." Dudaklarında zalimce bir tebessüm belirdi. "Mesele büyücü, değil mi?"

Bu kez gözlerim hızla yukarı çevrildi, soğuk bakışımla onun bakışlarına karşılık verdim. Bu onu memnun edince pişman oldum.

"Büyücünün kayıp olduğuna dair söylentiler var. Seni temin ederim, bu haber babamın fazlasıyla ilgisini çekecektir, özellikle de ben bu gece gerçekliğini doğruladıktan sonra."

"Başbüyücü kayıp değil," diye yalan söyledim.

"Ya? Edan hâlâ burada olsaydı Leyang Nehri'ne kadar bile gidemezdim." Boğazından küçük, hırıltılı bir kahkaha çıktı. "Endişelenme, terzi. Khanujin onu geri getirmek için dünyanın sonuna bile gider. Yoksa istediğin bu değil mi?"

Canımı yakmaya çalışıyordu. Ona korkunç bir yanlış yapmıştım ve bana saldırmak için elinde kelimelerden başka hiçbir şey kalmamıştı.

"İmparator'la evlenmenizi istiyorum," diye yanıtladım. "Düğün, barış için tek umudumuz."

Yüzüne kibir yayıldı. "Barış için artık çok geç."

Keton bana Beş Kış Savaşı'nın sadece bir çıkmaza girildiği için sona erdiğini söylemişti. Shansen, Edan'dan korkuyordu ve Edan, Shansen'in devasa gücünün ardındaki karanlık güçler konusunda endişeleniyordu.

Ama Edan gerçekten gittiyse İmparator, Shansen'e nasıl galip gelecekti?

Bu evliliğin gerçekleşmesi gerekiyordu.

"Zaman daralıyor, Ekselansları," dedim sessizce. "Sizi giydirmem gerek."

Leydi Sarnai'nin iki nedimesi –iki *yeni* nedimesi Jun ve Zaini– büyük bir ceviz sandık getirdi. Kapağını kaldırıp güneşin, ayın ve yıldızların elbiselerini çıkarırken içim acı bir özlemle doldu. Elbiselerin ışıltısı Leydi Sarnai'nin karanlık odasını doldurdu, altın ve gümüş rengi ışıklar tavana doğru uzandı.

"Ne kadar da güzel," diye soludu nedimeler. "Bunlar..."

"Sanırım beni şunun içinde görmek istiyor." Sarnai yıldızların kanından yapılan elbiseye kaba bir hareketle işaret etti. Şeritler hâlinde düşen güneş ışığı siyah ipeğin üzerinde dans ediyor, gece göğündeki kayan yıldızlar gibi başka bir dünyaya ait renklerle tutuşturuyordu.

Benim cevap vermeme kalmadan nedimeler elbiseyi benim için kaptı ve Leydi Sarnai'ye üstünü değiştireceği yere kadar eşlik etti.

Beklerken, solumda kalan gül ağacından büyük aynaya döndüm. Endişe ve uykusuzluktan yorgun, çökmüş gözlerle ve şapkamdan çıkmış siyah saç tutamlarıyla karşılaştım. Yanaklarımdaki çillere ve solgun, kansız dudaklarıma dokundum.

Eski hâlimin bir gölgesiydim.

Leydi Sarnai paravanın arkasından çıktı, yıldızların elbisesinin etekleri arkasında açıyordu. Korse ince belini sımsıkı sarmış, yaka hattı omuzlarının ve göğsünün keskin hatlarını vurgulamıştı. Ölçülerimiz hemen hemen aynıydı ve önceden tahmin ettiğim gibi her şeyiyle üzerine cuk oturmuştu.

Ama ben dokunmadan hemen önce canlanmış olan kumaş şimdi dümdüz ve mat duruyordu – alazlanmış tahta ve sonu gelmeyen gece renginde.

"Sen *buna* düğün elbisesi mi diyorsun?" diye sordu yüzünü asarak.

Ne diyeceğimi bilemedim. Ben giydiğimde elbise *değişmişti*. Eteklerinde gök maviler ve çivit maviler, Baharat Yolu'ndaki hiçbir boyada bulunamayacak zenginlikteki morlar dans etmiş, tenime İmparator'un bile hayranlıkla bakmasına neden olan gümüşi bir parıltı katmıştı.

Ama Leydi Sarnai'nin üzerinde donuktu. Cansızdı.

Mezuramla birlikte ona doğru ilerledim ve onu ışığa çıkarmaya çalıştım. "İzin verirseniz bir baka–"

"Belki de Ekselansları başka bir elbise denemeli," diye araya girdi genç olan nedime, Jun. "Güneşin elbisesini."

Leydi Sarnai'nin gözleri kısıldı. "Getir."

Bana demişti, nedimelere değil. Mezuramı koluma sardım ve güneşin elbisesini sandalyenin üzerinden aldım.

Leydi Sarnai gözlerini kırpıştırdı, parlaklığından gözleri sulanmıştı.

"Ekselansları, iyi misiniz?"

"Onu istemiyorum," diye başladı. "Ben..." Sarnai durdu. Çenesi gevşedi ve omuzları ileri geri sarsıldı. Kolları çırpındı ve sanki nefes alamıyormuş gibi kesik kesik sesler çıkarmaya başladı.

"Ekselansları?" Jun ve Zaini onu yelledi, bir faydası olacakmış gibi bileğine vurdular. "Ekselansları, kötü mü hissediyorsunuz?"

Sarnai öksürdü ve hırladı. Dudakları kıpırdadı ama sadece boğuk bir ses çıktı. "İblisler," diye oynattı dudaklarını. Kan çanağına dönmüş gözleri panikle irileşti. Çığlık attı. "İblisler! Beni yakıyorlar."

Korsesini çıkarıp atmaya çalışarak tırmalarken şiddetle titriyordu. Nedimeler onu sakinleştirmek için kollarından tuttular ama o kıvrılıp ellerinden kurtuldu. Körlemesine sırtını duvara çarptı ve uzun eteğine takıldı. "Tamarin, çıkar onu," diye hırladı. "Onu çık–"

Sonra bedeni birden gümbürtüyle yere yığıldı.

Nedimeler çığlık attı ve ben güneşin elbisesini bırakarak aceleyle Leydi Sarnai'ye koştum. Başını kaldırıp kucağıma koydum, bedeninin kalanı sarsılırken boynunu sabit tuttum.

Bunu yapan elbiseydi. Onu öldürmeden elbiseyi çıkarmam gerekiyordu.

Onu yüzüstü çevirdim ve makasımı bulmak için kuşağımı elimle yokladım. Onlarca düğmeyi çözecek zaman yoktu, o yüzden elbisenin arkasını kestim. Ya da en azından kesmeyi denedim. Kumaş o

kadar güçlüydü ki makasımın bıçaklarına direndi. İpler gevşeyene ve nedimeler elbiseyi çekip çıkarana kadar tekrar tekrar denedim.

"Tanrılara şükür," diye soludum Leydi Sarnai'nin titremesi nihayet durunca. Ama rahatlama hissi çok sürmedi. Leydi Sarnai'nin kolları iki yanında hareketsiz duruyordu ve onu döndürdüğümde gözleri açılmadı.

Makasımı bıraktım. O kadar sıkı tutmuştum ki parmaklarımın arasında iz bırakmıştı. Shansen'in kızına ne oluyordu?

Daha büyük olan nedime, Zaini, kulağını Leydi Sarnai'nin göğsüne dayadı.

"Nefes almıyor!" diye haykırdı, endişeden sesi yükselmişti. "Nefes almıyor!"

"Şşş!" dedim. "Bana su getir."

Zaini itaat etti. Suyu Sarnai'nin yüzüne döktüm ama hâlâ kıpırdamıyordu.

İki nedime sessizce Leydi Sarnai'yi kaldırıp yatağına taşıdı.

Kadının gözleri şişmiş, dudakları acıyla kıvrılmıştı. Göğsünde ve boynunda morluklar belirmişti ve teni maviyle grinin berbat bir tonunu almıştı. Ama en kötüsü –ve en tuhafı– bedeninden yukarı hareket eden menekşe rengi mürekkebimsi izlerdi; dehşetengiz bir biçimde, yanan yıldızları andırırcasına yanıp sönüyorlardı.

"O... yaşıyor mu?" diye sordum. *Öldü mü* diyemezdim. Demeyecektim.

Zaini dudağını çiğneyerek kaçamak bir yanıt verdi. "Sayılır."

Midem düğümlendi. Sarnai'nin nabzı atıyordu ama nefesini ancak ağzına dokunursam, o da en zayıf hâliyle hissedebiliyordum. Sanki derin bir uykuya dalmıştı da uyandıramıyorduk.

Edan'ın uyarısını hatırladım. *"Elbiseler sıradan faniler için değil."*

O olsa ne yapılacağını bilirdi. Ama burada değildi ve benim de kendi büyüm yoktu... makas hariç. Makasım Leydi Sarnai için ne yapabilirdi?

Ne yapacaktım?

Hediye Alayı bir saatten kısa bir süre içinde başlayacaktı. Leydi Sarnai olmadan düğün de olmazdı. Yalnızca savaş olurdu.

"Leydi Sarnai'yle ilgilenin," dedim. "O kendini iyi hissedene dek imparatorluk düğününde onun yerini ben alacağım."

Jun ve Zaini bakışlarını bana çevirdi, korkuları yerini endişe ve şaşkınlığa bırakmıştı.

Niyetimi doğrulamak için çenemi kaldırdım. "Bundan kimseye bahsetmeyin."

Başka bir şey söylenmesine gerek yoktu, ne demek istediğimi anlamışlardı. Hepimizin hayatı, onların sessizliğine bağlıydı. Bir de Leydi Sarnai'nin iyileşmesine.

Bakışlarım yıldızların elbisesinde, yerdeki siyah ipek yığınında oyalandı. Dikişleri yırtılmış, korsesi parçalanmış ve eteğinin katları dağılmıştı. Şimdi onu tamir edecek zaman yoktu.

Güneşin elbisesine uzandım ve paravana doğru ilerledim.

Dokuz Kat Gökler'e, bu işe yarasın diye dua ettim. Eğer yaramazsa, A'landi gece sona ermeden kendini yeniden savaşın içinde bulacaktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

En çok korktuğum, Shansen'le yüz yüze gelmekti. Kolay kolay kandırılacak bir adama benzemiyordu.

"İnsanlar görmek istediklerini görürler," diye mırıldandım kendi kendime. Keton'un bana bu tavsiyeyi vermesinin üzerinden çok zaman geçmiş gibiydi. Ama o zaman Keton'un kılığına giriyordum, Shansen'in kızının değil. Gerçi, diye düşündüm, ne ironik ki ikisinde de yakalanmanın cezası aynı.

Ölüm beni eskiden olduğu kadar korkutmuyordu.

Jun ve Zaini burnumdaki ve yanağımdaki çilleri kapamak için yüzümü boyadı ve dudaklarımı Leydi Sarnai'ninkiler kadar dolgun ve kırmızı hâle getirdi. Saçlarımı o kadar sıkı ördüler ki düşünmek bile canımı yakıyordu ve tacımdan sarkan bir düzine zümrüt ve yakut iğne ne zaman kafamı oynatsam tıngırdıyordu.

Arkasına saklanacağım bir örtüye ihtiyacım yoktu. Elbisem öylesine kör ediciydi ki kimse bana bir andan daha uzun süre bakamazdı. Güneşin kahkahası heyecanımdan ve gerginliğimden besleniyor olmalıydı, zira elbise daha önce hiç bu kadar canlı parlamamıştı. Her bir ipliğinden ışık yayıyor, dışarıdaki karanlık bulutları bile delip geçiyordu.

Ahenk Salonu'na girişim avluda hayret mırıltılarının yükselmesine neden oldu. Çoğu insan ışıltıma karşı ellerini gözlerine siper etmek zorunda kaldı, İmparator Khanujin bile bana doğrudan bakamıyordu. Koridor boyunca birlikte ilerlerken, güneşten dokunmuş elbisemden yayılan ısı İmparator'un alnında boncuk boncuk

terlerin belirmesine neden olarak soluk görkemini örten makyaj malzemelerini mahvetti.

Bu onu mutsuz etti ama surat asışını görmezden gelerek avluya doğru gülümsedim. Herkesin dikkatini ondan ziyade bana vermesi daha iyiydi. Onun da benim Kuzey'in Mücevheri Leydi Sarnai değil de İmparatorluk Terzisi olduğumu fark edemeyecek kadar rahatsız hissetmesi daha iyiydi.

Salonun ön kısmına ulaştığımızda rahat, saten minderli bir koltuğa oturdu ve ben de yanında dikildim, topuklu ayakkabılar üzerinde dengede durmaya çalışmaktan bacaklarım zonklarken elbisemin ihtişamı zayıflıyordu.

Khanujin'in sarayındaki soylular ve bakanlar birbiri ardına hediyelerini sundular. Sonra dünyanın her tarafından büyükelçiler geldi – Kiata, Samaran, Frevera, Tambu Adaları ve Balar. En iyi dantellerle dolu sandıklar ve pulları oldukça incelikli oyulduğundan küçük balıklardan çalınmış gibi duran yeşim taşından ejderhalar, en iyi Samaran ustaları tarafından boğa kafasıyla yaldızlanmış el boyaması seramikler ve adını bile duymadığım diyarlardan ahşap oymalar.

Nihayet Shansen geldi. Leydi Sarnai'nin babası olarak hediyesini en son verme onuruna sahipti.

İri bir adama göre sessiz hareket ediyordu. Yanakları yara izleriyle sertleşmişti, gri sakalı çenesinin altından tören hançerinin ucu gibi kıvrılıyordu. Yakından bakınca yüzünün hatları keskin ve merhametsizdi. Savaşla şekillenmişlerdi.

"Ben size, İmparator Khanujin, Şakıyan Dağlar'daki kör keşişlerin yaptığı bir kraliyet asası sunuyorum. A'landi'ye hükmeden kişiye saadet getirmesi için yapıldı."

Sonra bana döndü, delici bakışları fazlasıyla pudralanmış yüzüme sabitlendi. Nabzım hızlanınca elbisem daha da parladı.

Shansen burnundan soludu ve ellerini siper etmese de başını çevirdi. "Ve sana, kızım –A'landi'nin en iyi okçusu– daha küçük bir kızken kullanmak istediğin külden yayı veriyorum." Sonraki sözle-

rinde minicik bir gurur parçası hissettim. "Tüm çocuklarım içinde onu kullanabilecek olan bir tek sendin."

Yay o kadar uzundu ki kıvrımlı kanadının alt kısmı ayağımın hemen üzerine kadar geliyordu. Hafifliği beni şaşırttı ama hediyeyi kabul etmek için çenemi eğerken bile surat asmaya devam ettim. Leydi Sarnai'nin babasına çok az saygı duyduğunu biliyordum.

"Shansen'in de sunumuyla Hediye Alayı tamamlandı," diye duyurdu Başbakan Yun.

Rahatlamamı güçlükle bastırabildim. Tüm konuklar dizlerinin üzerine çöktü ve İmparator'a karşı başlarını eğerek ona "on bin yıl" dilediler, bir kez daha duymak ya da mırıldanmak zorunda kalmamayı dilemeye başladığım bir ifade hâline geliyordu bu. Ardından nihayet, kaskatı bir hâlde İmparator'un peşinden salondan çıktım.

İmparator ona yetişmek için acele etmem gereken bir hız tutturmuştu düşüncesizce. Öne eğdiğim başımı kaldırmadım, dışarıya doğru uzanan altın rengi fayanslara baktım, bizi selamlamak için eğilen konukların yüzlerini görmezden geldim. Ama İmparator'un peşinden giderken bir şahinin çığlığı dikkatimi zeminden koparıp aldı. Gözlerim pencereye, oradan gökyüzüne çevrildi.

Bir şahin sarayın üzerinde süzülüyordu ama tüyleri siyah değil griydi ve gözlerinde rüyalarıma giren o bildik sarı parıltı yoktu.

Elbette Edan değil, seni ahmak, diye payladım kendimi. *Onun artık dönüşecek büyüsü yok.*

Salondan çıktığımızda şahin hâlâ tepemizde süzülüyordu, konik uçlu kanatları bulutları sıyırıp geçiyordu. İmparator en yakındaki köşkte durana kadar bizi takip etti.

Beni göndermesini, böylece bu geceki ziyafetten önce dinlenebilmeyi umdum çaresizce. Dikilmekten ayaklarım ağrıyordu.

Ama bende o şans ne gezerdi.

Shansen'in hediyesini bana getirmesi için hizmetçilerden birine doğru ellerini çırptı.

"Yayını denemeye hevesli olmalısın," dedi. "Gökyüzündeki şu şahini gördün mü? Bu geceki ziyafet için aşçılara onu pişirteceğim."

"Düğün günümüz olduğu düşünülürse," dedim gergince, "avlanmam uğursuzluk olur."

"Adap *şimdi* mi aklına geldi? Senin yüzünden sarayda bir sürü ölüm yaşandı. Tanrılar değersiz bir kuşun ölümünü de görmezden gelir herhalde."

Yayı bana uzattı ve nabzın hızlandı, karşılığında elbisem de ışıldadı. Yumruklarımı sıkarak kendimi sakinleştirdim. "Hayır, teşekkürler."

"Neden bu kadar aksisin, Sarnai?" diye takıldı İmparator. "Sevgilin zindanda. Onu merak etmiyor musun? Hâlâ hayatta olup olmadığını?"

Yanından geçememem için etrafımda döndü. "Dün gece yüz kırbaç," diye devam etti. "Bu sabah yüz kırbaç daha. Çoğu insan bu kadarına dayanamaz ama Xina hâlâ hayatta. *Sayılır*. Sessiz biri, hep öyleydi." Khanujin iyice eğilerek kulağıma fısıldadı. "Ona çığlık atarsa duracaklarını söylemişler. Ama atmamış. Onu görmek istemez misin, Sarnai? Hücresinin duvarları kanıyla lekelendi. Bayıldığında hücrenin pisliğini temizlemeleri için iki kız göndermek zorunda kalmışlar. Kızların işi bitince muhafızlarım onu bir yüz kırbaç daha atmak için uyandırmışlar. Görsen tanır mısın merak ediyorum. Artık bir savaşçıdan ziyade bir *şeye* benziyor. Kuzeyli gururunun size yaptığı bu işte."

Çenemi kaldırdım, cevabım dilimin ucundaydı ama yuttum.

İçler acısı, Maia, diye alay etti içimdeki ses. *Neden kendini tutuyorsun? Gücünün tadına var. İmparator zayıf. Ona haddini bildir.*

Gerilerek o sesi bir kenara ittim. Khanujin'i cezalandırmak – Lord Xina'ya, Edan'a ve bana yaptıkları için– çok cazipti ama ben şu an Maia değildim. Leydi Sarnai'ydim.

Ama Shansen'in kızı ona haddini bildirirdi. Topuğuyla ayak parmaklarını ezer ve onu uykusunda öldürmeye yemin ederdi. Boynundan sarkan altın zincirlerle boğardı onu. İntikam yemini ederdi.

Öfkemi bastırmanın bir hata olduğunu çok geç fark ettim.

Khanujin bileğimden tutup beni kendine çekti, elbisemin gücü yanaklarını kızartmış ve şakaklarını terletmişti.

"Sen Sarnai değilsin."

Sükûnet maskem düştü. "Ben..."

Başlığımı yırtıp atarken keskin bir nefes aldım, inciler ve mücevherli püsküller köşkün mermer zeminine çarparken boynum yukarı kalktı. İmparator bana baktı. Birden tanıdı ve dudakları memnuniyetsizlikle kıvrıldı. "Tamarin."

"Majesteleri, açıklayabili–"

"Sözlerini iyi düşün, terzi," diye uyardı. "Yoksa sonun olurlar. Nerede o?"

"Odasında. Elbise, Majesteleri... onu giyemezdi. Elbise... elbise ona zarar verdi."

Kısa bir sessizlik. Cevabımı değerlendirdi. Sonra...

"Peki şimdi nasıl?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Nasıldı? Doğrusu elbisenin büyüsü onu tanınmaz hâle getirmişti. Çektiği acıyı hayal bile edemiyordum. Ancak onun gibi inatçı ve katı kalpli biri yaşama bu kadar inatla tutunabilirdi. Yine de haftayı çıkarır mı emin değildim.

Ama İmparator'a Leydi Sarnai'nin ölüm döşeğinde olduğunu söylersem evliliklerini tehlikeye atardım. A'landi'nin huzuru uğruna, ne yapılacağını düşünmek için zaman kazanmalıydım.

"O... iyileşiyor," diye yanıtladım. "Nedimeleri onunla ilgileniyor."

Onu kandırdığım için bana çıkışmasını bekledim ama dudaklarının ucu yukarı kıvrıldı. "Onun yerine geçerek iyi yapmışsın. Babası bile sen olduğunu anlamadı."

Öne doğru eğildi, kuru dudakları, herkesin öpücük olarak algılayacağı şekilde yanağıma değdi. Ama o sert bir fısıltıyla, "Belki de böylesi daha iyidir ama sana gökteki kuşlara bu kadar kapılmamanı tavsiye ederim," dedi.

Yutkundum. Demek beni ele veren buydu. Khanujin'in bu kadar gözlemci bir adam olduğunu bilmiyordum. Ama zaten İmparator'umu çok az tanıyordum.

"Adamlarım onu bulduğunda Edan bir şahin olmayacak," dedi şarkı söyler bir tonla. "İnsan olacak, tıpkı Xina gibi. Ve ona göre cezalandırılacak."

Elini omzuma koydu, kemiğimi öyle bir sıktı ki irkildim. "Merhametli olabilirim, Maia Tamarin. Ona karşı Lord Xina'ya olduğumdan daha merhametli olabilirim. Ama her şey sana bağlı."

"Onun nereye gittiğini bilmiyorum," diye önceki cevabımı tekrarladım. *Bilsem bile sana söylemezdim.*

İmparator'un sırıtışı silindi ve bırakmadan önce omzumu bir kez daha sıktı. "O zaman bu geceki ziyafetin yolunda gitmesi için dua et."

• • •

Khanujin'le benim önüme bin kişiyi doyurmaya yetecek yüz kadar tabak dizilmişti. Bir sanatçı her rengin ve dokunun temsil edildiği, bütün tabakların dikkatle hem göze hem damağa hitap edecek bir sanat eseri gibi hazırlandığı böylesine görkemli bir yemek büfesini fırçasıyla resmettikten sonra mutlulukla ölebilirdi.

Eski Maia olsa bu mutfak tiyatrosunun merkezinde oturmaktan nefret ederdi. Altdudağını ısırarak yere bakar, midesindeki gurultulara aldırmamak için manşetleriyle oynardı. Ama hafif fındık serpilmiş baharatlı maş fasulyesi peltesi, sirke ve sarımsakla marine edilmiş orman kulağı mantarı, zencefil ve erik soslu kızarmış balık parçalarına ağzının suyu akardı.

Bu gece değil. Bu gece ışıltılı güneş elbisemin içinde sandalyemde kaskatı oturuyor, bana yönelen bütün bakışları soğukkanlılıkla görmezden geliyordum. Ağzıma götürdüğüm her lokma zorlamaydı.

"Yemiyorsun, kızım," dedi Shansen.

Bir parça kızarmış sazan aldım. Yuttum. Bir parça kılçık damağıma yapıştı ve onu da yuttum, neredeyse tıkanmayı ve odama geri gönderilmeyi umacaktım.

Khanujin kıkırdadı. "Sevgilisini zindana attığım için bana kızgın."

"Lord Xina sadece hapsedildiği için şanslı," diye yanıt verdi Shansen karanlık bir tonla. "Ben olsam başı ziyafet salonunun ortasındaki bir direğe geçirilmiş olurdu ve Sarnai'yi de onun kanını içmeye zorlardım."

"Bu uğursuzluk getirirdi, Lord Makangis." Khanujin elini omzuma indirdi ve sertçe sıktı. "İdamı için düğün sonrasını bekleyeceğiz."

Shansen'in beni incelediğini hissedebiliyordum, sanki yüzümün rengi çekilsin diye bekliyordu. Ama beni asıl solduran sonraki sözleri oldu.

"En yaman konuğunuzun ortalarda olmadığını fark ettim. Büyücü nerede?"

"Benim hizmetimde uzaklarda."

Bu yalan karşısında neredeyse boğulacaktım ama Shansen kaşlarını çattı. "Burada bulunmayışıyla bana saygısızlık ediyor."

"Sen de bir lejyon askerini getirip sarayımın dışında kamp kurdurarak *bana* saygısızlık ediyorsun."

Shansen gülümsedi. "Düğünün planlandığı gibi gitmesi için bir garanti."

"Büyücüm de bizim için başka bir garanti hazırlıyor."

Hepsi yalandı. Hizmetçiler son servislerden yeni bir yemek getirirken boş boş ileriye baktım. Bütün bir sülündü, kırmızı şarapla ağır ateşte pişirilmişti ve tavana doğru kıvılcımların uçuştuğu parıltılı bir köze yatırılmıştı. Konuklar şefin becerisini ve ustalığını alkışladı.

Dumanı burnuma geldi, kaygımı artırdı. Edan artık A'landi'yi korumuyordu. O görev artık benimdi – bu düğünün gerçekleşeceğinden emin olmak.

Eğer düğün gerçekleşmezse Shansen saldıracaktı ve A'landi yanacaktı.

Başbakan Yun'un, "Leydi Sarnai'nin şerefine kadeh kaldıralım," deyişini güçbela duydum.

"Evet," dedi imparator Khanujin. "Sağlığına ve güzelliğine."

Saraylılar, İmparator'un gözündeki parıltıdan habersiz, kadehlerini bana kaldırdılar. *Ben*se onun, Shansen'in kızının kendi dairesinde fena hâlde zarar görmüş bir şekilde kıvrandığını bilmenin keyfini gizli gizli sürdüğünü biliyordum.

Kadehimi kaldırdım ve içtim. Alkol yanaklarıma bir sıcaklık

dalgası gönderdi ve dudaklarımı karıncalandırdı ama kanımdaki soğuk akıntıyı silip götürecek kadar sert değildi.

Kadehimi bırakırken bulanık sıvıda tanıdık bir yüz belirdi. Derinliklerinden alçak, pes bir kahkaha yükselerek ellerimin titremesine neden oldu.

Bandur.

Shansen ve İmparator'un konukları birden yok oldu. Onların yerlerinde uzun, beyaz saçları ve keskin, parıltılı dişleri olan hayaletler belirdi. Dudaklarından gölgeler sızıyordu.

Sentur'na, diye seslendiler, bilmediğim bir kelime – bir *isim.* Kolları bana dokunmak için uzandı ve hızla geri çekildim.

Lapzur'a geri dönün! diye haykırmak istedim. *Peşimi bırakın!*

Sentur'na, seni bekliyoruz. Daha yeni başlıyor. Kaçamazsın.

Biri hariç hepsi hayaletti: Shansen'in yerinde bir iblis oturuyordu.

Bir kurt şekline bürünen Bandur değildi oradaki. Daha önce hiç görmediğim bir kaplandı. Yakıcı kırmızı gözleri beni delip geçen bir kaplan.

Kaçamazsın.

Korkudan ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Kimsin sen?"

İblis sadece gülümsedi, kadehini bana doğru kaldırdı. O sırada hayaletler bir ağızdan yaygarayı sürdürüyordu:

TESLİM OL, SENTUR'NA. KAÇAMAZSIN. TESLİM OL...

Hayaletler tekdüze şarkılarına devam ederken masanın ortasındaki ateş yükseldikçe yükseldi. Kadehlerinden şaraplar dökülerek görüşümü kırmızıya buladı.

Yeter! Elbisem alev aldı ve şarabımı ateşin içine boşalttım.

Hayaletler silindi. Shansen'in yerindeki kaplan iblis silindi. Ateş gürledi ve bronz kadehim takırdayıp bir hizmetçi yakalayana kadar masada yuvarlandı.

Gözlerimi kırpıştırdım.

Artık hayaletler yoktu. Sadece bön bön bana bakan, fırça gibi sakalları şarapla ıslanmış bakanlar vardı. Hizmetçiler bile oldukları yerde donmuş bakıyorlardı.

Shansen de bakıyordu, kalın kaşları çatılmıştı.

"İyi misin, Sarnai?" diye sordu İmparator buz gibi bir sesle.

Parmaklarımın arasından şarap damlıyordu ve bir hizmetçi alelacele ellerime bir mendil tutuşturdu. Başka bir hizmetçi şarabımı tazeledi.

"Evet..." diye konuşmaya başladım ama sonra kadehime baktım.

Bandur gitmişti ama kırmızı gözler ordaydı. Bulanık beyaz şarabın içinde iki nar tanesi gibi süzülerek parlıyorlardı.

Benim gözlerim.

Dehşet beni ele geçirdi. Doğruldum, mendilimi masanın üzerine atarak ellerimle gözlerimi kapadım.

Beni tekrar sandalyeme oturtmaya çalışan görevlilerden sıyrılarak şölenden kaçtım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Güz Sarayı'nın ortasında yığılışımı hatırlamıyordum ama gözlerimi benim olmayan bir odada açtım.

Başım bir minderle desteklenmişti ve gözlerim o kadar kuruydu ki göz kırpmak canımı yakıyordu. Görüşüm odaklandığında, İmparator Khanujin'i önümde dururken görmek yataktan sıçramama neden oldu.

Tehditkâr bir tonla beni selamladı. "Bütün günü uyuyarak geçirdin, Tamarin. Son günün olabileceği düşünülünce talihsizlik."

Kalbim panikle tekledi. Gözlerimin kırmızıya döndüğünü görmüş müydü? Shansen görmüş müydü?

Hayır. Öyle olsa zindanda olurdum. Leydi Sarnai'nin odalarından birinde değil.

"Dün geceki o patlaman bir daha yaşanmayacak."

Sesim boğuk çıktı. Hırıltılı. "Baş üstüne, Majesteleri."

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. Gerçek buydu.

"Lord Xina'nın hapsedilmesi yüzünden çıldırdığını söylüyorlar," dedi. Hâlâ sinirliydi, beni tartıyordu. "Bu gece yine kılık değiştireceksin. Sessizce yemek yiyip kutlamalara katılacaksın. Shansen şüphelenirse onu teskin etmek için elinden geleni yapacaksın. Yaşamlar pamuk ipliğine bağlı, Tamarin."

A'landi'nin refahı umurundaymış gibi konuşmuştu. Sanki bu evlilik onun için gerçekten önemliymiş gibi. Bu beni şaşırttı ama ondan, sözlerine inanmayacak kadar nefret ediyordum.

"Onu neden öldürmüyorsunuz?" diye sordum, ağzımdan dökülenleri güçlükle idrak ederek. "Neden Shansen'i zehirlemiyorsunuz? Ya da gecenin köründe bir suikast düzenletmiyorsunuz?"

Khanujin dalga geçti. "Senin gibi bir köylünün sarayın çetrefilli işlerini anlamasını beklemiyorum."

"Ben köylü deği–"

"Ben ne diyorsam sen osun," diye araya girdi. "Ben İmparator'um ve bir savaşı önlemeye çalışıyorum, yeni bir savaş başlatmaya değil. Eğer ülkenin varlığını sürdürmesini istiyorsan sana o lanet elbiseyi giyip bu düğünü tamamlamanı öneririm." Kapıya doğru yöneldi. "Bu gece beni yüzüstü bırakırsan babanı ve kardeşini gözlerinin önünde asarım."

İğneleyici bir cevabı yuttum. *Ne cüretle ailemi tehdit edersin!* diye bağırmak istedim ona. Ama onun yerine diz çöktüm ve isyankâr bakışlarımı yere doğrulttum. Tüm o saraylarına, ordularına ve tehditlerine rağmen İmparator da nihayetinde bir insandı. Ama Shansen'in daha fazlası olabileceğine inanmaya başlıyordum.

İmparator'un kıyafetlerinin hışırtısının dinmesini, muhafızların adımlarının uzaklardan gelen düğün müziğine karışmasını bekleyip öyle hareketlendim.

Ayağa kalkmam biraz zaman aldı. Dizlerim titredi ve kafam dün gece duyduğum seslerin yankısıyla zonkladı.

Sentur'na, diye seslenmişti hayaletler bana.

Bu ismi hatırlamak bile omurgamdan aşağı bir ürperti yayılmasına neden oldu. Ne demek istediklerini bilmiyordum. Dönüşüm geçirmeden önce ne kadar zamanımın kaldığını da bilmiyordum. Gerçekleştiğinde bir daha aynada yüzümü göremeyecektim. İsmimin tekrar söylendiğini duyamayacaktım.

Ailemi bir daha hiç göremeyecektim. Ya da Edan'ı.

Leydi Sarnai'nin dairesinin arka taraflarından gelen bir inleme, buz gibi sessizliği deldi.

"Leydi Sarnai?" diye seslendim.

Yanına gittim. Gözleri sımsıkı kapalıydı, boynunda ve göğsünde

koyu metalik damarlar kabarıyordu. Yanındaki sehpanın üzerinde katlanmış bir havlu yığını vardı ve birini su tasına batırarak kadının alnına bastırdım.

İçimi suçluluk kapladı. Benim elbisem yüzünden bu hâle gelmişti. Yanına diz çöktüm ve dinlemesi muhtemel tanrılar kimlerse onlara dua ettim.

"Lütfen Leydi Sarnai'nin iyileşmesine izin verin," diye fısıldadım. "A'landi için."

Jun ve Zaini çoktan gelmişlerdi, bu gece giymem için ay işlemeli elbiseyi hazırlıyorlardı. Korku dolu sessizliklerinden, İmparator Khanujin'in onlara da bana savurduğu tehditlerden savurduğunu anladım. Yaşamları, Shansen karşısındaki başarıma bağlıydı.

"Kendi babam bile onların güçlerini İmparator Khanujin'in üzerine salmaya çalıştı," demişti Leydi Sarnai. *"Ama... insan şeytanla pazarlığa oturuyorsa sağlam bir bedeli göze almalı."*

Peki o bedel ne oldu? diye merak ettim. Bunun, dün gece hayaletler bana geldiği sırada Shansen'in yerinde gördüğüm kaplan iblisle bir ilgisi var mıydı?

"Kendim giyinebilirim," diyerek Jun ve Zaini'yi gönderdim.

Onlar çıkınca ay elbisesini kaldırdım. Yaptığım üç elbisenin en dingin olanıydı, gümüş brokarları tenimin üzerine durgun bir gölette titreyen ay ışığı gibi yumuşacık bir parıltı yayıyordu. Güneş elbisesinin etekleri çan gibi genişlerken bununki düzdü. Etek, kalçamdan ince bir çizgi hâlinde, flüt gibi iniyordu ve ucu topuklarıma değiyordu, bir kuğunun tüyleri gibi yumuşacık ve hafifti.

Sihirli makasımı çıkardım ve eteğime derin bir yırtmaç kestim. Görünmez ipler kendi kendilerini dikerken ben de eteğin iç katlarında bir cep şekillendirdim.

Sonra, sırtımda gizlediğim hançeri fikrimi değiştiremeden çıkardım ve dudaklarıma götürdüm.

"Jinn," diye fısıldadım. Hançerin gücünü devreye sokan gizli sözcük. Edan'ın ilk adlarından biri.

Titreyen parmaklarımla silahı kınından çıkardım ve ışıldayan

demir bıçakta kendi yansımamı yakaladım. Ama izlediğim, hançerin diğer tarafıydı.

Ne kadar da zararsız görünüyordu. Gri, cilasız bir taş gibi – en azından bilmeyen gözler için.

Ama ben onun sıradan bir taş olmadığını biliyordum. Bir göktaşıydı. Yıldızların tozu.

İblislere ve hayaletlere neler yapabildiğini kendi gözlerimle görmüştüm. Bıçağın hafif bir sıyırışı bile Bandur'un etinden duman bulutları çıkarmıştı.

Nefesimi tutarak parmaklarımı göktaşının hemen üzerinde genişçe açtım, ona dokunacak cesareti toplayana kadar oyalandım.

Şimdi, dedim kendi kendime, parmaklarımı indirip bıçağı okşarken. Bıçak temine batarken dudaklarımdan sessiz bir iç çekiş döküldü. Sadece bir sızı. Dokunuşu beni yakmamıştı.

Tenim hâlâ bana aitti. Hâlâ insandım. Şimdilik.

Hançeri indirirken silahın parıltısı yavaş yavaş söndü. Ardından onu kınına koyup biçtiğim cebe yerleştirdim.

Hançeri yanıma almıştım çünkü ona değer veriyordum ve İmparator'un adamları bulur diye odamda bırakamıyordum. Ama şimdi, eğer Shansen göründüğünden ibaret değilse, ona gerçekten ihtiyaç duyabileceğime dair bir his vardı içimde.

Yanılmış olayım diye dua ettim.

ALTINCI BÖLÜM

Büyük Tapınak'ın önünde üç devasa tütsü kabı yanıyordu. İmparatorluk düğününün bu son gününde İmparator ve Leydi Sarnai bir adak sunacak, tanrılardan birlikteliklerini kutsamalarını isteyecekti. Keşişler kadim A'landi dilinde ilahiler söyledi.

"Güneye doğru üç kez eğilin," diye talimat verdi rahip bize. "Suyun ve Rüzgârın Ölümsüzleri'nin bu kraliyet evliliğini kutsaması ve Ekselansları Leydi Sarnai'yi A'landi İmparatoriçesi, Göklerin Kızı olarak kabul etmesi için."

İmparator'la yan yana diz çöktük, dizlerimizin altında kalın ipekli minderler vardı. Selam vermeyi bitirince bir gong sesi bize yön değiştirmemizi söyledi. Rahip birlikteliğimizi yeniden kutsarken zihnimi uyuşturdum. İhtiyacım olan tek şey günü atlatmaktı. A'landi yeniden bir bütün olacaktı ve ben ülkem için elimden ne geliyorsa yapacaktım.

Seremoni tamamlandığında İmparator'la birlikte son düğün şölenine doğru ilerledim. Daha sonra evliliğin tamamlandığından emin olmak için bir ritüel daha vardı.

Sarayda o kadar uzun kalmayı planlamıyordum.

İmparator üç adım önümde ilerliyordu ve ben de başım dik, yüzümü örten inci dizileri olan devasa bir zümrüdüanka taçla peşinden gidiyordum. Güneş elbisesi kimsenin bana bakamayacağı kadar parlakken ay elbisesi usulca parlıyor, gümüşi ışığı sarayı aydınlatan binlerce fenerden daha çok ışıldıyordu. Öğleden sonra güneşinin altında bile görkemli bir ışıktı ve yine herkes İmparator

yerine bana bakıyordu. Bu sefer rahatsız olmamıştı. Planının bir parçasıydı.

Havada şarap kokusu vardı, üç yüz farklı yemeğin keskin kokusuna karışmıştı: kızarmış balık ve ağır ateşte pişirilmiş domuz, sekiz baharatlı soya peyniri ve Tambu Adaları'ndan getirilen ananaslarla kızartılmış çıtır çıtır karides. A'landi'nin en iyi akrobatları, dansçıları ve müzisyenleri gelmişti ve öğleden sonrayı yeteneklerini sergileyerek geçiriyorlardı. Burada değil de başka bir yerde olsaydım performanslarından keyif alabilirdim.

Nihayet şölen başladığında Shansen önceki yerine, İmparator'la benim tam karşıma oturdu. Adamlarıyla birlikte gülüp içki içiyor, İmparator'a alttan alta hakaret ediyordu ama beni izlediğini hissedebiliyordum. Sağındaki boş koltuk Lord Xina'nın olacaktı; dün geceki patlamamın gerçekten de üzüntüden kaynaklandığına herkes inandı mı diye merak ettim.

İçimden bir ses Shansen'in inanmadığını söylüyordu.

"Leydi Sarnai," dedi savaşçılarından biri. Hafif sarhoştu. "Elbiseniz ayı gölgede bırakıyor. Dün giydiğinizden daha güzel bir elbisenin mümkün olamayacağını düşünmüştüm ama Kuzey'in Mücevheri, bu Güneyli saray hanımefendileri için güzel örnek oluyor." Kıkırdadı. "Eşim terzinize bir elbise sipariş etmek istiyor."

Konuşmak için ağzımı açtım ama Khanujin araya girdi. "İmparatorluk Terzisi'yle karın adına konuşuruz, Lord Lawar, Kuzey ve Güney arasındaki barışın bir nişanesi olarak."

"İmparatorluk Terzisi'nin bir kadın olduğunu duydum," diye devam etti lord. "Amana'nın elbiselerini dikebildiğine göre yetenekli olmalı."

Shansen homurdandı. "Onu çağırın. Bu kızla tanışmak istiyorum."

Khanujin'e bakmamaya çalışarak soluğunu tuttum.

"Benim daha iyi bir fikrim var," dedi İmparator rahatça. "Leydi Sarnai, neden elbisenin muazzam gücünü göstermiyorsun?"

Ona dönüp ters ters bakmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Şaka yapıyor olmalıydı.

"Tanrıçanın gücünü harekete geçirecek olan ben değilim," dedim becerebildiğim en düz tonlamayla.

"Kızım sonunda konuştu," diye gürledi Shansen. Gözleri kısıldı. Bende farklı bir şeyler olduğunun *farkındaydı*. "Utanmak pek senlik bir şey değil, Sarnai. Hadi, bize elbisenin neler yapabildiğini göster."

Kalkmayacaktım. Ağzıma kızarmış güvercinden bir lokma sıkıştırdım, küstahça çiğnedim.

"Bana hâlâ kızgın," dedi Khanujin gülerek, bir grup tuhaf kıkırtı da ona katıldı. "Kalk, Sarnai. Bize Amana'nın gücünü göster."

İmparator'un sükûneti beni şaşırttı. Onu hafife mi almıştım? Edan'ın büyüsü ona kudretli bir görünüm veriyordu ama dilinin cazibesinin tamamen kendine ait olup olmadığını merak etmeye başlıyordum.

Bana başka bir seçenek bırakmamıştı, ben de ağır ağır mendilimi bırakıp sandalyemden kalktım, kasten oyalanıyordum.

Ayın elbisesi, üç elbise içinde en çok kumaşı olandı, uzun kolları ve korsenin üzerine giyilen, geniş, işlemeli bir kuşakla bağlanan şeffaf bir ceketi vardı. Elbisenin her santimine, ayın gözyaşlarını temsilen inciler işlenmişti. Hepsini kumaşa dikmek zahmetli bir iş olmuştu ama karşılığını da vermişti. İnciler tıpkı ayın sudaki yansıması gibi dalgalanıyordu – nefes kesici bir etki yaratıyordu.

Manşetleri indirdim, serbest kalarak yere değmelerine izin verdim. Gümüşi ışıklar kumaşın üzerinde dalgalanırken yüksek sesli tezahüratlara ve haykırışlara aldırmadan ağır ağır döndüm.

Etkilenmeyen sadece Shansen'di. "Birkaç kıvılcım ve parlak ipekler Amana'nın gücünü pek de yansıtıyor denemez. Terzinin seni dolandırmadığından emin misin, kızım?"

"Bu elbise ayın gözyaşlarıyla işlendi," dedim, sesim şimdi daha keskindi. Bu elbiseleri yapmak için çok şey yaşamıştım. Biri onlardan nasıl şüphe edebilirdi?

Eteğimin kenarlarını tuttum, yumruklarımın içine olabildiğince kumaş alarak sıktım. Ona nasıl gösterebilirdim?

Kafesli pencerelerin birinden ayı arandım, sonbahar rüzgârında hafifçe dans eden perdeler şeffaftı. Ay, tıpkı bir gece önce olduğu gibi cılız, kırılgan bir hilalden ibaretti – efsaneye göre Ay Tanrıçası'nın, sevgilisi Güneş Tanrısı'nı göremediği anlamına geliyordu bu. Dolunayda onu görebiliyordu, o yüzden daha mutlu oluyordu.

Hikâyeyi hatırlayınca aklıma Edan düştü. Muhtemelen onu bir daha hiç göremeyecek, kollarını bedenimde hiç hissedemeyecek, benimkine değen teninin sıcaklığını içime çekemeyecek, sesinin adımı fısıldadığını duyamayacaktım.

Tıpkı güneş ve ay gibiydik, aynı yıldızların ve aynı gökyüzünün altındaydık.

Her nasılsa bu, Edan o kadar da uzakta değilmiş gibi hissettirdi. Kalbimin yalnızlığını biraz olsun azalttı. Daha az üşüyordum. Bir an için içimdeki karanlık zayıfladı ve elbisem canlandı...

"Bakın!" diye haykırdı bakanlardan biri. "Elbise... O..."

Parıldıyor doğru kelime değildi. Doğru kelimeyi bulmak için bocalamasının nedenini anlıyordum. Elbisemden çağlayarak ışık saçılıyor, bütün salona sanki yıldızlar tavanda parlıyormuş gibi yayılıyordu. Odada güçlü bir rüzgâr esti, ardından ani bir *ışık çakması* oldu.

Mumların alevleri bir anda söndü ve pirinç kadehler ve porselen tabaklar görünmez bir öpüşün yakıcılığıyla çınladı. Konuklardan bazıları şölen masasının altına eğilirken diğerleri de elbiseme hayretle bakıyordu.

Bittiğinde hizmetçiler mumları tekrar yakmak için koşuşturdu ve odada bir alkış tufanı koptu. Shansen'in dudakları bile ilgiyle kıvrılmıştı. İmparator herkesin övgülerinin tadını çıkardı – sanki Amana'nın elbiselerini yapan *oymuş* gibi.

Maia Tamarin, İmparatorluk Terzisi, unutulmuştu.

Ama ben, o an her kimsem, unutmamıştım.

Başım fırıl fırıl dönerken yerime döndüm. Elbise çok güzel par-

lamıştı ve kumaşları da ayın gizemli ışığıyla ışıldamıştı – Shansen'i etkilemeye yetecek kadar.

Fakat Amana'nın elbiselerinin *tek* yapabildiği bu olmamalıydı. Leydi Sarnai'yi yok edecek, onu tanınmaz hâle getirecek kadar güçlü olduklarını görmüştüm. Başka ne gibi sırlar saklıyorlardı?

İblise dönüştüğümde benim karşımda mı yer alacaklardı? Yoksa çöküşümde bana eşlik mi edeceklerdi?

Sıkıntılı düşüncelerimi gizleyerek İmparator'un yanında sessizce oturdum.

"Çok etkileyici," dedi Shansen. "Ama siz Güneylilerin aksine ben dersime çalıştım: Amana'nın elbiselerinin gücü yalnızca onları yapan terzi tarafından kullanılabilir." Üzerime diktiği gözleri iki cilalı taş gibi parlıyordu. "Yani ya sen benim kızım değilsin ya da bu Amana'nın elbisesi değil."

Boğazım düğümlendi. "Ben senin kızınım. Bu da Amana'nın elbisesi."

"İkincisinin doğru olduğuna şüphem yok," diye yanıtladı Shansen homurdanarak. Bana verdiği kül yayını işaret etti. Şölen salonunun ortasında asılı duruyor, diğer düğün hediyelerinin arasında göze çarpacak şekilde sergileniyordu.

Hizmetkârlarından birisi silahı getirdi ve Shansen yayı ellerime tutuşturdu. "Ancak Kuzey'in Mücevheri bu silahı kullanacak kadar güçlüdür."

Hizmetkâr bana kırmızı boyalı bir kutu ok uzattı ve içlerinden birini alıp yaya yerleştirirken beni şölen masasından uzağa, yay konusundaki kabiliyetimi sergileyebileceğim açık bir alana yönlendirdi.

Ellerimin titrememesi bir mucizeydi. Daha önce ne bir yay çekmiş ne de ok atmıştım. Shansen'in sınavını geçmemin imkânı yoktu.

"Nereye nişan alacağım?" diye sordum düz bir sesle.

Shansen sakalını sıvazladı. "Salonun karşısındaki flamamda yer alan kaplana. Senin için fazlasıyla kolay olmalı, Sarnai."

Gözlerimi kısarak bir dağ yatağından yükselen, beyaz bir kaplan işlenmiş olan zümrüt flamaya baktım.

"Bu gerekli mi?" diye araya girdi Khanujin. "Bu bir şölen, Lord Makangis, bir sınav değil."

"Eğer Sarnai söylediği kişiyse bu bir sınav değil, çocuk oyuncağı demektir. En gözde eğlencesi."

Yutkundum ve yayı kaldırdım. Panik dolu o gerdirme ânında sıkı yay kirişini çekemeyeceğimi anladım.

Yardım et bana, diye yalvardım, elbisemde ışıldayan büyüye. *Eğer bunu yapamazsam A'landi yok olacak.*

Bir şeyler elbisemin gücünü engelliyordu. Bir şeyler onun büyüsünü boğuyordu. Beni boğuyordu.

Boğazımda kötücül bir soğukluk köpürdü. Karda kalmış demir gibi metalik ve acı bir tadı vardı. Sanki bayatlamış ay ışığı gibi.

Amana sana yardım edemez, diye fısıldadı soğukluk, acıklı bir biçimde kendi sesime benziyordu. *Ama ben edebilirim.*

Gölgeler düşüncelerimi sardı, zihnime karanlığı dokudu. *Hayır!*

Onu geri çeviremeden doğaüstü bir güç tüm bedenimi doldurdu ve yay kirişini yanağıma kadar çektim. Ellerim kontrolüm dışında hareketlenerek yayı yönlendirdi. Direnmeye çalıştım ama kopmuştum. Eğer bu sınavı geçemezsem Shansen kızı olmadığımı anlayacaktı.

İşte sana fırsat, diye ayarttı beni sesim. *Shansen'i öldür. A'landi'yi kurtar.*

Eğer o ölürse savaş falan olmaz.

Şakaklarımda ter damlacıkları belirdi, içimde yanan sesi görmezden gelmek için mücadele ederken görüşüm bulanıklaştı. Nefes alamıyordum, kalbimin sesini bile duyamıyordum. Karşıdaki yeşil flama dalgalanıyor gibiydi. Hayır, bütün dünya dalgalanıyor, duvarlar yalnızca benim görebildiğim gölgelerin içinde kaynıyordu.

Yap şunu, Maia. Öldür onu. ÖLDÜR ONU.

Karanlık beni bir bütün olarak yuttu – sadece bir anlığına. Ama o an her şeyi değiştirecek kadar uzundu. Yayı sola çevirdim ve okumu Shansen'in göğsüne doğrulttum. Ve bıraktım.

Kırmızı ok salon boyunca acı acı bağırdı, atışım dümdüz ve doğruydu. Dehşetle donakaldım. Iskalamamın imkânı yoktu. Kimse az önce saçtığım ölümden kaçabilecek kadar hızlı hareket edemezdi.

Ama ok yolundan öyle hafifçe saptı ki son anda Shansen'in kalbi yerine, pelerinine işlenmiş beyaz kaplanı parçaladı.

Avlu bir kez daha alkışa boğuldu. Hemen yanımda İmparator Khanujin hafifçe gizlediği bir sırıtış takındı ve Shansen kollarını kavuşturdu.

"Ancak Kuzey'in Mücevheri yayı kullanacak güçte olabilir," diye tekrarladı İmparator. "O senin kızın."

Shansen sadece homurdandı, oku pelerininden çıkardı – ama bana attığı karanlık bakışı yakaladım. Anlamını çözemeden silinip gitti ve Shansen kırık oku yere attı.

"Kutlamalar devam etsin!" diye duyurdu İmparator Khanujin.

Herkes yemeklerine ve şarabına döndü ve Shansen yerime kadar bana eşlik etti. Nabzım kulaklarımda atıyordu ve gözlerim tekrar yanmaya başladı, kızıl alevler yüzümün önünde sallanan incileri lekeliyordu.

İçimde bir panik baş gösterdi. *Kaç,* diye uyardım kendimi. *Kimse görmeden buradan çık.*

Ama çıkamazdım. Dün gece kaçmıştım. Eğer tekrar gidersem Khanujin babamı ve Keton'u öldürürdü.

Hem zaten kimse bana dikkat etmiyordu.

Shansen dışında kimse.

Fark etmemesi için dua ederek, dikişlerimi saydığım gibi adımlarımı sayarak içimde yükselen fırtınayı dindirmeye çalıştım. *Yerime on adım kaldı. Dokuz. Sekiz. Yedi.*

Altı. Hizmetkârlardan biri elbisemin söndürdüklerini değiştirmek için bir tepsi mum getirdi. Alevlerin parıltısı gözbebeklerimi yaktı ve gözümden yaşlar süzüldü.

Beş. Buna daha fazla katlanamazdım. Işıklardan uzağa, yukarı bakma hatasına düştüm.

Shansen kolumu yakaladı. "Gözlerinde bir terslik var, kızım."

Tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama çok güçlüydü. "Bırak beni."

Mücadele ederken kıyafetlerinin arasında siyah bir taşın parıltısını gördüm. Bandur'unkine benzeyen bir tılsımdı ama üzerine bir kaplan başı oyulmuştu. Daha fazlasını göremeden tılsım yeniden Shansen'in pelerininin katları arasında kayboldu ve Shansen başımdaki tacı devirdi.

Salona bir sessizlik çöktü.

"Sen benim kızım değilsin," diye hırladı.

Sıradan bir adamda bulunamayacak bir güçle beni duvara savurdu ve ziyafet sofrasını devirdi. Tabaklar kırıldı ve konuklar çığlık attı.

"Bu evlilik geçersizdir," diye gürledi. "Ateşkes bitti."

Adamlarının ellerinde hançerler ve zehirli iğneler parladı. Bir an sonra bıçaklar, İmparator Khanujin'in en yakınındaki korumaların boğazına saplanmıştı.

Yerde afallamış hâlde uzandım. Çığlıkları ve bağırışları, ölen muhafızların yere düşerken çıkardıkları gümbürtüleri duymadım. İpek kırmızısı masa örtülerinden sızan kanlarını, o kanın İmparator ve Leydi Sarnai'nin sembollerinin altın işlemelerine bulaştığını görmedim.

Dikkatim tamamen Shansen'e odaklanmıştı. Gözbebekleri küçülmüştü, pelerinindeki kaplan kürkü üzerinde eriyordu. Tırnakları uzadı ve keskinleşti – pençeye döndü.

Pelerininin içinde gördüğüm tılsım göğsünde sallanıyor, üzerine oyulmuş vahşi hayvan, mürekkebin bir resme yayılıp canlanışı gibi kararıyordu.

Tılsımdan beyaz dumanlar kıvrılıyordu ve Shansen o dumanı burnundan soludu. Ona tekrar baktığımda insan değildi.

İmparator Khanujin'e doğru atılan bir iblisti – bembeyaz kürkü ve ışıltılı siyah gözleriyle bir kaplan.

YEDİNCİ BÖLÜM

Çok çabuk, gözümün algılayamayacağı kadar hızlı, öldürücü ve keskin hareket etti. Her yere bir ölüm ve kan tufanı salarak dans etti.

Yemek çubukları porselen kâselere çarptı ve çay fincanları yerde parçalandı. Mobilyalar çatladı ya da acaba kırılan kemiklerin sesi miydi o? Tam olarak kestiremiyordum. Görüşüm bir odaklanıyor bir odağını kaybediyor, hızla dönen fenerlerin kırmızı ışığı gözlerimi yakıyordu.

Koşmalıydım ama koşamadım. Öylece durup Shansen'in kül siyahı gözlerine bakmaktan başka bir şey yapamadım ve bir ürpertiyle günün birinde benimkilerin de aynen öyle bomboş olacağını anladım. Aynen öyle ruhsuz.

Bir buğulama balık tabağı üzerimden uçtu ve eğilerek ziyafet masalarından birinin altına girdim.

Üç hizmetçi çoktan oraya saklanmıştı bile, dişleri takırdıyordu ve boyunları terden parlıyordu. Birbirlerine tutunmuşlardı, çığlık atan konukların feryatlarını engellemek için birbirlerinin kulaklarını kapamışlardı ve hayatta kalmak için dua ediyorlardı.

Hava tuz ve demir kokusuyla dolunca bir mide bulantısı tuttu beni, boğazıma kadar yükseldi. Ben kusabilmeyi arzulayacak hâle gelene dek yoğunlaştı. Düşen cesetler yerine uçuşan yemeklere odaklanmaya çalıştım. Cesetler sayılamayacak kadar çoktu.

Bakanın biri yanıma düştü, parlak mavi kıyafetleri karın kısmından yırtılmıştı. Hizmetçiler korkuyla geri çekildi ama ben bakanı korunsun diye masanın altına çektim.

İpek kıyafetlerinden koyu renk kan sızıyor, altın düğmeleri bile kızıla çeviriyor ve bakanlardan çoğunun taktığı kemerindeki yeşim taşından plakaları lekeliyordu – yeşim taşının onları hastalıktan ve kötü talihten koruduğuna inanıyorlardı.

Kanamayı durdurmak için elimi yarasına bastırdım ama o ellerimi kavradı. Dudakları çoktan rengini kaybetmeye başlamıştı, son sözleri nefesiyle birlikte ölüyordu. İşte o zaman tenimin onunkinden daha soğuk olduğunu fark ettim, ölümden bile soğuk.

Dudakları aralandı ve karmaşık sesler çıkardı. "Y-yardım et bana," diye yalvardı. Elbisemin kolunu yakalayıp sanki büyüsü onu diriltebilirmiş gibi yüzüne çekiştirdi.

Bir elimi göğsüne bastırdım ve parmaklarını nazikçe elbisemden ayırdım. Ama o çoktan öbür dünyaya göçmüştü.

Gözlerini kaparken vicdan azabı boğazımda bir düğüm oluşturdu. Onun için bir dua mırıldanmaya başladım ama masa sallandı, hizmetçiler masanın çökmek üzere olduğunu haykırıyordu.

Hemen sürünerek dışarı çıkıp duvara yaslandım. İmparator'un muhafızları hâlâ Shansen'e saldırıyordu ve içlerinden biri göğsünde derin açılmış, kanlı pençe izleriyle bana doğru sendeledi. Yolundan çekilmek için yana doğru eğilirken bacağıma sert bir şey çarptı.

Hançerim!

Onu cebimden çıkardım, elim cevizden kabzasının etrafını sardı.

"Jinn," diye fısıldadım silaha, hızla kınından çıkararak. Bıçağın göktaşından ucunda soluk gri bir parıltı belirdi.

Hançeri yaklaştırdım. Gücünü sadece bir kez kullanmıştım – Lapzur Adaları'nda Bandur'a karşı. Tanrılar adına, bu gece işe yaramasını umdum.

Ayağa fırlayarak, "Lord Makangis! Beni ıskaladın!" diye bağırdım.

Üzerime atılmak için döndü, bütün şölen salonunu üç düz adımda katetti. Ağırlığıyla kemiklerimi ezebilirdi ama arka bacakları son anda bocaladı ve gerekenden daha uzak bir mesafede durdu.

Vahşi hatlarından bir şaşkınlık geçti ve kafa karışıklığıyla hırlar-

ken gücümü göstermek için hançerimi kaldırdım. Göktaşının gücü onu duraksattı.

O iblis değil, diye fark ettim afallayarak. Gözleri siyahtı, Bandur'unkiler –ya da benimkiler– gibi kırmızı değil. Yaraları duman şeklinde değil, parlak insan kanı şeklinde kanıyordu. Öyleyse neydi o?

Her neydiyse ona doğru atıldım. Dört ayağı üzerindeyken bile benden uzundu, o nedenle boynuna saldırabilmek için zıplamak zorunda kaldım. Göktaşı tenini sıyırdı ve Shansen korkunç bir kükreme koyuverdi.

Pençeleri bana bir darbe indirdi ve kolumdan kan sızmaya başladı.

Acı hissetmiyordum, sadece öfke vardı. Silahımı Shansen'in kaburgalarına soktum. Kıvrandı ve döndü, yüzü kaplandan çok insana benzeyecek kadar buruştu.

Nihayet karşımda Shansen duruyordu. Ama İmparator'un askerleri onu yakalayamadan kürk kenarlı pelerininin başlığını çekti ve "Gyiu'rak!" diye bağırdı.

Korkunç bir kasırga koptu ve sert bir rüzgâr ve kül fırtınasının arasından çıkan devasa bir kaplan gölgesi savaş lordunun arkasında belirerek onu sarıp sarmaladı.

Shansen'in iblisi.

Bana sonsuzluk gibi gelen bir an boyunca bana baktı. Gözleri, A'landi'nin değerli kırmızı likörüne rengini veren sülüğen gibi kırmızıydı, öyle derinlerdi ki ne bir yansıma vardı ne de bir ruh.

Sonra gözlerimi kırptım ve Shansen kayboldu.

Şölen salonuna ürkütücü bir sessizlik çöktü. Birkaç kırmızı fener çatı kirişlerinde sallanmaya devam ediyor, küller yere doğru düşerken yuvarlak gölgeler titreşiyordu.

Kalbim çarparak hançerimi indirdim ve odayı taradım. Onlarca hizmetçi, bakan ve konuk ölmüş, çok daha fazlası yaralanmıştı. İmparator kırık bir paravanın arkasına sinmişti, muhafızlarının cesetleri etrafını sarmıştı.

Cesetleri bir kenara iterek ayağa kalktı, kıyafetleri kan ve yol yol is içindeydi, zarar görmemişti.

Gitmem gerekiyordu – kimse ne yaptığımı anlamadan bu mezarlıktan ayrılmam gerekiyordu.

Bir gölgeye dalarak hançerimi kınına yerleştirdim ve salondan gecenin karanlığına çıktım.

• • •

İmparator'un onu Shansen'e karşı koruduğum için beni ödüllendireceğine inanacak kadar ahmak değildim. Büyü kullanabildiğimi gördükten sonra beni asla yanından ayırmazdı.

Ayın elbisesini sıyırdım ve bedenim şiddetle titredi. Her yanım ağrıyordu ve telaşla eşyalarımı toplarken parmak uçlarımda acı verici bir sıcaklık uğulduyordu.

Tılsımlı halımın yıpranmış püsküllleri yatağımın altından çıkmıştı. Uçacağına doğru düzgün inanmadan iki çile mavi ve kırmızı yünle onu dokumamın üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi. Şimdi büyünün bedelini daha iyi anlıyordum. Benim gibi halımın da fazla zamanı kalmamıştı.

Babama yazdığım mektuplar ve çizim defterimle birlikte halıyı da aldım. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama fazla zamanım yoktu.

Yalnızca paralanmış boğazımı yatıştırmak için bir bardak su içecek kadar duraksadım. Masamdaki mumlar titreşip de birçoğu tuhaf bir rüzgârla sönünce kalbimi ani bir soğukluk sardı.

Ama ne rüzgârı? Tüm pencerelerim kapalıydı.

Sonra kapımda bir kurdun pusuya yattığını gördüm. Adı boğazımdan kaynar bir öfkeyle çıktı:

"Bandur."

İblis içeri girdi ve pençeleri zemini çizerken duvarıma yaslandı. "Güç çok çekici, değil mi?"

Elim tekrar hançerime kaydı, kabzasını kavradım. "Çık git buradan."

"Şimdi seni terk ettiğini hissediyorsun. Soluk almak zorlaşıyor, yavaş yavaş seni boğuyor; içindeki ateşin söndüğünü hissediyorsun." Sesi duygusuzdu. "Alevleri karıştır, Maia. Bırak yansın."

Bohçamı omzuma attım ve kapıya yöneldim.

Bandur önümü kapamak için sıçradı. "Artık onun tadını aldın ya, seni eskisinden de hızlı tüketecek. Çok zamanın kalmadı, Maia Tamarin. Unutulmuş Adalar seni çağırıyor." Pençesi bileğimin üzerinde kıvrıldı, tırnakları etime batıyordu. "Sesleri muhakkak duymuşsundur."

Duymuştum.

Sentur'na, diye yalvarmışlardı bana. *Sentur'na, bize geri dön. Sana ihtiyacımız var.*

Tırnakları bileğime biraz daha battı. Acıdan irkilmemeye çalışarak kolumu büküp kurtardım ve hançerimi çıkardım.

"Jinn!" diye haykırdım.

Bıçak kınından çıktı, göktaşından yüzeyi parlıyordu. Onu yukarı kaldırarak Bandur'a doğru indirdim ve kalbine sapladım...

Ama o birden buhar olup kayboldu ve hançerim sadece havaya değdi.

Odamın duvarlarında kahkahası yankılandı. "Ne kadar da mücadelecisin. Çok iyi bir muhafız olacaksın."

"Göster kendini," dedim. Sesim de elimdeki hançer de titredi.

Bandur aynada tekrar belirdi. "Acele et, Maia. Biraz daha oyalanırsan sevdiğin her şeyi yok etmeleri için hayaletlerimi gönderirim." Sonra, "Bu saraydan başlarım," diye mırıldandı.

"Hiç durma," diye çıkıştım. "İmparator'u zerre umursamıyorum."

"Peki ya buradaki arkadaşların? Tüm bu masum canlar. Ellerini zaten kana buladın, sevgili Maia, özellikle de bu geceden sonra."

Kolumdaki yaraya baktım. Bandur'un yansımasından bir duman bulutu yükselerek tenimi okşadı. Dokunuşunun beni iyileştirmesiyle dehşete düştüm.

"Shansen ne?" diye fısıldadım.

"Gyiu'rak'la bir anlaşma yaptı," diye yanıtladı Bandur. "Kuzey ormanlarının iblisiyle."

"Gyiu'rak," diye tekrarladım. Demek Shansen'in iblisinin adı buydu.

"Anlaşma son erene kadar iblisin güçleri Shansen'de can buluyor."

"A'landi'yi fethetmek için." Nefesimi içime hapsettim. "Sonra ne olacak?"

"Sonra iblis ödülünü isteyecek. Kan bedelini."

Ürperdim. "Peki o ne?"

"Seni neden ilgilendiriyor?" diye sordu Bandur, bu kez saçımı okşayarak. Geri çekildim ve Bandur güldü. "Çok yakında Lapzur Adaları'na mahkûm olacaksın ve ben nihayet özgür kalacağım."

"Lapzur'a asla gitmeyeceğim," dedim dişlerimin arasından.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Suları her gece seni çağırıyor ve hayaletleri sana sesleniyor."

Yumruklarımı sıktım. *Sentur'na.*

Gölgesi ayın elbisesinin üzerine düştü ve gümüşi ışığını boğdu.

"Kendine yalan söylemeyi kes," dedi acırmış gibi bir sesle. "Amana seni kurtaramaz. Çok geçmeden elbiseler de içindeki güç tarafından tüketilecek. O zaman müthiş bir muhafız olacaksın. Güneşi, ayı ve yıldızları kuşanmış bir muhafız."

Sonra geldiği gibi hızla ve sessizce çekip gitti.

Bandur'un ziyareti yüzünden sarsılmayı reddederek kapıya doğru ilerledim. Ya haklıysa? Belki de çağrıya itaat etmekten başka seçeneğim yoktu. Ama savaşmadan gitmeyecektim.

Dişlerimi gıcırdatarak kolumdaki yeni iyileşmiş deriyi inceledim. Demek Shansen'le ilgili hikâyeler doğruydu. A'landi'yi fethetmek için bir iblisle pazarlığa oturmuştu gerçekten.

Edan olmadan İmparator Khanujin'in ona karşı hiç şansı olmazdı.

Kalabilirsin, diye dürttü içimden bir ses. *Yardım edebilirsin. İçinde çalkalanıp duran bir iblis gücü var.*

Doğruydu... Kalırsam belki yardım edebilirdim. Belki...

"Hayır!" diye ayak diredim. O sesi düşüncelerimin derinliklerine gömdüm, o iğrenç sözlerin ardında iblis Maia'nın olduğunu, zihnimin içinde kendine bir yol açmaya çalıştığını biliyordum. İçimde kıpırdanan karanlık güçlere alıştıkça canavara dönüşmem daha hızlı olacaktı.

O zaman A'landi'nin hiç umudu yok. Feda ettiğin her şey boşa gidecek.

Yumruklarımı sıktım. Edan bana A'landi'nin umudu demişti. A'landi'yi kurtarabileceğime inanarak gitmişti.

Ona gerçeği anlatmalıydım.

Aynaya baktım. Yüzüm solgundu, yanaklarımda renk yoktu ve bir zamanlar gözlerimi aydınlatan o sıcak, toprağımsı kahverengi şimdi sönük ve mattı. "Bir iblis olursam A'landi'ye faydam olmaz," dedim yansımama.

İmparator'a karşı görevim sona ermişti. Burada daha fazla kalamazdım.

Onun yerine Bandur'u yenmenin ve kendimi onun lanetinden kurtarmanın bir yolunu bulacaktım. Bu, Lapzur Adaları'na dönmek anlamına gelse bile.

Her şeyin bir sırası vardı. Ayın elbisesini taşıyarak fark edilmeden saraydan kaçmayı bekleyemezdim. Sandığımı açtım, Edan'la yolculuğum sırasında güneşi, ayı ve yıldızları içine koyduğum cam şişeyle iki cevizi aradım.

Hepsini ipek ve saten parçaları arasında sarılı buldum ve avucuma aldım. Dokunuşumla birlikte cevizler de şişe de sanki ele geçirilmiş gibi titrediler, bir araya gelene kadar yerde takırdadılar.

Şimdi yerlerinde camdan yapılmış yuvarlak bir ceviz madalyonu vardı, tam ortasında da pürüzsüz bir çatlak görünüyordu: İki cevizim ve cam şişe birleşmişti. Altın ve gümüşün birbirine karıştığı ince bir zincirin ucunda sallanıyordu.

Madalyon avucumdan küçüktü, hemen hemen İmparator Khanujin'in –ve Bandur'un– taktığı tılsımın boyutlarındaydı.

Bandur'unkinin ortasında bir çatlak vardı.

Zinciri başımdan geçirip madalyonu kavrarken tenimden bir ürperti geçti. Madalyon parıldamaya başladı ve ayın elbisesi büküle büküle, gümüşi kurdeleleriyle birlikte döne döne küçülüp madalyonun çatlağından geçerek gözden kaybolurken nefesimi tuttum.

Elbise tamamen içeri girdiğinde madalyonun göğsümün üzerindeki ağırlığı hafifledi. Ama diğer iki elbisenin yokluğu boş bir ağrıydı. Güneş, ay ve yıldızlar birlikte olmak istiyordu.

Diğer iki elbise Leydi Sarnai'nin odalarında, diye düşündüm güçlükle yutkunarak. Onları almaya zamanım olmamıştı. Şimdi gitmem gerekiyordu. Elbisemin gücüne ve Shansen'e karşı kullandığım hançere çok fazla kişi tanıklık etmişti. İmparator beni bulursa, sarayı korumak için yanında kalmaya zorlardı. Lanetimden asla kurtulamazdım.

Ama içten içte Bandur'un haklı olduğunu biliyordum. Amana'nın elbiseleri artık benim yaşam kaynağımdı.

Onlarsız gidemezdim. Hepsini birden almadan...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Uyarı çanlarını duyduk," dedi Jun, beni Leydi Sarnai'nin odasına alırken. Sesi titriyordu. "İmparator... tehlikede mi? Shansen mi saldırdı?"

"Evet," diye yanıtladım ciddiyetle, "ama şimdilik geri çekildi."

"Neden saldırdı?" diye sordu. "Yoksa anladı mı? Yani senin..."

Cümlesini tamamlayamadı ve benim de korkularını onaylamaya içim el vermedi.

"Bitti artık." Duraksadım, söylemek üzere olduğum yalan için kendimden nefret ettim. "İmparator bana elbiseleri emniyete almamı emretti."

"Tanrılara şükür," dedi Zaini hararetle. "Onlar lanetli."

Jun'la ikisi Leydi Sarnai'nin sandıklarını işaret etti. "Götür onları. Lütfen."

Güneşin elbisesini ve yıldızların elbisesini –Leydi Sarnai'nin bedeninden kesip çıkardığım için hâlâ hasarlıydı– kucakladım ve özlerini madalyonuma aktardım.

Derken yatak odasının kapalı kapılarının ardında boğuk bir çığlık duydum.

İlk başta bir insandan ziyade hayvana benziyordu. Alçak ve tizdi, yaralı bir tilkinin inlemesi gibi. Ama bir kez daha duyunca sesi tanıdım.

Leydi Sarnai. Etrafını saran hava, Jun ve Zaini'nin ona saldırdığına kanaat getirdiği kötü ruhları uzaklaştırmak için yaktıkları tütsüyle yoğunlaşmıştı.

Görüntüsü beni ürpertti. Jun ve Zaini kadının teninin büyük

bir kısmını sarmış ve merhem sürmüşlerdi ama burnunu, ağzını ve kulaklarını sarmamışlardı, ki onlar da menekşe rengi ve mavi yanıklarla alacalı bulacalıydı ve cevher rengi lekeleri vardı – yıldızların kanından çok da farklı görünmeyen pigmentler.

"Şeytanın nefesi," diye fısıldadım. "Eskisinden de kötü görünüyor."

Jun ve Zaini'nin gözlerine hayaletler musallat olmuştu. Hizmetçiler iki gündür hiçbir şey yememiş ya da uyumamış gibi görünüyorlardı. Khanujin'i tanıyorsam, ölüm korkusundan Leydi Sarnai'nin odasından bile çıkmadıklarına emindim. Seslerinin titreyişi şüphelerimi doğruladı.

"Biz... Biz her şeyi denedik, Usta Tamarin."

"Ona ne verirsek verelim uyanmadı. Ayrıca teni... elbisenin değdiği yerler – değişip duruyor, bazen mavi bazen gri. Daha önce hiç böyle bir şey görmedik."

İki hizmetçi korkuyla birbirine sokuldu. "Bu dünyada fazla kalmayacak."

Sesimin sakinliği beni şaşırttı. "Majesteleri doktoru göndermedi mi?"

Jun ve Zaini başlarını iki yana salladı.

Hiç şaşırmamıştım. İmparator muhtemelen kraliyet hekimlerinin Leydi Sarnai'nin ölüm döşeğinde olduğu sırrını ortalığa dökmelerinden korkuyordu. Gerçi şölende olanlardan sonra artık bir önemi de yoktu.

Yutkundum. Leydi Sarnai'yi böyle bırakıp gidemezdim.

Karanlık içime sızdı sinsi sinsi. *Bırak kalsın. O sana hiçbir zaman nazik davranmadı. Bırak ölsün.*

Kapıya döndüm ama tam o sırada Leydi Sarnai öksürdü. Ses öyle acınası, bir zamanlar beni dehşete düşüren o hiddetli prensesten o kadar farklıydı ki.

O muhafızların boğazını nasıl kestiğini düşün. O seni arkada bırakmadan önce durup düşünmezdi bile.

Bunun doğruluğundan şüphem yoktu.

Bırak o zaman.

Kafamın içindeki o karanlık mantığa uymak, iblisin beni insanlığımdan her bir düşünceyle arındırmasına izin vermek o kadar kolay olurdu ki. Ama eski Maia hâlâ oralarda bir yerlerdeydi. Şimdilik. *Sen bundan daha güçlüsün,* diye bastırdı. *Diren.*

Bırak onu, diye üsteledi iblis. *O seni terk etmekte tereddüt etmezdi.*

Evet ama ben Leydi Sarnai değildim.

Ben Maia Tamarin'dim.

Çantamın omzundan kayıp düşmesine izin verdim. Yumuşak bir gümbürtüyle yere indi ve ben içimde uğuldayıp duran bitmek bilmez fısıltılara aldırmadan Leydi Sarnai'nin yanına çöktüm.

Onu nasıl kurtarabilirdim?

Gelmelerine izin verilse bile doktorlar Leydi Sarnai için hiçbir şey yapamazdı. Yardım edebilecek tek kişi de burada değildi.

"Başbüyücü'nün odası nerede?" diye sordum.

Jun gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Kocaman açılmış gözlerine kafa karışıklığı hâkimdi.

"Yaz Sarayı'ndayken Büyük Tapınak'ın yanındaydı," dedim sabırsızca, Leydi Sarnai'nin sandalyelerinden birinin arkasına atılmış boş bir çarşafı alırken. "Nerede?"

"Ama Baş–"

"Evet, burada değil, biliyorum. Bu acil."

Cevaplarını alır almaz çıktım.

* * *

Bütün sarayda beni arıyorlardı. Her yerden adımı haykıran muhafızların sesi geliyordu. "Usta Tamarin, ortaya çıkın! Usta Tamarin!"

Bulutların loş örtüsü altında Leydi Sarnai'nin çarşafıyla hızla kılık değiştirdim. Çarşafı başıma çektim ve Güz Sarayı'nın kuzey ucuna doğru aceleyle ilerledim.

Bütün avlu boştu. Edan'ın kaldığı yere giden ve hiçbir kutlama feneri, çiçek ya da şenliklere dair hiçbir iz bulunmayan yollar

gölgelerle kaplıydı. Dairesinin kapısından içeri süzüldüm ve kapıyı yavaşça kapadım.

Odaları yağmalanmıştı. Kitaplar ve rulolar yere saçılmış, raflardan dikkatsizce fırlatılmışlardı. Masası mürekkep hokkaları ve fırçalarla darmadağınıktı, yatağı tüy ve çarşafların iç içe geçtiği bir karmaşaydı. Ezilmiş bambu bir kuş kafesinden kaçınarak odanın iç kısımlarına doğru ilerlerken toz bulutları kalktı.

Leydi Sarnai'yi iyileştirebilecek bir şeyler bulmak için nereye bakmam gerektiğinden emin değildim ama Edan'ın çalışma alanı başlanacak en iyi yer gibi duruyordu.

Masasının üzeri haritalarla kaplıydı. Bazı sayfalar yılların etkisiyle sararmıştı ve adlandıramadığım baharatların kokusunu taşıyorlardı. O özenli el yazısıyla doldurulmuş, adını bile duymadığım ülkelerin çizimlerini içeren defterler vardı. En üsttekini şöyle bir karıştırdım ve Niwa örümceğinin tanıdık bir çiziminde duraksadım. Halakmarat Çölü'ne doğru yola çıkmamızdan önce Edan'ın başvurduğu notlar olmalıydı bunlar. Okuyamadığım bir dilde yazmıştı.

Nelrat diliydi galiba.

"A'landi dilinde hiçbir şey yazmaz mısın, Edan?" diye mırıldandım dolabına doğru ilerlerken. Tahtanın üzerindeki derin göçüklere bakılırsa İmparator'un adamları kilitleri kırmaya çalışmış ama başaramamıştı. Belki de Başbüyücü'nün odasında hâlâ büyünün dolaştığından korkarak vazgeçmişlerdi.

Daha kısa bir süre önce ben de farklı davranmazdım. Yani, aslında Edan'dan hiç korkmamıştım ama ilk karşılaşmalarımızda onu saran o gizemli havayı hatırlıyordum. Büyücünün bir pelerin gibi sarındığı kibir ve büyünün altındaki o hevesli çocuğu görmem ayarımı almıştı.

Vernikli dolap kapaklarına dokundum, parmağımı yüzeye kazınmış tuhaf sözcüklerden tam ortadaki bronz kilide kaydırdım. Anahtar deliği yoktu ama kilit şahin biçimindeydi, açılmış iki kanadı, iki kapağı kilitliyordu.

Meraklı parmaklarım kanatları birbirine doğru katladı, herhangi bir şey olmasını beklemiyordum. Ama metal dokunuşumla ısındı, bronz eriyerek tahtanın siyah verniğine karıştı. Kapaklar sanki beni tanımış gibi aralandı.

İçeride akla gelebilecek her renkte sıvıyla ağzına kadar dolu cam şişelerin durduğu çekmeceler buldum. Bilmediğim bitkiler, çiçekler ve şifalı otlar vardı; çoğu kurutulmuştu ve hâlâ bütündü. Bazılarıysa ezilmiş ya da öğütülmüş ve kenevirden keselere doldurulmuştu. Dokunuşumla tomurcuklanıp çiçek açan tohumlar, tüyler, pullar ve dönemsel değiştirilmiş yılan derileri buldum. Dolabın alt kısmında nesnelerle dolu bir tepsi vardı. Yanardöner kabuğun içine yerleştirilmiş tılsım kutuları, tik ağacından bir dişi eksik bir tarak, bir kum saati, teneke bir kap, boş bir mürekkep kutusu. Edan'ın seyahatimiz sırasında yanında bir sürü kitap taşımasına olanak sağlayan dipsiz deri heybe. Çantamı hızla onunla değiştirdim, ardından tanıdık gelen bir aynayı elime aldım.

Gerçeğin yansıması, derdi Edan ona. Abimmiş gibi davrandığım sırada bu ayna gerçek hâlimi yansıtmıştı. Keton değil, Maia.

Camın üzerindeki tozu sildim ve kendime baktım. Yanaklarımı kaplayan pudra ve dudaklarımı boyayan ruj yokken yüzümdeki o tanıdık çilleri, hatırladığımdan daha yaşlı görünen yorgun gözlerimi, çatlamış dudaklarımı görebiliyordum.

"Hâlâ Maia," diye mırıldandım rahatlayarak. Şimdilik.

Yatağın yanına yolculuğumuza da getirdiği küçük flüt sıkıştırılmıştı. Alıp dudaklarıma götürdüm ama ses çıkarmayı başaramadım. Sahibi yokken ne kadar da kimsesizdi. Edan'ın özlemi doldu içime. Bir de bir kamp ateşinin başında oturup onun çalışını dinlediğim o kaygısız günlerin.

Edan'la anılarını hatırlamak için gelmedin buraya, diye azarladım kendimi sertçe.

Flütü bırakarak yerdeki kitapları karıştırdım. Çoğu okuyamadığım dillerdeydi.

Defterlerinden birinden çıkıntı yapan kopuk bir sayfa takıldı

gözüme. Edan bunu da yolculuğumuzda yanına almıştı. Sayfaların arasında hâlâ çölün kumları vardı.

Titreyen parmaklarımla o kopuk sayfayı çektim.

Maia. Edan'ın özenli yazısının arasında adım hemen gözüme çarptı – nihayet A'landi dilinde yazılmış bir şey.

Birden dizlerimin bağı çözüldü, masasının başındaki sandalyeye yığıldım.

Xitara – en parlak olanım. Seni bıraktığım için beni bağışla. Benim seçimim bu olmazdı ama senin özgürlüğün için her bedeli öderim – mutluluğun için. Bensiz mutlu olamayacağını söylüyorsun ama ben bunun doğru olmadığını biliyorum. Hayatını yaşa, xitara.

Yazı burada sona eriyordu, yarım kalmıştı. Lapzur'a gideceği zaman bana vermeye niyetlendiği veda mektubuydu bu.

Notu kalbime götürdüm, parmak uçlarımın sımsıkı tutuşuyla sayfa buruştu. Edan'ı çok ama çok özlemiştim.

"Neredesin?" diye mırıldandım madalyonuma uzanarak. Ceviz kabuğu sıcaktı, elbiselerimin ışığı içinde nabız gibi atıyordu.

Ensemi ani bir esinti gıdıklayınca ürpererek kitap yığınlarına döndüm.

"Maia?" dedi zayıf ama yakınlardan gelen bir ses. Gecelerdir hayalini kurduğum o nazik, o çok sevdiğim ses.

Tekrar geldi. "Maia?"

Titredim. Ses gerçeklik aynasından geliyordu. Yine o şeytan görüntüm müydü?

Aynayı alıp içine baktım: Edan uzun bir kitap yığınının yanında oturmuştu, siyah saçları gözlerine düşüyordu. Ağaçlar arkasında hışırdıyordu, tepesindeki gökyüzü mavi ve berraktı. Burada gece olmasına rağmen orası gündüzdü.

"Edan?" dedim telaşla.

Baktı ve ayağa fırladı. "Maia? Maia, beni duyabiliyor musun?"

"Evet." Ona dokunmak için uzandım ama parmaklarım aynanın soğuk camına çarptı.

"Güvende misin?" diye sordu Edan. Gözlerinin altında mor halkalar belirmişti. İyi uyumamış olmalıydı. Ama her nasılsa, yeminin ağırlığı artık üzerinde yük değilken, öncekinden daha kaygısız görünüyordu. Onu bu kadar net görüp dokunamamak ne büyük bir işkenceydi.

Başımla onayladım.

"Aynayı bulmanı umuyordum."

Gülümsemesi binlerce kilometre öteden bile bulaşıcıydı. Kendime engel olamayarak gülümsedim, ta ki neden burada olduğumu hatırlayana kadar.

"Yardımına ihtiyacım var," diye başladım. "Leydi Sarnai, yıldızların elbisesi tarafından feci yaralandı – elbise ona saldırdı ve şimdi de uyanmıyor. Burada ona fayda edecek bir şey var mı?"

Düşünürken alnı kırıştı. "Üçüncü çekmeceye bak. Şahinli dolabın içinde. Kilit dokunuşunla açılacak..."

"Açıldı bile," dedim hem uysal hem de sert görünmeyi başararak.

"Üzerinde EN AĞIR YARALAR İÇİN KULLANILAN ÖZ etiketi olan küçük bir şişe var. Beş Kış Savaşı'nda İmparator'u kurtarmak için onu kullandım. Birkaç damla acısını hafifletecektir ama onu uyandıracağını garanti edemem."

Sıra sıra şişelere baktım. "Hiçbirini okuyamıyorum."

"Aynayı kullan."

Edan'ın bahsettiğini bulana kadar aynayı şişelere tuttum. "Bu ayna eski metinleri hep tercüme ediyor mu?"

"Sadece senin için."

Bir kaşımı kaldırdım.

"İçimde odamdan uzun süre uzak kalamayacağına dair bir his vardı," dedi Edan çapkın bir sırıtmayla. Sonra sesi yumuşadı. "Khanujin seni görmemi yasaklayınca ben de zamanımı senden ayrılışıma hazırlanarak geçirdim. Benim olan her şey artık senin, Maia. Eşyalarım, tıpkı makasın gibi seninle konuşacak."

Göğsüme bir sıcaklık dalgası yayıldı ve soğuğun bir daha hiç dönmemesini dileyerek bunun tadını çıkardım. "Teşekkürler."

Edan konuşmaya başladı ama araya girdim. Düğünü ya da nasıl olduğumu soracaktı ve ben bu soruları yanıtlamak istemiyordum. "Agoria'ya vardın mı? Khanujin seni arıyor."

Edan başını iki yana salladı. "Aradığım üstat hiç burayı terk etmemiş. Nandun Tapınağı'nda."

Demek Edan Agoria'da değildi, hâlâ A'landi'deydi, dağ tepelerinde bir yerde, dilencilerin tanrısına adanmış bir tapınakta gizleniyordu.

Rahatlayarak soluk verdim ve aynaya doğru eğildim. "Sana yardımcı olabilecek mi?"

Edan'ın koyu renk kaşları çatıldı ve yüzünün rengi çekildi.

"Maia," diye fısıldadı çatlak bir sesle. "Maia, Bandur'dan kurtulduğunu söylemiştin."

"Ne?" Geri çekildim. Kurtulmadığımı nasıl anlamıştı? Gözlerim yanmıyordu ve Leydi Sarnai'nin başına gelenleri duymuş olamazdı.

"Bir iblisin tılsımını takıyorsun."

Eğildim ve madalyonumun tuniğimin içindeki yerinden kaydığını gördüm.

"Hayır, bunlar sadece bana verdiğin cevizler." Kaldırıp ona gösterdim. "Bu..."

Çenesi kasıldı, sesi dehşetle, korkuyla boğuklaştı. "Lapzur'a gitme."

"Gitmek zorundayım," dedim. "Onunla savaşmak zorundayım, şeyden önce..." *Kendimi fazlasıyla kaybetmeden önce.*

"Tek başına gidersen kazanamazsın," dedi Edan. "Beni bekle. Seninle gelirim."

Sesindeki endişe içime dokundu ama fikrimi değiştirmeyecektim. "Her geçen gün kötüleşiyorum, Edan. Yakında direnemeyeceğim."

Edan'ın özenle dokuduğu soğukkanlılığı ani bir kasvetle dağıldı. "Buraya gel o zaman," dedi. "Hocam Üstat Tsring sana yardım

edebilir. Şimdi bir ölümlü ama büyü hakkında tanrılar dışında herkesten daha çok şey bilir. Daha önce Bandur'la baş etmişti."

"Çok vaktim yok," dedim kısık bir sesle. "Senin nerede olduğunu bile bilmiyorum..."

"Tura Dağları. Lapzur'a çok uzak değiller. Onları görünce bana seslen, ben seni bulurum."

"Aynayla mı?"

"Evet," diye yanıtladı Edan. "Ama dikkatli ol. İçindeki şeytan gün geçtikte güçlenecek ve her büyü kullanışında kendini onun etkisine daha açık hâle getireceksin. Onun gücünü kullanma. Seni yozlaştırır ve dönüşümün hızlanır."

Buna diyecek bir şeyim yoktu.

"Maia!" Edan sesini yükseltince irkildim. Gözleri masmaviydi, bir zamanlar öfkelendiğinde olduğu gibi yakıcı bir sarıya dönüşmemişti. "İblisin gücünü kullanmayacağına benim hayatım üzerine yemin et, Maia. Bensiz Lapzur'a gitmeyeceğine yemin et."

İçimde ani bir öfke yükseldi. Bembeyaz ve yakıcıydı. Öylesine baş döndürücü bir yoğunluğu vardı ki onu kontrol edemedim.

Bu ne cüret! O seni kontrol etmiyor, Sentur'na.

Fısıltılar giderek yükselerek sağır edici bir hâl aldı. Edan'ın eşyaları silindi. Halılardan ağaçlar yükseldi, dalları pörsümüş ve eğri büğrüydü. Unutulmuş Lapzur Adaları. Gözlerimi kapatıp halüsinasyonu savuşturdum "Hayır!"

Ayna elimden kaydı. Ona doğru uzandım ama Edan'la aramızdaki ne tür bir bağlantı varsa kesilmişti bir kere.

"Edan?" diye fısıldadım aynayı sımsıkı tutarak. Yalnızca kendi yansımamı görüyordum. "Edan, özür dilerim."

Ama Edan gitmişti.

Çaresizlik içinde yere yığıldım. Madalyonum boynumun etrafında sallandı. Onu tutup zorla durdurdum.

Edan yanılıyordu. Bu iblis tılsımı *değildi.* İçindeki elbiseler Ana Tanrıça Amana'ya aitti. Onlarda uğursuzluk olamazdı.

Yine de minicik bir şüphe düşmüştü içime. *O zaman neden tam ortasında Bandur'un tılsımındaki gibi bir çatlak var?*

Buna bir cevabım yoktu.

Madalyonu yeniden tuniğimin içine sokuşturdum. İçindeki elbiseler usulca çarptı, kalbimin atışına karşı sabit bir atış gibi. Makasımın şarkısının aksine, madalyonu bıraktığımda bile durmadı.

Derin, titrek bir nefes aldım. En azından Edan güvendeydi. Şimdilik bu kadarı bana yeterdi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Çamın açıldığını duymadım.

Sabah olmuştu ve arkamdan biri beni sarstığında hâlâ Edan'ın odasında oturmuş, ayağımın dibindeki kitapları okuyordum.

"Senin için geliyorlar!"

Ammi kitabı ellerimden aldı. "Usta Tamarin," diye diretti, "dinliyor musun? Buradan çıkman gerek!"

"Ne?" dedim hırıltılı bir sesle. Ağzım o kadar kurumuştu ki damağımda şakladı. "Kim?"

"İmparator!" Ammi beni ayağa kaldırdı. "Jun ve Zaini dillerini uzun süre tutamazlar. Acele etmen gerek!"

Eşyalarımı toparladım. Edan'ın dolabında bulduğum ilacı da aldım. "Leydi Sarnai ne durumda?"

"Hayatta ama zar zor tutunuyor. Bu sabah onu zindana götürdüler. Senin başına da aynısı gelecek, tabii eğer..."

Zindan! "Ona yardım etmem gerek."

"Dinliyor musun sen?" Ammi kolumu tuttu. "Saray muhafızlarının yarısı senin peşinde, diğer yarısı da Leydi Sarnai'nin başında. Yapamazsın..."

Tutuşundan kurtuldum ve Edan'ın heybesini alıp şişeyi, Edan'ın flütünü ve aynasını içine koydum. "İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin."

Ammi yüzünü buruşturdu. "Seni tek başına göndermem. Zindanın nerede olduğunu bildiğinden bile şüpheliyim."

Bilmiyordum.

İfadem açıkça anlaşılıyor olmalıydı ki iç geçirdi. "Buna pişman olacağım, değil mi?"

Heybenin kayışını başımın üzerinden geçirdim. "Bana neden yardım ediyorsun? Kızgın olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim," diye yanıtladı. "Ama bu öldürülmeni istediğim anlamına gelmez. Sen bunun için fazla iyi bir terzisin, Usta Tamarin."

Eğer gün böylesine kötü başlamamış olsaydı gülümseyebilirdim. Yine de kalbimi saran soğukluk arkadaşıma gülümseyebileceğim kadar eridi. "Bana Maia de."

Ammi'nin dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi. "Acele et, Maia. İsteyeceğim son şey seninle birlikte yakalanmak olur." Pencereye tırmanmaya başladı. "Bu taraftan. Bahçelerin içinden geçeceğiz. Tanrılar adına, umarım muhafızlar öğle yemeğindedir."

• • •

Değillerdi. Üstelik ne yazık ki Ammi zindanın muhafız kaynadığı konusunda haklıydı. İçeri girip Leydi Sarnai'yi görmem mümkün değildi. Yardım almadan başaramazdım.

Büyük, birbiriyle uyumsuz taşlardan yapılmış kutu şeklindeki hapishane binasını bambu çitler çevreliyordu. Giriş dışında pencere ya da kapı yoktu. Zindandan ziyade bir yeraltı mezarına benziyordu.

Ama zaten çoğu mahkûmun içeride uzun süre hayatta kalması gerekmiyordu.

Bir çalının ardına çömeldikten sonra, kalçasından anahtarlar sarkan muhafızı aklıma kazıdım ve madalyonuma uzandım. Başparmağım, güneşin elbisesini taşıyan cevizin olduğu kısma gitti.

Hadi bakalım.

"Kuşağınla gözlerini kapa," diye fısıldadım Ammi'ye. "Gözlerini olabildiğince sıkı kapa. Sakın açma – ne duyarsan duy, açma. Işık gidene kadar kapalı tut. Sonra da hemen mutfağa koş."

Soru sormasına müsaade etmeden saklandığım yerden fırladım ve üçe kadar saydım. "Şimdi!"

Madalyonuma uzandım ve güneş elbisesinin gücünü muhafızları hedef alarak serbest bıraktım. Işık hepsini kör etti. Teker teker sendelediler, çite yığılmadan önce ellerini gözlerine siper edebilmek için silahlarını düşürdüler.

Boşa harcayacak zamanım yoktu. Yanlarından geçtim ve anahtarlı muhafızın yanına çömelerek makasımla kuşağını kestim.

Ancak zindanın iyice içlerine girince güneşin kahkahasını tekrar madalyonuma kapadım ama başka muhafızlarla karşılaşırsam diye de bir elimi üzerinde tuttum.

Merdivenlerden aceleyle indim, Leydi Sarnai'yi bulmak için içeriyi taradım. Hücrelerin çoğu boştu. Birkaçında hırsızlık yaparken yakalanmış hizmetçiler ya da fazla içmiş askerler vardı. Onlara dönüp bakmadım bile. Ammi'ye göre, daha önemli mahkûmlar alt katlarda olurdu.

Bir alt kata indiğimde Leydi Sarnai'nin ağırlaşmış nefesi onu ele verdi. Sese doğru telaşla ilerledim, demir anahtarlar avucumdaki terle kayganlaşmıştı. Kapıyı açtım.

Birden şok oldum ve soluğum kesildi.

Leydi Sarnai'nin durumu bir gecede kötüleşmişti. Fildişi teni şimdi solgun, doğal olmayan gri-mavi bir renk almıştı. Daha da endişe uyandıranı, kıyafetlerinin altında yanan siyah ve menekşe rengi lekelerdi; göğsünün üzerinde alevleniyor, kalbine tehlike oluşturacak denli yaklaşıyordu.

Jun ve Zaini haklıydı – bu dünyada fazla zamanı yoktu, tabii yıldızların kanı onu tüketmeye devam ederse.

Karşı hücrede biri inledi. Lord Xina. Ona ayrılan yer çok küçüktü ve adam bir köşeye kıvrılmıştı, şakaklarından yere kan akıyordu. "Uzak dur ondan," diye inledi. Lord Xina ayağa kalkmak için zayıf bir çaba gösterirken zincirler takırdadı. "Çekil!"

Muhafızlar onu duymadan harekete geçmeliydim. Kendimi toparlayarak Leydi Sarnai'ye yaklaştım ve Edan'ın bitki özünü almak için heybeme uzandım.

Dişlerimi kullanarak şişenin tıpasını açtım, ardından yarısını

içirdim. Püskürtmesin diye elimle ağzımı kapadım. Ona dokunduğumda dudaklarından bir inleme çıktı ve irkildim; nasıl bir acı çektiğini tahmin bile edemezdim.

En sonunda özü yuttu ve soluğu yavaş yavaş düzene girdi. Umutla bekledim, yıldızlarının kanının bedeninde yayılmayı kesmesi için dua ettim. En azından kıpırdanıp uyansın diye.

Ama Edan'ın ilacı işe yaramamıştı.

Panikledim. *Şimdi ne olacak?*

Çaresizce onu ayağa kaldırmaya çalıştım ama yerinden oynatamadım. Ya şimdi vazgeçip kaçacaktım ya da muhafızların beni yakalamasını göze alacaktım.

Düşün, Maia. Düşün.

Alışkanlıktan, daha parmaklarım bu keşifle seğirmeden önce makasıma uzandım. Madalyonum hâlâ göğsümün üzerinde atıyordu ve ona dokunduğumda teskin edici bir sıcaklığın yumuşak tınısını parmak uçlarımdan içime aktı.

Madalyondan döne döne çıkıp parmaklarımın arasından geçerek Leydi Sarnai'nin yüzünde gözyaşları gibi parıldayan gümüşi ip o kadar inceydi ki en başka kesinlikle hayal ettiğimi düşündüm.

Ayın gözyaşları ona yardım edebilir miydi?

Efsaneye göre Ay Tanrıçası, ateşli kocası güneşe denk bir şifacıydı. Denemeye değerdi.

Ayın elbisesini madalyonumdan çıkardım. Zindanın boğuk havasında bile rüzgârda salınan bir uçurtma gibi yükseldi, ardından usulca Leydi Sarnai'nin bedeninin üzerine yerleşti.

Kadının yanına diz çöktüm, gümüş rengi satenin kollarında ve bacaklarında dalgalanışını izledim. Yavaşça, çok yavaşça, yumuşak, beyaz bir parıltı yayıldı bedenine, yıldızların kanının şiddetli ateşini yatıştırdı, ta ki koyu ve parıltılı lekeler kalbinin etrafından çekilene kadar. Derken Sarnai'nin gözkapakları titreşti ve solgun teni renklenmeye, zayıf bir yaşam vaadiyle tomurcuklanmaya başladı.

Ay ışığı onu uyandırırken onu duvara bağlayan prangalara göz attım ve tereddütle makasımı çıkardım. Metalde de işe yararlar mıydı?

Gümüş bıçaklar zincirlerin üzerinde parladı ve makası demir halkalara doğru tuttuğumda uğuldamaya başladı. Bana denememi söylüyordu.

Parmaklarımı makasın deliklerine geçirdim, bıçakları birbirinden ayırdım ve prangaları kestim. Her makas darbesi kumaş kesmekten daha çok güç gerektirdi – öyle ki makasın bıçaklarını halkalar üzerinden kavuşturabilmek için iki elimi de kullanmak zorunda kaldım.

Keskin bir tıkırtıyla el bileğindeki pranga yere düştü.

"Dokuz Kat Göğe şükürler olsun," diye fısıldadım. Artık daha hızlı çalışarak Leydi Sarnai'nin diğer bileğine, sonra ayak bileklerine geçtim – ta ki sonunda özgür kalana kadar.

Yukarıda ayak sesleri gümbürdedi. Muhafızlar da uyanıyordu.

Kıpırdayana kadar Sarnai'yi sarstım, güçlükle nefes alıyordum. Delicesine bir panikle doğruldu, ayın elbisesini kenara fırlatıp hâlâ yanımda duran şişeye vurdu. Onu zehirlemeye geldiğimi sanmıştı.

"Şşş." Onu sakinleştirmeye çalıştım. "Ben buraya..."

Sarnai makasımı kaptı ve bıçağını boynuma dayadı. Metal kulaklarımda şiddetle şakıyordu.

Makasla boğazımı kesmeye niyetliydi ama başına gelenleri görünce bileği titredi, yüzü şaşkınlıkla çarpıldı. Yıldızların elbisesinin izleri, ateşli mavi lekeler teninde soluklaşmıştı. Artık yerlerinde gümüşe çalan beyaz yara izleri vardı, yüzüne ve bedenine vurulmuş fırça darbelerini andırıyorlardı. Ayın gözyaşları.

Makas elleri arasında titrerken nazikçe elinden aldım.

"Neden?" diye fısıldadı.

Neden ona yardım etmek için hayatımı riske attığımı sorduğunu anlamam bir dakikamı aldı. Bu soruyu ben de kendime sormuştum. Ondan hoşlanmıyordum. Şüphesiz o da benimle ilgili benzer hisler içindeydi.

Makası tekrar kuşağıma koydum. Dilim kurşun gibiydi ve ağzım kurumuştu. Ona ne diyeceğimi bilmiyordum.

Gitmeden önce Edan bana A'landi'nin umudu demişti. Ama yanılıyordu. Ben A'landi'nin umudu olamazdım, özellikle de bir iblise

dönüşürken. Ama Leydi Sarnai, Shansen'in kızı ve İmparator'un gelini Kuzey'i ve Güney'i birleştirebilirdi. O bir prenses ve başlı başına bir savaşçıydı.

"Çünkü sen A'landi'nin umudusun," diye yanıtladım usulca.

Hâlâ çatlak, paramparça olan dudaklarını yaladı. "Khanujin bunun için seni cezalandıracak."

"Korkmuyorum."

Leydi Sarnai bana inanmıyormuş gibi bir kaşını kaldırdı ama başka bir şey söylemedi.

"Şimdi gitmemiz gerek," diye ısrar ettim. "Muhafızlar uyanıyor."

"Kaç kişiler?"

Shansen'in kızı her zamanki gibi pratik düşünüyordu.

"Zindanın içinde en az üç. Girişte dört. Dışarıda daha da çok."

Sarnai sayılar karşısında irkilmedi bile. Gücü geri dönüyordu.

Teşekkür bile etmeden ayağa kalkıp hücreden çıktı. Biraz sonra bir muhafızın, "Sen..." diye haykırdığını duydum.

Kemikler çatırdadı, kılıçlar demir kapılara ve taş duvarlara çarptı. Bedenler düştü.

Ondan adamları öldürmemesini istemediğim için pişman olarak irkildim.

Muhafız tehlikesi ortadan kalkınca Leydi Sarnai geri döndü. Ben bir adım önündeydim, Lord Xina'nın hücresinin kapısını çoktan açmıştım.

Lord Xina'nın kolunu kendi omuzlarına attı ve onu kaldırdı. Adamın vücudu kanlı kesikler ve morluklarla doluydu, yaralarından irinler akıyordu ama Leydi Sarnai'yi görünce o kömür karası gözlerinde yaşam titreşti ve öksürdü.

Leydi Sarnai'nin yüzü yumuşadı, gösterdiği tek rahatlama emaresi buydu. "Yürüyebilir misin, Xina?"

Adam bitkin görünüyordu, geniş yüzü hatırladığımdan daha uzundu. Ama dişlerini sıktı, ayağa kalktı ve başıyla kısa ve net bir şekilde onayladı.

İyice şişmiş ve pek çok dişi yok olmuş ağzından kan damlıyor-

du. Konuşamayacak kadar yaralanmıştı ama benim varlığımın onu rahatsız ettiği açıktı – öte yandan Sarnai'nin değişen görünümü karşısında biraz olsun ürkmüş görünmüyordu. Kısacık bir anlığına olsa da saygımı kazandı.

"Çabuk olalım o zaman," dedi Sarnai kısaca. "Alacakaranlıktan önce nehre varmalıyız."

"Nehre mi?" diye tekrarladım. Leyang Nehri, Güz Sarayı'nın güneyinde kalıyordu. "Kuzeye, babana doğru gitmeniz gerekmiyor mu?"

"Babama mı?" Leydi Sarnai bana bakmak için döndü.

"Onunla savaşmayacak mısın? Ve iblisiyle?"

Bana baktı, koyu gözleri kısılınca kendimi çok saf, çok aptal hissettim. "Onlara karşı ne yapabileceğimi sanıyorsun? Ah, doğru, sen A'landi'nin umudu olduğumu düşünüyorsun."

Kuru bir kahkaha attı. "Ben bu ülke için kan dökmekten başka bir şey yapmadım. Onun huzuru ve kurtuluşu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Artık etmiyor."

"Ama..."

"Babam tahtı ele geçirene kadar durmayacak," diye çıkıştı. "O ve iblisi, gerekirse bu ülkeyi paramparça edecekler. Ben de bu gerçekleşmeden önce gidiyorum." Mağlup muhafızlardan birinden çekip aldığı kılıcı kaldırdı. "Aklın varsa sen de gidersin."

İlk kez o zaman fark ettim, pek çok hanımefendinin aksine onun tırnakları kısa ve dümdüz kesilmişti, boğumları sertti, parmaklarında benimkilerden beter nasırlar vardı. Bir okçunun elleriydi bunlar.

Hayatta kalmak için mücadele vermiş birinin elleri.

"A'landi için umut falan yok," dedi. "Tavsiyemi borcumun karşılığı olarak düşün, terzi. Umarım bir daha asla karşılaşmayız."

Beni kalbimde bir ağırlıkla öylece bırakarak Lord Xina'yla birlikte gitti.

Leydi Sarnai, A'landi'yi kurtarmayacaksa İmparator ve Shansen arasındaki savaş kaçınılmazdı. Binlerce insan ölecekti, abilerim Finlei ve Sendo gibi genç, cesur askerler ve sayısız masum insan

yok olacaktı. Ülkemdeki onarmak için çok şey feda ettiğim o çatlak hiçbir zaman iyileşmeyecekti.

"Korkak!" diye bağırdım arkasından, duyamayacağını bilmeme rağmen.

Yumruklarımı sıktım. Leydi Sarnai'ye inandığım ve onun benim yapamadığımı yapabileceğini umduğum için, A'landi'ye barış getireceğini düşündüğüm için kendimden nefret ettim.

Yanılmıştım.

• • •

Zindandan çıkarken karşılaştığım muhafızların hepsi ölüydü, Lord Xina ve Leydi Sarnai'nin kaçarken arkalarında bıraktıkları sıra sıra cesetler.

Dışarı çıkınca elimi heybeme attım, halımı bulmak için derinliklerine indim. Halıyı çıkardım ve sermeye davrandım ama o sırada...

"Dur!"

Döndüm, bir mızrak kafatasımın arkasına inerken halıyı seriyordum.

Dizlerim büküldü.

Bir darbe daha geldi. Bu kez daha sertti.

Halım parmaklarımın arasından kaydı. Yığıldım ve karanlık tüm dünyamı kapladı.

ONUNCU BÖLÜM

Felakete dönen düğün töreninden üç gün sonra Shansen geri döndü – bin kişilik bir orduyla birlikte. Adımları tepeleri titretti, toplarından yükselen duman gökleri griye boyadı. Toprağın bir kez daha savaşla kanayacağını hisseden gökler ağladı.

Göklerden yağmur indi, önceleri iğne başı hâlinde düşerken sonra kalın kalın dökülmeye başladı. Gök gürültüsü göğü öyle yüksek sesle sarstı ki İmparator'un askerlerinin seslerini yuttu.

Kulağımı tahtayla kapatılmış bir pencereye dayadım.

Hiçbir şey yoktu.

Bütün gün muhafızların benim için gelmesini beklemiştim. Yakalandığımdan, Majesteleri'nin en güçlü iki muhafızı tarafından Vazifeşinas Onarım Salonu'na sürüklendiğimden beri her sabah. Otuz dikişçi kadın mideleri guruldayarak, çaydan ve sudan mahrum bırakılmış boğazları kupkuru izlerken kahvaltı etmeye zorladılar beni. Onlara işleri bitene dek yiyecek ya da içecek hiçbir şey verilmiyordu.

Sonra en kötü kısım geldi. Kahvaltımdan sonra dikişçi kadınlar dövüldü.

Kızlar tezgâhlarının arkasına sindi. Birkaçı, "Lütfen, Usta Tamarin. Bana yardım et," diye inledi.

Yakarışları içimi yaktı ama yüzümü bir taş gibi sert kalması için eğitmiştim. İlk gün muhafızları durdurmayı denemiştim ama karşılık olarak dikişçi kadınlardan birini alıp parmaklarını kırmışlardı. Şimdi benden çıkacak tek bir nazik sözün ancak her şeyi berbat etmeye yarayacağını biliyordum. Onlara yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Khanujin benim canımı yakmak için onları cezalandırıyordu. Her kız bana kendimi hatırlatıyordu: Sevdiği birinin –anne babası, çocukları, köyü– ihtiyaçlarını karşılamak için burada olan yetenekli bir dikişçi. İmparatorluk Terzisi olarak kalmayı başarsaydım bu kadınlar benim gözetimimde olacaktı. Her birini bir kız kardeş, anne, büyükanne gibi tanıyacaktım.

Ama artık böyle bir şey asla gerçekleşmeyecekti.

Her beş kırbaçta bir muhafızlardan biri bana bağırıyordu: "Leydi Sarnai ve Lord Xina nereye gitti?"

Tekrarlayabildiğim tek şey gerçekti: "Bilmiyorum."

Böylece kırbaçlar devam etti. Her dikişçi için günde on kırbaç. Gözlerindeki can yakan kızgınlıkla, *benim* itaatsizliğim yüzünden cezalandırılmalarının adaletsizliğiyle yüzleşmeye zorladım kendimi.

Bandur'un laneti olmasa kalbim kırılırdı. Böyle buz gibi olmak beni ürküttü.

Kimse bana elini bile kaldırmamıştı. Khanujin bizzat gelene kadar.

İmparatorluk kıyafetleri ve altın tacı olmasa onun İmparator'um olduğunu anlamazdım. Öyle küçülmüştü ki kıyafetlerinin içinde yüzüyordu. En dıştaki paltosu kat kat olduğundan, üzerine işlenmiş ejderhalar şu an görünmüyordu ve ceketinin kuyruğu da arkasından sürüklenirken bir su birikintisinin içindeydi. Kıyafetinin manşeti yeri yalıyordu. O kadar fazla kumaş vardı ki kimsenin fark etmemesi için kollarını kaldırmıştı.

Ama ben fark etmiştim.

Bedeni bir çocuğunki gibi incelmiş, yüzü onun iki katı yaşındaki bir adamınkine dönmüştü. Bir zamanlar gür ve parlak olan saçları şimdi iyice seyrelmişti ve dudakları aşağı doğru kıvrılmış, zalimce çarpılmıştı.

"Yaptığın şey için seni öldürmeliydim." Sözleri sessiz ama asit gibi yakıcıydı.

Karşısında eğilmedim. O anda karar vermiştim yapmamaya.

Leydi Sarnai'yle sevgilisini serbest bıraktıysam ne olmuştu yani? Ben olmasam İmparator ölmüş olurdu.

Buz gibi bakışına karşılık verdim. "O zaman öldürün. Bitirin gitsin."

Öfkeden kızardı, mosmor oldu ve sonra beni tokatladı.

Başım arkaya doğru savruldu, darbesinin gücünden ziyade şaşkınlıktan. Kendimi hızla toparladım ve bakışlarımı tekrar İmparator'a çevirdim.

Bu onu öfkelendirdi ve bana tekrar vurmak üzere olduğunu anladım.

"Korkuyorsunuz," diye meydan okudum ona. "Bakanlarınız sizdeki değişimi fark etti ve düşmanlarınız sarayda. Bir zamanlar sizden korkanlar, şimdi size karşı komplolar kuruyorlar. Tahtınızın tehlikede olduğunun farkındasınız. Shansen bir tehdit olmasaydı bile içeriden biri sizi devirebilir. Size ihanet edebilir."

"Tek kelime daha edersen dilini keserim."

"Kesemezsiniz," diye yüzüne vurdum. "Bana ihtiyacınız var. A'landi'yi yönetmek için görünümünüz..."

"*Böyle* olmamalı mı?" diye bağırdı Khanujin, yüzünü işaret edip grotesk bir ifade takınarak. "Shansen ordusuyla kapıma dayanmış. Savaştayız ve nasıl göründüğüm fark etmeksizin önderlik edeceğim."

Sesinden çaresizlik sızıyordu. Cesaret gösterisine rağmen A'landi'nin, o bu hâldeyken peşinden gelmeyeceğini biliyordu. Herkesin saygı duyması için kandırıldığı o yüce gönüllü hükümdardan ziyade gaddar bir çocuğa benzerken olmazdı. Belki bir yanı ülkemizi önemsiyordu.

"Ona karşı kazanamazsınız. Benim yardımım olmadan olmaz. *Ben* Edan'ın büyüsünü yeniden hayata geçirebilirim. *Ben* sizi bir zamanlar olduğunuz hâle dönüştürebilirim." Sözcükler ağzımdan dökülür dökülmez durdum. Nereden çıkmıştı bu sözler? İmparator'un büyüsünü nasıl canlandıracağımı *bilmiyordum*. Ama duramıyordum. Ele geçirilmiş gibi konuştum.

Yapabilirsin, Sentur'na. Sana yardım edeceğiz.

Seslerin çekip gitmesini dileyerek çenemi sıktım. Bu çaba, sükûnetime mal oldu. Gözlerim alevlendi, kızıl parıltılar görüşümü renklendirdi. Khanujin sığ bir nefes aldı, görünüşümün cesaretini kırdığını görebiliyordum.

"Nesin sen?"

"Elbiseler bana güç veriyor. *Yalnızca* bana."

Daha fazlasını söylemeyi reddettim.

"Sen büyücü değilsin," dedi gözlerini bana dikerek. "Sen bir... bir..."

İblis mi? Madalyonumu kaldırıp ceviz kabuğunu hafifçe araladım ki güneşin, ayın ve yıldızların gücüyle parlasın.

Bu bir iblis tılsımı mıydı? Öyle olduğuna hâlâ inanamıyordum. Üzerimdeki gücü her geçen gün daha da ağırlaşıyordu, içimdeki karanlıkla savaşmıyor ama onu kucaklamıyordu da. Henüz.

"Ben Amana'nın gücünden yararlanıyorum," dedim ama sözcükler boğazıma takıldı, yalnızca kısmen doğru geliyorlardı. "Onun büyüsü Edan'ınkinden çok daha büyük. Shansen'i başka nasıl yenebilirdim ki?"

"Sen düğünün mahvolmasının sebebisin," diye gürledi Khanujin ama başka tehdit savurmadı. Bakışlarının madalyonuma sabitlenmiş olmasından onu cezbettiğimi anladım.

Bana inanmıştı.

"Başbüyücü'yü aramaktan vazgeçin," dedim sessizliği bozarak. "Size olan yemini bozuldu ve artık bir gücü yok. Bunun karşılığında size ben yardım edeceğim."

Bana öylesine yıkıcı bir bakış attı ki bakanlarından herhangi biri bu bakış karşısında korkudan tir tir titreyerek dizlerinin üzerine çökerdi.

En sonunda, "Eğer başarırsan, ailen için merhametli olmayı düşünebilirim. Ama Başbüyücü için bu geçerli *değil*," dedi.

"Adamlarınızın benden aldığı heybeye ihtiyacım var," dedim ileri giderek. "Onun içindeki her şey büyü konusunda bana yardımcı olacak. Ayrıca yeni bir kıyafet takımına yetecek kumaşa ihtiyacım var."

"Bir pelerin," diye karar kıldı. "Benim için bir pelerini tılsımlayacaksın. Şafağa hazır olsun. Olmazsa, uzadığı her saat için bir dikişçi kadını öldürtürüm."

Kapıyı arkasından çarptı. Biraz sonra bir muhafız odama daldı ve heybeyi ayaklarımın dibine attı.

İçine baktığımda yalnızca makasımı ve çizim defterimi gördüm. Birden panikledim ama sonra heybenin yumuşak derisini tersyüz ettim. Göktaşından hançerin yanı sıra halım, ayna ve Edan'ın flütü de yere saçıldı.

Rahatlayarak iç geçirirken heybeyi göğsüme bastırdım.

Yaşı büyük dikişçilerden biri geldiğinde eşyaları heybeye geri koymayı henüz tamamlamıştım. Daha yeni kırbaçlanmış gibi sırtı iki büklümdü ve bana bakmıyordu.

Kollarında bir yığın malzeme ve Majesteleri'nin kıyafetini dikeceğim iplikler vardı.

"Özür dilerim," demek istedim kadın çıkmadan önce ama sözcükler dudaklarımdan bir türlü dökülmedi.

Bütün öğleden sonra çalıştım, altın işlemeli başlığıyla bir pelerin tasarladım, ardından arkasına bir ejderha işledim.

Peki İmparator'un önceki görkemini nasıl geri getirecektim? Yolculuğumdan geriye kıyafetlere işleyebileceğim hiçbir büyü kalmamıştı – ne ayın gözyaşları ne de güneşin kahkahası.

Makasım bile kendi adına hiçbir büyü göstermiyordu.

"Amana, yardım et bana," diye fısıldadım üst üste dua ederek.

Yakarışlarıma kulak asmadı. İmparator için tılsımlı bir pelerin dikme sözüm, Ana Tanrıça'nın dikkatini çekmeye değer değildi. Boynumdaki madalyon hareketsiz, elbiseler sessizdi.

Makasım bile uğuldamıyordu. Ne yapacaktım?

Khanujin'i yeniden canlandırmak için hangi büyüyü kullanman gerektiğini çok iyi biliyorsun.

Başım birden yukarı kalktı. Göktaşından hançerime uzandım, onu sinsice sokulan gölgelerin üzerine doğru kaldırdım. Bir yanım,

kahkahası duvarların arasında çınlayan Bandur'u karşımda görmeyi bekledi.

Ama kimse yoktu. İçimdeki iblisten başka.

Parmaklarım hançerin kabzasını sımsıkı sardı.

"Jinn," diye fısıldadım. Göktaşının bıçağın üzerindeki damarları canlanarak ışıldadı. Önceden olduğu gibi taş kenara dokunmak acıttı. Ama bu kez hançer buz gibi değildi, sıcaktı. Bu kez parmak uçlarım acıyla irkildi – sanki içlerine küçük küçük dikenler batmış gibi.

Çift kenarlı silahı inceledim, demir kısmını okşadım, ardından göktaşından olan kısmına dokundum ve parmaklarımı taşın üzerine dümdüz bastırdım.

Edan beni uyarmış, *"Tılsımı kullanma,"* demişti. *"Onun büyüsüne bel bağladıkça değişime direnmen güçleşir."*

Ama kullanmazsam Shansen galip gelirdi. A'landi kaybederdi.

Leydi Sarnai gitmemiş olsa her şey başka türlü olabilirdi. Ama şimdi her şey bana kalmıştı. Shansen'le tek başıma savaşmalıydım.

"A'landi'yi korumam gerek," diye mırıldandım kendi kendime.

Madalyonum göğsümün üzerinde uğuldadı ve saçtığı ışık, Amana'nın içerideki çocukları –güneş, ay ve yıldızlar– bir iblisi çağırmaya niyetlendiğimi anlamış gibi şiddetle kıvrılıp bükülmeye başladı.

Madalyonu boynumdan çıkardım ve yere koydum. Bedenim aniden kabardı, Amana'nın gücü beni terk ederken nabzım hızlandı.

Elini bıçağın keskin kenarına sardım ve "Edan, beni bağışla," diye fısıldadım.

Sıcak bir acı parlaması soluğumu kesti. Elimi yavaşça açtım, avucumda kavislenen ince kan çizgisine baktım. Tenimin üzerinde rengi capcanlıydı ama yaradan avucumdaki gevşek çizgilere doğru sızıp yerleşirken mürekkep gibi karardı.

İblis kanı.

Şaşkınlıkla elimi kazara tekrar hançerin üzerine kapadım. Bu sefer acı daha da beterdi ve çığlık atmamak için dudaklarımı ısırdım.

Hançeri öfkeyle kenara fırlattım, elimden artık karanlık, gölgeyi andıran bir kan akıyordu.

İşte bu, dedi iblisim. *Onunla savaşma. Onu kullan.*

Yumruğumu İmparator'un pelerininin üzerine doğru kaldırıp sıktım. İpeğin en koyu siyaha, kadifemsi bir gecenin rengine dönmesine birkaç damla yetti. İblis kanım elbisenin damarlarında parıldadı, A'landi'yi kurtaracak kadar güçlü olduğunu umduğum yasaklı büyüyle dokularına nüfuz etti.

Elimi geri çektim, kesiği bir kumaş parçasıyla sardım.

Fazla ileri gitmemiş olmak için dua ettim, yüksek sesle mırıldandım: "Ben hâlâ benim. Hâlâ Maia'yım."

Henüz işin bitmedi, dedi iblisim. *Karanlığı pelerinin içine mühürle.*

Parmaklarım titreyerek madalyonumu İmparator Khanujin'in pelerinine değdirdim. Madalyonu şimdiden kumaşın derinliklerine işlemiş, yayılması durmayan kan lekesine doğru odaklamaya başladığımda, cevizin içinde hâlâ bükülen ışık etrafımdaki taş duvarlardan sekti.

Karanlık gölgeler madalyonun iki ceviz kabuğunu ve ortasındaki çatlak camı kucaklayarak bütün parçayı siyaha boyadı. Karanlık yok olmadan önce bir saniye kadar oyalandı ve madalyonum eski hâline döndü.

İçimde Lapzur'un seslerinin muzaffer fısıltıları yükseldi: *Sentur'na, Sentur'na – muhafızımız.*

Eve dönüyorsun.

Sonunda.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Gece çökerken yer artık titremiyordu. Gökler ağlayışını kesmişti ve gök tanrısı tuvalini bir tomurcuğun irisi gibi mor-maviye boyamıştı. Ama onun alacakaranlığa can verdiği fırça darbelerinin altında top ateşinin buruk kokusu havayı bulandırıyor ve kılıçlar rüzgârda çınlıyordu.

Günbatımından sonra Shansen'in ordusu şehir surlarını aştı ve Güz Sarayı'na uzanan tepeyi tırmanmaya başladı. Sabah olduğunda savaş saray kapılarına dayanacaktı.

İşte bu ürpertici boşlukta, şafak sökmeden hemen önce, İmparator beni savaş konseyine çağırdı. Pelerinini istedi.

İçimden bir ses odama asla dönemeyebileceğimi söylediğinden heybemi de omzuma astım. Bakanlardan biri pelerini kollarımdan kaptığı gibi İmparator'a uzattığında İmparatorluk kabul salonunda henüz on adım atmıştım.

Khanujin pelerini kaldırdı. Pelerinin ucu tahtına çıkan, halı döşeli geniş basamaklara dökülüyordu. Kreme çalan bir rengi olan kadifeçiçeği ipeği taze gün ışığında parıldadı; işlediğim ejderhanın kalın çizgileri, iblis büyümle boyalı kumaşa nakşedilmiş siyah brokarı keskin bir şekilde tamamlıyordu.

"Bitti mi?" diye sordu bana. Sorusunda bir temkin seziliyordu.

"Evet."

Khanujin tatminkâr bir homurtuyla ayağa kalktı ve pelerini omzuna attı. Neredeyse aynı anda bitkin omuzları doğruldu, çukurlaşmış yanakları ve çökmüş bedeni dimdik ve güçlü bir görünüm alana kadar genişledi ve başlıktan dökülen simsiyah saçları parladı.

Mucizevi bir dönüşüm. Tüm bakanlar derin bir nefes alarak dizlerinin üzerine çöktü. Khanujin'in dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. Bir zamanlar beni büyüleyen –ona tüm krallıkların en muhteşem hükümdarıymışçasına tapmama neden olan– o tebessüm, şimdi ondan nefret etmemi sağlıyordu.

"Artık savaşa hazırız," dedi kılıcını kaldırarak. "Gidip Shansen'e karşı zaferimizi ilan edelim."

Bakanlar ona yaltaklanarak Amana'ya övgüler düzdü. Daha birkaç saniye önce bitkin ve kaygılı görünen savaş bakanı bile savaşın muhakkak kazanılacağını duyurdu.

"Usta Tamarin, sen de bizimle geleceksin."

Kulaklarım şaşkınlıkla çınlarken irkildim. Dışarıda bir şimşek çaktı ve yağmur tekrar başladı, tıkırtıyla kiremit çatılara indi.

"Ordumuz pozisyon aldı. Biz de şimdi gidiyoruz."

Askerleri, benim en az iki katım olan birine uygun bir zırhı tuniğimin üzerinden geçirip beni bir ata bindirirken mücadele etmedim.

Khanujin de zırh giymişti, benim diktiğim pelerin de omuzlarındaydı. Shansen'in adamlarının içeri girme çabasıyla kapılar gümbürdediği hâlde askerler ve hizmetkârlar, İmparator geçerken tezahürat etti.

"Göğün Oğlu, bize zafer kazandır!" diye bağırdılar. Yağmur şakaklarına vuruyor, yanaklarından akıyordu. "Kralların Kağanı, haini yok et!"

Kırmızı flamalar rüzgârda uçuştu, işlenmiş ejderhalar birliklerin üzerinde süzüldü. Atım diğerlerine uyum sağlamak için o kadar hızlı gidiyordu ki kapıdan doğruca cephenin içine doğru ilerlediğimizi güçbela fark ettim.

İlk top atışı patlamalarını duyduğumda gök gürültüsü sandım. Ama gök gürültüsü, taş ve mozaiklerin havaya havai fişek gibi saçılmasına ya da ağaçların simsiyah ve kehribar rengi bir dumanla parlamasına neden olmazdı. Sonrasında gelen her patlama kalbimi sarstı.

İblis görüşüm titreşti, gözlerim Güz Sarayı'nın ötesini geçip aşağıdaki vadiye odaklanırken yanmaya başladı. *Bir tahta levha, eski*

bir eczane tabelası, çökmüş bir çatıda sallanıyor. Bütün kasaba yok olmuş. Gökten kül yağmış ve cesetler –çoğunlukla suratları hâlâ korkuyla çarpılmış siviller– yollara yığılmış.

Kafam yandı. Demek savaş buydu – demek Keton eve döndükten sonra bu yüzden gecenin bir yarısı çığlıklar atıp hıçkırarak uyanıyordu. Bandur beni ele geçirdiğinden beri körelmiş olan kalp ağrım bir anda yeniden alevlendi. Onunla birlikte eski Maia da.

İçimde bir nefret kıvılcımı tutuştu.

Saray surlarının dışında Shansen'in flaması dalgalanıyor, kaplanın kar beyazı kürkü yeşim rengi ipeğin üzerinde parıldıyordu. Şölen gecesi savaş lordunun nasıl değiştiğini hatırladım. İblis tılsımının nasıl için için yandığını, o yaratığın Shansen'i tamamen tüketmeden önce bir kaplan şeklinde kabaran dumanını.

Yaratık değil. *Kadın.*

Gyiu'rak.

Saray surlarından oklar atılıyor, üzerimden düz bir çizgi hâlinde kavisleniyorlardı. O kadar yüksekteydiler ki küçük noktacıklar gibi görünüyor, Shansen'in ordusuna doğru son sürat ilerleyen bir kuş sürüsüne benziyorlardı.

Savaş lorduyla adamları kalkanlarını kaldırdı ve ok yağmuruna karşı koydu. İki taraftan da adamlar düştü ve daha fazla ok atıldı. Derken kapılar gümbürtüyle açıldı ve İmparator'la lejyonları dışarı döküldü.

İmparator'un askerleri düşmana doğru atıldı, yanımdan dörtnala geçerken atlar dişlerini gıcırdatıyorlardı. Ben unutulmuştum; kapıların gölgesinde kalıp, Shansen ve oğullarının yollarına çıkmaya cüret eden herkesi biçmesini, Khanujin'in adamlarına onun uğruna savaşıp ölmeleri için bağırırken pelerinimin büyüsüyle parıldayışını izledim.

Ama dikkatimi çeken ne İmparator'du ne de Shansen: Savaş lordları sırasındaki bir kadındı – daha önce hiç görmediğim, fildişi bir küheylanın tepesinde duran bir kadın.

Atını sakince cepheye doğru sürerken dudakları bir tebessüm-

le süslenmişti. At sırtındayken bile olağandan uzun görünüyordu, güçlü kolları ve bacakları çıplaktı, omuzlarında bir pelerin dalgalanıyordu. Şakaklarında siyah olan uzun beyaz saçları arkasında parlıyor, el bileklerine ve gövdesine giydiği sedef zırh gibi salınıyordu. İmparator Khanujin gibi o kadar güzel ve tuhaftı, öylesine büyüleyiciydi ki askerlerin bazıları ona bakmak için duruyordu. Atının dizginlerini tutan ışıltılı pençeleri, yaklaştıkça sakinden ziyade öldürücü görünmeye başlayan gülümsemesinin ardındaki keskin dişleri ve gözlerini görünce kusacak gibi oldum.

Gözleri eriyik kehribar ve bal sarısıyla çevrelenmişti ve tam ortası kan kırmızısıydı.

İblis gözleri.

"Gyiu'rak," diye fısıldadım. Bu onun insan formuydu.

Doğaüstü bir hızla İmparator'un askerlerinden üçünü öldürdü. O, kılıçların ve mızrakların arasından hiçbir insan elinin değemeyeceği bir hızla ilerlerken cesetler yanına düşüyordu. Pençeleri, etleri ve hatta kemikleri parçalayacak kadar keskindi.

Gyiu'rak'ın Khanujin'in askerlerine neler yaptığını onunla son karşılaşmamda görmüştüm. Kaplan da olsa insan da olsa fark etmiyordu, bir iblis için dokunmak öldürmeye yetiyordu.

Khanujin'in bu savaşı kazanabilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Atımı ileri doğru mahmuzladım. Emrimle birlikte İmparator'a doğru yıldırım hızıyla koşmaya başladı.

"Kazanamazsınız!" diye bağırdım ona. "Geri çekilmeliyiz."

Khanujin kolunu savurarak beni kenara itti ve muhafızlarından ikisi onun peşinden gidemeyeyim diye beni tuttu.

Top atışı haykırışlarımı boğdu ama sonra Gyiu'rak'ın pençelerini rüzgâra doğru savurarak İmparator'a doğru koşarken çıkardığı sağır edici ulumayı duydum.

İçimde şiddetli potansiyeliyle bir güç kabardı. *Onu kurtarabilirsin.*

Karar vermek için sadece bir saniyem vardı. Edan'a verdiğim sözü zaten bozmuştum, o zaman sese neden kulak tıkayacaktım ki? Neden teslim olmayacaktım?

Hiçbir şey yapmazsan İmparator ölür.

Khanujin'in iki muhafızının arasından eğildim ve İmparator'u kalkanından tutarak atından aşağı çektim.

İblis onun yerine bana çarptı, darbe o kadar şiddetliydi ki eyerimden savrulup sırtüstü yere düştüm.

Atım yığılıp öldü. Gyiu'rak pençelerini onun böğründen çıkarıp ayağa fırladı, yeniden İmparator'a saldırmaya hazırlandı.

"Koş!" diye bağırdım Khanujin'e.

Arkasından takip etmesine izin vermeden Gyiu'rak'ı pelerininden yakalayıp çektim. Döndü ve kaplan pençeleriyle bana saldırdı.

Ben terziydim, savaşçı eğitimi almamıştım. Saldırısından kaçınmak için kıvranırken parmak uçlarının tenimi sıyırdığını hissettim.

İnsan olsam dokunuşu beni öldürürdü. Ama bacağımda yara oluşmadı. İz bile çıkmadı.

Gyiu'rak'ın kızıl gözbebekleri kısıldı. "İmkânsız."

İmparator unutulmuştu, tüm yoğunluğuyla devam eden savaşa aldırmadan etrafımda bir tur döndü. Hareketleri ağır ve ruhsuzdu, kendimi bir av gibi hissetmemi istiyordu.

İkimiz de kaçamayacağımı biliyorduk. O benden daha hızlı ve çok daha güçlüydü.

Terzi kuşağımın arkasına gizlediğim hançerime uzandım.

Gyiu'rak kolumu yakaladı. "Sen," diye fısıldadı, Güz Sarayı'nda Shansen'e karşı kullandığım silahı tanıyınca. İblis bana baktı, anladıkça hatları karardı.

"Sen buraya ait değilsin," dedi kulağıma. Sonra, "Kardeşim," diye tısladı.

Omurgamdan yukarı hızla bir ürperti yayıldı. "Jinn!" diye haykırıp hançeri kınından çıkardım, sonra parlayan göktaşını iblisin göğsüne sapladım. Gyiu'rak'ın ağzı bir çığlıkla açıldı, eti kabarıp yanarken beyaz saçları etrafımda dalgalandı. Hançeri daha derine iterek iblisin kırmızı gözlerinin koyulaşıp kül rengine dönerek kararmasını izledim – en sonunda bir duman bulutuna dönüştü.

Bulut, savaş alanının üzerinde sürüklenerek evini –Shansen'in tılsımını– ararken bir kaplan şekline büründü.

Uzun süre izlemedim. Nabzım savaş tamtamı gibi atıyordu, hançer elimde hâlâ uğulduyordu.

Etrafımda Ölüm Tanrısı hüküm sürüyordu. İmparatorluk askerlerinden geriye neredeyse kimse kalmamıştı. Bir şey yapmazsam hepsi yok olacaktı.

Cephenin arasında yolumu buldum, Khanujin'in kalan okçularının Shansen ve adamlarına çılgınca ok yağdırdığı surlara doğru ilerledim.

Ama savaş lordunun sırtına kaç ok saplanırsa saplansın, onu güçlendirmekten başka bir şey yapmıyordu. Yakında Güz Sarayı'nın kapılarına varacaktı.

İzin ver sana yardım edelim, Sentur'na. Lapzur'un hayaletleri bu savaşı senin için kazanacak.

Cazipti. Çok cazip. Tek sözüm yeterdi. Tek bir düşüncem.

Hayır.

İblis büyümü kullanmak uğursuz sonuçlar doğururdu.

Madalyonumu kavradım. Sıcaklığı göğsümde rahatsız edici derecede ışıldıyor, tenimin ne kadar soğuk olduğunu fark ettiriyordu.

Daha önce, İmparator'un pelerini üzerinde çalışırken madalyon sessizdi. Amana yardımıma gelmemişti. Ama şimdi titriyor, güneşin ışığıyla zayıfça parlıyordu.

Güneşin kahkahası, Shansen'in ordusuna galip gelir ve onu geri çekilmeye zorlardı. Khanujin adına savaşı kazanırdı.

Peki Amana'ya seslenmeye cesaret edebilir miydim?

Elbiselerinin gücü benimle birlikteydi, madalyonumun içine sımsıkı kilitlenmişti. Önceden hiç tereddüt etmemiştim. Şimdiyse, Khanujin'in pelerinini yaparken olanları, karanlığın madalyona nasıl yayıldığını, kısacık bir an onu bir iblis tılsımı gibi siyaha boyadığını hatırlıyordum.

Elbiselerim, kendi iblisime karşı elimdeki tek kalkandı. Amana'nın büyüsünü çağırırsam –İmparator'u kurtarmak için güneşin

elbisesini feda edersem– kendi savunmamı zayıflatma riskini göze almış olurdum.

Geriye kalan tek alternatif çok daha beter, diye düşündüm ümitsizce. Amana'ya, herhangi bir iblise, hatta kendi iblisime güvendiğimden daha çok güveniyordum.

Madalyonu elime alarak güneşin elbisesini serbest bıraktım. Yanardöner kumlar gibi döküldü, geniş etekleri bacaklarımda tutuştu, korsesi belime oturdu. Terzi kıyafetlerim, elbisenin muazzam gücü altında silinip gitti ve güneşin gücü içimi doldurdu, ruhuma musallat olan Lapzur fısıltılarını susturdu.

Oklar bana yöneldi ama güneşin elbisesi hepsini yuttu. Elbisemin dikişlerinden alevler çıktı, ne zaman biri yaklaşmaya cesaret etse alazlandı.

Sıcaklık beni yakıp kavurdu ama inanılmaz bir güçle de doldurdu; güç karşı konulamazdı. Ama bu, güneşin elbisesinden mi geliyordu yoksa damarlarımda akan iblis kanından mı? Yoksa daha da kötüsü, ikisinden birden mi?

Yakında cevabımı alacaktım.

Gölgeler eteklerimin ucunda toplandı, ağır ağır elbisemin katları arasına sıvıştı. Güneşin kahkahası hepsini püskürttü, öncekinden de parlak yandı ama iblisim güçlüydü. Korkularımla nasıl oynayacağımı biliyordu.

Güneşin elbisesi yetmeyecek, diye fısıldadı boğuk bir sesle. *Ne yapacak, Shansen'in ordusunu kör mü edecek? İmparator'unu Gyiu'rak'tan korumak için daha fazlasına ihtiyacın olacak ama Amana yakarışlarına kulak asmayacak. Ben buradayım. Lapzur'un hayaletleri emrinde. Güneşin, ayın ve yıldızların gücüyle bize itaat edecekler. Shansen'in ordusunu kırıp geçirecekler. Onun iblisini yenecekler.*

Haklıydı, ona ihtiyacım vardı. Ama bu savaşı kazanmasının bedeli ne olacaktı?

İçten içe biliyordum zaten. Hatırımda Edan'ın endişeli ifadesi belirdi. Babamın ve Keton'unki de.

Bedel bendim – Maia.

Kollarımı indirdim. *Hayır.* Amana'nın güçlerini çarpıtmayı reddettim.

Elbiseyi yırttım ama üzerimden çıkmadı. Parmaklarım makasımı arandı.

Aylar süren emekle ortaya çıkardığım harikulade tasarımı kesip biçmenin içimi yakan acısına rağmen kestikçe kestim.

Ama yaşayan bir güç yaratmıştım ve ben elbisenin içinden çıkarken, sökülen dikişleri yeniden birleşmeye başladı.

Amana'nın bana yardım etmesine ihtiyacım yoktu. Güneşin kahkahası, ayın gözyaşları ve yıldızların kanı benimleydi: Dünyanın kendisi kadar eski üç parça büyü. Sadece onları nasıl kullanacağımı bilmiyordum – şimdiye kadar.

Hançeri bir kez daha uyandırdım ve yakıcı acıya karşı dudaklarımı ısırarak tek, keskin bir kesikle güneşin elbisesinin alev alev yanan korsesine sapladım, elbiseyi ikiye bölene kadar bıçağı eteğin ucuna dek aşağı indirdim. Sonra elbiseyi, Amana'nın mirasının ilkini göğe fırlattım.

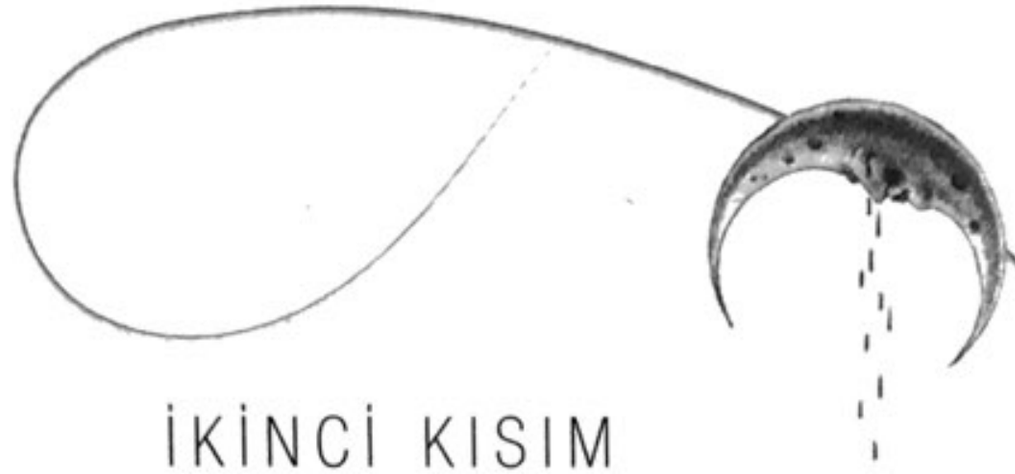
İzin ver güneşin kahkahası halkıma yardım etsin, diye dua ettim onun gitgide daha da parlak yanışını izlerken. *İzin ver Amana'nın gücü onları korusun ve yeni bir gün için onlara umut versin.*

Elbise tek bir ışık patlamasıyla bulutlara doğru dağıldı ve yok oldu.

Güz Sarayı'nı karanlık sardı, okları ve kılıçları ve mızrakları susturdu. Silahlar küle dönerken Shansen ordusuna geri çekilmelerini emretti.

Madalyonum göğsüme çarparak aklımı kalbimden, kalbimi bedenimden söküp alan bir acı dalgası gönderdi. Bilincimin uzak bir noktasında ya da ruhumun boş odalarından birinde, kan kırmızısına dönmüş gözlerimin bir öfke dumanının ortasında parıldadığını gördüm.

Ve çığlık attım.

İKİNCİ KISIM

AYIN GÖZYAŞLARI

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kirpiklerim buz tutmuştu, gözlerimi açmaya çalıştığımda buz parçaları döküldü.

Ölmemişim.

Kalbim tekledi, hâlâ atıyordu.

Ve iblis değilim.

Düşüncelerim bana aitti. Hâlâ Maia'ydım.

Doğruldum, kendi ellerimi ve kollarımı, yanaklarıma değen dolaşık siyah saçlarımı görünce rahatladım.

Ama farklı hissediyordum. Uyuşmuş gibi bir acıyla her yerim ağrıyordu, güneşin elbisesini yok ettiğimde beni neredeyse öldürecek olan acının kalıntıları. Ve başım...

Sentur'na... diye sesleniyordu bir sesler korosu.

Kalbim çağrıyla mücadele etmeye çalışırken gümbürdedi. *Hayır, ben Sentur'na değilim. Ben iblis değilim.*

Sentur'na.

Sesler yükseldi, giderek güçlendi, içimdeki boşluğu iştahla çiğnedi.

Belime kalın bir sargı bezi sarılıydı; hafif zencefil kokusunun karıştığı taze bir kokusu vardı. Sargıyı çözerken parmak uçlarım karnıma değdi ve irkildim.

Tenim beyaz ve altın sarısı berelerle pul pul olmuştu, öylesine parlak ve sedefsiydi ki kurumuş iltihap lekeleri olmasa güzel bile görünebilirdi. Güneşin elbisesi beni yaralamıştı ama Leydi Sarnai'nin aksine gücü beni öldüremezdi. Çoktan iyileşmeye başlamıştım.

Madalyonuma dokundum. Cevizin bir zamanlar güneşin kahkahasını taşıyan yarısına dokunduğumda artık altın sarısı parlamıyordu ama madalyon göğsümde eskisinden çok daha ağırdı – üstelik içinde sadece iki elbise kalmış olmasına rağmen.

Ayın gözyaşları ve yıldızların kanı.

Ayaklarımı yere indirdim, tahta yerine sert taşa değmeleriyle şaşırdım. Duvarlarımın hemen dışında daha önce hiç duymadığım kuşlar cıvıldadı. Neredeydim?

Nefesim buz gibi havada buğulandı ve derin bir nefes aldım. Burası farklı kokuyordu. Kıyıya vuran dalgaların karıştırılması mümkün olmayan ritmini duyduğumda bir sıla özlemi sardı içimi. Denizin yakınlarındaydım.

Alelacele tahtalar çakılmış pencerenin aralığından dışarı baktım. Tek seçebildiğim, gökyüzünde asılı duran dolunaydı. Onu son gördüğümde incecik bir hilaldi.

Bu hesaba göre iki haftadır uykudaydım. *İki hafta!* Ağır bir nefes verdim. Bandur'un pençelerinden uzak kaldığım her gün bir zafer sayılırdı.

"Maia?"

İrkilerek döndüm. Ammi'nin içeri girdiğini duymamıştım. Elinde zencefil suyu ve yeni sargı bezlerinin bulunduğu bir tepsi taşıyordu.

"Uyanmışsın!" diye haykırdı. Tepsisindeki su titredi.

"Ne oldu?" diye sordum. "Neredeyiz?"

"Kış Sarayı'nda."

Kış Sarayı. Tahmin etmeliydim. Cuiyan Okyanusu'na tepeden bakan bir kayalığın üzerine kurulu saray, Majesteleri'nin sarayları arasında doğal koruması en fazla olandı, saraydan ziyade kale gibiydi.

"Neden Bahar Sarayı'na gidilmedi? Başkentteki ordu çok daha güçlü."

Arkadaşım sesini alçalttı ve kapının dışında muhafızlar olduğunu anladım. "Majesteleri yaralı. Başkente yapılacak bir yolculuğu sağ atlatamayacağından korktular."

"Ya..." Nefes aldım. "Kaç ölü var?"

Ammi'nin yüzü karardı. Dolgun yanakları daha zayıf görünüyordu ve gözlerine yeni hayaletler musallat olmuştu. Bana Keton'u anımsattı, savaşta bulunmanın bir zamanlar kaygısız biri olan abime yaptıklarını.

"Güz Sarayı'ndaki ordunun yarısından fazlası."

"Ordunun yarısı mı?" diye tekrarladım afallamış hâlde. Sayı düşündüğümden çok daha fazlaydı. "Peki ya Shansen?"

"Ortadan kayboldu. Ordusu geri çekildi."

Zafer sayılırdı o zaman. Ama verdiğimiz zayiata bakılırsa içi boş bir zaferdi.

Kayıplar yüzünden hâlâ şaşkın olsam da birden makasımın kayıp olduğunu fark ettim. "Eşyalarım nerde? Bir heybem vardı..."

Ammi eteğinin arkasına uzandı. "Bunu mu diyorsun?"

Heybemi uzattı. Katları sarkmıştı, deri öncekinden çok daha yıpranmış hâldeydi.

"Dokuz Kat Göğe şükürler olsun," diye mırıldandım. Elimi heybeme daldırarak içeridekilerin envanterini çıkardım. Halım sımsıkı sarılıydı, Edan'ın aynası, hançerim, makasım. Hepsi oradaydı.

"Teşekkürler, Ammi. Umarım bunları saklamak senin için çok tehlikeli olmamıştır."

"Hayır," diye yanıtladı. "Savaştan beri her şey rayından çıktı. Aşçılar artık yeni muhafızlar, hizmetçiler de hemşire." Kendini işaret etti. "Seni görebilmek için bir arkadaşımla nöbetleri değiştirdim ama çok kalamam." Sesini alçalttı. "İmparator senin uyandığını öğrenince muhafızları iki katına çıkaracaktır. Başkentten yola çıkan askerler yarın yeniden düzen tesis etmek üzere burada olacaklar."

Yarın.

Demek tam zamanında uyanmıştım. Elimi daldırıp makasımı çıkardım ve tuniğime uzanarak makası her zamanki yerine, terzi kuşağıma yerleştirdim. Burada kalamazdım. *Ama nereye gitmeliydim? Lapzur'a mı yoksa Edan'ı bulmaya mı?*

Ammi gözlerini dikmiş bakıyordu. "*Ben* içine baktığımda o heybenin içinde hiçbir şey yoktu. Sen *büyücüsün.*"

"Değilim."

"Herkes senin Shansen'le dövüştüğünü gördü. Bizi sen kurtardın."

Bocaladım. Ammi'ye bir açıklama borçluydum.

"Azıcık bir büyüm var," diye itiraf ettim. "Ama bir büyücününki gibi bir şey değil. Tehlikeli. Khanujin o yüzden beni esir olarak tutuyor. O yüzden gitmem gerek."

Ammi, İmparator'un adını böyle rahatça kullanmam karşısında irkildi. Ondan bir daha hükümdarım olarak bahsetmeyecektim.

"İzin ver ben de seninle geleyim."

Başımı iki yana salladım. "Senin için güvenli olmaz. Hem ben de nereye gideceğimi bilmiyorum."

"Başbüyücü'yü arayacaksın."

Başımı hızla kaldırdım. "Sana bunu kim söyledi?"

"Kimse. Sadece... sana yardım etmesi mantıklı geldi."

Beni bekle, demişti Edan. *Lapzur'a gitme.*

İçimde delici bir suçluluk meydana geldi. Edan'a verdiğim sözlerden birini zaten çiğnemiştim ve şimdi bir diğerini de çiğnemeyi düşünüyordum.

Onu bulmayı mı denemeliydim? Gözlerimi kapadığımda onu görebiliyordum. Adımı söyleyişini duyabiliyordum. Çenesinin keskin hatları, burnundaki o kemer, bana *xitara* derken sesindeki o hafif iniş çıkış... Bütün bu anılar bulanıklaşmaya başlıyordu.

Çok yakında tamamen silineceklerdi.

Ammi beni izledi, siyah kaşları hafiften çatıktı. "Seni içten içe kemiren bir şeyler var, Maia ve bunlar büyünün açtığı yaralar değil. Başbüyücü'yü bulmaya tek başına gitmemelisin. Ben de seninle geliyorum."

Hayır demek istedim ama tereddüt ettim. Bir yanım onun haklı olduğunu biliyordu: Birkaç güne kadar hangi duruma düşeceğimi

kim bilebilirdi ki? Kendime bile güvenip güvenemeyeceğimi? Yanımda bir arkadaş olması iyi olurdu. Hem Khanujin kızın benim kaçmamda ve Leydi Sarnai'yi özgür bırakmamda parmağı olduğunu öğrenirse onu çok sert cezalandırırdı.

Yine de İmparator'un yanında benim yanımda olacağından daha mı güvende olur diye merak etmedim değil.

"Hayır," dedim. "Sen burada kalmalısın. Çok tehlikeli olacak."

Ammi kollarını kavuşturdu. "Bu bir rica değil. Bana aylarca yalan söyledikten sonra reddetme seçeneğin yok. Seni hâlâ affetmedim, biliyorsun. Yardımımı istemiyorsan bile en azından beni de yanında uzaklara götür. Sarayda uzun yıllardır çalışıyorum – eve dönmek istiyorum."

Hepimiz istemiyor muyduk bunu? Ama sözleri içimde bir yerlere dokundu ve beni hâlâ affetmemiş olduğunu öğrenmenin sızısına rağmen nihayet başımı sallayarak onayladım.

"Bu gece gitmem gerek," diye uyardım onu.

"Nasıl? Kış Sarayı'nın her tarafı asker kaynıyor."

Heybeden halımı çıkarıp açtım. "Bununla."

Ammi'nin soluğu kesildi, böyle bir şeyin o küçücük heybeye sığması karşısında hayrete düşmüştü. Ama halımı incelerken ifadesi şüpheci bir hâl aldı. Yırtık pırtık bir şeye, bir halıdan çok paçavraya dönüşmüştü.

"Güven bana," dedim.

"Yemeğe ihtiyacımız olacak," dedi ağır ağır. "Bir de sıcak tutacak kıyafetlere. Havalar soğuyor."

"Sen yemekleri ayarla. Kıyafetleri ben hallederim," dedim makasımı kaldırarak.

O mutfağa gitmek için çıkınca parmaklarımı makasın deliklerine geçirdim ve bıçakları araladım. Büyüsü ânında kendini gösterdi; makasım en basit pamukluyu ipeğe çevirebilir, en mat malzemeyi parlatabilirdi ama bu gece ona ihtiyaç duymamın sebebi bu değildi. Bir sargı bezinden eldiven yaptım ve makasım çarşaflarımdan

basit köylü kıyafetleri tasarladı. Tek yapmam gereken kumaşları taş zemine sermekti, böylece alelade bir gri tonu kumaşı sardı. Dakikalar içinde kıyafetlerimiz hazırdı.

Bir saat içinde de saraydan ayrıldık.

* * *

Rüzgâr bizim işimize yarayacak yönde değildi. Güçlü esintiler son birkaç haftanın ardından büyüsü zayıflamış olan halımı sarstı. Gökyüzünde aksıyor, rüzgârlar kuvvetlendikçe hiçbir uyarıda bulunmaksızın dengesizce yükselip alçalıyordu. Ama halımı kullanmak, Baharat Yolu'nu kullanmaktan her türlü daha güvenliydi. İçimde, istesem iblisin büyüsüyle halıyı canlandırabileceğime dair bir his vardı. Ama hiç risk almadım.

Neyse ki Ammi aşağıda kalan dünyaya –ve hızla değişen manzaralara– dalıp gittiğinden sıkıntılı sessizliğimi fark etmedi.

"Çok hızlı gidiyoruz," diye şaşırıp duruyordu. Halı sarsakça alçalınca bir çığlık attı. "Bizi dünyanın öbür ucuna mı götürecek?"

Dudaklarımda bir tebessüm belirdi. Edan'ın büyüsünü ilk kez deneyimlediğimde ne kadar da heyecanlandığımı hatırladım.

"*O kadar* uzağa değil," diye yanıtladım. "Bana halının, Majesteleri'nin en hızlı atından on kat daha hızlı olduğu söylenmişti. Rüzgârın karşıdan estiği düşünülürse şu an üç katı falan olabilir."

Aşağıdaki yama yama manzaraları inceledim. Edan, Tura Dağları'nın derinliklerindeki Nandun Tapınağı'ndaydı. Hatırladığım kadarıyla Tura Dağları, Kış Sarayı'nın güneyinde kalıyordu. Unutulmuş Lapzur Adaları'yla aynı yönde.

"Ama yeterince uzağa götürür," diye mırıldandım. "İmparator'un ve Shansen'in bizi bulamayacağı bir yere."

Dudaklarımı büzdüm. Ona Lapzur'un iblis muhafızına bağlandığımı, çağrısının üzerimdeki etkisinin Edan'ın Tura Dağları'na yaptığı çağrıdan daha şiddetli bir çekimi olduğunu söyleyemezdim.

Güneye doğru ilerledik, Baharat Yolu'nun uzağında, genellikle ağaçların arasında kamp kurduk. Sırf Ammi için, keşke Edan'ın

odasında şu ziyafet battaniyesini de bulsaydım diye düşündüm. Hani şu Halakmarat Çölü'nde büyüyle hiç yoktan yirmi öğün yemek çıkardığımız battaniye.

Ammi'nin saray mutfağından aldıklarına talim ettik, çadırımız da incecik bir bambu çubuğunun üzerine bağlanmış halıdan ibaretti. Hava daha da soğuyunca bir köyde sığınacak bir yer bulmak ve Majesteleri'nin askerlerinin bizi tanımaması için dua etmek zorunda kalacaktık.

Uyandığımdan beri bir şey değişmişti. Rüzgâr sert eserken bile hiç üşümüyordum. Ya da ateşimizi yakarken sıcaklamıyordum. Bir şeyler yememi Ammi hatırlatıyordu yoksa unutuyordum. Elbisemin yanıklarından geriye yalnızca acının anısı kalmıştı, kendisi değil. Tamamen uyuşmuştum.

Ammi fark ettiyse bile bana ne olduğunu hiç sormadı. Gözlerimin neden aniden kırmızıya büründüğünü ya da soğuğa rağmen neden hiç pelerine ihtiyaç duymadığımı ya da bazen bana Maia ya da Usta Tamarin diye seslendiğinde cevap vermemin neden bir saniye geciktiğini hiç sormadı.

Sesler geceleri güçleniyordu. Zaman zaman Ammi uykudayken kendi kendime fısıldıyor, onların gürültüsünü yok etmeyi deniyordum. Kendime Sendo'nun beni neşelendirmek için anlattığı hikâyeleri anlatıyor ya da babama ve Keton'a mektup yazarmış gibi yapıyordum. Zaman zaman, ay parlakken, çizim defterime bir şeyler çizmeyi denedim ama yanımda fırça ya da mürekkep getirmemiştim ve çamurlu çubuklar da ancak bir yere kadar iş görüyordu.

"Sevgili baba ve Keton," diye mırıldandım bir gece kendi kendime. "A'landi'den ayrılmalısınız. Savaş tekrar geliyor ve güvende olmayacağınızdan korkuyorum. Lütfen beni aramayın. Çok uzaklara gidiyorum ve geri dönebilir miyim bilmiyorum.

"Sevgiler, Maia," diye bitirdim adımı biraz uzatarak.

Ammi yanımda kıpırdandı. Dirseklerinin üzerinde doğrularak gözlerini ovuşturdu. "Bu saatte kiminle konuşuyorsun?"

"Babamla ve abimle," diye yanıtladım uysalca. "Seni uyandırdıysam özür dilerim."

"Baban ve abin mi?"

"Epey güneydeler. Bazen onları özlediğimde mektup yazarmış gibi yapıyorum. Onları savaşın kapıda olduğuna dair uyarmak istiyorum ama fırçam ve mürekkebim olsa bile mektubu göndermek çok riskli olurdu."

Ammi yanıt vermedi. O kadar hareketsizdi ki yeniden uyudu sandım ama sonra yumuşak bir sesle, "Babanın bir terzi olduğunu ve abinin de savaşta yaralandığını duydum. Bu yüzden yalan söyledin, değil mi? Bana, herkese. Onları korumaya çalışıyordun."

"Evet." Dudağımı ısırdım. "Üzgünüm, Ammi. Gerçekten üzgünüm."

"Biliyorum. Sanırım ben de ailem için aynısını yapardım."

Ailesi. Eve gitmek istediğini söylemişti ama evinin nerede olduğundan hiç bahsetmemişti. "Neredeler?"

"Beni arayan kimse yok," dedi Ammi sorumu duymazdan gelerek. "Ben senin yerine yapabilirim. Mektubu postalarım yani. Yazma bilmiyorum. Okuma da."

Çoğu kadın bilmezdi. Babam bana öğrettiği için şanslıydım.

"Ben sana öğretirim," dedim. Eski arkadaşlığımıza dair ufacık bir kıvılcımı canlandırma hevesiyle yere birkaç şey çizdim. "Bu *gökyüzü* demek."

Ammi onu kopyalamaya çalıştı ama bir darbeyi kaçırdı. "Belki de sabah devam etsek daha iyi olur," dedi yüzünü asarak. "Karanlıktan görünmüyor."

Çadırımıza doğru ne zaman bir gölge hareketlense irkildiğini fark etmiştim. Sarayda geçirdiği onca yılın ardından böyle bir karanlığa alışkın değildi. Bir zamanlar ben de öyleydim ama artık çok az şey korkutabiliyordu beni. Edan'la birlikte ormanda kamp yaptığımızda seslerin senfonisine, ayın altında dans eden gölgelere, pusu kurmuş bilinmezlere alışmıştım.

"Uykuya dönsen iyi olur. Birazdan sabah olacak."

"Ya sen?" diye sordu Ammi. "Neredeyse hiç dinlenmedin. Dinlenmen gerek. Yolculuğundan döndüğünden beri aynı değilsin. Sen... farklı görünüyorsun."

Bunu inkâr edemeyerek dudaklarımı büzdüm. "Nasıl görünüyorum?"

"Daha zayıf," diye başladı, "ve daha melankolik. En azından ilk başta böyle düşünmüştüm. Sonra birileri ne zaman Başbüyücü'den bahsetse gözlerinin nasıl aydınlandığını gördüm." Pelerinini omuzlarına sardı. "O gitmek zorunda kaldığı için üzgün müsün?"

Boğazım düğümlendi. Ona Edan'ın benim yüzümden gitmek zorunda kaldığını nasıl söyleyebilirdim ki? Ona –*herkese*– başıma gelenler konusunda yalan söylediğimi?

"Ondan bahsetmemeyi tercih ederim."

"Ah," dedi Ammi incinmiş gibi. "Özür dilerim, Usta Tamarin..."

"*Maia*. Ve bu senin hatan değil."

Onun sevgili kavgası ettiğimize inanmasına izin verdim. Ne düşündüğünü önemsemedim. Gerçek bu olmadığı sürece önemi yoktu.

"Sen önden uyu," dedim ona. "Bu aralar benim uyumam... biraz zaman alıyor."

Ammi tam tersini yaptı ve çadırımızın eteğini açtı. İçeri bir parça ay ışığı süzüldü. "Yıldızları görüyor musun?" dedi daha yakına gelip işaret ederek. "Kuzeye doğru uzanan şu yedi ışığı gördün mü? Onlar Shiori ve altı abisi."

"Shiori mi?" diye yanıtladım. "Tanrıça gibi bir şey mi?"

"Hayır, yüzlerce yıl önce yaşamış Kiatalı bir prenses. Sadece bir efsane ama benim yöremde bir heykeli vardır, Kiata'dan bir armağan. Her zaman en sevdiğim hikâyelerden biri olmuştur." Ammi tekrar gökyüzünü işaret etti. "Yakından bakarsan, Shiori ve abilerini oluşturan yıldızlar bir aradayken bir turna şeklindedir."

Turnayı tam olarak görememiştim. "Kamalan Limanı'nda biz ona su ejderhası deriz. Abim küçüklüğümde onunla ilgili hikâyeler anlatırdı bana."

"Su ejderhasından çok turnaya benziyor! Sana göstereyim." Elini uzattı. "Makasını ödünç alabilir miyim?"

"Makasımı mı?"

Kısa bir tereddütten sonra makası Ammi'ye uzattım. Büyülü makasımın gücünden habersiz, tuniğinin iç tarafından küçük bir parça kesişini izledim.

"Bu makas epey paslanmış," dedi kumaşı katlarken. "Yeni bir makas alsan iyi..."

"Gayet iyi çalışıyor," diye araya girdim. Sesim niyetlendiğimden sert çıkmıştı. Tonumu yumuşattım. "Uzun süredir aileme ait."

"Aile yadigârı mı?"

"Sayılır," diye yanıtladım makası ondan geri alırken.

"O zaman belki de hata bendedir. Turna yapmak için genelde kâğıt kullanılır."

"Çizim defterimde birkaç sayfam kaldı."

"Mektuplarına sakla. Kâğıt pahalı." Ammi kumaştan kuşu ay ışığına doğru kaldırdı. İki kanadı, avucunun iki kenarından sarkıyordu ve yumuşak gagası dimdikti. "Turnanın her noktası yıldızlarda da var."

Hâlâ göremiyordum ama yine de başımı sallayarak onayladım.

"Kötü bir kadın büyücü Shiori'nin abilerini yaban turnalarına çevirmiş ve Shiori onları geri getirmek için kâğıt katlayarak binlerce kuş yapmış. Hikâyenin bir sürü versiyonu var – belki de abin sana farklı bir versiyonunu anlatmıştır."

"Belki de," diye mırıldandım Sendo'nun sürüsüne bereket hikâyelerini hatırlamaya çalışarak. "Bir prensesi kurtaran su ejderhasıyla ilgili anlatmaya başladığı bir hikâye vardı – şimdi düşününce, prensesin abilerini de sanırım. Ama o hikâyeyi hiç bitiremedi. Kamalan Limanı'na Kiata'dan pek kimse gelmezdi ve Sendo da hikâyelerinin çoğunu yolculuklarından bahseden denizcileri dinleyerek öğrenmişti." Orada durdum, Ammi'nin sesimdeki acıyı duymamış olduğunu umdum.

"O da senin gibi terzi mi?"

"Hayır, birkaç yıl önce öldü." O tepki veremeden kendimi zorlayarak gülümsedim. "Ama ben nasıl dikiş yapmayı seviyorsam o da aynı şekilde denizi severdi. Keşke onunla tanışabilseydin. Çok severdin."

"Eminim severdim," dedi Ammi usulca. "Hayatımda sadece bir kez gemiye bindim, o da küçük bir kızken. Hiçbir yerde kara görememek beni korkutmuştu. Yüzme bilmiyorum."

Edan da bilmiyor, diye hatırladım. O anıya tutundum, bir yerlere yazmak için aklıma not aldım. Bir şeyleri not alan bir insan olmamıştım hiç ama geceleri Ammi uyuduktan sonra yine çizim yapmaya başlamıştım.

Edan'la birlikte Yağmuryağdıran Doruğu'na çıkışımıza, Halakmarat Çölü'nde develere binişimize ve Paduan Gölü üzerinde Hırsızın Kulesi'ne doğru uçuşumuza dair küçük çizimler yapmıştım çamur kullanarak. Babamı son gördüğümdeki gülüşünü çizmiştim; bastonuna yaslanmış, elbiseleri mor yerine yeşile boyayan Keton'u. Ama annemi, Sendo'yu ya da Finlei'yi çizmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım elime aniden kramp giriyordu ve çizemiyordum.

O gece Ammi'yi çizmeye karar verdim. Elinde bir fincan dumanı tüten çay ve yanında da bir tabak kurabiye olduğu an, en mutlu olduğu andı. Dudaklarının kenarına birkaç kırıntı yapışmıştı ve elinin tersiyle onları siliyordu.

"Eve gitmek istediğini söylemiştin. Ailen nerede?" diye sordum tekrar. İlkinde cevap vermemişti.

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

Göğsüne doğru çektiği dizlerine sarıldı. "Annemle babam beni beş yaşımdayken saraya sattılar. En küçük kızları bendim ve beni besleyecek durumda değillerdi. O kadar fakirlerdi ki pirincimizi yıkadığımız suyla banyo yapardık." Gözle görülür şekilde yutkundu. "Bir gün beni birkaç kızla birlikte bir gemiye bindirdiler ve gemi Jappor'a yol aldı. Nerede yaşadıklarını bile bilmiyorum."

"Ah, Ammi..." Onları bulmasına yardım etmek isterdim ama tu-

tamayacağım sözler vermeyecektim. Gerçek Maia'nın o kısmı hâlâ duruyordu.

"Saraydan yalnızca mevsim değişimlerinde diğer saraya geçmek için çıktım," diye devam etti. "Yaz Sarayı'nın dışındaki şehre hiç gitmedim bile."

Sessiz kaldım. Birkaç ay önce ben de benzer durumdaydım. Yaz Sarayı'na gitmek, İmparatorluk terziliği için yarışmak üzere evi terk etmeden önce kendimi sıkışmış hissediyordum.

"Ailemden bana kalan tek şey bu." Ammi kuşu yukarı kaldırdı ama kuşun başı parmaklarının arasına doğru eğildi, çadırımızın açık eteğinden giren rüzgârla sallandı. "Ablalarım küçüklüğümde benim için bundan yaparlardı. Bizim memlekette bunlar şans tılsımı sayılırdı."

Beş Kış Savaşı sırasında ben de şans için kâğıttan bir sürü tılsım yapmıştım. Ammi'nin turnasına pek benzemiyorlardı ama geçmişe dair bu küçük anı içimi ısıttı.

Ben de kollarımı dizlerime sardım, halımın ucu rüzgârdan sırtıma çarpıyordu. "Onlara dair hatırladıklarını anlatsana."

"Annemle babam pirinç yetiştiren çiftçilerdi. Yaklaşık on kişiyle birlikte bir çeltik tarlasında çalışır ve göletlerde balık yetiştirirlerdi. Ablalarım ve ben balıkları ellerimizle yakalamaya çalışırdık ama hiçbir zaman yeterince hızlı davranamazdık. O zamanlar çok küçük olduğumdan su belime kadar geliyordu ve parmaklarım balık yakalamak için kullanılan ağların arasına giriyordu." Özlem dolu bir bakışla başını eğdi. "Ailem çok fakirdi.

"Beni sattıkları için onlara yıllar boyu öfke duydum ama şimdi onları yeniden görebilirsem her şeyi bir çırpıda affederim. İmparator seni hapsettikten sonra seni de bir daha hiç göremeyebileceğimi fark ettim." Kuşu sanki bir barış çubuğuymuş gibi bana uzattı. "O yüzden seni bağışlıyorum, Maia Tamarin. Sana yeniden güvenmek için biraz zamana ihtiyacım olabilir ama sen benim arkadaşımsın ve ben seni bağışlıyorum."

"Teşekkürler," diye fısıldadım kuşu avucumun üzerinde denge-

de tutarak. Ammi'ye bana güvenmemesinin daha iyi olacağını söylemedim ama her nasılsa bunu bildiğini anlamıştım.

Bana bir gülümseme sundu. "Dinlenmelisin, Maia. Belki bir hikâye işine yarar. Mesela Kiatalı prensesle ilgili bir hikâye?"

Yere uzandım, çim ve çamur dirseklerimin altında yumuşacıktı. "Olur."

"Shiori, İmparator'un en küçük çocuğuymuş," diye başladı. "Ve tek kızı. Altı abisi varmış ve Shiori onları dünyadaki her şeyden çok severmiş."

Ammi'nin hikâyesini dinledim, sözcükleri kalbimdeki bir şeyleri titreştirdi. Edan beni seviyordu. Edan *benim* lanetimi ortadan kaldırmanın bir yolunu arıyordu.

İçimde doğru ve gerçek olan ne varsa Tura Dağları'na gitmek ve onunla tekrar bir araya gelmek istiyordu. Ama yine içimde doğru ve gerçek olan ne varsa, beni bunu yapmamaya zorluyordu. Her sabah biraz daha soğumuş, Maia'dan biraz daha uzaklaşmış uyanıyordum. Her geçen gün gözlerim daha uzun süre kırmızı parlıyordu ve Ammi bunu dile getirmeyecek kadar nazikti – ya da fazla korkmuştu. Onun bana baktığını görüyordum ama ona baktığımda hemen bakışlarını kaçırıyordu.

Hayır, Edan'a gidemezdim. Ammi'yi bırakacak güvenli bir yer bulacak ve Lapzur'a tek başıma dönecektim. Kendimi tamamen kaybetmeden önce.

Her şeyi kaybetmeden önce.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lapzur'u, o perili adalarda beni bekleyen hayaletleri rüyamda gördüm. Sesleri tenimi kazıyordu sanki, her kelimede daha derin kesikler açıyordu.

Sentur'na, diye sesleniyorlardı.

Yine o isim. Rüyalarımda bile ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Sentur'na, zayıflıyorsun. Bize geri dön. Seni yeniden güçlendiririz.

Kış Sarayı'ndan ayrıldığımdan beri her gece tekrar tekrar aynı vaatlerde bulunuyorlardı, ta ki sesler artık dayanamayacağım kadar yükselene dek. Ancak o zaman alevler rüyamdaki göğü kavuruyordu ve iblis kırmızısı gözleri parlayan bir kuş hayaletleri ateşe veriyordu.

Birden uyanıp doğrulduğumda bile çığlıkları hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Kalbim hızla atıyor, şakaklarımdan aşağı terler akıyordu.

Ammi hâlâ uykudaydı, ayakları çadırımızdan dışarı çıkıyordu. Pelerinimi usulca bacaklarına örttüm. Benim ihtiyacım yoktu. Rüzgâr kollarımdaki ve ensemdeki tüyleri diken diken etmişti ama üşümüyordum.

Yakınlardaki bir dereye gittim. Buz gibi sabah çiyi yeşilliklerin üzerini örtmüştü ve dökülmüş yaprakların ayaklarımın altındaki yumuşacık çıtırtısı bana yeni bir mevsimin başladığını hatırlattı. Sonbahar kışa dönüyordu.

Ama sonbaharın değişen renklerine rağmen, Kamalan Limanı'ndaki dört mevsim gibisini hiç yaşamamıştım. O selvi ağaçları ne

parlak bir turuncuya bürünürdü ama! Çizim defterime çizmeyi en sevdiğim şeydi, yaprakların alevlerini yeniden yaratmanın meydan okuması saatlerimi alırdı.

"Ağaçlar neden renk değiştirir?" diye sormuştum abilerime.

Sendo bir an duraksamıştı, şüphesiz benim için şairane bir cevap bulmaya çalışıyordu. Ama her zaman dobra olan Finlei onun cevap vermesine müsaade etmemişti. *"Çünkü ölüyorlar."*

"Yani demek istiyor ki," demişti Sendo benim çarpılan ifademi göründe, *"yeşil silinip giderken yapraklar ölüyor ve ağaçtan düşüyorlar."*

Cevapları beni sessizleştirmişti. Parmaklarımdaki canlı boya lekelerini incelemiş, ardından deniz kıyısındaki ağaçlara bakmıştım. *"Eğer ölmek bu kadar güzelse keşke ben de ağaç olsaydım. Ölmekten mutluluk duyar ve baharda tekrar doğardım."*

Bana nasıl da gülmüşlerdi. Şimdi ben de gülüyordum. Acı acı. O zamanlar çok masumdum, geçmiş ve gelecek yaşamlara inanıyordum. A'landililerin çoğu inanıyordu. Annem, babam ve Sendo da dahil. Bu yüzden ben de bunu sorgulamayı hiç düşünmemiştim – şimdiye kadar.

İblis olursam bir yanım ölecekti. Ama güzel bir ölüm olmayacaktı bu ve sonrasında benim için ilkbahar ya da yeniden doğum yoktu.

O ölen Maia'ya ne olacaktı? Nereye gidecekti? Bundan önce bir yaşamı olmuş muydu?

Bunun bir cevabı olmadığını bilerek kollarımı göğsüme sardım.

Yapraklar topuklarımın altında ezildi, keskin soğuk ciğerlerime işledi. Yalnızca birkaç gündür yoldaydık, güneye, Tura Dağları'na ve Paduan Gölü'ne doğru uçuyorduk ama kış peşimizden bizi takip etmişti. Dereye vardığımda kıyı kenarları çoktan donmaya başlamış, çamuru ince bir buz tabakası sarmıştı.

Böyle giderse çok uzun süre kamp yapamazdık. Soğuk beni öldürmezdi ama Ammi... onun başında bir çatı, yanında düzgün bir ateş olması daha iyi olurdu.

Derenin yanına çömelerek bir dalla buz tabakasını kırdım ve yüzümü yıkayarak yorgun gözlerimi şokla biraz canlandırmaya çalıştım. Mataralarımızı doldururken donan parmaklarım hemen ardından gerçeklik aynası için heybeyi karıştırdı. Bitkin yansımam çarptı gözüme ve aynayı kıyının nemli toprağına yasladım.

"Edan?" diye seslendim. Cam sesimle dalgalandı. "Edan?"

Cevap yoktu.

Kalbim sızladı. Her zaman ona ulaşmaya çalışıyordum. Her seferinde de başarısız oluyordum.

"Eğer beni duyabiliyorsan," diye fısıldadım, "Nandun Tapınağı'na gelmiyorum. Ben... ben Lapzur'a gidiyorum." Boğazım sızladı ve sonraki sözcüklerimin sağlam çıkması için kendimi zorladım. "Peşimden gelme, Edan. Olduğun yerde kal."

Son sözlerimi tekrarladım. "Olduğun yerde kal."

Aynanın camında yeni peyda olan buzlar parıldadı. Omuzlarım düşerken parmak boğumlarımla camı temizledim, ardından aynayı tekrar heybeme koydum. Günlerdir Edan'dan haber almamıştım. Tek umudum hâlâ beni bekliyor olmaması ve ancak ayna aracılığıyla olsa bile ona Lapzur'a tek başıma döneceğimi söyleme fırsatı bulmaktı.

Kampımıza döndüğümde Ammi ateşimizden kalanların kenarına çökmüş titriyordu. Son birkaç günde ne kadar da zayıflamıştı.

"Yine suya mı gittin?"

Her gün ortadan kayboluşumun bahanesi olan su matarasını ona uzatırken içimde bir parça suçluluk hissettim.

İçerken dişlerinin takırdadığını görünce kararımı verdim. "Bu gece bir handa kalacağız."

"Ama Shansen seni arıyor. İmparator'un adamları da."

"Burada, dışarıda kalırsak donacaksın."

Aslında *donacağız* demek istemiştim ama ağzımdan yanlışlıkla böyle çıkmıştı. Fazla dürüsttü. Neyse ki Ammi fark etmedi.

"Ama ya..."

"Dikkatli oluruz," diye ekledim aceleyle. Köylerde kalmak konu-

sunda beni asıl endişelendirenin ne olduğunu söyleyemezdim. Birilerinin Maia Tamarin olduğumu anlaması değil, iblis gözlerimin tekrar ortaya çıkıp da neye dönüştüğümü ele vermesi olduğunu.

Bir canavara.

• • •

Seyahat eden iki erkek kardeş kılığına girerek Baharat Yolu'nun unutulmuş bir köşesinde uygun bir han bulduk. Asırlar önce kasaba yorgun seyyahlarla dolu bir vaha olabilirdi ama öyle olsa bile sonrasında küçülmüş, ufak bir köye dönüşmüştü. İçeride, kızgın yağ dökülmüş erişteleri höpürdeten birkaç adam vardı. Diğerleri de içiyor ya da çinilerle kumar oynuyordu. İşler yeterince iyiydi ki hancı kalacağımız yerin parasını öderken bize pek bakmadı.

Küçük odamızda pencere kenarında güve yeniği iki karyola vardı, köşelerden örümcek ağları sarkıyordu, sallanan masanın üzerinde tek bir mum ve dua için bir tütsü kabı vardı. Çatıdaki gevşek kiremitlerden biri ne zaman tıkırdasa tavan da gıcırdıyordu ama pencere çatlaklarından rüzgâr sızmıyordu ve sıcak suyla dolu bir çaydanlığımız vardı.

Bunlar çadırımızla kıyaslandığında lükstü.

"Sokakta meyve ve buharda pişmiş çörek satan bir satıcı var," dedi Ammi pencereden bakarak. "Ondan bir şeyler almak, handa yemekten daha ucuza gelir. Bir şey ister misin?"

Ben de dışarı bir göz attım. Satıcının arkasında başka biri daha arabasını ittiriyordu, ballı kurabiye ve yerfıstıklı kek satıyordu. Tatlı bir şeylere duyduğum tanıdık arzuyla midem guruldadı.

"Para üstü falan kalırsa ballı kurabiye olabilir," dedim.

Ammi'nin dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Ballı kurabiye sever misin? Ben de çok severim." Sonra birden tebessümü silinip gitti ve kaşları çatıldı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Saraydan aldığım tüm yiyecekler bitti. Bu gecelik oda ve yemek için yeterli paramız var ama..." Sesi titredi. "Bir şeyler yaparsan sa-

tabilirim. Öyle süslü püslü şeyler değil. Basit bir mendil bile yeterli olabilir."

Majestelerinin pelerinini yaptığımdan beri elimi iğneye sürmemiştim. Parmaklarımın nasıl dikiş yapıldığını unutmuş olmasından korkuyordum. Birkaç gün geçmeden çalışmaya can atarlardı normalde. Dudağımı ısırdım. "Yanımda hiç..."

"Bunu kullan," dedi elime bir avuç kırmızı ipek kumaş tutuştururarak. Fırtına yüzünden rengi atmıştı ama bunların düğün şölenin-den kalan mendiller olduklarını fark ettim.

Ammi'nin yanakları sanki onu suçlamışım gibi kızardı. "Hizmetkârlar ara sıra çalar. Saraydan çıkma mallar için koca bir karaborsa var. Ben daha önce hiçbir şey almadım. Hiç. Bunlar ve yolculuğumuz için gereken yiyecekler dışında. Hem zaten Majesteleri'nin bize Leydi Sarnai'yi bulmasına yardım ettiğimiz için on bin *jen* borcu var..."

Sesi giderek kısıldı ve ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü anladım: Sarnai'nin Güz Sarayı'ndan kaçmasına yardım ettiğimiz için muhtemelen o parayı hiçbir zaman göremeyecektik.

"Sana bir şey dediğim yoktu," dedim. "Ben... etkilendim."

"Ya?" Cebine uzandı ve üç ince makarayla bir iğne çıkardı. "Bunlar için hancıdan izin aldım."

Renk soluk bir kırmızıydı ve iplik kaba sabaydı, onarım işleri için olduğu açıktı. Ama iş görmek zorundaydı.

Ammi gidince makaralardaki ipleri çözdüm, kalçamda atan makası duymazdan geldim. Makas yeniden işlemeye can atıyordu.

"Şimdi olmaz," diye mırıldandım ona. Büyü olmadan bir şeyler dikmeyeli uzun zaman olmuştu. Bu işe makasımdan çok *benim* ihtiyacım vardı.

İğneyi aldım, başparmağımla işaretparmağımın arasında çevirdim. Shansen'i yendikten sonra uyuduğum iki hafta boyunca parmaklarım katılaşmış ve beceriksizleşmişti. Mendilin üzerindeki ilk dikişlerim çarpık ve düzensizdi, işlemeye çalıştığım çiçeğin bazı yaprakları diğerlerinden daha büyük olmuştu. Hayal kırıklığına uğrayarak hepsini söküp tekrar denedim.

Mendili tutuşumu gevşettim ve yavaşladım, iğnenin her hareketinin nefesimin sabit ritmine uyum sağlamasına izin verdim. Çalışırken bir yandan da Edan'ın flütüyle çaldığı melodiyi mırıldanıyordum. Göğsümde bir suçluluk sancısı hissettim. Dosdoğru Lapzur'a gidersem flütünü ona geri verme imkânım olmayacaktı.

Ben tam son mendili bitirirken Ammi döndü. Sepetinde naşhi armutları, buharda pişmiş bir kutu çörek ve üstünde dumanı tüten kocaman bir ballı kurabiye vardı.

Kurabiyeyi avucuma aldım, etrafını saran ince muz yaprağından sıcaklık yayılıyordu. Derin bir nefes çektim. Kraliyet düğünü sırasında tadına baktığım yüzlerce yemekten biri bile bu ikramın tatlılığıyla yarışamazdı.

"Hepsi senin," dedi Ammi mutlu ifadem karşısında sırıtarak. "Ben benimkini yolda gelirken yedim."

Hiç zaman kaybetmeden bir ısırık aldım, dişlerimi çıtır çıtır altın sarısı kenarına geçirdim, ardından dilimin üzerinde eriyen şurubumsu balın tadını çıkardım. Günlerdir sadece salamura et ve şölenden artakalanları yedikten sonra sıcak, taze ve basit bir şeyler yemek çok iyi gelmişti.

Parmaklarımı yalayarak temizledim ve hâlimden memnun iç geçirdim.

"Dürüst olmak gerekirse benim kurabiyelerim daha iyi," dedi Ammi şakacı bir tavırla. "Bir gün sana yaparım."

"Bir şeyler pişirdiğini bilmiyordum."

"İmparator'un fırıncıları bazen fazla çalışıyordu. Ben de boş zamanım olduğunda onlara yardım ediyordum. Bütün gün çay taşıyarak öyle tombul yanakların olmaz." Yüzüne hafifçe vurdu. "Hizmetçilikten kurtulursam kendi dükkânımı açmanın hayalini kurardım. Belki o kadar ünlü olurdu ki ailem de orayı duyardı."

Dudaklarını büzdü.

"On bin *jen*i kazanmayı o yüzden mi istiyordun?" diye sordum usulca.

Ammi omuz silkti, artık evinden bahsetmek istemiyordu. "Bir

şeyler pişirmek beni mutlu ediyor." Yaptığım mendillerden birini aldı. İlk yaptıklarımdaki atlanmış dikişleri, bazı yaprakların eşitsiz olduğunu fark etmemesini umdum. "*Seni* mutlu eden iki şey olduğunu fark ettim. Tatlı ve dikiş."

Kahkaha attım. "Çok gözlemcisin."

"Daha çok dikmelisin," diye devam etti Ammi. "Haftalardır görmediğim kadar mutlusun. Başbüyücü bunu görünce mutlu olacak."

Edan'ın bahsi geçince omuzlarım çöktü. "Olmayacak. Sana söylemem gereken bir şey var, Ammi. Ben karar verdim ve oraya..."

Ammi bir parmağını dudaklarına götürdü ve hızla pencerenin yanına geçip ani bir hareketle perdeleri çekti.

Dışarıda bağırışlar duydum ve atlar kişnedi. Hanın köyün anacaddesinde olduğu düşünülürse pek sıradışı bir şey değildi.

"Sorun ne?" diye fısıldadım.

"Askerler."

Çenemdeki kaslar kasıldı. "Burada mı?"

Ciddiyetle onayladı. "Hepsi bu da değil. Satıcı, bir sonraki bölgede paralı askerler görüldüğünden bahsetti."

Shansen'in adamları.

Ammi benden cevap isteyen bir ifadeyle yüzüme baktı. "İmparator'un adamları kırmızı gözlü bir kadın arıyormuş. Bir kadın büyücü. Ama insanlar onun bir iblis olduğunu söylüyor."

Ne diyebilirdim ki? Daha önce kırmızı gözlerimi görmüştü. Aradıklarının ben olduğunu inkâr edemezdim.

"Ben iblis değilim, Ammi." Yutkundum. "Henüz," diye eklemek üzereydim ama o kadar rahatlamış görünüyordu ki bu yalanı bozmaya yüreğim el vermedi.

"Shansen'in iblisi bir şekilde seni lanetlemiş olmalı. Sana yardım etmesi için Başbüyücü'ye git."

Ağzım kurudu, ballı kurabiyenin ağzımda kalan şekerli tadı birden ekşidi.

Cevap vermedim. Gerçekten o kadar da uzak değildi çıkarımı. Belki de Shansen'in iblisinin beni lanetlediğine inanması daha iyiydi.

Alt kattan birilerinin bağırdığını duyunca Ammi irkildi. "Ne yapacağız?"

"Bu gece kalacağız, sabah ilk iş çıkıp gideceğiz. İnsanlar bizi kardeş sanıyor ve Majesteleri'nin adamları da muhtemelen gerçek kimliklerimizi anlayamaz."

Ayrıca, diye düşündüm, *Shansen'in paralı askerleriyle karşılaşmaktansa Khanujin'in askerleriyle karşılaşmayı tercih ederim.*

Ammi işlediğim mendilleri aldı. "Başka bir şey öğrenebilir miyim bir bakarım."

"Sen gerçek bir dostsun, Ammi," diyebildim yalnızca. *Umarım buna pişman olmazsın.*

• • •

Ammi yokken, çöken karanlığın etkisini savuşturmak için bir mum yaktım ama çukurlu duvarlarda dans eden gölgeler kâbuslarımı tetikledi. Keskin dişli kurtlar. Çarpık pençeli kaplanlar. Kanadı kırık kuşlar.

Zayıflayan alevlerin altında eski Edan çizimlerimi inceledim, yüzünün keskin hatlarını, hafif çarpık burnunu ezberlerdim ve keşke saçlarının siyahını ve gözlerinin mavisini çizmeye de zaman ayırsaydım diye düşündüm.

Onu tekrar çağırmayı denemeliyim, diye düşündüm çizim defterimin sayfalarını karıştırırken. Ama babamla Keton'un portrelerini geçtikten sonra boş bir sayfada durdum.

Edan bekleyebilirdi. Önce Ammi'yi çizmem gerekiyordu. Onu da unutmadan önce.

Kapı tıkırtıyla açıldığında yüzünün genel hatlarını halletmiştim.

"Bak, elli *jen,*" dedi Ammi gururla, bana elindeki paraları göstererek. "Çok bir şey değil ama burada bir geceyi daha karşılar ve yarın biraz daha yemek alabilirim." Çizim defterimi fark etti ve tepesine dikildi. "O ben miyim? Görmek istiyorum."

"Daha bitmedi," dedim defteri aceleyle kapatarak ama Ammi elini benimkinin üzerine koydu, tırnakları tenime battı.

İrkilerek ondan uzaklaştım. "Ammi?"

Dudaklarında sinsi bir sırıtış belirerek o nazik yüzünü tanınmayacak hâle getirdi.

"Ne? Beni bu şekilde sevmedin mi?" dedi Bandur, Ammi'nin dudaklarını kullanarak.

"Çık onun içinden," dedim arkadaşımı boynundan yakalayarak. Onu ayakları yerden kesilecek kadar yukarı kaldırana dek gücümün şiddetini fark etmemiştim.

Bandur kahkaha attı, beni bıçak gibi kesen bir kıkırtı.

Ammi'yi indirdim, bir sandalyeye yığıldı.

"Yeter, Bandur," dedim buz gibi bir sesle. "Bırak onu."

Ammi başını kaldırıp baktı, gözlerinin akı öyle parlak bir kırmızı olmuştu ki irkildim. Yüzünün rengi çekildi, teni öyle soldu ki ardındaki alçı duvarlarla aynı rengi aldı.

"Onun için tehlike arz eden *sensin*, ben değil," dedi Bandur. Boynunda bıraktığım morlukları görebileyim diye Ammi'nin başını eğdi. "Bak, ne yaptığını gördün mü?"

Utanç içimde dalgalandı. "Hayır," diye fısıldadım. "O sendin..."

"Ölümlülerin arasında kalmaya devam ettiğin sürece onlara vereceğin zarar artacak. Büyücüne bunu söylesen iyi edersin." İblis, Ammi'nin dudaklarına kurnazca bir gülümseme yerleştirdi zorla. "Her gün seni arıyor."

Nefesim boğazıma takılıp kaldı. Edan beni mi arıyordu?

"Ama o bile seni kurtaramayacağını biliyor, *Sentur'na*," diye devam etti Bandur. "O daha deneyemeden onu öldüreceksin." İblis duraksadı, acılı ifademin keyfini çıkardı. "Hemen Lapzur'a dön."

"*Döneceğim*." Ellerim tuniğimin altına gizlenmiş ceviz kabuğundan madalyona gitti. "Ama döndüğümde seninle savaşacağım."

Bandur homurdandı. "Kaybedeceksin. Yeminin bozulamaz ve o değerli elbiselerin bile seni kurtaramaz. Kaderini kabullen, Maia Tamarin. Onu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Bandur'la beni bağlayan kırmızı ip belirdi. Onu görünce soluğum kesildi.

"Hiçbir şey," diye fısıldadı. Ardından Ammi'nin dudaklarından bir duman pusu yükseldi ve Bandur gitti.

Onu sarstığımda Ammi uyanmadı ama hâlâ soluk alıyordu. Bunun için tanrılara şükrettim.

Yumruklarımı masaya öyle bir indirdim ki duvarlar sarsıldı. Öfke göğsümde kabardı, hiddet beni boğdu. "Onu asla, *asla* yanıma almamalıydım."

Madalyonumu koparıp çıkardım, üzerime çöken baş dönmesine aldırmadım. Madalyonu masaya, hakikat aynasının yanına yerleştirdim.

Edan'ı düşündüm, Lapzur'a gideceğimi ve ardımdan gelmemesi gerektiğini söylemek için onu çağırdım. Lapzur'a yalnız gideceğimi söylemek için.

Kanım hâlâ öfkeyle atarken aynayı aldım. Derken handaki odamın duvarları yok oldu ve cam sislendi.

Edan.

Oturmuş meditasyon yapıyordu ama ben adını söyleyince gözleri kocaman açıldı. Beni görünce dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm oluştu.

"Maia," dedi usulca, adımın melodisini ağır ağır oyalanarak söyledi.

"Sana gelmiyorum," dedim birdenbire. "Lapzur'a gitmem gerek yoksa..." Sesim kesildi. Cümlemi bitirmeme gerek yoktu.

Edan'ın sesindeki yumuşaklık kayboldu. "Bırak!"

Ses tonundaki sertlik beni irkiltti. "Tılsımı kullanma. Sen onun büyüsüne bel bağladıkça iblise dönüşmeye direnmen zorlaşacak."

"Bu bir iblis tılsımı değil," dedim. "Amana'nın güçleriyle dolu bir madalyon. Elbiseler Bandur'u yenmeme yardım edecek."

"Amana'nın gücü şarkısını senin yaptığın elbiseler üzerinden söylüyor. Ama şimdi o güç, senin Bandur'a olan yeminine maruz kaldı. Onu kullanmamalısın, onun büyüsünü yozlaştırmamalısın. Güçlü ol, *xitara*. Sen bundan daha güçlüsün."

Gözlerim yanmaya başlamıştı, başka tarafa döndüm.

Yüzleşmekten korktuğum şey gerçekti – bunu düşünmeye bile korkuyordum. Kimi zaman üzerime bir gölge düştüğünde bakar ve madalyonumun karanlığa gömüldüğünü görürdüm, İmparator Khanujin'in pelerinini yaptığımda olduğu gibi. Korkarım günün birinde tamamen kararacaktı, tıpkı Bandur ve Gyiu'rak'a ait tılsımlar gibi.

"Değişmeye başladın bile, değil mi?" dedi.

Sözleri acıttı ama inkâr edemezdim. "Seni vedalaşmak için çağırdım," dedim. "Seninle tapınakta buluşmayacağım."

"Neye dönüştüğün umurumda değil, seni görmek istiyorum." Aynanın camı buğulu olmasına rağmen o soğuk mavi gözleri benimkileri delip geçti. "Kavak ağacı ormanında buluş benimle. Seni bulurum."

A'landi'de yüzlerde kavak ağacı ormanı vardı ama hangisini kastettiğini anlamıştım. Paduan Gölü'ne gitmeden önce orada mutluyduk.

"Üstat Tsring'i görmeye gelmesen bile en azından benim için gel."

Son bir kez, diye düşündüm ve aynanın buğusu yoğunlaşıp Edan'ın görüntüsü beni terk etmeden hemen önce başımla onayladım. Madalyonum aynaya çarptı, ortasındaki çatlak ışıldıyordu.

Sentur'na, Sentur'na, diye dalga geçti Bandur, sesi zihnime sızmıştı. Duvarlarımda bir kurdun gölgesi sinsi sinsi dolaşıyordu.

"DEFOL GİT!" diye haykırdım.

Büyücün sana yardım edemez. Üstadı da. Bu son uyarım: Lapzur'a gel. Hemen.

"Yoksa ne olur?" diye sordum. "Beni almaları için hayaletlerini mi gönderirsin?"

Daha beteri, Sentur'na. Daha beteri. Senin için önemli olan her şeyi elinden alırım. Belki de buradaki arkadaşınla başlarım. Bandur'un gölgesi Ammi'nin uyuyan bedeninin üzerine düştü, bir pençe yanağını çiziyordu. *Ne kadar da tatlı ve iyi huylu... gerçek bir dost.*

"Ammi'yi rahat bırak!" Güçle akkor yanan madalyonuma uzandım.

Bandur'un kahkahası giderek yükseldi, öfkeden patlayacakmışım gibi hissettirene kadar duvarların arasında kaynadı durdu. Parmak uçlarımdan ışık kıvılcımları çıktı ama neler olduğunu merak edemeyecek kadar öfkeliydim. Kızgınlıkla duvara bir tabure fırlattım. Ta ki Bandur'un gölgesi yok olana kadar.

Ammi beni arkamdan tuttu ve bir rahatlama hissiyle doldum. Kendisiydi. Yüzünü çarpıtan dehşet ve duyamadığım bir şeyler haykırırken gözlerinde parlayan ışık dışında.

Derken görüşüm yeniden netleşti ve işitme duyum geri döndü.

"Yangın!" diye bağırıyordu. "Yangın!"

Odamız alev almıştı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ateş, tavanda acımasızca kıvrılarak duvarlara doğru hızla ilerledi. Heybemi almak için atıldım, püsküllerine yayılan kıvılcımları ezdim.

Ammi kapıya koştu ve ben de hemen arkasındaydım ama o sırada Edan'ın aynasının hâlâ masada olduğunu hatırladım. Ona ihtiyacım vardı. Geri döndüğümde yoğun bir sıcaklık parlaması karşıladı beni.

Masanın etrafını yüksek bir alev duvarı sarmış, dans ediyordu. Alevlerde gözleri parlayan, çenesindeki süt beyazı dişleri sessiz bir kahkahayla ortaya serilmiş bir kurt şekli belirmesi tesadüf değildi. *Ateşin içine gel, Sentur'na.*

Duman gözlerimi yaktı ve yanaklarımı isle lekeledi ama tereddüt etmeme neden olan sıcaklık değildi. Bandur da değildi...

"Bırak onu!" diye haykırdı Ammi beni kapıya doğru çekiştirerek. O, Bandur'u göremiyor, benimle dalga geçtiğini duyamıyordu.

Kolumu ondan kurtardım ve ayna için geri döndüm.

Bandur silinip gitmiş, ardında yalnızca ateşten bir duvar bırakmıştı. Alevler bana doğru açlıkla gürlüyor, yükselen yalımlar manşetlerimin ucunu karartıyordu, pantolonumsa kül olmak üzereydi.

Daha fazla tereddüt etmek yoktu. Parmak uçlarım aynanın sapını kavradı ve sıcakla perdahlanan cam parıldadı. Ona dokunmak etimi damgalamalıydı, tıpkı alevlerin arasına dalmanın beni öldürmesi gerektiği gibi – ama hiç acı duymadım. Ateş tüylü ve yumuşak geliyor, sıcaklığı içimdeki soğuğu eritiyordu. Korktuğum da buydu. Bandur bu yüzden ateşe girmemi istemişti...

Hayal mi etmiştim yoksa tenim sanki binlerce kıvılcımla tutuşmuş gibi ışıldıyor muydu? Tırnaklarım alevlerin mavi merkezi gibi solgunlaşırken büyülenmiş şekilde izledim...

"Acele et, Maia!"

Arkamda yangın iyice yoğunlaşıyordu. Duvarlar çökmek üzereydi. Aynayı kaptığım gibi geriye, Ammi'nin sesine doğru bir adım attım... ve takıldım.

Ayna elimden fırladı ve çatladı.

HAYIR! Kırık parçaları toparlamak için kendimi yere atarken boğazımdan boğuk bir çığlık koptu. Kıvılcımlar yüzüme doğru alevleniyor, gözlerime küller kaçıyordu. Manşetime doğru öksürdüm. Duman giderek yoğunlaşıyor, yangın güçleniyordu.

Ammi beni ayağa kaldırdı. "Gitmemiz gerek! Maia!"

Öfkeyle yalpaladım, neredeyse onunla boğuşacaktım ama Ammi kolunu benimkine geçirip beni çökmekte olan odadan dışarı çekiştirdi.

Öfkem silinip gitti. Neredeyse ikimizi de öldürtecekti.

Manşetimle ağzımı kapadım ama duman o kadar yoğundu ki dudaklarımı ve kirpiklerimi kaplamıştı. Ammi için daha beterdi. Tıkanıyordu. Dışarı çıkmazsak boğulacaktı. Ölecekti.

Ahşap basamaklardan sendeleye sendeleye indik, alev almış düşen kirişlerin yalnızca bir adım önündeydik. Kapının yanındaki sunak parçalanmıştı, tanrıların boyalı yüzleri eriyordu ve sunağa konmuş portakallar ayın karanlık yürü gibi kararmıştı.

En sonunda dışarı çıktığımızda Ammi çırpınarak içine hava çekti. Ben de aynısını yaptım, soğuk, ciğerlerime yerleşmeden önce boğazımı yaktı.

Diğer konuklar dikilmiş, çaresizce yangının hanı yutuşunu izliyordu. Alevler bulutsuz gece karanlığında gürüldüyordu. Hiçbiri yangının nasıl çıktığını ya da nereden geldiğini bilmiyordu. Ama bazıları tahminlerde bulunmaya başlamıştı.

"Kuzey'deki ormanlarda böyle yangınlar olur. Kırmızı uçları görüyor musun?"

"İblis ateşi."

Döndüm ve ateşe daha dikkatli baktım, doğal olmayan bir kırmızı parıltıyla dans eden uçlarını izledim. Parmaklarım hâlâ yanıyordu. Uçlarında dans eden kıvılcımlar kalmamıştı ama tırnaklarım kararmış ve yanmıştı. Birden anladım.

Yangını başlatan *bendim*. Bandur değil, ben.

Haklıydı. Bu –tüm bunlar– değiştiğime dair bir uyarıydı. Eğer Lapzur'a gitmezsem, değer verdiklerime zarar verecektim.

"Gitmemiz gerek," dedim Ammi'ye. Sesim boğazımdan güçlükle çıktı. Buradan gitmem, yaptığım şeyden olabildiğince uzaklaşmam gerekiyordu. Başka birine zarar vermeden.

"Onlara yardım etmemiz gerek. Han, tüm bu insanlar..."

"Onlara artık hiçbir şey yardım edemez," diye yanıtladım keskince. "İmparator bunu duyup bizi bulmadan gitmemiz gerek. Ya da Shansen."

Bunu der demez sözlerimi geri almak istedim.

Ammi sanki beni tanıyamıyormuş gibi baktı.

Onu alevler içindeki handan uzaklaştırırken iblis görüşüm alevlendi, bana içeride çığlık atan küçük bir kızı gösterdi. Annesi hemen yanına çökmüş, kendi bedenini ona siper etmişti.

Hanın çatısı çatırdadı ve kalbim sıkıştı.

Gözlerim, kırmızıya dönmelerinden hemen önceki o korkunç sıcaklıkla yandı. Kimin gördüğüne aldırmadan hanın içine daldım, alevlerin arasından sanki ateş sağanağı değil de hafif bir rüzgâr esintisiymiş gibi geçtim. Ciğerlerim hava ihtiyacıyla feryat etti ama ilerlemeye devam ettim.

Kız ve annesi bilinçlerini yitirmek üzerelerdi, odanın bir köşesine kıvrılmışlardı. Pencereye, tek kaçış yerlerine insanın içini acıtacak kadar yakınlardı. Onlara ulaştığımda beni güçbela fark ettiler. Küçük kız bir inilti koyuverdi.

İnsan Maia bir anneyle kızını güvenli bir yere taşıyamazdı. İkisini birden birkaç metre ilerideki pencereye kadar bile sürükleyemezdi.

Ama İblis Maia yapabilirdi.

Zihnimde bir kahkaha yankılandı – ya da acaba bu etrafımı saran yangının çıtırtıları mıydı? Bilmiyordum. İkiliye doğru aceleyle ilerledim ve onları pencereye doğru götürdüm. Pencere zaten açıktı ama yangın çatıya kadar ulaşmış, açlıkla gri döşemeleri yutuyordu. Bir şekilde aşağı inmeliydim. Han çökmeden ve kızla annesi yok olmadan önce.

Her saniye önemliydi. Heybemden tılsımlı halıyı çıkardım ve anneyle kızını üzerine yerleştirdim. Ben sığmazdım.

"Uç!" diye haykırdım halı canlanırken. "Onları aşağı indir!"

Halı görüş alanımdan çıkınca ben de peşinden çatıya atladım. Yangın da peşimden ilerledi, ayak bileklerime iğne gibi battı ve ayaklarımın yanmasını engellemek için gevşek çatı döşemesi boyunca dans ederce ilerledim. Acı hissetmedim. Yanmadım.

Halının anneyle kızı güvenli bir yere indirdiğini görünce, beni kimsenin göremeyeceği hanın içine döndüm tekrar ve kollarımı kanat gibi açarak yere atladım.

Sessizce, imkânsız bir zarafetle indim yere.

Aferin, Maia, diye mırıldandı Bandur. *Ama bu daha başlangıç. Daha fazla masum insanın canını tehlikeye atacak mısın? Yoksa dersini aldın mı? Nihayet kaderinle yüzleşecek misin?*

"Lapzur'a geleceğim," diye fısıldadım. Boğazım yandı. Her şeyde kül tadı vardı. Kaderin tadı. "Lapzur'a geleceğim ama kendi koşullarımla."

Sesim sertleşti. "Bir sonraki dolunaydan önce orada olacağım. Edan'ı görmeden gelmeyeceğim."

Hanın çatısına alevden bir pençe indi ve kiremitler yere fırlarken çığlığımı bastırdım.

Bir iblisle pazarlığa oturacak kadar cüretkârsın.

"Özgürlüğünü istiyorsun, değil mi? O zaman bırak da ben son özgür günlerimin tadını çıkarayım."

Tehlike arz edenin kendin *olduğunu anlamış gibi değilsin pek. Adalardan uzak kaldığın sürece sevdiklerinin daha çok zarar görmesine neden olacaksın.*

Bir kahkaha attı. *Sana iki hafta veriyorum. İstersen büyücüyü de getir ama Lapzur'da güvende olacağına söz veremem. Günbatımına kadar gelmezsen sevdiğin hiç kimse, hiçbir yerde güvende olamayacak.*

"Orada olacağım."

Bu söz dudaklarımdan dökülür dökülmez sağanak yağmur başladı. Hanın duvarlarından buhar yükseldi, ani bir rüzgâr dumanı uzaklaştırdı. Yangın başladığı hızla söndü.

Köylüler dizlerinin üzerine çökerek tanrılara şükrettiler. Onlar ortada kalmış konukları misafir edip kalacak bir yer verirken uzaktan izledim.

Yangında kimse ölmemişti ama yine de göğsümün ortasına suçluluk hissi çöreklenmişti.

Lapzur'a gitmeyi kabul etmem yüzünden karşılaşacağım sonuçlar ne olursa olsun buna değerdi. Daha önce yağmuru görünce bu kadar rahatladığım olmamıştı hiç. Ellerimdeki kanı temizliyormuş gibi hissetmekten alamadım kendimi.

Ammi beni gölgelerin içinde saklanırken buldu.

"Nasıllar?" diye sordum. "Anneyle çocuk?"

"Yaşayacaklar. Sayende." Yanımda diz çöktü. "Kış Sarayı'nda kalırsan A'landi'ye fayda sağlamak yerine tehlike oluşturacağını söylemiştin. Bunu mu kastetmiştin?"

"Evet," diye fısıldadım. Nabzım boğazımda atıyordu. "Buradan ayrılmalıyız. Gitgide kötüleşeceğim. Yangın, sanırım ben öfkeli olduğum için başladı..." Durdum. Ona bunu nasıl açıklayabilirdim? Nereden başlayacağımı bilmiyordum.

"Gözlerini fark ettim," dedi. "Bazen kırmızı kırmızı yanıyorlar. İlk başta beni korkuttu ama seni tanıyorum, Usta Tamarin. *Maia.* Bu sen değilsin."

Bu ben değilim. Ben de kendime bunu söyleyip duruyordum. Ama yakında bu ben olacaktım işte. Yakında kendimden daha fazla saklanamayacaktım.

"Ammi, ben..." Ona başıma gelenleri anlatmak istedim. O da bunu tahmin edip yaklaştı ama yine de gerçeği kendime sakladım.

Anlamış görünüyordu. "Seni bırakmayacağım. Sana olan her neyse, kendi iraden dışında oluyor."

Ağzımda acı bir tat belirdi. "Artık Edan'ın bile bana yardım edebileceğini sanmıyorum."

"Edebilir," diye diretti Ammi. "İnancını koru. Eğer sen yapamazsan, senin yerine ben yaparım."

Hiçbir şey demedim. Ona teşekkür bile edemedim.

"Artık gitmeliyiz." Konuşurken titreyen sesini alçalttı. "İnsanlar halını gördü ve o iki adam –hani şu Kuzeyli aksanıyla konuşanlar– herkese seninle ilgili sorular sormaya başladı."

Daha önce yangın hakkında yorumda bulunan ikiliyi hatırlayınca kaskatı kesildim. Demek Shansen'in adamlarıydı.

"Bensiz daha güvende olursun," dedim Ammi'ye.

"Saraya dönemem." Korkmuştu, sözlerindeki titremeden hissedebiliyordum bunu. Ama çenesini cesurca kaldırdı. "Belki ben daha güvende olurum ama sen olmazsın. Bu tek başına kazanacağın bir savaş değil, Maia. Sen Başbüyücü'yle tekrar bir araya gelene kadar sana ben göz kulak olacağım."

"O zaman gidelim hadi." Halı bana geri döndü, güzelce açıp havalandırdım. Nihayet kalkmadan önce titreyip sarsıldı, ayak bileklerimin etrafında biriken yağmur sularının hemen üzerinde oyalandı bir müddet.

Ama Ammi halıya atlarken onun burada daha güvende olacağı, kalması için ısrar etmem gerektiği hissini üzerimden atamadım.

Ona ihtiyacın var, diye teskin ettim kendimi yeniden. *Bir arkadaşa ihtiyacın var.*

Ama ona zarar verebilirsin.

Bu sesin benim mi yoksa içimdeki iblisin mi olduğunu anlayamamak beni ürpertti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Fırtına peşimizden geldi. Kararmış göğü şimşek şeritleri böldü ve uzun, titreten gök gürültüleri patladı. Ammi'yle birlikte bulutların arasında ilerlerken Bandur'un kahkahasını düşünmemek güçtü ama başka endişelerim vardı. Çok az paramız kalmıştı ve hiç yemeğimiz yoktu. Daha da beteri, hem Khanujin'in askerleri hem de Shansen'in adamları peşimdeydi.

Ammi halının kendine ait tarafında küçük bir top gibi kıvrılarak uyudu.

Nihayet dinlenebildiğine sevinerek onu rahat bıraktım ama bir yanım onun huzurunu kıskanıyordu. Ben uyuyabilecek olsam bile zihnim beni rahat bırakmazdı. Edan'la son konuşmamı hatırlayıp durmaktan kendimi alamıyordum.

Kavak ağacı ormanında buluş benimle. Seni bulurum.

Orman, Lapzur yolunu çok uzatmıyordu. Orada rahatlıkla durup birkaç gün geçirebilirdim – halımın büyüsü tükenmediği sürece.

O zaman neden tereddüt ediyordum? Tanrılar biliyor ya onu görmek istiyordum.

Ama yine de... Bandur, Edan'ı getirmeme çok kolay izin vermişti. Fazla kolay.

Manşetimin uçlarını sımsıkı kavrayıp yanık kenarlarını parmağımla burdum.

İki haftanın sonunda kim bilir nasıl biri olacaktım. Sevgiyi hissedemeyen biri mi? Sevilemeyecek biri mi?

Daha büyük bir parçamın elimden kayıp gittiğini hissettim.

Anılarıma tutunmak için ne kadar çabalarsam çabalayayım hepsi su gibiydi, parmaklarımın arasından sızıyorlardı. Edan'ı düşündüğümde, adımı onu dilinden durmanın içimi nasıl sıcaklık ve neşe dalgasıyla doldurduğunu hatırlıyordum ama ona dokunmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyordum. Sesinin kulağa nasıl geldiğini bile hatırlayamıyordum.

Sadece Edan da değildi. Babam ve Keton için de aynısı söz konusuydu. Yakında çizim defterimdeki çizimleri onları ne kadar sevdiğimi hatırlatmakta yetersiz kalacaktı.

Şafak, halımın ipliklerine değdi, puslu ışınları aşağıdaki dünyayı aydınlattı. Yağmur nihayet hafifliyordu ve Ammi'ye bakmak için pelerinimi kaldırdım. Kaşları huzursuz bir uykunun ortasında çatılmıştı, yanakları soğuğa rağmen kıpkırmızıydı.

Avucumu alnına dayadım. "İblisin nefesi," diye mırıldandım. Yanıyordu. "Ammi?"

Başını yana döndürdü, nemli pelerininin altında titriyordu.

"Hımm," diye bir ses çıkardı. "Bırak uyuyayım."

Onu sıcak ve kuru bir yere götürmem gerekiyordu. Ama nereye?

Bir grup kumtaşından sütunun üzerinden uçuyorduk; sisle kaplı manzara kilometreler boyu vadiler, dağ geçitleri ve gürül gürül çağlayan şelaleler şeklinde uzanıyordu, öyle aşağıdalardı ki bir tablo gibi görünüyorlardı. Gözlerimi kısarak ileride, çok da uzakta olmayan büyük bir şehri çıkarabildim. Sıradışı manzarasından oranın A'landi'nin en zengin şehirlerinden biri olan Nissei olduğunu tahmin ettim.

Nissei, Changi Nehri'nin güney kıyısında kalıyordu ve meşhur Kum İğnesi Ormanları'yla çevriliydi. Her ne kadar Baharat Yolu üzerinde olmasa da pek çok tüccar meşhur porselenlerinden alıp satmak için gelirdi. İnce porselenin sırlarının ipeğin sırlarıyla kapıştığı ve tabii ki porselen çok değerli olduğundan Nissei'deki her çocuğun daha yazmayı öğrenmeden porselen boyamayı öğrendiği söylenirdi.

Böyle hareketli bir şehirde durma konusunda kaygılarım vardı

ama daha iyi bir seçenek arayacak zaman yoktu. Fırtına yumuşamıştı ama ufukta karabulutlar toplanıyordu. Ayrıca Nissei, Bansai Bölgesi'ndeydi.

"Usta Longhai'nin memleketi," diye mırıldandım kendi kendime. İkimiz de Majestelerinin terzisi olmak için rekabet ettiğimiz hâlde bana karşı her zaman nazik olmuştu. O bizi kabul ederdi.

Tabii onu bulabilirsem.

Balıkçıların hâlâ nehir kıyısında gezindiği erken saatlerdi, o yüzden halıyı limanın boş bir kısmına indirdim.

"Ammi," dedim kollarını boynuma sararak. "Ammi, seni Usta Longhai'yi görmeye götüreceğim."

Onu ara sokaklardan birine sürükledim ve gördüğüm ilk arabaya seslendim. İki katır tarafından çekiliyor ve hasır şapkalı, tırnakları kir içindeki bir çocuk tarafından sürülüyordu.

"Arkadaşının nesi var?" diye sordu çocuk.

Hasta olduğunu bilse onu almazdı. Büyük şehirler vebadan korkardı ve kış yaklaştığından insanlar daha temkinli davranmak zorundaydı.

"Çok içti," diye yalan söyledim, kendimi şen bir kahkaha atmaya zorlayarak. "Onu eve götürmem gerek. Usta Longhai çok endişelenecek. Onun dükkânına uğrayabilir misin?"

Çocuk kaşlarını çattı. "Ben şehre gitmiyorum..." Sonra zengin bir terziden gelecek bahşişin düşüncesiyle kaşları kalktı. "Ama sanırım yolumu biraz uzatabilirim."

Ammi'yi arabaya yerleştirmeye girişmiştim bile.

Sürücü bana başka soru sormasın diye uyuyormuş gibi yaptım ama o başka tarafa bakarken şehre kaçamak bakışlar attım. Arnavut kaldırımlı sokaklar yağmurla iyice temizlenmişti, taşların arasında kıvırcık, yeşil yosunlar büyüyordu, ahşap balkonlu tuğladan evler bir dizi fenerle süslenmişti, kıvrılıp giden kanalın kötü kokusu burnuma saldırıyordu.

Tüm sokaklarda İmparatorluk parşömenleri asılmıştı ama onları okuyamayacağım kadar hızlı ilerliyorduk. Gerildim, benim ne-

rede olduğumu soruşturan posterler olmadıklarını umdum. Ya da Edan'ın.

Nihayet Longhai'nin dükkânının önüne vardık. Kapıda bu hafta çalışmadığını duyuran bir tabela asılıydı.

Lütfen, diye yalvardım, kapısını çalarak. *Lütfen, Longhai, burada ol.*

Biri kapıyı açtı. Uzun suratlı, saçlarını sımsıkı bir topuz yapmış bir kadındı, boynunda mezura asılıydı.

Bana sert bir bakış attı. Kim bilir nasıl görünüyordum – yağmurdan sırılsıklam olmuş, uykusuz ve perişan kıyafetler içinde.

"Dilencilere bir şey vermiyoruz."

"Şey ben... Bir dakika!" Kapı yüzüme kapanmadan kenarından tuttum.

Dikişçi kadın bana ters ters baktı. Yarışmadaki terzilerden biri olduğumu söyleme riskini göze alamadım.

"Acil." Hâlâ arabada duran Ammi'yi işaret ettim. "Arkadaşımın tıbbi bakıma ihtiyacı var."

Kapı yüzüme kapanmaya başladı. "Hastane Paiting Yolu'nda."

"Lütfen!" diye haykırdım çaresizce. "Bu..."

"Madam Su, mesele nedir?" diye araya girdi tanıdık bir ses. "Çalışmaya çalışıyorum."

"Usta Longhai!" diye seslendim. "Benim!"

Longhai'nin heybetli cüssesi koridorda belirdi. "Usta Tamarin," dedi, afallamış bir hâlde beni içeri çekti. "Sen burada ne yapıyorsun?"

"Bir arkadaşımla birlikteyim. O... o hasta ve ben başka nereye gideceğimi bilemedim."

"Tamamdır." Beni koridora yönlendirdi ve dikişçi kadına elini salladı. "Madam Su, sürücünün parasını ver ve kızı içeri getir."

Dışarıda tekrar yağmur başlamıştı.

"Seni uzun bir süre daha görmeyeceğimi düşünüyordum, Tamarin. Hoş geldin. Arkadaşının bakımıyla ilgileneceğim."

Başımla teşekkür ettim.

"Şimdi sana temiz bir şeyler giydirelim – bir de yemek! Hatırlıyorum da yemek yemeyi hep unuturdun. Buradayken sana kilo aldıracağız."

Madam Su ve yardımcıları Ammi'yle birlikte dükkân-eve döndüler ve bana da peşlerinden gitmemi işaret ettiler.

"Ateşi var," dedim Madam Su'yu durdurarak. "Lütfen ona iyi bakın."

İhtiyar kadının katı yüzü nihayet yumuşadı. "En kötü şeyleri atlatmış dört kızım var. Onu kurutup ısıttık mı hemen iyileşir."

Yıkanıp üzerimi değiştirdikten sonra Usta Longhai bana dükkânını gezdirdi. Kesim, nakış ve dikim işleri için ayrı atölyeler vardı; bir odada da kumaşlar ve iplikler, bir de Longhai'nin çalışanlarının müşteriler için hazırladığı kıyafetler depolanmıştı: brokar etekler, altın yaldızlı sazan balığı işlemeli kuşaklar ve canlı renklere boyanmış ipeklerden elbiselerle incecik altın işlemeli ışıltılı tunikler.

Longhai ipek boyama konusunda uzmandı, o yüzden de baş döndürücü bir dizi boyama kabı ve mürekkep taşı dolu bir stüdyosu vardı. El boyaması yelpazeler çalışma alanının tam karşısındaki çam ağacından bir masanın üzerine konmuştu. Duvarda önceki imparatorun, Khanujin'in babasının mührünün bulunduğu, Longhai'nin zanaatında ustalığını gösteren bir parşömen asılıydı.

Tüm bunları görünce kalbimde bir ağırlık hissettim. Daha birkaç ay önce tek hayalim İmparatorluk Terzisi olmak, günün birinde kendi dükkânıma ve kendi aileme sahip olmaktı.

Şimdi bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden hiç emin değildim.

Longhai bana hiçbir şey sormadı. Burada aslında ne aradığımı, neden Khanujin için çalışmadığımı, neden kapıda Madam Su'ya kendimi adımla tanıtmadığımı.

Suçluluk hissi boğazımı kabardı, kendime engel olamadan dudaklarımdan bir itiraf döküldü.

"Yarışma meselesi," diye başladım. "Seni kandırdığım için özür dilerim – erkek olduğum konusunda."

"Kısrak mı aygır mı olduğun umurumda değil, genç Tamarin. Çok beceriklisin. Kör olsam bile seni hiç düşünmeden işe alırdım. Babanla hiç tanışmadım ama seninle müthiş gurur duyduğunu hayal edebiliyorum."

Keşke bu övgüler karşısında mutlulukla ışıl ışıl bakabilseydim ama tebessüm etmek bile yeterince zordu. "Artık bundan emin değilim."

Longhai'nin alnı tereddütle kırıştı ve kapıyı arkamızdan kapadı. "Bunu birkaç gün önce aldım," dedi, masasının çekmecesinden çıkardığı bir parşömen rulosunu açarak.

Benim bir çizimimdi. Oldukça da iyiydi. Ressam saçlarımı genellikle nasıl ayırdığımdan çillerime kadar her şeyi çizmişti. Hatta gerginken yapmaya meyilli olduğum gibi dudağımı bile ısırıyordum.

Maia Tamarin, yaş 18. Erkek kardeşi Keton Tamarin'in kimliğiyle geziyor olabilir. Görürseniz bir an önce yetkililere canlı olarak teslim edin. 10,000 altın jen *ödül.*

"Usta Longhai, açıklayabilirim..." Dilim doğru sözcükleri bulmak için arandı.

Longhai çizimi ikiye yırttı. "Eminim bir yanlış anlamadır. İstersen senin adına valiyle konuşabilirim. Bu şehirde biraz nüfuzum vardır, beni dinler."

"O kadar basit değil," dedim. "Ama teşekkürler."

"O zaman burada dilediğin kadar saklanabilirsin. Çalışanlarım güvenilirdir ama temkinli ol. En dürüst adam bile on bin *jen* karşısında engereğe dönüşebilir."

On bin *jen*. Daha kısa bir süre önce böyle bir miktarı rüyamda bile göremezdim. Şimdiyse benim yakalanmam için verilen ödüldü.

Yutkundum. "Nissei'deki binalara asılmış parşömenleri fark ettim. Onlar benimle ilgili duyurular mı?"

"Hayır, onlar askerlik çağrısı." Longhai'nin sesi ciddileşti. "Duy-

madın mı? Majesteleri orduya bir kez daha adam topluyor." Masasına yaslandı. "Birçok işçimin yanı sıra oğullarım da götürüldü."

Döşemeler eğilip büküldü ve görüşüm bulanıklaştı. Bütün dükkân çökse bile, orada öylece şoktan kıpırdayamadan durabilirdim. Tek düşünebildiğim Keton'du. Tanrılar aşkına, İmparator onu tekrar alırsa yaptığım her şey boşa gitmiş olacaktı.

"Savaşın tekrar başladığını biliyorum." Boğazımdaki kaslar öyle kasılmıştı ki konuşmak canımı yakıyordu. "Ama şimdiden bu kadar güneye ulaştıysa... Daha çok zamanımız olduğunu düşünmüştüm."

"Ne yazık ki yok," diye yanıtladı Longhai. "Kış Sarayı'ndan çok da uzak sayılmayan Jingshan Bölgesi'nde bir çatışma oldu. Majesteleri bin kadar adamını kaybetti. Daha fazlasına ihtiyacı var."

Yumruğumu sıktım, tenimin altında biriken öfkeyi görmezden gelmeye çalıştım. Leydi Sarnai ortalarda yokken, Edan güçlerini kaybetmişken ateşkes umudu yoktu.

Shansen'in yanında Gyiu'rak vardı. O çok güçlüydü. Ülkemi paramparça edecekti.

A'landi düşecekti.

Yağmur ve gök gürültüsü aramızdaki sessizliği doldurdu ve ben derin bir soluk aldım. Omuzlarım ağır ağır düştü.

"Hiçbir şey yapamayız," dedi Longhai, benim sessizliğim karşısında kendi sorusunu yanıtlayarak. "Benim gözetimim altındayken endişelenmen gereken hiçbir şey yok..."

"Majestelerinin askerleri *burada mı?*" diye sordum. Kanım buz kesmişti.

"Birkaç gün önce, savaşın yeniden başladığı duyurulduktan hemen sonra gittiler. Kış Sarayı'nı korumak için kuzeye gidiyorlar. Shansen'in ordusunun orada toplandığı söyleniyor."

Rahatlama ve korku karışımı bir his çöktü üzerime. "Oradaydım."

Longhai, "Seni aramak için geri dönmezler," diye güvence verdi.

Tek sunabildiğim cılız bir gülümsemeydi. Longhai'nin emrinde yüzlerce kadın ve erkeğin çalıştığını düşünmüştüm ama kesim ma-

salarında kıkırdayan bir avuç dikişçi kadından başka kimse yoktu. Şimdi nedenini anlamıştım.

"Asker toplama görevlilerinin buradan nereye gideceğini biliyor musun?"

Lütfen güneye deme, diye dua ettim sessizce. *Kamalan Limanı deme.*

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Longhai. "Endişeli görünüyorsun, Usta Tamarin."

"Abim için. Hayatta kalan tek abim."

İhtiyar terzi beni inceledi. "Gerçek Keton mı?"

"Savaşta feci hâlde sakatlanmış olan oydu," dedim ciddiyetle. "Yarışmaya katılmak için onun yerine geçtim. Savaşta zaten iki abimi kaybettim. Korkum o ki yeni bir..." Aklımdakini tamamlayamadım. Ellerim iki yanıma düştü.

"Savaş benim de yoldaşımı aldı," dedi Longhai sessizce. "O, bu dünyada en sevdiğimdi."

Başımı kaldırıp ona baktım. Bilmiyordum. "Ah, Usta Longhai..."

Sesimi bastırarak devam etti. "Zaman tüm yaraları hafifletir, kalp yaralarını bile. Şimdi tek duam, oğullarımın daha merhametli bir kaderi olsun. Ve abinin de."

Dua etmeye cesaret edemedim. Bana tanrıların mı yoksa iblislerin mi kulak vereceğini kim bilebilirdi ki? Ama onay mahiyetinde başımı salladım.

"Keton'a ve babana yazmalısın. Birkaç kelime bile endişelerini yatıştırır – bir baba ve bir dost olarak konuşuyorum. Mektubun gizlice gönderilmesini sağlarım."

"Teşekkürler, Usta Longhai," dedim usulca. "Sana borcumu nasıl öderim bilmiyorum. Burada kalmamıza izin verdiğin... ve yarışma sırasında bana karşı hep nazik olduğun için. Kazanmadığın için kendini şanslı saymalısın."

"Senden Amana'nın elbiselerini yapmanı istemiş, duydum," dedi Longhai ağır ağır. "Gerçekten de başardın mı?"

Bu kez ben tereddüt ettim. "Başardım."

"Onları görmek için neler vermezdim."

Diğer ikisinin tılsımımın içinde, yanımda olduğunu söylemedim ona. Bu sırrı Ammi'den bile gizlemiştim.

"Barış getirmeleri gerekiyordu," dedim en sonunda. "Ama artık onları hiç yapmasaydım daha iyi olacağına inanmaya başlıyorum. Kamalan Limanı'nda kalsaydım ve saraya hiç gelmeseydim."

"Bu yetenekle mi?" Longhai kıkırdadı. Ardından ne kadar kasvetli göründüğümü fark edince ciddileşti. "Terzi olmayı biz seçmeyiz; kumaş bizi seçer. Tanrılar, Amana'nın elbiselerini bu dünyaya geri getirmeyi sana uygun görmüş. Bunun bir nedeni olduğuna inanmalısın, genç Tamarin. Sağlam bir nedeni."

Uyuşukça başımı sallayarak karşılık verdim. Eskiden olsa ona inanırdım.

Ama artık benim için çok geçti.

ON ALTINCI BÖLÜM

Madam Su'nun bakımıyla Ammi istikrarlı bir iyileşme gösterdi. Bütün gün yatağının başında oturabilmeyi isterdim ama Longhai'ye dükkânda yardım edeceğime dair söz vermiştim. Bu yüzden Ammi dinlenirken ben de atölyedeki çalışanlara katıldım.

Çalışırken makasım kalçamda uğulduyordu ama onun çağrısına aldırmadım. Bugün benim için büyü yoktu; dikiş beni sakinleştiriyordu ve kafamı dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Parmaklarım bir ay önceki kadar çevik değildi ama Longhai'nin bana verdiği görevler basitti. Bir âlim için gömlek diktim ve bir tüccarın kızı için de bir çift terliğe kelebek işledim.

Kimse bana dikkat etmedi; yapılacak çok iş vardı ve dikişçi kadınlar birbirleriyle sohbet etmekle fazlasıyla meşguldü.

"Hey, Âlim Boudi'nin geçen hafta üçüncü cariyesini aldığını duydum."

"Bir tane daha mı? Adam o evi nasıl geçindiriyor hiç anlamıyorum."

"Evet, evet. Savaş da gelirse neler olur düşünsene. İpek fiyatları artar!"

Oturmuş onların dedikodularını dinlerken Vazifeşinas Onarım Salonu'nda bıraktığım dikişçileri düşündüm. Shansen'in saldırısını atlattıklarını umdum.

Öğlen, dikişçi kadınlar atölyeyi yemek için temizledi. Ben arkada kaldım. Günlerdir acıkmamıştım.

"Sen yemeyecek misin, arkadaşım?" diye sordu Longhai hâlâ

çalıştığımı görünce. "Bugün öğle yemeğinde et buğulama ve pirinç eriştesi var, dükkânın favorisi."

Ona bakmadım. "Bitirmek üzereyim."

Yanımdaki tabureye oturup çalışmamı izledi. "Yeteneklerin beni her seferinde hayrete düşürüyor, Usta Tamarin."

İşlemesini yaptığım terlikleri kaldırdım. "Bunda etkileyici bir şey yok."

Sıkı, düz dikişlerimi ve tasarımla bütünleştirmek için son iki saattir çalıştığım dokuz rengi işaret etti. "Aklını yalnızca kısmen işe verdiğinde bile dışarıdaki birçok ustadan daha iyisin. Babana seni Kamalan Limanı'nda tuttuğu için teşekkür etmeliyim. Bansai Bölgesi'nde büyümüş olsaydın bana işten el çektirirdin."

Kıkırdadım. "Senin baban da terzi miydi?"

"Bilgeler adına, hayır. O porselen boyacısıydı, tıpkı ondan önce babasının ve ondan önce de onun babasının olduğu gibi. Ailem beş nesildir ince porselen işinde. Dükkânımız, tüccarların Nissei'de uğradığı ilk yerdi. Ben terziliğe ilgi gösterince babam beni neredeyse evlatlıktan reddedecekti ama büyükbabam yeteneğim olduğunu gördü ve annemin bana gizlice nakış öğretmesine izin verdi." Annesinin en göze çarpan yerde duran, atölyeye yukarıdan bakan tablosunu işaret etti.

"Porselen dükkânı şu an kardeşimin. Savaş ikimizin işlerini de bitme noktasına getirdi; birbirimiz olmasaydık hayatta kalamazdık. Yine de diğerlerine kıyasla talih bize nazik davrandı. İtibarım, sağlığım ve dükkânım var." Duraksadı ve bir önceki savaşta kaybettiği yoldaşını, kısa süre önce silah altına alınan oğullarını düşündüğünü anladım.

Bir şimşek kasvetli göğü yardı ve Longhai pencereden dışarı baktı. "Ejderhalar dışarı oynamaya çıkmış olmalı," diye mırıldandı.

"Ejderhalar mı?" diye tekrarladım. "Buralara ait bir deyiş mi?"

"Daha önce duymadın mı? Herhalde Kamalan Limanı'nda yazları pek tayfun olmuyordu. Bansai'de olur. Kışın da yoğun yağış alır." Longhai ipek bir yelpazeyi açtı. "Kiatalılar der ki gökyüzündeki ejder-

halar yağmura ve depremlere neden olarak yeryüzüne kötülük getirir. Porselen tacirleri yazın geldiklerinde sürekli bunu tekrarlarlardı ve biz yerliler de deyimi onlardan kaptık. Benim hoşuma da gidiyor."

"Çok şairane."

"Şanslısın ki bu küçük bir ejderha. Yola koyulmak pek tavsiye edilmez ama geçecek."

Terzi cebine uzanıp birkaç bozukluk çıkardı. "Saraydaki maaşına kıyasla pek bir şey değil ama..."

"Senin paranı alamam." Başımı iki yana salladım. "Lütfen. Özellikle de Ammi'ye gösterdiğin nezaketten sonra."

Longhai parayı masanın üzerine koyarak alıp almama kararını bana bıraktı. "Ammi mi?" Hatırlayınca öyle bir güldü ki göbeği hopladı. "Ah! Sana kahvaltı getiren şu mutfak hizmetçisi."

"Yakın arkadaş olduk," diye yanıtladım. Dükkânına adım attığım andan beri şimdi söyleyeceklerimi düşünüyordum. "Acaba o burada seninle kalabilir mi?"

Longhai yelpazesini katladı. Gözlerindeki neşe uçup gitti ve yüzü ciddileşti. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Dudağımı ısırdım. Ne diyebilirdim ki? Muhafızıyla dövüşmek üzere Unutulmuş Lapzur Adaları'na gideceğimi mi? Bandur'u yenemezsem iblise dönüşeceğimi mi?

Ya da Edan'ı aradığımı mı söylemeliydim?

Ammi hasta düştüğünden beri Edan'ı düşünmekten kaçınmıştım. Acaba çoktan ormana gitmiş, beni mi bekliyordu? Ya onu bulduğumda Maia'dan çok canavar olursam?

"İmparator Khanujin hizmetimden memnun kalmadı," diye kaçamak bir yanıt verdim. "Ben de o yüzden Kış Sarayı'ndan mümkün olduğundan uzaklaşmaya çalışıyorum. Ammi yanlış bir şey yapmadı."

"Anladım," dedi Longhai sessizce. "Tambu Adaları sığınak olabilir. Şu fırtına geçince gidişini ayarlamaya yardımcı olabili—"

"Saklanmayı planlamıyorum," dedim sertçe. Detay vermedim.

"Peki ya Başbüyücü?"

Parmaklarım birden durdu ve bir ipliği fazla sert çekerek kumaşın büzülmesine neden oldum. Kaşlarımı çatarak fazla sıktığım dikişleri çözmeye başladım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir daha düz hâle getiremedim.

Longhai elini işimin üzerine koyarak beni başımı kaldırıp bakmaya zorladı. Sesi yumuşamıştı. "Saraya gidip gelen bir sürü dostum var. Sen buraya varmadan kısa bir süre önce Başbüyücü'nün kayıplara karıştığı haberi geldi. Ayrıca Amana'nın elbiselerini yaparken sana yardım ettiğini de duydum."

"Etti," dedim. Edan'dan bahsetmek istemiyordum.

"Usta Tamarin..."

Adımı duyunca aniden doğruldum. Aç değildim ama birden açlıktan ölüyormuşum gibi karnımı tuttum.

"Etli erişte gibi bir şey mi demiştin, Usta Longhai? Paran sende kalsın ama bir şeyler yiyebilirim."

Cevap vermesine –ya da bana daha fazla soru sormasına– fırsat vermeden atölyeden hızla çıktım.

* * *

Rüzgâr uğuldadı, gırtlaktan gelen alçak bir çığlık, Longhai'nin dükkânının sağlam duvarlarını bile titretti. Çalışma masamdaki iğne kâsesi tıkırdadı ve mumumu tekrar yakmak için öne eğildim.

Dikişçi kadınlar saatler önce gitmişti, dokuma tezgâhının başında tek başıma oturmuş dışarı düşen sağanak yağmuru izliyordum.

Halımı dokuma tezgâhından kaldırdım; delikleri ve yıpranmış püsküllerin bazılarını onarmıştım ama büyüsü çok eskimişti. Şansım varsa beni birkaç gün daha uçururdu ama ondan sonra yolculuğun kalanını at sırtında yapmam gerekecekti.

Peki Edan'la buluşacağım ormanı nasıl bulacaktım?

Ne haritam ne de gerçeklik aynam vardı ve iblis görüşüm de Bandur'la pazarlık yaptığımdan beri tamamen sessizdi.

Bir yanım sözümden dönmek ve Lapzur'a Edan'sız gitmek istiyordu. Başından beri planım bu olmuştu; yalnız gitmek. Ama ken-

dime karşı hâlâ dürüst olabileceksem, bunun nedeni cesur, şerefli ya da dürüst olmaya çalışmam değildi.

Korktuğum içindi. Kendimden.

Edan'ın Lapzur'daki varlığı onun hayatını tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramayacaktı – Bandur *ve* benim yüzümden.

Ama... bir söz vermiştim ve hâlâ Maia olan yanım o sözü tutmak *istiyor,* buna *ihtiyaç duyuyordu...* İçimde kalan bir parça insanlığa tutunmak için. Eğer içimdeki iblisin korkusuna yenilirsem –yenildiğimde– Bandur kazanmış olurdu.

Edan'ı bulmam gerek, diye düşündüm. *Ama nasıl?*

Ammi'nin anlattığı Kiata prensesinin hikâyesini ve abilerini bulma macerasında ona yardım etmeleri için katlayıp tılsımladığı kâğıttan turnaları düşündüm.

Edan'ı bulmak için bir kuş yapacaktım.

Makasımla halıdan küçük bir parça kestim. Edan'ın halının dokusuna işlediği büyü zayıflamıştı ama makasımda onu bir göreve gönderecek kadar büyü vardı.

Parçaya dikkatle bir kuş şekli verdim. Görebilmesi için iplere düğüm atarak iki göz, bu fırtınada güçlü ve etkili bir şekilde süzülebilmesi için iki kanat yaptım.

Kuşu cevizden tılsımıma değdirdim, kanatlarını ayın gözyaşlarından bir parça ışıkla boyadım, ardından başına nazik bir öpücük kondurdum.

"Edan'ı bul," diye fısıldadım. "Ormanları ve dağları ara. Sonra geri dönüp bana yolu göster. Ve acele et."

Önümüzdeki hafta –dolunayda– Lapzur'da olmazsam Bandur ve hayaletleri sevdiğim herkesi elimden alacaktı.

Bunun olmasına izin vermeden önce kendi isteğimde ona teslim olacaktım. Ama henüz değil. Edan'ı son bir kez görebilecekken değil. Birlikte Bandur'u yenme şansımız varken değil.

Pencereyi hafifçe araladım ve kuşu dışarı bıraktım, düşen yağmur damlaların arasında süzülüşünü izledim.

Sonra beklemeye koyuldum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Eğer gidersen, buraya bir daha geri alınmayacaksın."

Edan tereddüt etmedi. Tapınak kıyafetini çıkardı, katladı ve ihtiyar adama –Nandun Tapınağı'nın üstadına– geri verdi.

"Sen büyüye aitsin," dedi üstat, onu son bir kez uyararak. "Bu kızın peşinden giderek burada kaydettiğin ilerlemeyi heba etme. Karanlık onu tüketiyor. Seni de lanetlemesine izin verme. Kal ve eğitimini tamamla."

"Bir zamanlar büyüye aittim, evet," diye kabullendi Edan. "Ama Maia sayesinde artık önceden olduğum o büyücü değilim. Artık ona aitim. Her şeyden çok ona."

Üstadının yanıtını beklemeden, Güz Sarayı'ndan çaldığı atı almak için ahıra gitti ve ormana doğru ilerledi.

Edan ormanın içinde uçarcasına ilerledikçe Tura Dağları uzakta gözden kayboluyordu. Bütün ağaçlar kavaktı, gövdeleri bambu çubukları gibi dümdüzdü, bir iğneler krallığını andırıyorlardı.

Sessizce adımı mırıldandığını duydum. "Maia," diye mırıldandı. "Bekle beni. Geliyorum."

Adımı duyunca bu şey her neyse –rüya ya da iblis görüşüm– dağıldı ve yerini kumaştan kuşumun görüntüsü aldı. Rüzgâra karşı çırpınarak Edan'ı arıyordu. Ormanın derinliklerinde, kavakların arasında bir açıklık bulunca çılgınca kanat çırpmaya başladı ve büyücüm orada, çalıların arasında ilerliyordu.

Kumaştan kuşum onu bulmuştu! Kuş göğe doğru yükselip de Usta Longhai'nin dükkân-evinde uyuyan bana dönerken yıldızların ışığı kanatlarının üzerinde ışıldıyordu.

Ama sonra yıldızlar çatlamaya başladı. Yer sarsıldı, ağaçları, dağları ve ayı yuttu. Karanlık yarıktan kömür gözlü ve bulutsu beyaz saçlı gölgeler uçuştu.

Sentur'na.

Kumaştan kuşum kalabalığı yardı, hayaletleri püskürtmek için kanatlarını onlara çarptı. Ama çok fazlalardı. Yatağımın etrafını sardılar, iskelet kolları uzandı. Parmakları boynumu kavradı, son soluğumu da sıkıp aldılar ve madalyonum kararmaya başladı...

"Uyan!" diye bağırdı birdenbire dillenen kuşum. "Uyan!"

• • •

"Maia, uyan!"

Soluk soluğa fırlayarak doğruldum.

Sıcak bir el omzuma kondu. "Nefes al," dedi Ammi yatağın kenarına oturarak. "Nefes al."

Kalbim göğsümün içinde deli gibi atıyordu. "Ne... ne..."

"Uykunda bağırıyordun." Arkadaşımın gözleri endişeyle parlıyordu.

"Sadece bir kâbus," dedim titreyerek.

"Çok sık kâbus görüyorsun."

"Ne diye bağırdım?"

Ammi omzumu bıraktı. Yorgun görünüyordu, battaniyesinin yarısı yere fırlatılmıştı. Onun uykusunu bölmüş olmalıydım.

"Anlamadığım bir dilde konuşuyordun. Birisi seni öldürmeye çalışıyormuş gibiydi. Sonra tek bir kelimeyi haykırmaya devam ettin."

"Tek kelime mi?" diye fısıldadım ama ne olduğunu çoktan anlamıştım.

Mum ışığını gölgeler sardı ve Ammi'nin yüzü bulanıklaştı.

Sentur'na.

Kafamda durmaksızın bana seslenen o sesleri hâlâ duyabiliyordum. *Bize dön.*

Tılsımımın tahta çıkıntıları tenime sürtündü, sert ve sıcaktı,

içimi sıkıştıran soğukla çatışıyordu. Parmağım madalyonun içine geçti, sesleri sustursun diye Amana'nın gücünün birazını dışarı çıkarmak için çatlağını biraz açmaya çalıştı.

Hayır. Elimi zorla madalyondan uzaklaştırdım. *Bandur'un istediği tam da bu. Elbiselere bel bağlamamı istiyor. Onların da benim gibi yozlaşmasını istiyor...*

"O ne?" diye sordu Ammi düşüncelerimi bölerek. "Bakabilir miyim?"

Hayır, deyip mâni olmak istedim ama kendimi zorlayarak madalyonu ona uzattım.

Ammi madalyonu ışığa doğru kaldırınca ortasındaki cam çatlak, güneşin ışıltısını yakaladı.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim!" diye haykırdı. "Nereden aldın?"

Dinlemiyordum. Boğazım sanki biri beni boğuyormuş gibi tıkandı. Ateşin kor beyaz uçları, kırmızıyla öncekinden çok daha fazla alev alev olan gözlerimin kenarlarını yaktı.

"Maia!" Biri beni omzumdan tuttu. "Maia, iyi misin sen?"

İrkilerek ondan uzaklaştım. "Dokunma bana," diye çıkıştım.

"Üzgünüm..." Yanımdaki kız beni bıraktı. Onun yuvarlak yüzüne, nazik ama korkmuş gözlerine baktım. "Maia?"

Maia mı? Geriledim, içim şaşkınlıkla çalkalanıyordu. O isim tanıdık geliyordu. Kızın yüzü tanıdık geliyordu. Neden hatırlayamıyordum?

İblisler seni parça parça yiyecek. Anı anı. Ta ki senden geriye hiçbir şey kalmayana kadar.

Kıza tekrar baktığımda beyaz dişleri mum ışığında parlıyor, ayrılmış dudaklarının arasından sivri dişler fırlıyor ve teninin üzerinde gri tüyler çıkıyordu.

Bandur.

Onu pencereye yapıştırdım. Demir kafes çarpmayla sırtının arkasında titredi ve Bandur acıyla haykırdı. Tırnaklarımı koluna geçirip kürkünün üzerinden etine batırdım.

"Maia!" diye ciyakladı. "Maia, lütfen! Dur! Canımı yakıyorsun!"

Karşı koymuyordu ama Bandur'un sözlerine güvenmemem gerektiğini biliyordum. İnlemelerin ve acıyla yoğunlaşmış kırmızı gözlerin ardından bana pis pis bakıyordu – tılsımım ondaydı!

"Geri ver onu," diye hırladım.

Bandur'un gözleri korkuyla irileşti. "Al."

Tılsımın zincirini boynumdan geçirdim ve soluk soluğa odamızın köşesine geriledim. Sanki biri kalbimi göğsümden sökmüş gibi canım yanıyordu. Ama neden? Daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı.

Çünkü o senin iblis tılsımın. İblis sesimin neşeyle açıkladığını duyabiliyordum. *Üstelik içinde ayın ve yıldızların gücü var. Bandur'a verdiğin yemin yerine getirildiğinde elbiseler de karanlık tarafından yutulacak.*

Bandur sandığım figür yerde iki büklüm olmuş inliyordu, kolundan kan akıyordu. Hemen yanındaki duvarda bir kurt gölgesi dans ediyor, çarpık sivri dişlerini gösteriyordu, karnından pes bir kıkırtı koptu.

Dizlerim boşaltı. Her şey yeniden netleşti.

Ammi. Az önce Ammi'ye saldırmıştı.

"Tanrılar aşkına," diye fısıldadım arkadaşıma doğru sürünerek.

Benden büzülerek uzaklaştı ve gözlerime bakmadı.

Artık gözlerimin neden kırmızıya döndüğünü biliyordu.

Ammi'yi nazikçe kaldırdım ve tekrar yatağına götürdüm. Yanına diz çöktüm. "Özür dilerim, özür dilerim. Lütfen beni affet."

"Bir... Bir kazaydı. Yaralanmadım."

Kaza. Boğazımda bir yumru belirdi çünkü öyle bir şey değildi ve ikimiz de bunu biliyorduk. Giderek kötüleşiyordum; Bandur zihnimle oynuyordu ve neyin gerçek neyin yanılsama olduğunu anlayamıyordum.

Titreyerek ayağa kalktım. Ona yardım etme konusunda kendime güvenmiyordum. Onunla aynı odada uyumak konusunda kendime güvenmiyordum.

"Usta Longhai'nin hizmetçilerinden birinden sana yardım etmesini isteyeceğim."

Ammi itiraz edemeden hızla odadan çıktım ve kapıyı da ardımdan kapadım. Sırtımı duvara yaslayıp soluğumun düzene girmesini bekledim.

Öfke içimde kaynıyordu, öyle sağlam dönüyordu ki ciğerlerimi sıkıştırıyordu.

Nihayet odamıza dönecek cesareti topladığımda Ammi'nin ben yokken sanki karanlıktan korkuyormuş gibi mumu yaktığını gördüm.

"Özür dilerim," dedim sessizce. "Bu daha önce hiç olmamıştı. Bir daha da olmayacak. Söz veriyorum."

Sözüm kendi kulağıma bile boş geldi. Ama neyse ki Ammi beni duymadı. Tekrar uyuyakalmıştı.

Yere yığıldım ve hançerin bulunduğu heybeye uzandım. Güneşin elbisesinden vazgeçtiğim andan beri bedenim uyuşmuş hâldeydi. Soğuğu ya da sıcağı, acıyı ya da açlığı hissetmiyordum. Neredeyse hiç uyumuyordum.

"Jinn," diye fısıldadım.

Göktaşı canlandı, sıvı gümüş damarları parıldadı ve ışıldadı. Hançerden böyle bir sıcaklık yayıldığını hatırlamıyordum. Parmaklarım bıçağın üzerine kayarken nabzım hızlandı...

"Ahh!" diye haykırdım. Yakıcı bir acı dalgası elim boyunca yayıldı ve parmak uçlarım göktaşından sanki yanan kömür parçaları tutmuşum gibi hızla çekildi.

Yaralı parmaklarımı sakınarak hançeri heybeme geri koydum. Pencereyi hafifçe aralayarak serin havayı içime çektim. Solgun ay ışığı içeri sızdı, çıplak dizlerimin üzerinde dans etti. İleri geri sallandım, acıyı uyuşturmak için elimi sıktım.

Acının yatışması ve parmaklarımı tekrar hissedebilmem uzun zaman aldı.

Kesin olan tek bir şey vardı: Zamanım daralıyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Güneş ışığı bambu pencere çerçevelerinden içeri sızdı, bulutların arasından çivit mavisi parçalar görünüyordu. Fırtına nihayet sona ermişti.

Ammi, ona saldırdığımdan beri ilk kez yatağından kalktı. Parmaklarının ucunda kapıya doğru ilerlerken döşemeler ayakları altında gıcırdadı. Ona seslenmek üzere yatağımda doğrulmaya başlamıştım ama kıpırdandığımı duyunca hareketsiz kaldı.

Ben de hareketsiz kaldım. Çok uzun gibi gelen bir sürenin ardından sessizce soluğunu bıraktı ve kapıyı arkasından kapadı. Merdivenden aceleyle indiğini duydum.

Daha önce hiçbir şey bana kendimi bu kadar kötü hissettirmemişti. Benden kaçıyor muydu?

Kahvaltıda onunla görüşmek için giyindim. Ona söylemem gereken üç şeyi kafamda prova ettim. Benden uzakta güvende olacağını. Edan'ı bulmak için gideceğimi. Ona zarar verdiğim için üzgün olduğumu.

Ama Ammi'yi Longhai'nin aşçısına buharda pişmiş çörek hamuru yoğurmasına yardım ederken görünce beni fark etmeden kaçtım.

"Kahvaltı etmeyecek misin?" diye sordu Madam Su, koridorda yanımdan geçerken.

"Yedim bile," diye yalan söyledim. Tepsisindeki sargılara göz attım. "Biri mi yaralı?"

"Ammi, bilmiyor musun?" Başdikişçinin şakakları endişeyle büzülmüştü. "Dün gece feci düşmüş. Neyse ki sadece birkaç çizik."

Göğsümde bir şeyler kabarıp sözcüklerimi boğuklaştırdı. "Nasıl düştüğünü anlattı mı?"

"Evet ama resmen ağzından kerpetenle almam gerekti," dedi Madam Su gülerek. "Demliğe takıldığını söyledi. Ama komik, sizin odanızda demlik falan bırakmamıştım."

Suçlulukla içim çalkalandı. Ammi belki dün gece olanlardan hiç bahsetmeyecekti, belki hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı. Ama nasıl ki eski ben hiç iyi bir yalancı değilse, Ammi de değildi.

Dün gece bana bakamaması ya da bu sabah benimle olanlar hakkında konuşmaması boşa değildi.

Benden korkuyordu. Bu canımı yaktı ama onu suçlayamazdım.

Ben de kendimden korkuyordum.

• • •

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Longhai bana o günün ilerleyen saatlerinde. "Madam Su sıkıntılı göründüğünü söyledi ama doğrusunu söylemek gerekirse buraya geldiğinden beri kendin gibi değilsin."

Nakışıma odaklandım. Bugünkü proje, bir asilzadenin fularına dağ manzarası işlemekti.

"Bana bak, arkadaşım."

İnatla işime gömüldüm. "Özür dilerim, sadece bu sabah işe geç başladım. Devam etmezsem bu fuları zamanında bitiremem..."

"Ah, boş ver fuları. Bekleyebilir. Sorun ne, Maia?"

Sonunda ona baktım. İlk kez gerçek adımı kullanıyordu. Daha önce onun ağzından hiç duymadığım için mi yabancı gelmişti yoksa bu isim bana ait değilmiş gibi gelmeye mi başlıyordu?

Longhai iç çekti. "Benimle gel."

Fuları bıraktım ve peşinden kişisel atölyesine ilerledim. Bu sefer tablolarının ve aletlerinin görüntüsü karşısında kendimden geçmek yerine gül ağacından masalara ve pahalı brokar minderler serilmiş sandalyelere, duvarda asılı paha biçilmez işlemeli yazılara, kızıl vernikli raflarda duran el boyaması vazolara baktım. Etrafım-

daki onca incelikli süse rağmen gözüme takılan şey, Longhai'nin masasının arkasında asılı duran ceketti.

Törensel bir askeri üniformaydı. Dikişlerinden bronz püsküller sarkıyordu, girift helezonlar ve brokar desenlere mercan nakşedilmiş ve yeşim taşından düğmeler dikilmişti. Sol koluna bir... kaplan işlenmişti.

"Bu Shansen'e mi aitti?"

"Evet," diye bilgilendirdi beni. "Yirmi üçüncü Shansen'e."

Şimdiki Shansen, Lord Makangis, yirmi yedinciydi. Bu da ceketin Qingmin hanedanından kalma olduğu anlamına geliyordu. Son Qingmin İmparatoru'nun devrildiği savaşlardan kurtulmuş küçük bir zanaatkârlık işi. "Bu..."

"Paha biçilmez mi?" dedi Longhai. "Evet, ona aptalca bir servet harcadım. Ama bana savaş üstüne savaşın neleri kaybettirdiğini hatırlatma konusunda işe yarıyor. Sanat yok oluyor. Sanat ve çocuklarımız."

Sesini alçalttı. "Tehlikeli zamanlardan geçiyoruz, Usta Tamarin. İmparator Khanujin'in soyunun sona ereceğine ve Shansen'in onun tahtını alacağına inanmak için sağlam sebepler var ama neler olacağını ancak tanrılar bilir." Bakışlarını bana çevirdi. "Sen iki tarafın da seni istediği kırılgan bir konumdasın. Sana yardım edebilecek çok fazla kişi yok ve sen ihtiyacın olsa bile yardım istemezsin."

Edan, yarışma sırasında bu özelliğimi fark etmişti.

Eh, yardıma ihtiyacım vardı. Hem de çok.

"Fırtına dindi," diyebildim yalnızca. "Bu sabah ayrılmam gerekiyordu ama..."

"Ah, arkadaşının düştüğünü duydum."

Sesim boğuk çıktı. "Evet."

"Ona ayrılacağını henüz söylemedin," diye çıkarımda bulundu Longhai, yüzümdeki suçluluk ifadesini okuyarak. "Kalmayı düşünmez misin?"

Ammi'ye olanlardan sonra hiçbir şey fikrimi değiştiremezdi. Ammi benimle birlikte Lapzur'a ya da Edan'ı bulmak için Tura

Dağları'na gelemezdi. Bu riski göze alamazdım. "Hayır, kalamam. Tek başıma gitmeliyim. Askerler... Onu arayan kimse yok."

Longhai ciddiyetle başını salladı. "Burada güvende olacak. Ama sen... Maia, yürüyerek çok uzağa gitmeyi bekleyemezsin."

Dudaklarımı büzdüm. "Atla gidebilirim. Ben... onu geri getireceğime söz veremem. Bir de verebileceğim haritalar varsa..."

"Bu akşam en hızlı atımı senin için hazırlatacağım. Yemeğe kalacaksın, değil mi?"

"Senin için yaptığım iş biter bitmez gitmeliyim," dedim başımı iki yana sallayarak. "Karanlık çökmeden önce. Korkarım çok bile kaldım."

Sözlerim üzerine Longhai'nin yüzü karardı ama neyse ki başka soru sormadı. "Bilgeler seni korusun, genç Tamarin. Ve tanrılar hepimizi korusun."

Sözlerini tekrarladım ama onlara içtenlikle inanmıyordum.

• • •

Artık fırtına dindiğinden Longhai'nin dükkânının önündeki sokaklar canlanmıştı. At arabaları yollarda ilerliyordu ve Madam Su'nun dükkânın ön tarafında müşterileri selamladığını duyuyordum. Görülmek istemediğimden Ammi'yi bulmak üzere atölyeden gizlice çıktım. Buradan gitmeden önce onunla konuşacak cesareti toplamaya çalışıyordum.

Onu mutfakta bir çorba kabını karıştırırken buldum.

"Biraz çorba ister misin, Maia? Gel de diğer dikişçiler hepsini bitirmeden bir tas iç. Longhai'nin aşçısı izinliymiş, o yüzden mutfakta sadece ben varım."

Her zamankinden fazla laf kalabalığı yapıyordu ve ne kadar sakin görünürse görünsün, etrafında olmamın onu gerdiğini biliyordum. "Ammi, ben... ben özür di–"

"Yalan söylemene gerek yok," deyiverdi. "Sen olmadığını biliyorum. İçindeki gölgeydi."

İçimdeki gölge. Bu da bir ifade biçimiydi.

Ammi titremesini önlemek için dudağını ısırdı. "Sana neler oluyor, Maia? Beni bile tanımadın."

Kendimi bile tanımıyordum, diye düşündüm ama bunu dillendirmedim.

Gerçeği ona anlatmanın zamanı gelmişti.

"İblisler hakkında ne biliyorsun?"

Duraksadı, kaşığını tekrar tencereye bıraktı. "İblis hikâyeleriyle büyüdüm. Şamanımız onların eskiden dünyada serbestçe dolaşarak huzursuzluk çıkardığını ve kötülük yaydığını ama sonra tanrıların müdahale ettiğini söyledi. Büyünün o zamanlar çok daha vahşi olduğunu söyledi."

"Başbüyücü'yle yolculuğum sırasında güçlü bir iblisle karşılaştım." Soluk aldım. "Yıldızların kanını ararken, Lapzur Adaları'nı koruyan iblis beni damgaladı ve ruhumun kendisine ait olduğunu iddia etti. Edan benim yerime onu alması için iblisle pazarlık etti ama elbiseleri ben yaptığım için iblis artık Edan'ı istemiyor. Artık adaların muhafızlığını üstlenmesi gereken benim."

Ammi geri çekildi. "İblise mi dönüşüyorsun?"

Ona yalan söylemeyecektim. "Evet. Edan benimle birlikte Lapzur'a gelmek için bekliyor."

Orada kesip Ammi'nin tepkisini bekledim.

"O zaman en kısa zamanda gitmeliyiz. Yarın sabah, günün ilk ışıklarıyla." Omzuma dokundu, hâlâ tereddütlüydü ama yüzüme baktığında gözlerindeki korkunun bir kısmı yok olmuştu. "Bana anlattığın için teşekkürler, Maia."

Yarın sabaha kadar vaktim yoktu. Bu gece, güneş batmaya başlar başlamaz ayrılacaktım.

"Sana yardım ederim," diyordu Ammi. "Başbüyücü de eder. Madem seni bu işe bulaştıran büyüydü, o zaman ancak büyü kurtarabilir."

Buna gerçekten inanıyordu.

Edan seni kurtaramaz, diye karşı çıktı içimdeki gölge. *Kimse kurtaramaz.*

Sesleri duymazdan geldim ve arkadaşımı başımla onayladım. "Umarım. Umarım."

Ammi'ye yalan söylemeyecektim ama bu, kendime yalan söylemek istemediğim anlamına gelmiyordu.

* * *

Üst kattaki odamda eşyalarımı toplarken pencereye bir şey vurdu. Aldırmadım.

Bir kez daha vurdu. "Tuhaf," diye mırıldandım pencereye gidip açarken.

Vay canına! Kumaştan kuşumun pencere kafesinin arasına sıkıştığını gördüm. Nazikçe ahşap aralıklardan çekip aldım ve içeri daldı, etrafımda bir tur atıp elimin üzerine kondu, kanatlarını hâlâ çılgınca çırpıyordu.

"Onu buldun mu?" diye sordum.

Kumaştan kuş elimden fırladı ve pencereye doğru uçtu.

"Geliyorum. Hazırım."

Eşyalarım azdı. Edan'ın flütü, benim çizim defterim, makasım. Hançerim.

Ammi'yle vedalaşmaya vaktim yoktu ve ona not bıraksam bile zaten okuyamayacaktı. Ben de çizim defterimden bir sayfa koparıp katlayarak tıpkı Edan'ı bulması için diktiğime benzer bir kuş yaptım. Son dakikada halımdan bir iplik kopardım ve onu kuşun kanadına diktim. Ardından kâğıttan kuşu masamın üzerine bıraktım.

Gitmek için döndüğüm esnada penceremin dışındaki bazı sesler çalındı kulağıma.

"Terzinin sokağı bu mu?"

Pencereden dışarı baktım. Köşeyi bir grup adam dönüyordu. İlk bakışta Nissei'nin diğer sakinlerinden pek bir farkları yoktu ama terzi gözlerim kıyafetlerindeki farklılıkları seçti.

Tarzları bu bölgeye ait değildi ve o tüccar işi kıyafetleri yoktu. Tüccarlar, silahlarını saklamak için kuşaklarını paltolarla örtmezlerdi, her adımlarıyla kaftanlarının altından çıkan kurumuş çamur

kaplı çizmeler giymezlerdi. Nissei temiz bir şehirdi ve sokaklar taş döşeliydi, toprak değil. Bu adamlar ormandan gelmişti.

Shansen'in casusları.

İçim endişeyle doldu. Bu adamlar belli ki Longhai'nin dükkânını arıyordu.

Alelacele halımı heybeme attım ve arka merdivenlere gittim.

Longhai'nin söz verdiği gibi dükkânın arkasında beni bekleyen eyerlenmiş bir at ve koca bir erzak çantası vardı.

Kısrak görüntümden korkarak geriledi. Kişnedi ve ben yaklaşınca çifte attı.

"Şşşt," dedim yelesini nazikçe okşayarak. "Lütfen. Maia geldi. Sadece Maia."

Ona mırıldandım ve tehlikeli olmadığımı anlasın diye kulaklarının arkasını kaşımaya başladım.

İblis olmadığımı anlasın diye.

Mırıldanmaya devam ederek alnımı boynuna bastırdım ve nabzının yavaşlamasını bekledim. Sakinleştiğinde boynunu öptüm ve üzerine bindim.

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

Sokağa çıkıp Longhai'nin dükkânını çevreleyen duvarın uzun gölgelerinde gizlice ilerlerken Shansen'in adamlarının ön kapıda olduğunu duydum.

"Burada o isimde biri yok," diye bilgilendiriyordu onları Madam Su. Başını hafifçe kaldırdı, sessizce dükkânın önünden geçtiğimi fark etti.

"İmparatorluk Terzisi'nin burada olduğunu biliyoruz," dedi askerlerden biri kabaca ve dikişçi kadını dükkânın içine doğru ittirmeye çalıştı. "Seni uyarıyorum, kenara çekil, kadın! Daha azı için insan öldürmüşlüğüm var."

Madam Su dimdik durdu, asker hançerini çıkarıp tehdit edercesine ona doğrulttuğunda bile. Ama ben donup kaldım, atımın dizginlerini çektim.

"Beni mi arıyorsunuz?" diye bağırdım. Atımı sertçe mahmuzlayarak yönümü sokağa çevirdim.

"Terzi bul!" diye bağırdılar peşimden koşarak. "Dur!"

Onlar daha atlarına ulaşamadan Ammi elinde kocaman demir bir tavayla dükkândan çıkıp askerlerden birinin kafasının arkasına indirdi ve Madam Su da diğerine tekme atarak diz çöktürdü.

Bir an için arkadaşımla göz göze geldim. Birden her şeyi anladı ve başıyla onayladı.

Dönüp bir kez daha bakmadım.

Ondan sonra Shansen'in adamlarından hiçbiri peşime düşmedi. Kumaştan kuşum omzuma tünedi ve hızla ileri atıldım – ufukta belli belirsiz görünen Tura Dağları'na doğru ilerledim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kuşum esintiden esintiye atlayarak hızla uçtu. Rüzgâr arkamdan eserken Nissei'nin arkamda gözden kaybolduğunu ve Kum İğnesi Ormanları'nın dağ gibi sütunlarının ve Changi Nehri'nin bulanıklaştığını fark etmedim bile, ta ki manzara soluk suluboya çizimlerini andırana kadar.

Karşımda beliren ağaç yığınlarına; o lanetlenmiş yere, Unutulmuş Lapzur Adaları'na gitmeden önce Edan'la yolculuğumuzun son birkaç gününü geçirdiğimiz ormana odaklandım. Kışın eşiğindeyken ne kadar da farklı görünüyordu. Daha aylar önce ağaçların en canlı yeşim taşlarını aratmayan parlak yaprakları vardı. Şimdiyse orman sapsarıydı, o kadar parlaktı ki gözlerim acıdı.

Henüz dinlenmek için duramazdım ve at sürmekten bacaklarım yansa ve susuzluktan boğazım kurusa da tek düşünebildiğim Edan'ın buralarda bir yerde, bana haftalardır olmadığı kadar yakın olduğuydu.

Ormanın derinliklerine dalarak altın sarısı yaprakları ve kül rengi dalları olan bir ağaç vadisine doğru kuşumun peşinden ilerledim. Batı tarafında güneş batmaya, etrafımı çevreleyen dünyanın renklerini sülük gibi emmeye başlamıştı.

Hava soğudu. Lapzur'a yaklaşıyordum. Kumaştan kuşum bizi güneye yönlendirdi ama içimde bir şeyler beni doğuya çağırıyordu – Unutulmuş Adalar'a.

Bir şey değil. *Ben.*

İçimdeki iblis, kafamdaki hayaletlerin seslerini kesmişti. Onla-

rınkinin aksine, iblisin sesi yumuşak ve cezbedici bir tavırla düşüncelerime sızıyordu.

Büyücüyü görmekle neden uğraşıyorsun ki? diye sordu. *Yeniden bir araya gelmeniz, tekrar ayrılırken acı çekmekten başka bir işe yaramayacak. En iyisi Lapzur'a hemen gitmek. Çok yakınsın zaten. Lapzur'un muhafızı olduğunda büyücüyü çağırabilirsin – yeniden birlikte olabilirsiniz.*

Ben ona aldırmayınca başka bir yaklaşım denedi. *Bandur zayıf,* dedi baştan çıkarır bir şekilde. Sözcükleri, dokunmaya engel olamayacağınız kadar yumuşak bir ipek gibi zihnime sızdı. *Amana'nın elbiseleri sende. Ondan daha güçlü olacaksın.*

Bunu bir düşün, Maia.

İblis'in gerçek adımı kullandığını duyunca titrek bir nefes aldım ve söylediklerini unutmaya çalıştım. Ama zehri bir öpücük kadar nazikçe kulaklarımı yalayıp geçti. Sözlerinin vadettiği olasılık kafama takıldı, o sustuktan çok sonra bile düşüncelerimde oyalanmaya devam etti, ki bu da onu hayaletlerden ya da Bandur'dan çok daha tehlikeli kılıyordu. Onun düşüncelerini kendiminkilerden ayırmak, benim isteklerimle *onun* istekleri arasındaki farkı algılamak giderek güçleşiyordu.

Düşünceler kafamda dönerken kumaştan kuşum yaprakların arasında gözden kayboldu ve atım yorgunlukla homurdandı. Onu dinlendirmek için üzerinden indim, ardından kuşuma ıslık çaldım.

Tuhaf, nereye gitmişti ki?

Yeniden ıslık çalmaya başlamıştım ki bir ok manşetimi yalayıp geçti ve atım panikleyerek fırladı.

Kalbim dehşetle doldu.

Askerler.

Miğferlerinden koyu yeşil tüyler yükseliyordu – gri zırhlarına, atlarına ve taş gibi yüzlerine karşı keskin bir renk patlaması.

Shansen'in adamları.

"İblisin soluğu," diye mırıldandım.

Arkamdan başka bir saldırı çağrısı geldi, kaçmam için yeterli bir uyarıydı bu.

Ağaçların üzerinden bir dizi ok daha uçuştu, ardından hepsi benim olduğum yere yağdı. Bu kez uçlarında ateş vardı.

Bir sıcaklık dalgası yanımdan geçti ve nemli toprak topuklarımın yalnızca birkaç santim ötesinde cızırdayarak tüttü. Ormanın içine doğru atıldım, yoğun ağaçların etrafında döne döne koştum. Atlarından ya da oklarından kaçamazdım.

Ama halım kaçabilirdi.

"Uç!" diye haykırdım halıyı heybemden çıkararak. "Uç!"

Halı pörsümüş hâlinde kaldı. Çaresizlik içinde öfkeyle kenarlarından tuttum ve püsküllerinden birini çekiştirdim. Tılsımım göğsümün üzerinde ısındı.

"Uç," diye emrettim halıya tekrar. Sesim bu kez kısık ve gırtlaktan çıkmıştı. Neredeyse tanımadığım bir sesti.

Halının üzerine atladım ve halı ileri atıldı.

Üzerime bir ağ atıldığında henüz pek yükselememiştim. Kalın, sağlam ipler tenime battı ve halım yere çakıldı. O yere düştüğü an fırlayarak kurtulmaya çalıştım.

Bir çizme sırtımı yere bastırdı.

"Yakaladım seni!" diye bağırdı adamlardan biri. Kılıcını çıkardı, bıçağın düz kısmını boynuma dayadı. "Kıpırdama."

Diğerleri ağı kaldırırken iki adam beni yerde tuttu.

Yüzüstü uzandım, kalbim hızla çarpıyor, dizlerim halımın üzerine sürtünüyordu. Ağzımda çamur tadı vardı, dudaklarıma pislikler yapışmıştı. İçimde bir öfke kabardı. Boynumdaki damarlar attı ve yanaklarım yandı. Ani bir ısı dalgası kanımı kaynattı.

Buna nasıl cüret ederler! diye haykırdı içimde bir ses.

Ona hak verdim. Bileğimi bir savurmamla ya da gözlerimin bir hareketiyle hepsini yerde kıvrandırabilirdim. Shansen'in adamlarının izi bile kalmazdı.

Yap hadi, diye mırladı canavar. *Yaklaşmalarına izin ver. Bana dokunmalarına izin ver. Ben de hepsini yakayım.*

Onlara gücünü göster, Sentur'na.

Dizlerimin üzerinde doğruldum, o kadar hızlıydım ki bıçağın tenimi kestiğini hiç fark etmedim. Kolumdan kan akıyor, yırtılmış kumaşın kenarlarını lekeliyordu. Gözlerimde öfke yanıyordu.

"İ-i-iblis!" dediler soluk soluğa.

Askerler daha büyük bir güçle ve öncekinden daha da gözleri dönmüş hâlde üzerime geldiler. *Henüz iblis değilim,* diye hatırlattım kendime. Hâlâ etten ve kemiktendim. Kılıçlarından zıplayarak kaçtım ve kendi hızıma kendim de şaştım.

Üzerime dalga dalga bir soğukluk çöktü, tenimi kalın bir zırh gibi sertleştirdi. Bana savurdukları her darbeyle zırh biraz daha kalınlaştı.

Düşmüş bir kılıcı aldım ve beni tutan ilk adama sapladım. Döndüm, arkamdan gizlice yaklaşan başka bir adama kılıç savurdum. Ama adam kaskatı kesilerek öne düştü, ensesinde bir ok vardı. Diğer iki askere de aynısı oldu – göğüslerinden ve sırtlarından çıkan oklarla iğnedenliğe benziyorlardı.

Bana kimin yardım ettiğini anlamaya çalışmakla öyle meşguldüm ki yandan bana yaklaşan iki askeri fark etmedim. Biri kolunu boynuma doladı ve beni boğarak bilinçsiz hâle getirmeye çalıştı, diğeri de kollarımı tutarak kılıcımı bırakana kadar döndürdü.

Tılsımım kıyafetimin katları arasından kaydı, tenimin üzerinde sıcacıktı.

Zihnen odaklandım, içimde karıncalanan güce ulaşmaya çalıştım. Ama elbiseler bana yanıt vermedi; bir iblisin öfkesi içimde gezinir, göğsümde şişerken vermeyeceklerdi de. Ciğerlerim sıkıştı, soluğum kesildi. Adamın koluna ellerimi geçirdim. Kanımda alevler fokurduyor, izin verdiğim an kaynamaya hazır bekliyordu.

İzin verdim.

Beni bile şaşırtan bir güç patlamasıyla adamları yana fırlattım ve onlarca adım öteye uçtular.

Halımı topladım. Paramparça olmuştu, dokuduğumu bile hayal meyal hatırladığım yırtık pırtık bir düğüm yumağından ibaretti. Halıyı kolumun altına sıkıştırdım ve koştum.

Bu taraftan, Sentur'na. Şu ağaçların arasından.

Doğuda okyanus sanki beni kendine çağırır gibi ışıldıyordu. Ama doğu, Lapzur'a giden yoldu. Talimatlara aldırmadan tersi yönde ilerledim. Güneyi doğudan ya da batıdan ayıramıyordum.

Shansen'in adamları peşimden geldi. Yaprakların üzerinden kayarak bir bayırdan indim ve kayalık bir çıkıntının arkasına saklandım.

Adamlar üzerimden geçip gitti.

Kıyafetlerinin ve silahlarının çıkardığı hışırtı ormanın derinliklerinde silinip gidene kadar bekledim. Ardından bir nefes verdim ve bir ağaca yaslandım. Nihayet güvendeydim.

Omzuma bir yaprak düştü. Onu silkelerken bir tanesi de avucuma düşüverdi. Yaprağa baktım, kalbi andıran şeklinin tuhaf bir aşinalığı vardı.

"Bir kavak yaprağı," diye soludum.

İçimde bir heyecan kıpırdandı ve etrafımı saran sonsuz kavak ağaçlarını görmek için döndüm. Tam o sırada...

Bir beni yakaladı. Açık kahverengi bir pelerin kuşanmış, sırtında neredeyse boşalmış bir sadak ve sol elinde ince bir ceviz dalından değneği olan bir adam. Shansen'in askerlerine engel olan adam.

Beni kendine çekti, o kadar yakınımdaydı ki saçlarımda nefesini hissedebiliyordum. Yan tarafta makasımın deliklerini sıkıca tuttum.

"Gittiler," diye fısıldadı adam. "Etraf tamamen temiz."

Tutuşundan kurtuldum ve makasımı savurdum. Gözleri irileşti ve bana zarar vermeyeceğini göstermek ister gibi ellerini kaldırarak geriledi.

Topukları bir kavak ağacının gövdesine çarptı ve karı andıran krem rengi küçük tomurcuklar siyah saçlarına yağdı. Kıyafetleri ve yere bıraktığı değneği dışında diğer askerlerden çok da farklı görünmüyordu. Khanujin'in adamlarından biri olabilirdi. Beni Kış Sarayı'na döndürmek için gönderilmiş ve...

"Maia? Maia, benim."

Makası indirmedim. Az önce beni boğmaya kalkan adam yüzünden görüşüm bulanıktı. Ellerim hâlâ güçle atıyordu.

"Benim," dedi adam tekrar, bu kez daha yumuşak bir sesle. Bakışlarının yoğunluğu beni heyecanlandırdı ama nahoş bir biçimde. Ellerime uzandı, dokunuşu acı verecek denli tanıdıktı.

Edan?

Onunla yeniden bir araya gelmeyi çok uzun süredir diliyordum ve şimdi buradaydı işte. Peki bu Edan, *benim* Edan'ım mıydı? Yoksa Bandur'un bana işkence etmek için gönderdiği bir illüzyon muydu?

Bilemezdim.

Ellerim titredi. Soluk verdim, ağzımdan çıkan buğu soğuk havada kıvrılarak yükseldi. Adama baktım. Gözlerim yüzünde gezinirken ifadesi gergindi, dudaklarını büzmüş ve kaşlarını çatmıştı.

"Beni tanımadın mı?" diye fısıldadı. Berrak mavi gözlerinde bir kırgınlık parladı. "Maia."

Maia.

Kendi adım bile tuhaf geliyordu bana. Öncekinden bile tuhaf.

Tılsımımı kavradım, göğsümün üzerinde artık soğuktu ve ayın gözyaşlarının gümüşi parıltılarını saçıyordu. Onu tutmak beni sakinleştirdi.

Parmaklarımın titremesini durdurarak uzandım ve yanağına dokundum. Parmaklarımı ağır hareketlerle yüz hatlarında gezdirdim, başparmağımla kalın kaşlarını okşadım ve gözünün köşesine doğru aşağı indim.

Gözlerinin memleketimdeki deniz gibi masmavi olan rengi ikna etti beni. Hiçbir hayalet bunu ondan alamazdı.

Bu kez daha hızlı hareketlerle elimi beklentiyle büzülmüş dudaklarına indirdim, ardından burnuna ve burun kemiğinin kırıldığı noktadaki küçük çıkıntıya götürdüm.

"Bana burnuna ne olduğunu hiç anlatmadın."

Tanıdık bir sırıtış yüzündeki endişeyi hafifletti ve gözleri ışıldadı – tereddütle, umutla.

"Yedi ya da sekiz yaşındayken bir asker kırdı," dedi. "Dişimi hedeflemişti ama o kadar sarhoştu ki ıskaladı. Gülüşümün benim yaşımdaki biri için fazla kibirli olduğunu söylemişti."

Kalbimin etrafındaki buz eridi ve kollarımı omuzlarına götürdüm. "Edan. Beni buldun."

Gözlerinde rahatlama hissi tomurcuklandı ve dünyanın tüm yükünü taşırmış gibi duran omuzları rahatladı. "Seni her yerde bulurum, *xitara.*"

Xitara.

Kadim A'landi dilinde *küçük kuzu* anlamına geliyordu. Ama başka bir anlamı daha vardı – hiç bilmediğim bir dilde.

"En parlak olan," diye fısıldadım. *En parlak olan,* Nelrat dilinde, Edan'ın büyürken konuştuğu dilde.

Beni öpmek için eğildi ama elimi göğsüne koyarak onu durdurdum. Önce ona bakmak istiyordum. Çenesinde küçük siyah kıllar vardı, birlikte seyahat ettiğimiz aylar boyunca hiç görmediğim bir şeydi bu. O da bana aynısını yaptı, yanaklarımdaki çamuru sildi, parmakları elmacıkkemiklerimin üzerinden omuzlarıma doğru bir hattı takip etti, oradan da tılsımımı tutan zincire uzandı.

Yüzünde bir savaş patlak verdi, sanki beni gördüğüne sevinsin mi yoksa beni bulduğu hâle üzülsün mü bilemiyordu. Mutluluk kazandı ve Edan beni öptü.

Elini yanağıma götürdüm. Parmakları soğuk havaya rağmen sıcacıktı.

"Sana yalan söylediğim için pişman değilim," dedim. "Başka türlü gitmezdin. İmparator seni öldürürdü..."

"Neden yaptığını biliyorum," diye araya girdi. "Bunu düşünecek zamanım oldu ve anlıyorum." Ellerimi tuttu. "Sadece bunu tekrar yapma."

"Yapmayacağım."

"Güzel." Parmakları okşayarak yanağımdan çeneme doğru kaydı ve göz göze gelebilmek için çenemi kaldırdı. Tenimin soğukluğu onu ürküttüyse bile belli etmedi.

Beni öptü, öylesine sevgi doluydu ki ona duyduğum aşk birden tüm benliğime akın etti. Öpüşüne açlıkla, neredeyse çaresizlikle

karşılık verdim, kendi dudaklarımla dudaklarını araladım ve parmaklarımı sırtına batırdım. Onu kendime çektim.

İlk bırakan Edan oldu. "Bunun için ileride zamanımız olacak," dedi hınzırca.

Dudaklarındaki çarpık gülüş, ona karşılık vermediğimi fark etmesiyle soldu.

Hâlâ konuşmadığımız bir sürü şey vardı.

"Günlerdir seni arıyorum," dedi. "Bütün Tura Dağları'nı dolaştım, sonra bir şahin seni gördüğünü söyledi."

Başımı yana yatırdım. "Şahinlerle hâlâ konuşabiliyor musun?"

"Asırlarca bir şahin olduktan sonra bir iki ciyaklamayı hâlâ anlayabiliyorum."

Ciddi miydi yoksa şaka mı ediyordu, yoksa ikisini birden mi yapıyordu anlayamadım.

Yere bıraktığı değneği işaret ettim. Edan bana cevizin bir zamanlar büyülü özellikleri olduğunu söylemişti, o yüzden değneğin özel bir şey olduğunu biliyordum. "Bu ne için? Daha önce seni hiç onu taşırken görmemiştim."

"Büyümü yönlendirmeme yardımcı olması için," diye yanıtladı değneği yerden alırken. "Bu zamanlarda büyü yapmayı biraz kolaylaştırıyor."

Kabaca oyulmuş tahtadan bir şahin değneğin üzerine konduruluştu. Ne uygundu.

"Gel," dedi. "Tapınaktan çok uzakta değiliz. Seni aramaya başka askerler de gelmeden gitmeliyiz. Ve tabii beni."

Gerildiğimi görmüş olacak ki rahat bir tavırla, "Acele edersek yemeğe yetişebiliriz. Asırlardır unutulmuş bir tapınak için yemekleri çok iyi," diye ekledi.

Onun midesi guruldadı, benimki değil. Sesi duyunca sessizce güldüm ama yine de tereddütlerim vardı. "Neden herkes midemi yemekle doldurmak istiyor? Sen, Usta Longhai, Ammi..."

"Benim tanıdığım Maia iyi yemeği asla es geçmez."

Gizlemek için ne kadar uğraşsa da sesine endişe karışmıştı.

"Ben hâlâ tanıdığın Maia'yım," diye teskin ettim onu – bunun yalan olmadığını umdum. Artık ben bile bilmiyordum. "Ama seninle tapınağa gelemem. Bir hafta içinde Lapzur'da olmam gerek."

"Lapzur, Tura Dağları'nın diğer tarafında," dedi Edan usulca. "Tapınak yol üstü. İzin ver, Üstat Tsring sana yardım etsin. Edemezse ben de seninle Lapzur'a geleceğim."

Bakışlarının yansımasında gözlerimin kırmızıyla parladığını gördüm ve yüzümü örttüm. Kızgın bile değildim; haftalardır ilk kez mutluydum. Neden gözlerim değişmişti peki?

"Ben... yapamam..."

Edan elimi yakalayıp yüzümden çekti. "Seni tekrar bulmuşken bir daha asla bırakmam, Maia. Güneşin ateşi sönene ve ayın ışığı yok olana kadar yanında kalacağım. Zaman yıldızları söndürene kadar."

"Son gördüğümden beri daha da şairane olmuşsun," dedim uysalca.

Edan'ın ifadesi değişmedi. "Sen de benim için aynısını yapardın, biliyorum."

Onu tekrar görünce, kollarının tekrar beni sardığını ve nefesinin benimkini ısıttığını hissedince direncimin kırıldığını fark ettim. "Üstat Tsring bana nasıl yardım edebilir ki?"

"Bandur bir zamanlar büyücüydü. Üstat Tsring, yemin konusunda dünyadaki herkesten çok şey biliyor. Belki de Bandur'a verdiğin sözü bozmanın bir yolunu bulur."

Alnım kırıştı. "Neden dilencilerin tanrısının tapınağında?"

"Nandun, A'landi tanrılarının en sevileni değil doğru ama en önemlilerinden biri. Cezalandırması emredilen insanlara karşı merhameti vardı, o yüzden göksel konumundan feragat ederek insan cinsinin en zavallıları gibi bir dilenci oldu. Altın teninden şeritler verdi insanlara, ta ki o da insanlar gibi etten kalana ve neredeyse faniye dönüşene kadar. Kuraklık ve kıtlık başlayınca, Jingan Nehri'ne karıştı; kanı ekin tarlalarını sulayacak suya, kemikleri aç A'landilileri besleyecek balıklara dönüştü."

"Nandun'un hikâyesini hiç bu şekilde dinlememiştim," dedim düşünceli düşünceli. "Genellikle aptal olarak gösterilir."

"Diğer tanrılara göre öyledir belki. Ama bize farklı öğretildi: Nandun'un müritlerinin büyünün ilk değdiği kişiler olduğu söylenir. Bazı öğrencilerinde yıllar içinde ortaya çıkan açgözlülüğü ve güç açlığını kontrol etmek için yemini o yaratmış – dünyanın doğal dengesini bozup da tanrılardan daha güçlü hâle gelecek kişilerin büyüsünü bağlamak için."

"Yemini *o* mu yaratmış?" diye sordum.

"Büyünün kaynağı bilinmiyor," diye yanıtladı Edan. "Kime sorduğuna göre hikâyenin değiştiğini göreceksin. Ama Üstat Tsring, Nandun öğretilerinin bir müridi ve pek çok büyü gizeminin koruyucusu." Duraksadı. "Ayrıca Bandur'un da hocası."

Bir umut kıvılcımı kaşlarımın kalkmasına neden oldu. "Hocası mı?"

Tutmam için bir elini uzatırken başıyla onayladı. "Hadi, onu görmeye gidelim."

Bana artık kimse yardım edemez, diye düşündüm doğuda ışıldayan suya bakarak. Lapzur o tarafta, pusun ardında beni bekliyordu. *Bandur'dan zaten çalabileceğim kadar zaman çaldım.*

Ama eğer bu Üstat Tsring gerçekten de Bandur'un hocasıysa belki de bir şansım var demekti. Belki de umut vardı.

Belki.

Tepemizde akşam çöküyordu. Amana günün ipliğini toparlıyor, ihtiyarlayan göğe gölgeleri ve ay ışığını seriyordu. Kumaştan kuşum da geri dönmüştü – ağaçtan ağaca uçtu, avucuma konmadan önce hışırdayan yapraklara çarptı. Onun yumuşacık alnını severken iç geçirdim. Belki de onun dönüşü daha iyi şeylerin geleceğinin bir işaretiydi.

Yanlış olduğunu bile bile Edan'ın elini tuttum. "Tamam, geleceğim," dedim ona. "Ama sadece bir günlüğüne."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Beni görünce kapkara bir çift kaş yukarı fırladı, keşişin geniş alnında çizgiler oluşturdu.

"Türün burada istenmiyor," dedi beni tapınak kapılarından kışkışlayarak. "Şimdi üstadım gelip de seni ateşli çukurlara göndermeden önce burad–"

İhtiyacım olan son şey, neye dönüştüğümün hatırlatılmasıydı. "Üstadını çağır," dedim sözünü keserek. "Onunla konuşmaya geldim."

Keşiş itiraz etmek için ağzını açtı ama yanımdaki Edan'ı fark etti.

"Sen!" diye haykırdı. "Senin de buraya dönmene izin yok. Üstat Tsring özellikle..."

Edan da benim gibi kapıcının oyunlarıyla uğraşacak havada değildi. Genç keşişi ittirip geçti ve ben de peşinden gittim.

Keşiş hızla yanımızdan geçip Edan'a uyaran bakışlar attı. "Senin döndüğünü duyunca başın belaya girecek, Gen."

Edan da ben de ona aldırmadan koridorda ilerlemeye devam ettik. Nandun Tapınağı kadimdi, yapı dağın alt kısmına öyle bir ustalıkla oyulmuştu ki insan tapınağın nerede bittiğini, dağın nerede başladığını anlayamıyordu. Birkaç odayı geçtik, içlerinde üstadın birkaç yardımcısı vardı, gözleri konsantrasyonla yarı kapalıydı.

"Büyü alıştırması mı yapıyorlar?" diye sordum Edan'a.

"Çoğu."

Açık havadaki avlulardan birinde tek başına duran bir erik ağacına doğru başımı salladım. "Yılın bu kadar geç bir döneminde, üstelik de dağın tepesinde nasıl çiçek açıyor?"

Edan beni ağacın dalları altına götürdü. "Nandun, tomurcuklanan bir erik ağacının altına sığınmıştı," diye açıkladı. "Onu burada canlı tutan şey büyü. Müritler sırayla bakıyor ona ve daima, kışın ortasında bile çiçekli."

"Erik çiçekleri kıştan sonra ilk açan çiçeklerdir," diye hatırladım. "Umudun ve saflığın sembolleri."

Birini koparıp saçıma taktı, tıpkı yolculuğumuz sırasında mavi bir kır çiçeğiyle yaptığı gibi. O çiçeği şimdi çizim defterimin arasında saklıyordum. "Ve yeni başlangıçların," dedi Edan sessizce.

Üstat Tsring'i bahçede meditasyon yaparken bulduk. Gözleri kapalıydı ve yaklaştığımızı duyduysa bile belli edecek herhangi bir hareket yapmadı.

Edan'ın hareketlerini taklit ederek yere bağdaş kurdum ve bekledim.

Üstat Tsring onu neredeyse yutmuş gibi görünen kıyafetleri içinde çok yaşlı ve kırılgan görünüyordu: Pantolonu belinde gevşekti, paçaları yıllar içinde solmuştu. Omuzları bir deri bir kemik kalmış, sıska bedenini iyice daraltmıştı. Ama konuştuğunda sesi güçlüydü.

"Bana itaatsizlik ettin, Gen," dedi. Gözleri birden açıldı, gözbebekleri kor gibi parlıyordu. "Sana tapınaktan ayrılmayı yasaklamıştım."

Edan alnını pişmanlıkla yere değdirdi. "Beni bağışla, üstat. Beni kovmak sonuna kadar hakkınız."

"Aynen öyle!" diye burnundan soludu Üstat Tsring. "Siz genç büyücülerin şu cüreti..."

"...affedilemez," diye tamamladı Edan onun yerine. "Ancak sizden arkadaşımı cezalandırmamanızı rica ediyorum. O..."

"Onun kim olduğunu biliyorum," dedi yaşlı adam sinirle. "Geçtiğimiz haftalar boyunca sürekli ondan bahsetmemiş olsan bile ondaki iblis öpücüğünü tanırdım. Onu buraya getirerek tapınağa büyük zarar verdin."

"Henüz yenik düşmedi. Onun için hâlâ bir şans var. Lütfen ona yardım et."

Üstat Tsring bana baktı, gözlerini gözlerime dikti. "Sıkıntı her zaman yemin etmiş büyücülerden çıkar," diye mırıldandı.

"Yeminimin bozulması bu kız sayesinde," dedi Edan usulca.

"Ben ona pek kız demezdim," dedi Üstat Tsring kırmızı gözlerimi işaret ederek.

Omuzlarımı dikleştirdim. Sarayda geçirdiğim dönemde yeterince korkmuş ve saklanmıştım; artık korkmayacaktım. "Buraya yardımlarınız için geldim, azarlayın diye değil."

Burnundan solumasıyla uzun, beyaz sakalının uçları kıvrıldı. "Bir büyücünün yeminini bozup benden tavsiye istemesinin üzerinden çok zaman geçti. Edan bana geldiğinde özgürlüğünün bir bedeli olduğunu anlamalıydım. Ama bunun senin gibi bir şekil almasını beklemiyordum."

Ses tonu beni kışkırtmıştı. "Bir kız mı?" diye meydan okudum. "Yoksa bir iblis mi?"

"İkisi de," diye yanıtladı üstat kısaca. Yeniden burnundan soludu ve ayağa kalkarak etrafımda kasten bir tur attı, iki adımı arasında bastonu taş zemine çarpıyordu. Bu pörsümüş, ufak tefek adamın bir zamanlar Bandur'un hocası ve büyük bir büyücü olduğuna inanmak zordu.

Edan bekledi, bense huzursuzca kıpırdandım.

"İlginç," diye homurdandı adam beni her açıdan inceledikten sonra. "Gen haklı – henüz teslim olmamışsın. Bandur'un seni işaretlemesinin üzerinden ne kadar zaman geçtiği düşünüldüğünde şaşırtıcı."

"Bir şansı var mı?" diye sordu Edan.

"Bundan henüz emin değilim." Tsring sakalını omzunun üzerinden attı, ardından bastonuyla kaburgalarımı dürttü. "Midenin kalpten daha iyi bir hafızası olduğunu söylerler ve ben de buna katılmak zorundayım. Bir şeyler yiyelim." Bastonu yerde gümledi. "Boş mideyle bir iblis laneti çözülmez."

• • •

Yemeğin bir sınav olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Günlerdir bir şey yememiş olmama rağmen aç değildim. Keşişler bana dumanı tüten bir tas havuç çorbası, soya sütü, soya peyniri ve lahana turşusu ikram etti; normalde iştahla yemem gereken bir yemekti. Ama şimdi sanki kâğıt yiyormuşum gibi her lokmayı zorla yutmak zorunda kalıyordum. İkram ettikleri çayın bile hiç tadı yokmuş gibiydi ki Nandun'un Gözyaşları denen meşhur ve içtikçe tatlılaşan acı bir çaydı.

Üstat Tsring yemek boyunca konuşmadı, Edan da öyle. Sessizlikleri beni kaygılandırdı ve dikkatimin yanımızdaki masaya, üstadın öğrencilerinin iki uzun sırada toplandıkları yere kaydığını fark ettim.

Çok azı A'landiliydi. Soluk mavi urbalar giymişlerdi ve her birine bir yaratık eşlik ediyordu: kaplumbağa, kedi, hatta yavru ayı. Bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettim ama hemen gözlerini kaçırdılar.

Baktıkları şey kırmızı gözlerimdi, biliyordum. Gözlerim Edan'ın bile sinirini bozuyordu.

Bir öğrencinin çorbasını, Finlei'nin de çok sevdiği bir tatlı olan siyah susam macununa dönüştürerek büyülediğini gördüm. Kimse görmeden hızla içti. Ama Üstat Tsring boğazını temizledi ve yumruğunu bir kez masaya indirdi. "Büyü derslerinizde kullanılacak, yemeklerde değil."

Kızın yüzü utançla kızardı. "Baş üstüne, efendim."

Üstat Tsring'in yemek boyunca söylediği tek şey bu oldu. Onun dışında düşüncelere dalmıştı, yeşil soğanla hafif tatlandırılmış çöreğini çiğniyordu. Ben kendiminkine dokunmadım.

Müritler masalarını temizleyip gidince Üstat Tsring kaşığını boş, cevizden kâseye sürttü. "Yol arkadaşın hakkında bir karara vardım, Gen."

Omuzlarım gerginlikle yükseldi.

"Bunun için hiç umut kalmamış," dedi Üstat Tsring ciddiyetle. "Onu hemen, bize yıkım getirmeden Bandur'a götür."

"Ama onun henüz teslim olmadığını onaylamıştın."

"Bunun bir önemi yok." Tsring'in buruşuk parmakları tılsımımı işaret etti. "Çoktan isim verilmiş ona."

"İsim mi verilmiş?" diye tekrarladım.

Sesi alçaktı. "Sentur'na."

Bunun yüksek sesle dillendirildiğini duyunca kanımın buz kestiğini hissettim. Bu kelime haftalardır peşimi bırakmıyordu. *Sentur'na.*

"Kesici," diye çevirdi Edan ağır ağır.

Üstat Tsring homurdandı. "Ya da kelimesi kelimesine, *kaderi kesen.*"

Sırtımda bir ürperti dolaştı. "Hayır. Benim adım değil bu."

"Çok yakında olacak. Hayaletlerin itaat edeceği isim bu. Sen kendin de başka bir isim bilmeyeceksin. Bir büyücünün binlerce adı olabilir ama bir iblisin yalnızca tek bir adı vardır."

"Onun için farklı olacak," diye diretti Edan beni savunmaya girişerek. "Bandur efendisini öldürdü ve bu çirkin eylemi yüzünden Lapzur'un muhafızı olmakla lanetlendi. Maia bu yolu... sevgi için seçti."

Üstat Tsring bunu düşündü. "Gerçekten de birinin iblise dönüşmeyi tercih etmesi sık görülmez. Belki de bu yüzden dönüşümü bu kadar yavaş. Ama ne kadar gecikirse geciksin, sonuç aynı olacak."

"Eğer Lapzur'a dönersem Bandur serbest kalacak," dedim ağır ağır. "O zaman ona ne olacak?"

"Onun gücü yalnızca Lapzur'da kuvvetli," diye yanıtladı Tsring. "Ama aptallarla pazarlık yapmanın, acıyı ve yıkımı yaymanın yollarını arayacaktır. Müritlerim ve ben ona karşı durmaya hazırız."

"Peki benim için iblis olmak nasıl bir şey olacak?" diye sordum ürkek bir sesle.

"Değişmeye devam edeceksin," diye yanıtladı. "Gözlerin sadece bir başlangıç. Devamı da gelecek ama nasıl bir şekil alacağını söylemek zor."

"Ne şekli?" diye tekrarladım, ne demek istediğini anlamadan he-

men önce. Boğazımda bir sızı yükseldi. Bandur kurt şeklini almıştı; Gyiu'rak bir kaplan. Yakında ben de dönüşecektim. Ama neye?

"Önceden büyücü olan iblisler özellikle güçlüdür," diye devam etti Üstat Tsring. "Ama senin yeminin ve büyü konusunda eğitimin yok."

Tsring masanın üzerinde kollarını kavuşturdu. Manşetlerinin uçları havuç çorbasıyla lekelenmişti. "İçindeki büyü yabani. Kokusunu alabiliyorum. Tüten bir odun gibi, dumanı o kadar yoğun ki nefes almayı zorlaştırıyor."

Sertçe beni inceledi. "İblis büyüsü yıkımdan beslenir. Bastırılamaz bir öfkeden. İntikam arzusundan. Bunlar değişimin işaretleridir."

Shansen'in askerlerine, İmparator Khanujin'e, hatta Ammi'ye olan öfkemi hatırladım ürpererek... onlara zarar vermeyi nasıl da istediğimi. Teslim olmak ne kadar da kolay olurdu.

Ben bir şey demeyince Üstat Tsring devam etti. "Bir iblisin gücü tılsımında saklıdır, o da ancak iblisin kendisi ya da yıldızların kanı gibi güçlü bir büyü kaynağı tarafından yok edilebilir. Unutulmuş Adalar'ın koruyucusu olarak Bandur onu azimle savunuyor çünkü onun ölümüne neden olabilir."

Farkında olmadan tılsımımla oynamaya başlamıştım. Rengi koyulaşmış, ceviz kabuğunun sırtı kömür grisine dönmüştü ve ortadaki camdan çatlak berrak değil çamurumsuydu. Renkteki değişim kalbimin teklemesine neden oldu. "Ya Amana'nın çocuklarının gücü?"

Üstat Tsring beni izledi, ifadesi anlaşılmazdı. "Çok az kişinin soracağı ilginç bir soru. Gen bana senin Amana'nın elbiselerini dikmeyi başardığını söyledi."

"Evet."

Tsring bir şekerkamışını çiğneyerek düşündü. "İçindeki iblis günden güne güçleniyor. Elbiselerin yaratıcısı sen olduğundan onlar da seninle birlikte karanlığa boyun eğecekler. Ama elbiseler senin hem kurtuluşun hem de felaketin; onlar tılsımındaki gücü-

nün kaynağı. Onları yok edersen Bandur'dan kurtulursun." Bilerek duraksadı. "Ama sen de ölürsün."

Bir çığlığı bastırarak sessiz kaldım.

"Bu bir seçenek değil," dedi Edan hırlayarak. Sonraki sözleri, sanki Tsring'in söylediklerini unutmak istermiş gibi hızla geldi. "Peki ya Unutulmuş Adalar'ı yok edersek?"

Tsring başını iki yana salladı. "Bu mümkün olsa bile kızı kurtarmanın bir yolu yok. Sözü çift yönlü olarak mühürlenmiş. İblis ve tanrıça tarafından."

Sözleri üzerime çöktü. "Elbiselerden birini yok ettim bile," dedim kıvranarak. "Güneşin kahkahasını."

Üstadın yüzü karardı. "Bunu yaparak sonunu hızlandırmışsın. O üç elbise senin bedenin, zihnin, kalbin."

Birdenbire anlarken kaskatı kesildi. Güneşin elbisesini feda ettiğimden beri bedenim aşırı sıcak ve aşırı soğuk dışında her şeye karşı uyuşmuştu. Kış Sarayı'nda yaralarım iyileştiğinden beri acı da hissetmiyordum.

"Gen'in söylediği doğru," diye devam etti Tsring. "Zaten çoğundan daha uzun süre dayandın. Ailene bağlılığın, Gen'e duyduğun ve onun da sana duyduğu aşk – bunlar senin gücün, seni Bandur'dan koruyan bariyerler. Ama o duvarın parçalanmaya başladığını herkesten iyi biliyorsun. Bundan sonra anıların yok olacak. Onlar olmadan boş kabuklardan başka neyiz ki? Zamanın azalıyor."

"Yani diyorsunuz ki pes etmeli ve Bandur'un kazanmasına izin vermeliyim." Burun deliklerim alev alevdi, içimde bir öfke birikiyordu.

Tsring yanan gözlerime gözlerini dikti. Orada gördüğü her neyse onu pek memnun etmemişti çünkü dudakları büküldü. "Bu gece kal ama yarın Lapzur'a doğru yola çık. Süre uzarsa müritlerim ve bu tapınağın huzuru için bir tehlikeye dönüşürsün. Sana boyun eğdirmeye mecbur kalırım."

Bana galip gelebileceğini düşündüren ne? diyecektim neredeyse. Ama sözcüklerin ağzımdan dökülmesini engellemek için dilimi ısır-

dım. Tsring'e ondan korkmadığımı gösterme isteğiyle içimde dövünüp durdular. Ondan, basit bir büyücüden.

Üstat Tsring kalkıp yemek alanından çıkarak Edan'la beni baş başa bırakırken ellerimi sımsıkı birbirine bastırdım.

"Buraya gelerek zaman kaybettik," dedim.

Edan elini benimkinin üzerine koydu. Son birkaç dakikadır sessizdi. "Bana güneşin elbisesini kurban ettiğini söylememiştin."

Yutkundum, öfkemin bir kısmı geçti. "Güz Sarayı saldırı altındaydı. İpin ucunda yüzlerce can vardı."

"Orada seninle olmalıydım."

Omuzlarım düştü ve elimi Edan'dan çektim. "Olmaman daha iyi oldu. Yapabileceğin bir şey yoktu."

Bunları söyler söylemez sözlerimi geri alabilmeyi diledim. Canını yaktılar. Benim de canım yandı.

"Özür dilerim. Ben..."

"Üstat Tsring senin hakkında yanılıyor," diye araya girdi Edan. "Bandur'un başına gelenler yüzünden kendini suçluyor, öyle ki senin farklı olduğunu göremiyor. Onunla tekrar konuş."

Ayağa kalktı. "Ben kütüphanede olacağım."

Tek başıma kalınca masaya yumruğumu indirdim. Leydi Sarnai olmasaydı, her şeyin kötü gitmesinin nedeni olan o lanet elbiseleri yapmak zorunda kalmazdım. Dahası en baştan, İmparator Khanujin, Shansen ve onların şu aptalca savaşı olmasa, abilerimle birlikte büyür ve saraya gitmek zorunda kalmazdım.

Leydi Sarnai, Khanujin, Shansen. Hepsinden nefret ediyordum. Edan'a kurtarılabileceğime dair sahte bir ümit verdiği için Üstat Tsring'den bile nefret ediyordum.

Ama en çok da Bandur'dan nefret ediyordum.

Bir nefes aldım.

"Üstat Tsring'in söylediklerini hatırla," diye mırıldandım kendimi sakinleştirmeye çalışarak. "İntikam, düşüşüne giden yoldur."

Ama zaten düşeceksin, diye konuştu içimdeki iblis. *Bu süreçte, canını yakanları yok etsen de olur.*

Kanımın donmaya başladığını hissettim. Kontrolü elimde tutmak için taburemin kenarına yapıştım, tırnaklarımı sert tahtaya geçirdim. "Defol."

Ama bunu nasıl yapabilirim ki, Sentur'na? Ben senim. BEN SENİM.

Ayağa fırladım, taburem arkamda tepetaklak olurken kalbim deli gibi çarpıyordu. Koridora fırladığımda beni sessizlik karşıladı. İblis peşimden gelmemişti.

Rahatlayarak kulaklarımın çınlaması geçsin diye duvara yaslandım.

"Edan?" diye seslendim sonra.

Koridor boştu. Edan'dan da Üstat Tsring'den de iz yoktu.

Avluya doğru ilerlerken göz ucuyla pencerede bir yansıma gördüm. Hata yaptığımı bile bile bakmak için durdum. Yüzüm çökmüş, yanaklarım o kadar erimişti ki çeneme doğru inen kemiklerin kıvrımını görebiliyordum.

Bu kadar da değildi. Gözbebeklerim iki alev şeklinde titreşiyordu ve tenim o kadar soluktu ki içinde mavi damarlar âdeta parlıyordu.

İçimdeki bütün hava çıkıp gitti. Bedenim gerildi ve eğildi. "Bu ben değilim," diye direttim parmak boğumlarımı pencerenin camına vurarak. "Bana kim olduğumu göster. Gerçek beni."

Bekledim ama yansımam değişmedi. Karşımdaki, büyülü gerçeklik aynası değil, sadece bir cam tabakasıydı.

Büyülü bir ayna olsaydı bile sana aynısını gösterirdi. Sen artık busun.

Tavana baktım, az önce konuşan iblisin gölgesini aradım. Ama konuşan *benim* iblisimdi, içimdeki.

Ve haklıydı.

Bir öfke krizi beni ele geçirdi, yumruklarım yanımda titriyordu. Kontrol edemedim, sıcak, kaynayan bir öfke boğazımda fokurduyordu.

Pencereyi yumrukladım. Çatladı ama kırılmadı. Binlerce yansımam bana baktı, her birinin gözleri kırmızı, yanakları çöküktü.

Şaşkınlıkla baktıktan sonra çatlak pencereye arkamı döndüm, koridorda ilerledim. Parmak boğumlarım kanıyordu, altındaki deri pembe ve yaralıydı. Ama acımıyorlardı. Birazcık bile.

"Benim adım Maia," dedim kendi kendime tekrar tekrar. "Benim adım Maia Tamarin."

Bir zamanlar olduğum kıza tutunmama yarayacak bir şey, *herhangi bir şey* bulmak için saçlarımı çekiştirdim. Parmaklarım, Edan'ın saçıma taktığı erik çiçeğine denk geldi. Çiçeği avucuma aldım.

Parmaklarımı yaprakların üzerine kapamaya başladım ama birden bir rüzgâr esti, avucumdaki çiçeği uçurdu. Peşinden atıldım ama artık çok geçti. Dağın ucundan sürüklenip gitti.

Kayboldu ve bir daha asla geri gelmeyecekti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

O gece Lapzur'un hayaletleri bana işkence etti. Edan'ın penceresinin dışındaki eğri büğrü ağaçlara tünemişlerdi, kafataslarından dökülen beyaz saçlar ay ışığına karışıyordu, sesleri alçak ve haşindi. Gece yarısını epey geçmişti, bütün tapınak karanlıkla sarmalanmıştı. Edan yanımda huzurla uyuyordu.

Geri dön, diye yalvarıyordu hayaletler. Tekrar tekrar aynı şeyi istiyorlardı, bomboş siyah gözleri ben yatakta dönüp dururken her hareketimi izliyordu.

Bizimle mücadele etme, Sentur'na. Kaybedersin. Ölürsün.

Gözlerimi sımsıkı yumdum, Üstat Tsring'in yaptığı uyarıyı hatırladım. O elbiseler hem kurtuluşum hem de felaketimdi – onları yok edersem Bandur'dan kurtulurdum. Ama aynı zamanda ölürdüm.

Açık pencereden bir rüzgâr esti. Pencereyi kapamak için fırlayıp kalktım, ardından tekrar yatakta Edan'ın yanına kıvrıldım.

"Uyuyamadın mı?"

Yan döndüğümde Edan'ın beni izlediğini gördüm. Hayaletlerin çağrıları zihnimin gerilerine çekildi.

Yolculuğumuz sırasında âşık olduğum adamdı hâlâ ama yeminninden azat edildiğinden beri değişmişti. Birlikte geçirdiğimiz birkaç dakika boyunca daha çok gülümsemiş ve kaygısızca kahkaha atmıştı. Tepemde dolanan lanet olmasa, diye düşündüm kalbimde acılı bir sancıyla, hep gülümseyebilirdi.

"Kâbus mu?" diye sordu.

Yanıt vermedim. Onun yerine Edan'a yaklaştım, teninin sıcaklığını içime çektim. "Sana burada neden Gen diyorlar?"

Edan bir kolunu başının altına koydu. "Büyücü olmadan önceki adımdı. Bunu hak edecek kadar büyüyü tekrar kazanana kadar bana başka isimle hitap etmeyecekler."

"Yani artık bin tane adın yok mu?"

"Şimdilik," dedi gözlerinde bir parıltıyla. "Endişelenme, hepsini geri kazanacağım."

Güldük ama sesler bana boş geldi. Son günlerimizin böyle, her şey eskisi gibiymiş gibi davranarak geçmesini istemiyordum.

Sessizliğim üzerine beni dürttü. "Üstat Tsring'in söyledikleri için mi endişeleniyorsun?"

"Hayır." Tereddüt ettim. Yemekten sonra üstadı aramıştık ama hiçbir yerde bulamamıştık. "Sadece dinliyorum."

"Dinliyor musun?" Birden sırıttı. "Beni mi?"

"Horluyordun," diye takıldım.

"Ah, rollerimiz değişti demek." Sesinde buruk bir tını vardı. "Baharat Yolu'nda olduğumuz zamanı hatırlıyorum da... seni dinleyen *ben* olurdum. Tamamen uykuya dalmadan önce hafifçe horlardın. O sese alışmıştım."

Oyunbaz bir edayla kaburgalarını dürttüm. "Ben horlamam."

"Horlamıyorsun. Çok yorgun olduğun zamanlar dışında." Elimi tuttu ve bereli parmak boğumlarımı okşadı, kalkan kaşı soru sorar gibiydi. Sesindeki neşe uçup gitmişti. "Bu ne?"

Elimi geri çektim. "Hiç."

"Maia... Anlat bana."

Ona bakmadım. Tavanı izledim, ardından granit duvarlardaki oyuklara döndüm. Nihayet, "Ben... yemekten sonra kendime öfkelendim," dedim.

"Neden?" diye bastırdı.

"Bazen bir şeyler görüyorum... duyuyorum..."

"Lapzur'dan," diye mırıldandı Edan, elimi sıkarak. "İlk ne zaman oldu?"

Bocaladım, manastırın dışındaki yaprakların hışırtısını, taş duvarlara çarpan çakılları dinledim. Hayaletler yok olmuştu, ben de

soluğumu bıraktım, omuzlarımı rahatlattım. Sadece biraz; beni tamamen bırakmadıklarını biliyordum. Lapzur'un gölgesi bir kefen gibi üzerimdeydi.

Edan tekrar, "Az önce ne gördün – pencerenin dışında?" diye sordu.

"Lapzur'un hayaletleri," diye fısıldadım. "Buraya geldiğim için mutlu değiller."

Edan'ın koyu gözleri ışıldadı. "Hâlâ oradalar mı?"

"Gittiler." Sırıtma sırası bendeydi ama çaba gerektirdi. "Belki de senden korkmaları gerektiğini hatırlamışlardır."

"Ne kadar sıklıkla geliyorlar?" diye sordu sessizce.

"Her gece. Bazen gündüzleri de. Seni endişelendirmek istemedim..."

Seninleyken onları savuşturmak daha kolay, demek istedim. *Eski ben olmak ve zamanımın olduğuna inanmak daha kolay. Aynaya bakmak ve kim olduğumu hatırlamak daha kolay.* Ama diyemedim.

"Bu yüzden uyuyamıyorsun."

"Uyumam gerekmiyor."

Söylediğim şey canını sıktıysa bile belli etmedi. Beni kollarıyla sararak kendine çekti. "Dinlen artık. Küçüklüğünde uyuyamadığın zamanlar abilerin ne yapardı?"

Bu sorusuna kafa yordum. "Fırtına koptuğunda Sendo bana hikâyeler anlatırdı. Şimşektense gök gürültüsünden korkardım daha çok. Keton, gök gürültüsünün küçük kızların kalplerini çalmak isteyen bir kötü ruh olduğunu söyleyerek bana takılırdı. Beni korkutmayı severdi."

"Umarım bunun için sağlam bir dayak yemiştir."

Sesinin huysuzluğu beni gülümsetti. "Finlei ona fazladan angarya iş verirdi."

Güldük ve başımı kolunun kıvrımına yasladım, biraz sakinleşmiştim. "Arada abilerini özlüyor musun?" diye sordum.

"Bazen," diye itiraf etti. "Keşke ben de senin gibi abilerimi iyi tanıyabilseydim. Onların şimdilerde bir sonraki yaşamlarına geç-

tiklerini düşünmeyi seviyorum. Mideleri ve kalpleri dolu bir yaşam. Bizimkinden daha güzel yaşamlar."

"Bir sonraki yaşamları mı?"

"Nelronat'ta bu yaşamın yalnızca bir başlangıç olduğuna inanırız. Ruhlarımızın bir sonraki yaşama ve bir sonrakine tekrar doğduğuna, birbirimizi bulabilelim diye sevdiklerimizin bize bağlandığına."

"A'landi'de bizim de benzer bir inancımız var." Bir dirseğimin üzerinde doğruldum ve Ammi'nin handa bana verdiği soluk kırmızı ip makarasını bulmak için heybemi karıştırdım.

"Annem kadere inanırdı." İpi makaradan çözüp bileğine bağladım. "Beni bir başkasına bağlayan görünmez bir ip olduğunu söylemişti bana." Onunla göz göze gelmek için başımı kaldırdım. "Tanışmaya ve tüm yaşamım boyunca bağlı olmaya yazgılı olduğum birine."

Avuçlarımı onunkilere bastırıp ellerini inceledim – bir zamanlar yıldızların kanıyla lekelenmiş olan avuçlarını. Bir soylunun elleri değildi. Kenarları benimkileri andıran nasırlarla pürüzlüydü ama parmakları uzun ve zarifti.

İpi bileğine ağır ağır sarıp düğüm attım.

"Yemininin artık ben olduğumu söylemiştin," diye fısıldadım, "ben de seni kendime bağlıyorum. Ne olursa olsun, dokuzuncu ayın dokuzuncu günü mutlaka dön. Her yıl seni bekleyeceğim – büyüdüğüm denizin kenarında, Kamalan Limanı'nda."

Edan beni kendine çekti, kollarını bedenime öyle sıkı sardı ki kalbi kulağımda atıyordu. Beni öptü, soluğunun sıcaklığı beni eritti. "Onun seni almasına izin vermeyeceğim."

"Bu senin elinde değil. Benim elimde." İpliği dolaması için kendi bileğimi Edan'a uzattım.

Düğüm atarken neredeyse duyamayacağım kadar kısık bir sesle, "Üstat Tsring'in söylediklerini düşünüyordum. Lapzur'u yok edersek hani."

"Ben de bunu düşünüyordum," diye itiraf ettim. "Bandur'un varlığı son bulurdu ama... ona olan yeminim varlığını korur."

"Evet ama adalara bağlı olmazsın."

Edan'ın zihninde bir planın kurulduğunu, çaresizlikten bir umut filizlendiğini görebiliyordum. Ben de umutlanmaya cesaret edebilir miydim?

"Lapzur'u yok etmek kolay olamaz," diye akıl yürüttüm. "Öyle olsa birileri çok daha önce yapardı."

"Bandur ürkütücü bir muhafız," diye katıldı Edan. "Ayrıca hayaletler ordusu da güçlü. Ama ben o riski almaya gönüllüyüm."

Ona baktım, ardından bileklerimizdeki kırmızı ipliklere. İtirazım dudaklarımda soldu.

Edan tekrar konuştu: "Üstat Tsring, yemin altındayken sahip olduğum büyünün tamamını hiçbir zaman geri kazanamayacağımı ama bir kısmının döneceğini söyledi." Edan elini kaldırdı ve bileklerimizin etrafındaki iplikler ısındı, uçları birbirine uzandı. "Çocukken sahip olduğum büyü."

Alnı terle nemlenmişti, şakaklarında ince, sulu bir çizgi parlıyordu. "Seni Bandur'dan kurtarmaya yetmeyeceğinden korkuyorum. Ya da A'landi'yi Shansen'in açgözlülüğünden ve Khanujin'in gururundan korumaya."

"Sen yüz ömürdür A'landi'yi korumak için yeterince şey yaptın," dedim. "Bandur'la olan mücadele senin savaşın değil. Benim."

Göz göze gelebilmek için yanağını tuttum. "Bir keresinde bana Amana'nın elbiselerinin bu dünya için olmadığını söylemiştin. Güçleri şu an benim içimde. Eğer bu, Bandur'u yenmeye ve A'landi'yi korumaya yetmezse ne yeter bilmiyorum."

"Bana hiç ihtiyacın yokmuş gibi konuşuyorsun," diye takıldı nazikçe.

"Yanılıyorsun," diye fısıldadım. Ona her zamankinden çok ihtiyacım vardı. Olduğum kişiye tutunmamı sağlayan elbiseler değil, Edan'dı – bir de ailem. "Sen olmasan ben kaybolurdum."

Başımı tekrar koluna yasladım. "Bana şarkı söylesene," dedim usulca. "Yolculuk ederken flütünle hep çaldığın o melodiyi duymak istiyorum."

"Şu mu?" Edan mırıldanmaya başladı, zamanla çok sevdiğim o basit şarkıyla boğazı titreşti.

"Adı ne?"

"Bir adı yok," diye yanıtladı. "Ben çocukken annem söylerdi. Ben de manastırdayken evi hatırlamak için söylerdim. Sonraları savaşa götürüldüğümde de atları sakinleştirmek için. Çok ama çok uzun zamandır benimle."

Birlikte melodiyi mırıldandık, hareketli enerjisi öylesine özlem dolu ve sadeydi ki Kamalan Limanı'nı, abilerimi ve annemi düşündüm. Melodi sona ererken evimin özlemiyle boğazımda bir sızı belirdi ve son kısımları güçlükle mırıldanabildim. O sızı uzun süre benimle kaldı, soluklarımın ritmi nihayet düzene girip Edan'ınkilere uyum sağladığında bile.

Ama yine de uyuyamadım.

Hareket etmeden önce bir saat kadar bekledim. Edan tekrar uykuya dalmıştı, onu rahatsız etmemeye çalışarak kalktım ve masasına oturup eve bir mektup yazdım.

Sevgili baba ve Keton,

Öyle aniden gittiğim için çok üzgünüm.

İmparator beni geri çağırdı...

Umarım güvende ve savaştan uzaktasınızdır ve bu mektubun tesellisine ihtiyacınız yoktur. Tekrar yazabilir miyim bilmiyorum ama bu mektubu size iyi olduğumu ve bakıldığımı söylemek için yazıyorum. Lütfen benim için endişelenmeyin.

Keton, lütfen dikkatli ol. Baba, sen de.

Sizi tekrar göremezsem, kalbimin sizinle olduğunu bilin.

Fırçam büküldü ve başımı elimle tuttum. Ağza alınmaz bir gücün beni ele geçirdiğini ve hem İmparator Khanujin'in hem de Shansen'in beni bulmak için ülkeyi aradığını nasıl söyleyebilirdim ki onlara? Hayatlarının tehlikede olduğunu –hem de benim yü-

zümden– ve güvendiğim en son kişi *kendim* olduğum için onları bile koruyamadığımı nasıl yazardım?

İblise dönüşmekte olduğum için.

Yazdığım kadarı yeterli olmak zorundaydı. Ekleyeceğim herhangi bir şey babama ve Keton'a acıdan başka bir şey vermezdi.

Fırçamı tekrar aldım ve yeni bir kâğıda uzandım. Sanki fırçayı mürekkebe nasıl batıracağımı unutmuşum gibi, ellerim kâğıdın üzerinde nasıl karakter oluşturacağını unutmuş gibi parmaklarım titredi. Sapı sımsıkı tuttum, mürekkep avucumun yan tarafından damlayıp altına yayıldı.

Bu kez Edan'a yazdım.

Uzun zaman önce, aptal bir kızdan güneşi dokuması, ayı işlemesi ve yıldızları boyaması istenmiş. Kızın yerine getirebileceğine inanmadığı üç imkânsız görev. Ama o aptal kız şanslıymış, o üç imkânsız görev sevdiği oğlanı özgür bıraktığı için daha da şanslı.

Ben şanslıyım, Edan. Biliyorum ki her şafağa karşılık akşam karanlığını çözmeli. Yaptığım şey için bir bedel ödemem gerektiğini biliyorum ama yine de seçimlerimden hiçbirini değiştirmezdim.

Yine de yalan söylemeyeceğim. Gölgeler bana yapıştı ve karanlık beni sardı. Bazı günler iğnemi kumaşa nasıl geçireceğimi bile hatırlamıyorum. Senden şimdi, yüzünü, sesini, adını hâlâ hatırlarken ayrılmayı tercih ederim.

Fırçayı tutuşumu gevşeterek yutkundum.

Ve sen asla yalnız hissetmemelisin. Ben gittiğimde babama ve abime git. Seni tanıyacak ve seveceklerdir. Onlara bak ve onları koru, tıpkı beni koruduğun gibi.

Sana yalvarıyorum, Edan, güçlü olmama izin ver. Gitmeme izin ver.

Mürekkep kurusun diye mektuba üfledim, ardından Edan'ın pelerininin ceplerinden birine koydum, öncesinde flütünün içine sıkıştırdım ki hemen bulmasın. Bandur'u yenmeyi başarır ve üzerimdeki o korkunç lanetini kaldırırsak mektubu geri alıp yakacaktım. Eğer başaramazsam da ondan ayrılacaktım. Bunu yaptığımda en azından onda benden bir parça kalsın istiyordum – *gerçek* benden, ne yaşanırsa yaşansın.

Geriye sadece bir iş kalmıştı.

Terzilik gereçlerime uzanarak yıldızların kanından yaptığım elbiseyi çağırmak için tılsımıma dokundum. Elbiselerimin en değişkeni ve benimle en çok bağ kuranı oydu. Tadilatını yapmayı uzun süre ertelemiş, onu yapmak için feda ettiklerimi kendime hatırlatmak istememiştim.

İpek dalgaları tılsımımdan çıktı ve yıldız boyalı elbise kollarımda belirdi. Korsesi söküldüğü ve etekleri yırtıldığı hâlde onu görmek içimi hayretle doldurdu. Elbiseyi kucağıma koyarken kumaşı dokunuşumla canlandı ve bir dizi rengi ortaya çıkardı – çoğunluğu canlı, ışıltılı bir menekşe rengiydi, tıpkı evrenin üzerinde ışıldayan yıldızlar gibi. Ve umarım, bir iblisi öldürmeye yetecek kadar güçlü.

Çalışmaya koyuldum.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Güneş ışığı yüzümü okşadı, gözkapaklarım açıldı.

Ne zaman uyuyakaldığımı hatırlayamadan gözlerimi kırpıştırdım. Ama yeniden yataktaydım, üzerimde ince muslin bir battaniye vardı ve Edan gitmişti.

Yatağımın üzerinde yeni bir erik çiçeği ve Edan'ın küçük, düzgün el yazısıyla yazılmış bir not buldum.

Üstat Tsring'i bulmaya gidiyorum. Kahvaltı için kızarmış çörek ve fıstıklı kek var. Keklere bayılacaksın. Hepsi bitmeden sana biraz ayıracağım.

Notu cebime koyarken gülümsedim. Edan'a tatlı düşkünlüğümü hatırlaması konusunda güvenebilirdim. Etrafı kokladım, ızgaranın üzerindeki taze yerfıstıklarının kokusunu içime çektim. Eski ben olsa, kekleri mideye indirmek için merdivenden aşağı koşardı ama şimdi beni hiç de cezbetmiyorlardı.

Giyindim ve Edan'ı bulmak için aceleyle hareket ettim ama merdiven sahanlığında Üstat Tsring'le karşılaştım.

"Gel," dedi ben daha selam bile veremeden.

Peşinden gitmemi işaret etti; sarmal ahşap merdivenden aşağı, dağın içine inşa edilmiş, mağarayı andıran bir koridora indik. Koridor giderek daraldı ve sonunda bir şelalenin arkasında kalan bir dış çardağa ulaştık. Basamaklardan çağlayan sulara rağmen buradaki hava sakindi. Nandun'un taştan ve yeşim taşından oyulmuş su lekeli heykelleri kayanın ucu boyunca uzanıyordu.

"Bu tapınağa Çağlayan Barış diyoruz," dedi Üstat Tsring, ıslak zemine otururken. Ben de onun yaptığını yaptım. Su arkamda akıyor, serin sıçramalar ensemi nemlendiriyordu. "Öğrencilerime, büyünün sorumlulukları ağır geldiğinde buraya gelmelerini söylerim."

Sözlerini sindirmem için bana biraz zaman verdi. "Çok az büyücü bu dünyada yürür, Maia. Büyü yeteneği nadirdir ama onu kullanma becerisi daha da nadirdir. Gen bizim en güçlülerimizden biriydi ama o bile muhteşem güçleri olan erkeklerle kadınlara bin yıl boyunca hizmet etmenin bir yetenek olduğu kadar bir yük de olduğunu anlayamadı."

"Artık biliyor," dedim sessizce. "Uzun zamandır biliyor."

"Pişmanlıkla yaşamayı öğrendi," diye katıldı Tsring. "Yine de seninle karşılaşmamış olsaydı muhtemelen yeminini tamamlayacaktı."

"Ben..."

"Daha sonra bozacağına şimdi bozması daha iyi oldu," dedi üstat sözümü keserek. "Buradaki müritlerim hiç yemin etmeyecek. Gen'in sahip olduğu gücü asla tatmayacaklar ve senin başına gelen acılara katlanmak zorunda kalmayacaklar."

"Bana ne demeye çalışıyorsunuz?"

"A'landi'yi kötü zamanlar bekliyor," dedi Üstat Tsring dikkatle. "Bir daha asla eskisi kadar güçlü olamayacak olsa da Gen'in hâlâ yapabileceği çok iyilik var. Senden Lapzur'a tek başına gitmeni istiyorum. O da burada kalsın ve eğitimini tamamlasın."

"Benden... onu terk etmemi mi istiyorsunuz?" dedim dilim dolanarak.

"En iyisi bu. Sana yardım edebileceğimi düşündüm, Maia. Gerçekten." İhtiyar adam duraksadı, dikkatini kayalardan süzülen bir su akıntısına verdi. "Ama şimdi görüyorum ki Gen'in muhafız olmasına izin vermeliydin. Tanrıçanın mirasıyla silahlanmışken sen onun olacağından çok daha tehlikeli bir iblis olacaksın."

Sözleri göğsümün sıkışmasına neden oldu. İçimde bir huzursuzluk dalgası kıpırdandı ve yükselen öfkemi bastırmaya çalışarak dudağımı ısırdım. Öfkelenmeyecektim. Bunu yapmayacaktım.

Üstat mücadelemi fark ederek başını eğdi. Daha nazik bir ses tonu takındı. "Müritlerim sert olduğumdan yakınır. Gerçeği saklamanın nelere mal olduğunu gördüğümden kelimeleri eğip bükmem ben. Belki de Bandur'a karşı da daha sert olsaydım yeminini bozmazdı. Belki en başta o yemini etmezdi."

Üstat Tsring'in dudakları inceldi, kenarlarında çizgiler belirdi. "Sen Lapzur'da onu yenmeyi başaramazsan, serbest kaldığında ona karşı ben hazır olacağım."

"Benim hakkımda yanılıyorsunuz," dedim ayağa kalkarak. "Dönüşmeyeceğim."

"İki türlü de fark etmez."

Onunla yüz yüze gelmek için hızla döndüm. İfadesi sağlam, gözleri berraktı. Dün yemekte bize söylediği bu değildi.

"Bende geleceği görme kabiliyeti var," diye açıkladı. "Yeminimi tamamladığımdan beri gücü azaldı ama öngörüler ara sıra tekrar geliyor. Alevlere kaç kez bakarsam bakayım, taşları kaç kez atarsam atayım ya da yaprakları kaç kez okursam okuyayım, sonuç aynı. Senin için, Maia Tamarin, küllerden başka bir şey görmüyorum." Kalkıp yanımda durdu. "Bunu sen de biliyorsun."

Şelalelerin sisi görüşümü bulanıklaştırdı ve kirpiklerimi kırpıştırarak gözlerimi kurutmaya çalıştım. "Bu sabah benimle konuşmak istemenizin nedeni bu muydu? Bandur'u yensem bile öleceğimi söylemek mi?"

"Lapzur'da onu yensen de yenmesen de senin en büyük düşmanın yine sensin. Kendine karşı vereceğin mücadeleden sağ çıkamazsın."

Tsring kollarını kaldırarak derin bir nefes verdi. "Yine de her şey göründüğü kadar kasvetli değil. Göklerde büyünün yarattığı bir yırtık var. Senin atan, Dokuyucu, onu ilk tamir edendi ama dikkatsiz davrandı ve soyundan gelen fanilerde büyüsünün izini bıraktı." Kuşağımdan sarkan makasa baktı. "Büyücülerin ve iblislerin akılsızlığı yüzünden göklerdeki yırtık tekrar belirdi. Onu bir kez daha onarmak sana düşer.

"Maia, şu an içinde iki güç çatışıyor. Senin de bunu hissettiğine eminim. Elbiseler sana gökleri onarmanı, içindeki iblisse onları parçalamanı söylüyor. Hangisine kulak vermeyi seçeceğin, ardında bırakacağın mirası belirleyecek."

Güçlükle yutkundum. "Peki ya Edan? Onun kaderini de görüyor musunuz?"

"Gen'in kaderi daha akışkan. Yaşayıp yaşamayacağı büyük oranda senin yapacağın seçimlere bağlı."

"Bu yüzden onun kalması gerektiğini düşünüyorsunuz," diye fısıldadım.

"O neyi seçerse seçsin, saygı göstereceğim," diye yanıtladı Üstat Tsring. Sonra tereddüt etti. "Seni aramaya gitmeden önce ondan kalmasını istedim. Ona büyüye ait olduğunu söyledim. Ne cevap verdi biliyor musun?"

Cevap, sanki bir rüyadan çıkma gibi tanıdıktı.

"'Bir zamanlar büyüye aittim, evet, ama Maia sayesinde artık önceden olduğum o büyücü değilim. Artık ona aitim. Her şeyden çok ona.'"

İhtiyar adamın dudakları küçük bir tebessümle gerildi. "İşte, sana söylemek istediğim buydu. Şimdi git. İyi seçim yap."

Üstat Tsring'den uzaklaşmaya başlamıştım, sonra durdum. "Teşekkürler," dedim usulca, ardından hızla tapınağa döndüm.

Koridorda koşar adım ilerledim, parlak kırmızı gözlerle yemekhaneye daldığımda müritlerin attığı bakışlara aldırmadım. Ne onların bakışlarını umursadım ne de tapınak adabını. Doğruca Edan'ın kollarına atıldım, ona sımsıkı sarılıp yüzümü kıyafetlerine gömerken neredeyse onu düşürecektim.

"Maia," diye soludu.

Başımı kaldırıp baktım, alnında ciddiyetle beliren çizgileri, gözlerinde parlayan endişeyi içtim. Dilimin ucunda duran soruyu sormama gerek olmadığını biliyordum. "Başka fıstıklı kek kaldı mı?" dedim onun yerine.

Alnındaki çizgiler yatıştı ve kıkırdadı. "Sana birkaç tane ayırdım." Duraksadı – beni çok iyi tanıyordu. "Ne oldu?"

"Üstat Tsring'le karşılaştım," diye itiraf ettim, sözcükler ağzımdan hızla döküldü. "Benimle gelmenin senin için tehlikeli olacağını düşünüyor. Görmüş ki..."

"Ölebileceğimi mi görmüş?" diye tamamladı Edan benim yerime.

Dudağımı ısırdım ve yere baktım. Bir an için o eski bendim.

Çenemi kaldırdı, gözlerinde hınzırca bir ışıltı vardı. "Beni geride bırakırsan halını geri almana izin vermem."

"Zaten uçamıyor ki..."

"Artık uçuyor. Bu sabah birkaç müride tamir ettirdim." Parmaklarını benimkilere geçirdi. "Ben de seninle geliyorum, Maia. Benden o kadar kolay kurtulamayacaksın."

Benim gibi neredeyse iblise dönüşmüş birinin bile erimemesi güçtü. "Herkes bize bakıyor."

"Umurumda değil." Sırıttı ve yanağımdan öptü. "Gel de kahvaltı bitmeden bir şeyler ye."

Bol yiyeceklere bakmakla yetindim. Üstat Tsring'le karşılaşmam azıcık iştahımı da alıp götürmüştü. "Hadi şimdi gidelim. Burada daha fazla kalmak istemiyorum."

• • •

Paduan Gölü'ne varmamızın bir hafta sürmesi gerekiyordu ama üçüncü gün, gece çökmeden önce ulaştık. Sanki Bandur –bizzat *adalar*– geldiğimi biliyordu de beni bir an önce getirsin diye rüzgârı ayarlamıştı.

Halıdan inip kıyıya ayak basarken gölün buzdan parmakları ayaklarımı kavradı. Her nefes acı geliyor, boğazımı yakıyordu. Lapzur'un geri dönmemi beklediğini biliyor, her adımda kuma daha çok, daha ağır batıyordum. Artık geri dönmüştüm ve Lapzur bir daha gitmeme izin vermeyecekti.

Tılsımımın çatlağında parmağımı gezdirdim ve fısıldayarak yıldızların kanının elbisesini çağırdım.

Simsiyah kabuğun içinden köpürerek mürekkebimsi, koyu bir sıvı çıktı. İpek, duman ve sisten kurdeleler şeklinde dans etti, parmaklarımın arasından aktı ve omuzlarımı sardı. Manşetler kollarıma geçti, rüzgârın öpücüğü gibi hafifti ve etek çan gibi genişlemeden önce belime sıkı bir şekilde oturdu, uçları mum ışığı gibi titreşiyordu.

Burada, yılda bir kez yıldızların kanının döküldüğü yerde elbisem evindeydi.

"Bunu geri almalısın," dedim Edan'a hançerini uzatarak.

Silahın etrafına bir şal sarmıştım. Her ne kadar büyüsünü aktifleştirmek için "Jinn" dememişsem de kumaşın lifleri arasından yayılan rahatsız edici sıcaklığı hissedebiliyordum.

Edan tek kelime etmeden hançeri benden aldı. Adalara varmadan önce planımızın üzerinden bir kez daha geçtik ama bu yerin muazzam gücünü tam olarak beklemiyordum. Daha şimdiden beni boğmakla tehdit ediyordu.

"Eğer başıma en kötüsü gelirse," dedim, "lütfen babamla abime iyi bak."

Edan kaskatı kesildi. Sesinin titremesini engellemekte zorlandı. "Sana bir şey..."

"Kendine de dikkat et," diyerek sözünü kestim. Elbisemin katlarını tuttum, koyu kumaş dokunuşumla ışıldadı. "Hazırım."

Son seferkinin aksine hayaletler beni cezbetmedi. Gölgelerde saklanmadılar, annemi ya da abilerimi taklit etmekle uğraşmadılar. Annemin, Finlei'nin ya da Sendo'nun seslerini duymadım.

Bunun yerine beni kendilerinden biri gibi karşıladılar. Ki bu çok daha kötüydü.

Sentur'na, bize geri döndün. Nihayet.

Hırsızın Kulesi'ne doğru yürürken şehir etrafımda kendini yeniden inşa etti, yıkık tuğlalar yeniden bir araya gelerek üçgen çatılı görkemli binalara dönüştü, kurumuş ağaçlar sanki bahardaymışız gibi yemyeşil yapraklar açtı ve tepemizdeki gökyüzü akşamın renkleriyle kızardı. Ay, tıpkı gözyaşlarını aramaya geldiğim zamanki gibi

dolunaydı, bir yıldız ağının ortasında asılıydı. Kanları elbisemi süsleyen yıldızlar.

Edan'a baktım, onun da şehri benim gibi görüp görmediğini merak ettim. Karanlık ifadesi bana öyle görmediğini söylüyordu.

Bu gerçek değil, diye hatırlattım kendime. *Ama ne kadar da gerçek geliyor. Sanki buraya aitmişim gibi.*

Haftalardır ilk kez kendimi canlı hissediyordum. Kanımın yanaklarımdan parmak uçlarıma olan dolaşımını, kalbimi titrettiğini çok uzun zamandır hissetmemiştim. Artık içindeki iblisin varlığını, düşüncelerimin tepesine dikilip sımsıkı tuttuğunu hissetmiyordum.

Bu, adaların beni ayartma şekliydi. Ailemle değil, güçle. Yaşamla.

Hayaletler bana eğilerek selam verdi, uzun, eğri büğrü kolları uzandı. Diğerleri Edan'a bağırıp çağırıyor, taşıdığı hançere rağmen cesurca ona uzanıyorlardı. Göktaşı onu hiç görmediğim kadar parlaktı, neredeyse maviye çalan bir gümüş rengiyle ışıldıyordu.

"Onu rahat bırakın," diye kış kışladım, fazla yaklaşan hayaletlere tıslayarak. Geri çekildiler, itaat etmek için sürünürlerken tırnakları taş zemine sürtüyordu.

Bandur, Hırsızın Kulesi'nde bizi bekliyordu, kurt ve insanın korkunç bir kırmasıydı, yanında da hayaletimsi kurt sürüsü vardı. Beni görünce keyifle dişlerini gösterdi.

"Nihayet geldin," diye selamladı beni basamakların tepesinden. Edan'a bir bakış attı. "Hem de yemin bozanla."

Şöyle bir baktım ve Bandur'un kurtlarının Edan'ın etrafını sararak bizi ayırdığını gördüm. Öfkeyle dönüp iblisle yüzleştim.

"Sadece bir teşvik diyelim istersen." Bandur, Edan'a işaret etti. "Seremoniyi tamamlamanı garantilemek için. Seni onun burada istenmediği konusunda uyarmıştım, Sentur'na."

Bandur'un o ismi ağzına almasından nasıl da nefret etmiştim. Benim ismimi.

"Yeni arkadaşlarını duydun mu? Seni istiyorlar."

Duymuştum. Binlerce sesin tek tek hepsi buzdan bir iğne gibi her yanıma batıyordu. *Yeni muhafızımız geldi.*

Tılsımım göğsümde ağırlaştı ve tüm bedenim taş kesildi. Elbisem karardı, kumaşı tepemizdeki sonsuz gece gibi kopkoyuydu. Eteklerimi kaldırdım ve kurşuna dönmüş bacaklarımı zorlayarak ilk basamağı, sonra diğerini ve bir diğerini çıkarak Hırsızın Kulesi'ne tırmandım.

Korku kalbimi ele geçirmişti.

Kaderim gerçekten de Lapzur'un sıradaki muhafızı olmak mıydı? Ya Bandur'la savaşamazsam ne olacaktı?

Kulenin ağzına, Bandur'un beni beklediği yere ulaştım. Tılsımının tırtıklı çatlağından duman tutamları sızıyor, etrafımda karanlık bir bulut oluşturuyordu.

Bandur teklifsizce tılsımımı boynumdan çekti, pençelerini üzerine kapadı. Parmaklarının arasından süzülen duman tılsımın içine işledi ve ağzım sımsıkı kapalı olduğu hâlde ciğerlerimi ve göğsümü bir soğuk dalgası yaktı, yüksek sesle soluk almama neden oldu.

Yumruğunu açtığında tılsımım siyah ve mattı – tıpkı onunki gibi. Tıpkı bir iblisinki gibi.

Bandur'un tılsımı –yuvarlak obsidiyen yüzeyi mat ve çiziklerle doluydu– birden canlandı. Tepesine oyulmuş kurt keskinleşti, dişleri parladı, yakut gözleri ışıldadı.

"Muhafızlığın nakli başladı," dedi tılsımımı boynuna takarak.

İçimdeki nefes zorla benden çıkarken mücadele etmedim. Onun yerine sakince Bandur'un gözlerine baktım. Titreyen ellerimin makasımı almak için arkaya uzandığını fark etmemesini umdum.

Hızlı bir hareketle makası tuttum ve boynuna sapladım. Bandur uludu ve ben de makasın bıçaklarını daha derine daldırdım, ta ki kadifemsi siyah kan çıkana kadar. Sonra makası sert bir çekişle çıkardım ve tılsımların zincirlerini kestim, boynundan düşerken ikisini de yakaladım.

Duman birdenbire durdu. Tılsımım boynuma tekrar bağlanırken ciğerlerime hava girdi ve gücüm geri döndü. Duman ayaklarımda toplanıp yılanlar gibi ayak bileklerimin etrafına dolandı. Bandur'un tılsımını eteğime tıkıştırırken alevler parmak uçlarımı yaladı.

Bir ok yanımdan geçip Bandur'un omzunu parçaladı. Bandur oku çekip çıkardı ve kurtlardan kurtulmayı başarmış olan Edan'a hırladı.

"Git!" diye bağırdı Edan, hançeri savurup merdivende Bandur'a doğru sıçrayarak. "Hemen git!"

Koşmaya başlamıştım bile. Bunu incelikle planlamıştık. Ben kulenin tepesine koşarken o da Bandur'u savuşturacaktı.

Hayaletler üzerime üşüştü. Hayali elleri elbisemin kuyruğuna yapışmıştı, bazıları tenimi sıyırıp geçecek kadar yakındı. Ama ben zaten iblis olarak damgalanmıştım, hayaletler bana zarar veremezdi.

Ayaklarım taş zeminde gümlerken koştum, kulenin sarmal merdivenini tırmandım.

"Maia, dur!" diye seslendi annem yolumu engelleyerek.

Babamın Gangsun'daki dükkânı aynı hatırladığım şekliyle karşımda belirdi. Annemin benim için aldığı tabure pencerenin kenarında, alet edevat sepetim hemen yerdeydi. Boyası yeni kurumuş Amana heykellerinin bulunduğu sunak.

Finlei ve Keton'un dışarıda kavga ettiğini duyabiliyordum, Sendo arabulucuyu oynamaya çalışıyordu.

"O ikisi ateş ve rüzgâr," dedi annem başını sallayarak. "Sen ve Sendo ise toprak ve susunuz. Taşın yamacındaki nehir gibi."

Adaların gücünün beni yıkmasına izin vermeyecektim. Bunun gerçek olmadığını biliyordum. Ama yine de... ailemin anıları canlı bir yoğunlukla zihnime aktı. Annemin sesini duymayalı, onu görmeyeli o kadar çok olmuştu ki. Geçen seferki gibi neredeyse direnemeyecektim.

"Bizimle kal, Maia. Hep istediğin bu değil miydi? Ailenle tekrar bir arada olmak."

Şakaklarına kır saçlar değiyordu. O kadar gerçek görünüyordu ki benim eteklerimi dalgalandıran rüzgâr onunkileri de uçuşturuyordu. Ona baktım, yanaklarının parlak ışıltısını, tenine yayılmış çilleri, dudaklarının kenarındaki kırışıklıkları inceledim. Tıpkı onu

hatırladığım gibiydi ama yine de – gözlerinde insan olamayacak kadar yumuşak ve soluk bir şeyler vardı.

"Bizimle kal," dedi annem tekrar. Bana biraz daha yaklaştı. "Sen güçlü olansın, Maia. Ailemizin dikişlerini bir arada tutacak olansın. Bunu burada yapabilirsin."

Ölmüş annemin sözlerinin bu taklitçinin dudaklarından dökülmesiyle içimde bir öfke dalgası kabardı.

"Ailemi bir arada *tutacağım*," dedim dişlerimin arasından. "Ama sen benim annem değilsin. Bırak geçeyim."

Hayalet, dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı ve annemin yüzü dağıldı, siyah saçlarının boyası hepsi bembeyaz kalana kadar aktı, karışmış saçları boş bakan siyah gözlerin üzerine döküldü.

İskeletimsi eliyle bileğimi tuttu.

Bir hayaletin dokunuşu insanı lanetler, hayalete dönüştürürdü. Ama ben artık insan değildim. Elimi savurarak tutuşundan kurtuldum. Eteğim öfkeyle alevlendi, ışık huzmeleri saçtı.

Hayalet kıvrıldı, kemikleri cızırtıyla dumana dönüşürken çığlıkları havayı yardı.

Basamakları ikişer ikişer çıktım. Elbisem, yıldızlarının kanının toplandığı kuyuya uzanan sarmal merdivenin karanlığını çatıya kadar aydınlatıyordu.

İşte oradaydı. Nasıl da perişan görünüyordu – yeryüzünden çıkıntı yapan taş bir kâse gibi. Son geldiğimde bu kadar sessiz değildi. Ama sonuçta bugün dokuzuncu ayın dokuzuncu günü değildi. Gökyüzünde kanayan yıldız yoktu, kuyuya gümüş tozları yağmıyordu.

Kuyunun kenarını tuttum, taş yüzeyi dirseğimi çiziyordu. İçeride dipsiz bir karanlık girdabı çalkalanıyordu.

Burası – *bu* Lapzur'un kalbiydi. Hırsızın Kulesi değil, Bandur değil.

Ben değil.

Bandur'un tılsımını çıkardım. Obsidiyen içimde gürleyen bir şok dalgası yaydı, yakıcı buz gibi bir soğuk. Sanki onu yok etmek istediğimi anlamış gibi.

Kuyunun üzerine eğildim.

"Dur," diye hırladı Bandur, diğer tarafta belirerek. "Tılsımıma karşılık büyücünün hayatı."

İblis görüşüm Edan'a kaydı. *Hâlâ alt kattaydı, etrafı hayaletlerle çevriliydi, hayaletlerin parmakları Edan'ın boğazındaydı. Hançeri parladı, Edan onları savuştururken kılıcının hızla çizdiği gümüşi mavi yaylar öfkeyle uçuşuyordu. Tek bir dokunuşla onlar gibi bir yaratığa dönüşürdü.*

"Onlar zayıflığı avlar," diye hatırlattı Bandur. "Onun zaafı da sensin, Maia. Hiçbir fani direnemez, uzun süre başaramaz bunu. Ve o *artık* bir fani."

İrkildim.

"Tılsımı bana geri ver yoksa Edan ölür."

"Hayır," diye fısıldadım. Gözlerim yanıyor, kanım öfkeyle kaynıyordu. İblis görüşümle tekrar kulenin aşağısına, Edan'la hayaletlerin bulunduğu yere indim.

"Lapzur'un muhafızı artık benim!" diye haykırdım hayaletlere. "Bırakın onu."

Şaşkınlıkla donakaldılar. *Sentur'na...*

"Ben Sentur'na'yım." Bu sefer sesim Bandur'unki gibi gürlemişti. Gözlerim kan kırmızısı iki yıldız gibi parladı. "Bırakın onu."

Sentur'na. Eğilerek bana itaat ettiler ve Edan'dan uzaklaştılar.

"Öldürün onu!" diye haykırdı Bandur. "Muhafız henüz o değil."

İblisin emriyle atıldılar ama Edan onlardan uzaklaşmıştı ve şimdi kulenin tepesine çıkıyordu. Hayaletler peşinden akın etti.

Kalbim sıkıştı. İkimiz de Lapzur'a gelmenin risklerini biliyorduk.

"Eğer gidersek," demiştim ona, *"Bandur'u yok etme niyetiyle gitmeliyiz. Ebediyen. Bu, ikimizden birinin –ya da ikimizin birden– sağ çıkamaması anlamına gelse bile."*

Tılsımı saran parmaklarımı gevşettim ve iblis görüşüm sonlandı.

Bandur bana vurmadan önce gördüğüm tek uyarı bir diş parlaması ve pençelerdi. Çığlık attım, neredeyse kuyuya düşecektim ama iblis bileğimi yakalayıp beni kendine doğru çekti.

"Şimdi seremoniyi tamamlayacağız, Sentur'na." Bir kılıcın ucu kadar keskin tırnağıyla kolumu çizdi ve yaramdan kan aktı. "Lapzur'a kanını sunduktan sonra yeni muhafız sen olacaksın."

Kolumu kuyunun üzerine tuttu. Manşetlerim ben çırpınırken ona çarpıyordu, Bandur'un gri postuna değdikçe kumaştan kıvılcımlar çıkıyordu. Hayvani bir öfkeyle elbiseme pençesini geçirdi ve tılsımına uzandı ama ben tılsımı kuyunun üzerinde, erişemeyeceği bir noktada tuttum.

"Tılsımı bana ver."

Sözleri kulaklarımı tırmaladı, kemiğe dayanmış bir bıçak kadar zalimlerdi. Kuyuda yankılanıp sonsuz taş duvarların arasında çınladılar.

"Son karşılaşmamızda tılsımını küçücük bir şişeyle takas etmiştim," dedim ona. "Yine aptallık etmeyeceğim."

"Onu atarsan sen de benimle birlikte ölürsün."

Aşağı baktım. Aşağısı karanlıktı, denizin dibinden bile karanlık ve gece kadar sonsuzdu. Elbisemin dalgalanan katları parladı ama onun parlak yıldız ışığı bile dipsiz karanlığı delemedi.

Bandur'un tılsımı sallandı, kalbimin ritmine göre salındı. Kolumdan akan koyu akıntıyı çok geç fark ettim. Dirseğimin eğiminde tek ve büyük bir damla hâlinde toplanıyordu. Yana doğru sıçradım ve damla taşa düştü. Ama kanımın aşağı doğru akmasını önlemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu – dibe değdiği an Lapzur'un muhafızı olacaktım.

Onun da bunu gördüğünü bilerek en sağlam gülüşümle Bandur'a baktım. "Öyle olsun."

Ve tılsımını kuyuya attım.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir gölge ve duman girdabıyla Bandur da tılsımının peşinden kuyuya atladı.

İçimi panik deşti. Onun tılsımı geri almasına izin veremezdim.

Ben de peşinden atladım, bir görünüp bir kaybolan gri kürküne tutunmaya çalıştım. Kuyunun zifiri karanlık derinliğinde süren savaş çılgıncaydı. Bandur daha güçlüydü ama ben daha kararlıydım.

Derken Bandur'un eti titreşti ve onu yakaladığımı anlayarak tırnaklarımı kürküne batırdım. Onu kuyunun dışına sürükledim ve tılsımın yüzeyi delip geçtiğini, kuyunun karanlık derinliklerine battığını duyana kadar tuttum.

Ardından bir şıp sesi geldi. Kanım.

Bandur sertçe tutuşumdan kurtulup boğazıma yapıştı ve beni kuyunun tepesinde sallandırdı.

Kendine doğru çekti beni, o kadar yakındık ki soluğundaki kül kokusunu duyabiliyordum, kürkünün yanmış katmanından duman süzülüyordu. Elbisemin katları kendi kendilerine canlanarak ona doğru savruldu, iblis tenini kamçılayan bir yıldız ve ışık fırtınası oluşturdu. Kırmızı gözleri öfkeyle parladı ve pençeleri boynumu iyice sıktı.

Neden ölmemişti? Tılsımını yok etmiştim.

"Tebrikler, *Sentur'na*," diye hırladı. "Artık Lapzur'un muhafızısın."

Lapzur'un muhafızı olamazdım. Kuyu, benim kanımdan *önce* onun tılsımını yutmuştu. Bunun onu öldürmesi gerekirdi!

Korkum artarak dehşete dönüştü. Belimden makası alıp boş yere ellerine, kalbine, boğazına sapladım.

"Nasıl..."

Bandur o sırada tılsımımı tutup canavarımsı tırnaklarıyla yüzeyini çizmeye başlayınca sorum bir çığlığa dönüştü. İki büklüm oldum ve uzuvlarım gevşedi.

Bandur gülerek parmaklarımda duran makası aldı. "Tılsım senin kalbindir, Sentur'na. Benimki elindeyken beni kontrol edebilirdin ama bilmiyordun, değil mi?"

Beni havaya kaldırdı ve tekrar çığlık attım ama ağzımdan ses çıkmadı. Boğuluyor, nefes alamıyordum.

"Şimdi... sen öleceksin."

Aşağıda kuyunun karanlık suları girdap gibi döndü, korkunç bir çalkantıya kapıldı. Taşları parçalanıyor, kaya ve çakıl yığınları suya düşüyordu. Kuyunun hiddetini görünce, bir şekilde muhafız olmadığımı *anladım*. Olmuş olsaydım, Bandur'dan daha güçlü olurdum. Lapzur'un hayaletlerinin gücünü kontrol eder ve onlara Edan'dan uzaklaşıp bana yardıma gelmelerini emredebilirdim.

Bandur blöf yapıyordu. Peki ama neden?

Saniyeler sonsuzluğa uzadı. Elbisem çıldırmış gibi ona saldırıyor, o kuyuya atmadan önce tılsımımı ondan geri almaya çalışıyordu.

Bandur makası elbiseme doğru götürdü, makasın metalleri uğulduyor ve güçle vızıldıyordu. Ama makas kesmedi; onun sahibi Bandur değildi.

Hırıldayarak beni –ve tılsımımı– kuyuya savurdu.

Düşerken birdenbire anladım. Bandur'un tılsımını yok etmek *onu* yok etmemişti ama artık faniydi. O yüzden benden kurtulmak ve adadan bir an önce uzaklaşmak için can atıyordu.

Çünkü onu öldürebileceğini biliyor, Sentur'na, diye fısıldadı içimdeki o karanlık, ayartıcı ses. *Amana'nın elbiseleri sende. Sen ondan daha güçlüsün. Teslim ol ve onu öldür.*

İlk kez kulak verdim.

Tılsımım için daldım ve onu yumruğumun içine aldım. Eteğim ışıldayarak etrafımdaki karanlık kuyuyu aydınlattı. Ardından kal-

bimi sıkıştıran korkuyu yenerek akışına bıraktım ve yıldızlarının kanının beni tutup kaldıracağına güvendim.

Bir kayan yıldız gibi kuyunun yukarısına ve oradan dışına fırlayıp Bandur'un sırtına atladım.

İrkilen iblis döndü ve beni savurmaya çalıştı ama manşetlerim de karşı saldırıya geçti, kendilerini Bandur'un boynuna çarpıyor ve oraya bağlıyorlardı. Makasımı elinden aldım ve kalbine sapladım.

Bandur çığlık attı. İki büklüm oldu. Makası göğsünden çıkarmaya çalıştı. Son gücüyle beni çatının karşı tarafına savurdu. Makası tutan ellerim kaydı ve soğuk taş zemine sertçe düştüm.

Bandur, dudaklarından dumanlar sızarak dağılmaya başladı. Sağa sola sallanıyordu ama kolları ve kürkü birer gölgeye dönüşmüş, kırmızı gözleri eriyip bir kan gölü olmuştu. Ardından bir ateş fırtınası onu yuttu.

Ta ki ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar.

Taşlar kuyudan yukarı fırlayıp hızla bana doğru geldi. Yüzüstü dönerek kendimi korumak için başımı sakladım. Etrafımda çatı parçalanmaya başladı ve merdivenle beraber Edan'ı gözler önüne serdi. Edan bana doğru koşarken yüzü terden parlıyordu. Bandur yok olduğu hâlde hayaletler hâlâ Edan'ı sarmıştı.

Panikleyerek ayağa fırladım ama altımdaki zemin sarsılarak beni bir kez daha yere düşürdü. Gözümün ucuyla makasımın kuyunun ağzında titrediğini, ardından içine düştüğünü gördüm.

Boğuk bir çığlık attım. "Makasım!"

"Bırak kalsın." Edan bileğimi tuttu. "Gitmemiz gerek."

Kuyudan bir ışık patlaması yükseldi, öyle büyüktü ki tüm adayı sardı. Göz açıp kapayana kadar sürdü ama hayaletler yok oldu.

Bandur'un kalıntıları bir kül yığınıydı. Rüzgâr bu külleri taş zeminden uçurarak aşağıdaki öfkeli sulara savurdu.

Yıldızların kanıyla dolu kuyu yok olmuş, ışık patlamasıyla yıkılmıştı. Yerinde kırık kayalardan ve taşlardan bir yığın duruyordu. Enkaz çatının üzerinde savruldu, küçük çakıllar tenime battı. Edan peleriniyle bizi korudu.

"Kuleden çıkmamız lazım!" diye bağırdı rüzgâr hızlanırken. Yakın bir mesafede, korkunç bir yaratığın karın gurultusuna benzer bir gürleme yükseldi. Bizzat adanın parçalandığını idrak etmem birkaç saniyemi aldı.

Yeni bir sarsıntı. Dünya öylesine şiddetli sallanıyordu ki dengemi koruyamıyordum.

Geriye sendeledim ve Edan kolumu yakaladı.

Aşağıda Paduan Gölü'nün suları kıyıya çarpıp yükseliyordu. Edan halıyı açmakla uğraşıyordu. Şöyle bir baktığımda yırtıkları ve hırpalanmış yerleri, delikleri ve kopmuş püsküllleri, pençe ve diş izlerini gördüm...

"Uçmayacak," dedim Edan'ın koluna dokunarak. Makasım olmadan onu onaramazdım. İblis büyüm yıkıcıydı ve Amana'nınkini de kontrol edemiyordum. Makasımı anlıyordum –onu nasıl kullanacağımı ve büyüyü yaptığım kıyafetlere nasıl aktaracağımı– ama şimdi o da yoktu.

"Tek çare göle atlamak."

"O zaman birlikte," dedi beni korkuluğa doğru çekerek.

Rüzgâr uğuldadı ve saçlarım omzumun arkasını kamçıladı. Aşağı baktım ve suları perdeleyen, ne kadar yüksekte olduğumuzu gizleyen sise minnet duydum. Buna rağmen karanlığın üzerinde kabaran köpükleri, fırtınalı suları görebiliyordum.

"Sen yüzme bilmiyorsun," diye hatırladım birden. "Edan?"

"Başka bir yol yok."

Arkamızda rüzgâr güçlendi ve kule gümbürdedi.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Parmaklarımı parmaklarına dolayarak başımla onayladım. "Üç deyince. Bir, iki..."

Atladık.

Aşağıdaki suyu göremiyordum ki bu da atlayışı daha da korkutucu hâle getiriyordu. Su gürledi, derinliklerinde yok olmuş olanların gazabı ve öfkesiyle canlanmış gibiydi. Nefesimi tuttum, yerçekiminin bizi gitgide aşağı çekişini hissettim.

Kendimi inişe hazırladım, midem çalkalanıyordu ve kalbim ağzımdaydı.

Korkumun zirvesindeyken rüzgâr elimi Edan'ın ellerinden koparıp bizi ayırdı.

"Maia!" diye haykırdı Edan.

"*Hayır...*" diye bağırmaya çalıştım ama ses çıkmadı. Tuzlu hava burun deliklerime doldu ve bir an sonra paramparça oldum.

Göle öyle bir düşmüştüm ki bedenim şok içindeydi. Acının nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Su kulaklarımda kükredi ve soğuk beni uyuşturmaya başladı.

Ama boğazımdaki yanma bana bacaklarımı savurmayı, çabalamayı, yaşamayı hatırlattı.

Refleks olarak yüzeye doğru yüzdüm.

Derin bir nefes aldım. Gelgitler şiddetliydi, beni açlıkla derinlere çekmeye çalışıyordu ve ben cebelleştikçe yüzüme su sıçrıyordu.

"Edan?" diye seslendim. Öyle karanlıktı ki hiçbir şey göremiyordum. "Edan!"

Elbisem yıldızların parıltısıyla ışıldadı. Sular bir anda aydınlandı ve onu gördüm, gölün derinliklerine batıyordu.

Peşinden daldım, onu kollarının altından tuttum ve tekrar yüzeye çıktım. Ardından kollarını omuzlarıma attım.

"Edan?" diye haykırdım endişeyle. "Edan, iyi misin?"

Öksürdü, burnundan ve ağzından su geldi. Kolları beceriksizce çırpındı, sonunda ben kollarını sabitledim. Rahatlama hissiyle kulaklarım zonkluyordu.

"Yüzyıllardır ilk kez boğulmaya bu kadar yaklaştım," dedi.

"Beni korkuttun!"

Arkamızda adalar göle battı, şiddetli rüzgârını buradan bile hissedebildiğim bir anafor yarattı. Lapzur'un karanlığa gömülüşünü, gözden en son kaybolan Hırsızın Kulesi'ni izledim. Bir daha hiç görülmeyecekti.

"Peki, sanırım en yakın kıyıya yüzme seçeneğimiz de elimizden gitti," dedi Edan. Ses tonu kasvetliden ziyade alaycıydı. Dudakla-

rına tuzlu bir öpücük kondurdum. Böyle bir andan ancak o mizah çıkarabilirdi.

Ama bir konuda haklıydı. Lapzur'a ulaşmak için halı bizi epey uzun bir mesafe boyunca uçurmuştu. O olmadan suyun içinde kalakalmıştık – göldeki konumumuzdan karadan herhangi bir iz bile göremiyordum.

Yine de paniklemedim. Zihnim çoktan bir fikir etrafında dönmeye başlamıştı: Bandur beni damgaladıktan sonra cam, kâbuslar ve duman aracılığıyla adaların çok uzağına seyahat edebilmişti. Lapzur'un muhafızı olarak adaya bağlı olmayan bir iblis muhtemelen çok ama çok daha fazlasını yapabilirdi. Bandur'un beni kuyuya fırlatışını hatırladım – ve onun derinliklerinden uçuşumu. Parmak uçlarımda ısı birikti, geride tutmak için çaba harcadığım, içimdeki alevleri tutuşturan bir kıvılcım.

"Kollarını belime dola," diye fısıldadım Edan'a. "Ve sıkı tutun."

Sudan fırladık, eteklerim bizi kıyıya doğru uçururken bir fener gibi parıldıyordu.

İndiğimizde içimdeki yangın söndü. Her şeyi bıraktım ve yığıldım.

• • •

Kulağımda tanıdık bir kalp atışı, daha önce pek çok kez duyduğum sabit ve nazik bir ritim. Kıpırdanırken sıcak bir nefes yanağımı gıdıkladı. Üzerime kalın bir pelerin atılmıştı, belime teselli edici bir kol dolanmıştı.

Uzun süredir uyuyor olamazdım, zira hâlâ geceydi.

Edan'a bakmak için döndüm. Yakası nemliydi, açıkta kalan teninde tüyleri diken diken olmuştu.

"Titriyorsun," dedim.

"Elbiselerim kuru," diye yanıtladı dişlerinin arasından. "Benim için endişelenme, *xitara*."

"Ben üşümüyorum," dedim ama der demez de bunun doğru olmadığını fark ettim. Hava buz gibiydi ve haftalardır ilk kez nefes

alırken dudaklarımda donun tadını duyuyordum. Beni titremekten alıkoyan tek şey yıldızların kanıydı.

"Sen ne..."

Elbisemi başımın üzerine çektim, düğmelerini çözdüm. Makasım olmadan onları açmanın daha iyi bir yolu yoktu.

Edan'ın itirazlarına aldırmadan elbisenin katlarını ikimizin üzerine sardım, parıltılı kumaşa sıcaklığı çağırdım.

Edan'ın rengi yavaş yavaş yerine geldi ama ben de onu öperek süreci hızlandırdım. Kazanmış olduğumuzu yeni yeni idrak ediyordum.

Bandur ölmüştü. Lapzur'daki kulesi yıkılmıştı.

Fısıltılar kesilmişti.

Nefes aldım, kafamdaki sessizliğin tadını çıkardım. Nihayet nefes alışımı, kalbimin her atışı kulaklarımda yankılanarak hızla ve düzensizce atışını duyabiliyordum. Şakaklarımdaki zonklama kesilmişti ve gözlerim artık yanmıyordu. Ve acı – sulara çarptığımızda acı hissetmiştim.

Bu kurtulduğum anlamına mı geliyordu?

Başımı yana yatırdım, dudaklarım Edan'ınkilere değdi. Kalbim deli gibi çarparken çekine çekine gözlerine baktım. Onun gözlerindeki yansımamda parlak kırmızı gözbebekleri göreceğimden emindim, tıpkı abilerimin savaş sırasındaki ölümünü bildiren mektuplara damgalanan mühürler gibi yıkıcı bir kan kırmızısı.

Ama... yoktu.

Gözlerim ay ışığında parıldamıyordu bile. Dünyevilerdi ve Kamalan Limanı'nda abilerimle aldığım kestaneler gibi kahverengilerdi. Kestaneleri kömürün üzerinde pişirir ve üzerine o değerli kimyondan serperdik – Keton'un favorisiydi. Babam, bütün kazancını sırf Keton'u şımartmak için bir kaşık kimyona harcayan Finlei'ye kızardı. Ama Finlei ve Keton, tıpkı Sendo ve ben gibi bir ikiliydiler.

Tüm bunları hatırlayınca duygulandım, gözlerim yaşardı. Neredeyse unutmuştum.

Edan parmaklarıma uzanıp onları kendi parmaklarıyla sardı. "Ellerin sıcak."

"Öyleler." Elini sıktım, onları tekrar tutabildiğim için çok mutluydum. Yıldızların elbisesine baktım. Kumaşın canlı renkleri matlaşmış, göğün koyu menekşe rengine uyum sağlamışlardı. Tılsımım artık göğsümde ağırlık yapmıyordu.

"Sanırım kurtuldum," dedim. "Ben... ben bunun işe yaramış olabileceğini düşünüyorum."

"Yani artık beni unutmayacak mısın?" diye sordu.

"Asla." Nefes aldım ve şarkımızı mırıldanmaya başladım. Artık bunun, annesinin ona söylediği şarkı olduğunu biliyordum. "Bu melodinin sonsuza dek zihnimde dönüp durması gerekse bile."

Edan elimi dudaklarına götürünce şarkı dudaklarımda soluverdi. Nefesi parmak uçlarımı gıdıkladı. Parmaklarımı öptü, dudakları avucuma indi, ardından bileğimin iç kısmına geldi. Her öpücük içimi delen zevk dalgaları saçıyordu, tıpkı üzerimizdeki gece göğünde ortaya çıkan yıldızlar gibi.

Üzerine yuvarlandım, böylece göğüs göğüse geldik ve birbirimizi içerek kuma gömüldük. Uykuya dalmadan hemen önce, kısacık ve mutlu bir an için, en kötüsünün sona erdiğini düşündüm.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Soluğumun kesilmesiyle uyandım.

Görünmez parmaklar beni boğuyor, sert rüzgârlar ciğerlerimi deliyor ve beni içeriden boğuyordu. İnsani nabzım atıyor, her atış arasındaki süre gittikçe uzuyordu. Ta ki...

Hayır!

Gözlerimi açtığım an gölgeler kayboldu, boğazımı sıkan parmaklar çekildi. Onların yerinde kıyıyı, şafağın ilk ışıklarının göle düşüşünü, yanımdaki Edan'ı gördüm. Hepsi bir rüyaydı.

Çaresizce nefes aldım. Canım yandı ve boynumu yokladım, ölüm kadar soğuk tenime dokunmamla birlikte içimde dalga dalga şok yayıldı. Daha da kötüsü, göğsümdeki uyuşma geri dönmüştü.

Edan'ı uyandırmamaya dikkat ederek kollarından çıkıp doğruldum. Parmaklarım buz gibiydi. Dehşetle tırnaklarımın sertleştiğini, diplerinin kurumuş kan gibi kahverengiye çaldığını, uçlarının keskin ve sivri olduğunu gördüm.

Elimi kuma daldırdım.

Kalbim gümledi, usulca kıyıya vuran gölün sükûneti karşısında sağır edici bir sesti.

İblise dönüşmeye devam ediyordum. Bandur'u yenerek ve adaları yok ederek dönüşümümü sonlandırmamış, sadece ertelemiştim.

Edan kıpırdanmadan önce orada her nefes için mücadele ederek ne kadar oturdum, bilmiyordum.

"Günaydın," dedi uykulu uykulu. Dudaklarında tembel bir tebessüm dolaşıyordu, o kadar tatlıydı ki onu görmek kalbimi sızlattı. "Ne zamandır uyanıksın?"

Sesini duyunca gerildim. O beni göremeden göle doğru döndüm. Tuniğimin katları arasına sıkıştırılmış tılsımım kaburgalarımın üzerinde nabız gibi attı. Aşağı bakmadan bile, hâlâ gece gibi siyah olduğunu hissettim.

"Çok olmadı," diyebildim.

"Suyu mu dinliyorsun?"

Sorusu o kadar basit, o kadar masumdu ki göğsüm sıkıştı. Kulağa mutlu geliyordu. "Biraz."

"Ters bir şey mi var, Maia?" Edan'ın ellerini omuzlarımda hissettim, gölgesi kumun üzerinde benimkine karışıyordu. "Sıkıntılı geliyor sesin."

Parmaklarımı kuma iyice batırdım. Ona söylemek istemiyordum. Nasıl olduğunu bile bilmiyordum. "Artık Lapzur olmadığına göre geleceğin büyücülerine ne olacak?"

Edan bakışlarını önümüzdeki ışıltılı sulardan aldı. Bana uzun gelen bir süre boyunca sorumu düşündü. "Güneş ve ay senede bir buluşmaya devam edecekler ve onlar bir araya geldiğinde yıldızlar kanayacak. Ama şimdi yıldızların kanı kuyusu olmadığı için bir daha hiçbir büyücü onu içip de bin yıllık yeminle bağlanamayacak. Yeni bir büyücü nesli doğacak."

"Ama yeminin onların fazla açgözlü olmalarını engellediğini söylemiştin. Büyünün yozlaştırdığını."

"Bu her zaman böyle olacak," diye yanıtladı. "Kiata'da eskiden büyüyü yasaklamışlardı ve büyüyle doğanlar sürgün edilirdi. Diğer diyarlar hiçbir zaman yemin etme geleneğini desteklemedi. Böylesi daha iyi bence." Sessizliğim üzerine nazikçe takıldı. "Bin yıl sonra seninle ilgili, silah olarak yalnızca bir makas kullanarak Unutulmuş Lapzur Adaları'nı yok edişinle ilgili şarkılar söyleyecekler."

Güçbela gülümsedim ama Üstat Tsiring'in atam olan Dokuyucu'yla ilgili hikâyesini hatırlayınca gülüşüm dalgalandı. "Keşke makası kaybetmeseydim."

"Bu yüzden mi üzgünsün?"

"O makas uzun zamandır aileme ait," diye yanıtladım dolam-

başlı yoldan. "Ne tuhaf, makasın dikişime yardım eden büyüsüne içerlerdim. Ama şimdi gitti ya, onu özlüyorum. Makasın büyüsü geçmişimin bir parçasıydı. O olmadan..."

Kaybolurum diye korkuyorum.

Başparmağıyla usulca yanağımdaki kumları sildi. Başka bir şeylerin daha yolunda gitmediğini hissettiğinin farkındaydım ama endişesi dün gecenin neşesiyle seyrelmişti. Bandur'un ölmesinin ve Lapzur'un yok olmasının benim iblise dönüşümümü tersine çevirdiğine inanıyordu hâlâ.

Keşke onu hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalmasaydım.

Şimdi kalbimi dinlediğimde her atışın arasında soluk aldığımı duyabiliyorum, ritim öylesine aman vermez şekilde sabitti ki acaba bir daha herhangi bir şey onu hızlandıracak mı, acaba bir daha bir şey hissedebilecek miyim diye merak ettim.

Günden güne daha da yavaş atacak, en sonunda bir gün duracaktı ve ben artık insan olmayacaktım.

Maia olmayacaktım.

Umudum göğsümün içinde soldu ama yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Edan'ın daha iyi olduğuma inanmasına izin verdim, en azından birkaç saatliğine. Birkaç saat daha mutlu olalım istedim.

Ama gözlerim bildik, yıkıcı bir sıcaklıkla yandı ve Edan hâlâ kuma gömülü olan elime uzandığında geri çekildim.

Yutkundum. "Henüz kurtulmadım."

Ellerimi kumdan çıkararak kaldırdım. Parmaklarım tanınmaz hâldeydi, elden ziyade pençeye benziyordu.

Edan'ın yüzünde hiçbir şaşkınlık ifadesi yoktu.

Ki bu beni şaşırttı.

"Bunun olacağını biliyor muydun?"

Yüzü gölgelendi. Cevap vermek yerine ellerimi, pençeleri tuttu, ben geri çekmeye çalışınca da kavrayışını sıkılaştırdı. Parmak uçlarımı, tırnaklarımın sert kıvrımlarını öptü.

"Bandur öldü," dedi, sanki beni rahatlatmak istermiş gibi. "Artık adalara bağlı değilsin."

Beni tekrar öpemeden başımı çevirdim. Kendi dudaklarıyla ısıtmak için ne kadar uğraşsa da dudaklarım buz gibiydi. Belime dokunup onunla yüz yüze gelmem için çenemi kaldırdığında gözlerimdeki kızıl parıltının onunkilerden yansımasına dayanamadım.

"Gitmen gerek. Ben dönüşmeden..."

"Hayır. Maia." Bileğini kaldırdı, bana hâlâ orada duran kırmızı ipi gösterdi. "Biz bağlıyız, sen ve ben, bu hayatta ve bir sonrakinde. Nereye gitmek istersen, ben de peşinden geleceğim."

Düşündüm – nereye gitmek istiyordum? Babamı ve Keton'u görmek isterdim ama onlara gerçeği –bana neler olduğunu– söyleme düşüncesi kaldıramayacağım kadar ağırdı. Bana olanları bilmek onların canını yakardı. Onları acıdan korumayı tercih ederdim.

İmparator Khanujin'in, ondan ne kadar nefret edersem edeyim, bana ihtiyacı vardı. Gyiu'rak'a ancak bir iblis karşı durabilirdi ve içimde hâlâ bir parça Maia olduğu sürece yardım etmem gerekiyordu. A'landi'yi kurtarmam gerekiyordu. Yalnızca çok geç kalmamış olmayı umuyordum.

Edan'ı nazikçe kenara itip bana bakacağı şekilde çevirdim. Cevabım hazırdı ama onun bundan hoşlanmayacağını biliyordum.

"Sonraki yaşamımızda sen yine sen mi olacaksın?" diye sordum onun yerine. "Sen bir sığır çobanının oğlu ve ben de bir terzinin kızı mı olacağım yine? Yoksa tamamen farklı biri mi olacaksın? Ve benim seni tekrar bulmam mı gerekecek?" Başımı kaldırdım. "Belki sonraki yaşamda okumayı bile sevmeyen biri olursun."

"Ah, hiç sanmam," diye yanıtladı Edan. "*Bazı* şeyler değişmez. Gerçi küçük Gen kitapların havuç kızartmak için kav olarak daha çok işe yaradığını düşünürdü. Ailem fakirdi ve A'landi'deki gibi kendini geliştirmen için memurluk sınavları olmazdı."

"Sen sınavda iyi iş çıkarırdın," dedim. "Belki de devlet erkânından olurdun. Ya da Lorsa gibi bir bakan."

Edan yüzünü buruşturdu. "Hiç değilse bir vali."

Buna güldüm ve çocukken nasıl biri olduğunu hayal etmeye

çalıştım. "Demek baban seni onlara bıraktıktan sonra keşişler sana okumayı öğretti."

"Evet ama manastırda uzun süre kalmadım. Askerler beni almaya geldi. Yüz elli kilometre çapında, eli ayağı tutan bütün çocukları." Edan sessizleşti. "Bazen o savaşları atlatmamın tek nedeninin bir kılıç bile taşıyamayacak kadar küçük olmam olduğunu düşünüyorum. Davul çalmam gerekiyordu ama kollarım çok zayıftı, o yüzden ben de flüt çalmayı öğrendim."

"Artık hiç çalmıyorsun," dedim özlem dolu bir tınıyla.

"Çünkü sana şarkı söylemeyi öğretmekle meşguldüm," diye takıldı Edan ama beni memnun etmek için elini cebine götürdü. Flütünü çıkarmasıyla birlikte enstrümanın tahta gövdesinden bir kâğıt parçasının düşmesi bir oldu. "Bu ne?"

Yazdığım mektubu tanıyınca sıçradım. Onu tamamen unutmuştum.

"Hiç," dedim hızla mektubu almak için uzanarak ama Edan okumaya başlamıştı bile.

"Maia," dedi duygularla boğuklaşmış bir sesle. "Maia..."

Geri çekildim. "Lapzur'a doğru yola çıkmamızdan önce yazmıştım. Tapınaktaki son sabahımızda Üstat Tsring bana özgür kalmanın tek yolunun elbiseleri yok etmek olduğunu söyledi... Bana dedi ki..."

Sesim kesildi, gözlerim Edan'a yazdığım veda mektubuna kaydı. Mektubu, Üstat Tsring bana kaderimi söylemeden önce yazmıştım ama yine de... bir şekilde, bir şekilde zaten biliyor olmalıydım. Belki de bu yüzden mektubu geri almayı unutmuştum.

"Bana hayatta kalmayacağımı söyledi."

Edan'ın çenesinde bir kas seğirdi. Canını yakmıştım. "Ama bana söylemek aklına gelmedi, öyle mi?"

"Ben..." Ne diyeceğimi bilemedim.

Mektubu ondan alamayacağım kadar yüksekte salladı. "Gideceğini söyleyecek miydin bana en azından?"

Sesi sertti. Fazla sert. İçimde bir öfke kıvılcımı tutuştu. "Nasıl ki o yemini etmek senin tercihinse bu da benim tercihim. Sonuçlarını biliyordun. Ben de kendi tercihimin sonuçlarını biliyorum."

"Senin durumun Bandur'dan çok farklı olacaktı, Maia. Senin kalbin iyi. Bunun bir yolunu bulacağız ve..."

"Neyin? Mücadele etmenin mi?" Başımı iki yana salladım. "Yolu yok. Bundan sonra nereye gitmek istediğimi sormuştun. Kış Sarayı'na gitmek istiyorum."

Beklediğim gibi cevabım Edan'ı memnun etmedi. Dudaklarını sımsıkı bastırarak büzdü. "Maia, dinlenmek için zamana ihtiyacın var. Sırf artık Lapzur'a bağlı değilsin diye tehlike tamamen geçmiş sayılmaz. Yapman gereken son şey Shansen'in iblisiyle savaşmak için saraya koşmak."

"Saklanmamı mı söylüyorsun?" diye haykırdım. "Askerlerimizin ölmesine, bu savaşın bir beş yıl daha uzamasına izin vermemi mi söylüyorsun?"

"Evet," diye yanıtladı. "Sevdiğim kadının dönüşümünü hızlandırmamasını tercih ederim. Hele de bunu Khanujin'in savaşında dövüşmek uğruna yapıyorsa."

"Ben Khanujin için savaşmıyorum, ülkem için savaşıyorum. A'landi, ben yokken Gyiu'rak karşısında çaresiz. Nereye istersem birlikte gideceğimize daha az önce söz verdin. Peki ya şimdi?"

"Sözlerimde ciddiydim," diye diretti Edan. Elleri iki yanında yumruk olmuştu.

"Ama?"

"Eğer gidersen faydadan çok zararın dokunabilir."

İşte. Söylemişti.

İçimdeki sıcaklık kaynama noktasına ulaştı. Yanaklarım yandı ve gözlerim çılgın bir öfkeyle parladı. "Bu savaşın sürüp gitmesine izin vermemi mi öneriyorsun? Yüz yıllardır bir savaştan diğerine koşan sen."

"Evet ve savaşın çirkinliğini de böyle öğrendim. Gücün bazen işleri iyiye değil daha kötüye götürebileceğini biliyorum."

"Ben de eğer A'landi'ye yardım etmezsem içimdeki Maia'nın sonsuza dek kaybolacağını biliyorum."

"Ya da belki tam da bunu yaparsa kaybolacaktır," diye fısıldadı Edan. "Bunu iyice düşün, *xitara*."

Onun bana *xitara* dediğini, bir zamanlar çok sevdiğim o isimle seslendiğini duymak bile içimde titreşen öfkeyi yatıştıramadı.

"Sonsuza dek bir iblis olarak yaşayıp ülkemin çöküşünü seyretmektense bu Maia olarak ölmeyi tercih ederim," diye çıkıştım. Sözlerim zalimleşti – engel olamadım. "Sen anlamazsın. Nelronat gitti, ailen gitti, vatanın gitti. Senin uğruna savaşacak neyin var ki?"

"Sen," dedi boğuk bir sesle. "Sen benim hem ailem hem vatanımsın."

Derinlerde bir yerde durmak istedim. Edan'ın canını yakmak istemiyordum. Ama içimdeki iblisin başka planları vardı.

"Ben senin ailen değilim," dedim. "Ben kimsenin ailesi değilim."

"Maia..." Kollarını bana dolamak istedi ama onu ittirdim ve sırtını sertçe kuma çarptı.

Ayağa kalktı. Kollarını yakarır gibi iki yana açtı. "Lütfen."

"Bana dokunma," diye uyardım onu. Kontrolümü kaybediyordum, dönerek uzaklaştım. Ben yapamazdım...

"Maia..."

O ismi tekrar söylediğini duyduğumda gözlerim öyle yandı ki okyanusun göğe karıştığını gördüm ve ateş damarlarıma hücum etti. Ona döndüm ama zihnim benim değildi artık. Bedenim benim değildi. Her şey çok hızlı oldu. Bir an rüzgârın yüzüme çarptığını hissettim, hemen ardından pençelerimin uzandığını, jilet gibi keskin tırnakların Edan'ın kalbine doğrulduğunu gördüm.

Yanağından kan sızdı.

Şok içinde geri çekildim. *Bunu yapmak istememiştim,* demek istedim ama Edan çoktan hançerini bana doğrultmuştu.

Onu görünce duraksadım. Göktaşının bıçaktan saçılan yakıcı ateşinin sancılarını tenimde hisseder gibiydim, nefesimi tuttum ve

Edan'ın "Jinn" adını telaffuz ederek bıçağın gücünü etkinleştirmesini bekledim.

Ama yapmadı. Yapmasına gerek kalmadı. Mesajı açıktı. Gözlerindeki acı açıktı.

Hançeri yavaşça indirdi. Her santimde kalbim sızladı.

"Seni seviyorum, Maia. Geri dön."

Öfkem silinip gitti, beni bomboş bıraktı. Çökmüş.

Kaşımdaki, kendini benim için bir iblise veren adamdı. Birlikte olmak için güneşten, aydan ve yıldızlardan vazgeçtiğim adam.

Sevdiğim adam.

Kendimi toprağa gömmek ve orada, kimseye zarar veremeyeceğim ve kimsenin bana zarar veremeyeceği o yerde kalmak istedim.

Edan hançeri elinden bıraktı. Hançer bir gümbürtüyle yere düştü, bıçağın göktaşından olan kısmı hâlâ parıldıyordu. Dünya birden netleşti ama her şey durmaksızın dönüyor, döne döne çözülüyordu. Yetişemiyordum.

"Özür dilerim," dedi benim söylemem gereken sözleri söyleyerek. "Bunu yapmamalıydım..."

Onu dinleyemezdim. Acınmaya, yüzünde birbiriyle savaşan duyguları izlemeye katlanamazdım. Döndüm ve koştum. Edan'ın arkamdan "Maia!" diye haykıran sesi belirsizliğe karışırken bile durmadım.

Bu isim benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ormanın içinden yarı uçar yarı koşar hâlde kaçarken ağaçlar renklerin birbirine girmesiyle bulanıklaşıyordu. Peşimden duman kurdeleleri kıvrılıyor ve ayaklarım yere neredeyse hiç değmiyordu.

Bir iblis gibi hareket ediyordum.

Ben neredeyse onu öldürecekken Edan nasıl hâlâ bir şansımız olduğunu düşünebiliyordu? Kendimi Bandur'dan kurtarınca her şeyin eski hâline döneceğini umarak nasıl da aptallık etmiştim.

Belki de uzaklara, kendimden başka kimse için tehdit oluşturmayacağım bir yere gitmeliydim.

Yavaşlayarak dünyaya döndüm. Tilkiler ve sincaplar kaçıştı, çalılara ve ağaçlara koştular ama kuşlar uçmadı. En azından *onlar* benden korkmuyordu.

Pençelerim manşetlerime takıldığından fazladan kumaşı yırttım. Tırnaklarımdan kıvılcımlar çıkıyordu, tıpkı Güz Sarayı'nın tepesinde dans edişlerini izlediğim havai fişeklere benziyorlardı.

Böyle bir görünümle nereye gidebilirdim? Kamalan Limanı olmazdı.

Yine de gitmek *istediğim* tek yer orasıydı. Son gidişimde babama ve Keton'a veda edecek cesareti gösterememiştim ve şimdi en büyük pişmanlığım buydu.

Hayır, başka pişmanlıklarım da vardı. Daha yeni olanlar.

"Sen benim hem ailem hem vatanımsın," demişti Edan.

"Sen de benim," demeliydim ona. Şimdi söyledim ve kollarımı

göğsüme sararak içimdeki ağrıyı kucakladım. Acı, beni bir arada tutan bir düğüm gibiydi, çözmeye cesaret edemediğim bir düğüm.

Edan anlamıyor muydu? Kalmam ve İmparator için dövüşmem gerekiyorsa sebebi oydu. Eğer Gyiu'rak ve Shansen A'landi'yi fethederse babam için, Keton için ve Edan için –hiçbirimiz için– bir vatan kalmayacaktı.

Tılsımım parmak boğumlarıma değdi, cevizden kenarları hatırladığımdan daha keskindi. Onu sımsıkı tuttum ve Amana'nın gücünün dönüştüğüm iblisten kaçışını hissettim. Elbiselerim üç taneyken daha güçlülerdi; *ben de* daha güçlüydüm. Ama taşıdıkları o muazzam güce rağmen beni Bandur'un lanetinden kurtaramazlardı. Benimle birlikte onlar da lanetlenmişlerdi.

Şimdiyse geriye yalnızca ikisi kalmıştı, fazla zamanım yoktu.

Edan hâlâ çok gerimdeydi. Onu bekleyecek, özür dileyecektim ve sonra birlikte Kış Sarayı'na gidecektik. Sonra eğer tanrılar bize lütufta bulunur da Shansen'le savaşımızı kazanırsam son bir kez eve, babama ve Keton'a gidecektim.

Babanın ve abinin Kamalan Limanı'nda hâlâ güvende olduklarından emin misin? diyen karanlık bir ses dalgalandı içimde.

Hareketsiz kaldım. İlk kez ona defolup gitmesini söylemedim. *Ne biliyorsun?*

Ailenin güvende olmasını istiyorsan belki de Shansen adına savaşmalısındır.

Gözlerim yanmaya başladı, öyle sıcaktı ki acıyla haykırdım. Bütün bedenim sarsıldı ve bir meşe ağacına sırtımı vererek iki büklüm oldum, tenimden alev alev duman filizleri yükseliyordu.

İblis görüşüm beni ormandan uzaklara, binlerce kişilik bir ordunun yanına götürdü. Hepsi eyerlerinin üzerinde dimdik oturuyordu, silahlar çekilmişti, zümrüt renkli kaplan flamaları rüzgârda dalgalanıyordu. Karşıda Kış Sarayı yükseliyordu ama ordu Jingan Nehri'nin hemen kenarında durmuştu. Çok önemli bir şey olmak üzereydi.

Ordunun başında Shansen, onun yanında da Gyiu'rak vardı.

İblisin yakut rengi gözleri cayır cayır yanıyordu ve bakışlarım ona odaklandığında başını kaldırdı, sanki varlığımı hissetmiş gibi kedi bıyıkları dikildi.

Dudakları ölümcül bir tebessümle kıvrıldı. "Kız kardeşim... buradasın. Tam zamanında."

Şaşkınlıktan kaskatı kesildim. Görüşüm beni neden buraya getirmişti? Babam ve Keton neredeydi?

Bir borunun sağır edici sesi göğü deldi ve kararmış göğü, yanmış binaları ve nehrin karşısındaki, üzerinde duman tüten enkazı fark ettim. Yıkım uzadıkça uzuyordu, yanmış tapınaklardan, evlerden ve ağaçlardan oluşan sonsuz bir kefen. Öfkeden boğulacak gibi olsam da bakışlarımı çeviremedim. Ben yıkımdan ne kadar iğreniyorsam içimdeki iblis de ona o kadar çekiliyordu.

"Yakındaki ve uzaktaki iblisler," diye gürledi Shansen, sesi Gyiu'rak'ınkiyle eş zamanlı yükseliyordu. "Sizi bu dünyanın karanlık köşelerinden çağırıyorum."

Sizi çağırıyorum.

Sözlerinin gücü beni sarstı, bir karanlık gelgitinin içine çekti. Neler olduğundan emin olamayarak başımı sımsıkı tuttum.

"Kan bedelimi ödedim ve Gyiu'rak'ı kendime bağladım," diye devam etti Shansen. "Beni duyun ve bana yardım edin. A'landi'yi fethedecek ve size eski görkeminizi kazandıracağım."

Sizi çağırıyorum. Beni duyun ve yardımıma gelin.

Yeryüzü sarsıldı, Shansen ve Gyiu'rak çağrılarını tekrarlarken görüşüm gidip geldi. Çağrılara karşı koymaya çalıştım ama kanım yanıt verme arzusuyla yanıp tutuşuyor ve uzuvlarım dumana dönüşmeye başlıyordu. Tılsımım parladı ve elbiselerimin gücü beni yerimde tuttu ama bunun yetmeyeceğinden korktum.

Shansen'den yeni bir çağrı çığlık atmama neden oldu. *Sizi çağırıyorum.*

Bu sözler görünmez bir hançer gibi göğsüme saplandı ve iki büklüm oldum. Tırnaklarımı toprağa geçirerek etimin duman ve gölgeye dönüşmesini engellemeye çalıştım.

Gel, Maia, diye çağırdı Gyiu'rak. Kan kırmızısı gözleri etrafında dönen dumanın içinde ışıldıyordu. *Baban ve abin bizimle. Seni bekliyorlar.*

Kaskatı kesildim. Babam ve abim mi?

Görüşüm yandı ve babamla Keton'u birbirlerine zincirlenmiş, omuzlarına çam ağacından bir levha yüklenmiş hâlde gördüm. Keton yeterince hızlı yürüyebilmek için çabalıyor ve babam prangalarının ağırlığını güçlükle taşıyordu. Askerler onlara daha hızlı ilerlemeleri için bağırırken ikisinin birlikte ayak sürüdüğünü görünce kalbimin etrafına ördüğüm duvarlar paramparça oldu.

"Görmüyor musunuz, ihtiyar bir adam o?" diye bağırdı Keton. "Bırakın gitsin."

Bir asker abimin omzuna kalın bir kamçı indirdi. "Tek kelime daha edersen, çocuk, o kırık bacaklarını kamçılarım."

Keton yere yığıldı ama babam ona kalkması için yardım ederken abimin gözlerinde isyankâr bir parıltı belirdi.

"Yapma," diye uyardı babam.

"Shansen'in yeterince adamı yok mu ki İmparator'unkileri kaçırıyor?" dedi Keton. Aldığı darbeden dudakları kanıyordu.

Asker ona dudak büktü. "Aptal, ikinizi asker olarak istemiyorlar ki."

Abimin alnı kırıştı. "Ee?"

"Öğrenirsin. Hele bir Kış Sarayı'na varalım da." Kamçı bir kez daha havayı dövdü. "Şimdi ilerle!"

Gözlerimi kırpıştırarak görüyü savuşturdum, gözlerim sanki tuzla ovulmuş gibi yanıyordu. Her şey –görüşüm, duyuşum– yeniden netleşirken kalbim sızladı. Az önce gördüğüm şeyin sadece bir rüya olmadığını biliyordum.

Shansen ailemi ele geçirmişti. Babam ve Keton... neden alındıklarını bile bilmiyorlardı.

Çağrıya yanıt ver, Maia, diye gürledi Gyiu'rak, *yoksa bedelini ailen öder.*

Ne yapabilirdim?

Gidersem Shansen'i güçlendirecektim; onun iblis ordusunun bir parçası olacaktım.

Ama eğer A'landi düşerse babamla Keton zaten ölecekti.

Düşünceler zihnimde hızla döndü. Gyiu'rak'la son karşılaştığımda onu yenmek için güneşin elbisesini feda etmiştim.

Tılsımımı tuttum. *"O üç elbise senin bedenin, aklın ve kalbin,"* demişti Üstat Tsring. Aklımı kaybetmek benim için ne anlama gelirdi ki?

Edan'ın ne diyeceğini biliyordum. Ayın elbisesinin fazla büyük bir fedakârlık olduğunu söyleyecekti.

Ama Shansen yalnızca *beni* çağırmıyordu. Onun ölüm ve yıkım vaatlerine direnmekte güçlük çekersem kim bilir kaç iblis ve hayalet birliği seve seve yardımına gelecekti. Böyle bir ordu İmparator'un güçlerini kırıp geçirirdi.

Seçeneğim yoktu.

Tılsımımı bırakmadan ayağa fırladım. Parmak uçlarımdan duman yükseldi ve çağrılara direndiğim her an iç organlarımın acıyla çığlık atmasına neden oldu. Ama hançere ihtiyacım vardı.

Çok aramama gerek kalmadı. Edan neredeyse yetişmişti; soluk soluğaydı, peşimde koşmaktan yanakları kızarmıştı. Beni görünce bağırdı ama ne dediğini duyamadım. Başka bir yerdeydim, gerçek dünyayla Shansen'in çağrılarının karanlığı arasında bir yere sıkışmıştım.

Benden altı üstü yüz adım mesafedeydi ama bekleyemedim.

Tılsımımı bıraktım ve elimi ona uzattım. Parmaklarımdan çıkan duman hızla hareket etti, belindeki hançeri sarana kadar kalınlaştı. Kaşla göz arasında silah benim elime uçtu.

"Jinn," diye soludum. Hançer kınından çıktı ve göktaşı cızırtıyla canlandı, bana karşı gücü öyle kuvvetliydi ki neredeyse elimden düşürecektim. Yalnızca kabzasını tutmak, yanan bir kömür yığınına elimi koymak gibiydi. Ama buna katlanabilirdim; katlanmak zorundaydım.

Göğsümdeki tılsımı tuttum. "Güçlü kalmama yardım et," diye fısıldadım tılsımı yüzüme bastırarak. Eğer Ay Tanrıçası dinliyorsa belki bana acırdı. "Yardım et. Lütfen."

Ayın elbisesini çağırmak için tek bir düşünce yetti. Ayın yumuşak ışınları beni sarmaladı ve ay elbisesi son kez cevizin içinden çıktı, ışıltılı ipeği kollarıma aktı. Manşetler ve çapraz yaka beyaz-altın sarısı floşlarla ışıltılıydı, işlediğim çiçekler ve bulutlar küçük kristaller gibi parlıyordu. Işık beni yıkadı ve gözyaşları gözümün buğulanmasına neden oldu – ayın gözyaşları.

Fikrimi değiştirmeden hançerimi kaldırdım ve elbisenin kalbine sapladım. Ben hançeri eteğin ucuna doğru sürükleyip kendi tasarımımı ikiye bölerken gümüşi kurdeleler çözüldü, etrafımda dans edip dönemeye başladı.

Ölümü ateşli ve şiddetli olan güneşle dokunmuş elbisenin aksine ayın elbisesi sakin kaldı. Vicdan azabı boğazımda kümelendi ve nihayet kumaş kalıntılarını havaya saçtığımda son gözyaşım da yüzümden akıp gitti.

Amana, diye dua ettim, elbisemin ışıklarını göğe saçarak bulutları yalayışını izlerken. *Beni duyabiliyorsan ayın gözyaşlarını sana geri gönderiyorum. Karşılığında senden beni –ve tüm iblisleri– Gyiu'rak'la Shansen'e bağlayan ipleri kesmeni istiyorum. Bana Maia olarak kalabilme gücü ver – A'landi'ye yardım edebileceğim kadar.*

Duam sona erdiği anda ayın gözyaşları beyaz bir parlamayla gözden kayboldu.

Çağrılar birden kesildi. Shansen ve Gyiu'rak gitmişti.

Başım dönüyormuş gibi hissederek tılsımımı tuttum. Bugün Shansen'e karşı bir zafer kazanmıştım ama korkunç bir bedel karşılığında.

Hâlâ bir elbisem var, diye hatırlattım kendime. *En güçlü elbise: Yıldızların kanı. Kalbim.*

Ailemi ve A'landi'yi kurtarmaya yeter miydi?

"Maia, Maia." Bir çocuk ormanın içinden soluk soluğa bana

doğru koşuyordu. Pelerinini bedenime sardı ve saçımı okşadı. "Her şey yolunda. Seni ele geçiremez."

"Ayın gözyaşları aklımı temsil ediyor," diye mırıldandım. "Onu kaybettim. Anılarım, sonra..."

"O zaman ben hatırlatırım sana. Beni hâlâ hatırlıyorsun, değil mi?" Burnunu benimkine değdirdi, gözleri masmaviydi. Su gibi, menevişli deniz gibi maviydi... Bunu görebiliyordum ama adlandıramıyordum.

Gözlerimi kıstım. Yüzü aşinaydı ama nedenini hatırlayamadım.

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu, sırtımdaki güneş ışığının soluğu gibi yumuşacık ve sıcaktı.

Edan. Bir adı olmayan ama yine de binlerce adı olan çocuk. Elleri yıldızların kanıyla lekelenmiş çocuk. Bana geri geliyordu.

Ama onun yerine diğer anılarım uçup gitmişti. Sanki yokluklarıyla canımı en çok acıtacaklar özellikle seçilip zihnimden alınmış gibi en güzel anılarım yoktu. Ne kadar denersem deneyeyim, kıyısında büyüdüğüm suların maviliğini hatırlayamıyordum artık; abimin bana denizciler ve deniz ejderhaları hakkında anlattığı hikâyelerini de. Bir zamanlar üç abim vardı. Beni kendisiyle birlikte kasabaya gidip maceraya atılmaya ikna etmeye çalışırken kıkırdayan hangisiydi? Peki ya *kendi* angaryalarını yapmam için beni kandırırken yüzünde hınzır, çarpık bir gülümseme beliren?

"Babam ve abim..." dedim bomboş bir ifadeyle. "Shansen onları rehin aldı."

"O zaman yanlarına gitmeliyiz."

Başımı iki yana salladım. "*Ben* gideceğim." Hareketimi gölgeleyen bir duman filizi gönderdim. "Benim büyüm var. Senin yok."

Edan bunu hatırlatmamla irkildi. "Yeteri kadar var. Shansen'in istediği de bu. Seni acı ve öfkeyle çıldırmış hâlde istiyor."

Nefesim boğazımda parçalandı. Babamı ve abimi gözümde canlandırmaya çalıştığımda yüzleri sanki ıslak bir fırça üstlerinden geçmiş gibi dağıldı. Birer yabancıdan farkları yoktu şu an ama onları kurtarmam gerektiğini biliyordum.

"Eğer babanı ve abini kurtarmak istiyorsan," dedi Edan, "bir plana ihtiyacın var, tıpkı Lapzur için yaptığımız gibi. İzin ver, büyünü yönetmende sana yardım edeyim. Buradaki büyüyü." Tılsımımı işaret etti. Ardından parmaklarını göğsüme bastırdı. "Ve buradakini."

"Nasıl? Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Öfkeni kontrol etmen gerek," dedi. "Tıpkı Üstat Tsring'in dediği gibi, intikam arzundan beslenerek günden güne güçlenecek. Sen ona teslim oldukça kendini daha hızlı unutacaksın. Daha hızlı dönüşeceksin."

İçimde öfke köpürdü ama Edan'ın mantığını kavradım.

"Haklısın," dedim sonunda.

Cebime uzandım, üç gün önce yaptığım kumaştan kuşu aradım. "Bunu tek başımıza yapamayız, Edan. Shansen'in binlerce kişilik bir ordusu var, yanı başında da Gyiu'rak. Muhtemelen diğer iblisler de." Duraksadım, dilimin ucunda bir isim vardı, bir türlü çıkaramıyordum. Önemli birine aitti – umut getirecek birine.

"Leydi Sarnai," dedim, isim zihnimden uçup gitmeden önce. "Leydi Sarnai'yi bulmalıyız."

"Shansen'in kızını mı?"

"Onu hâlâ önemsiyor. Onunla çarpışabilecek tek kişi o kız." Kuşun gagasını parmağımla kaldırdım. "O, A'landi'nin umudu, Edan. Sen değilsin. Ben de değilim."

Edan başını yana eğdi. "Ona hayranmış gibi konuşuyorsun."

"Her zaman hayrandım," diye itiraf ettim. "Sorun şu ki babası saldırdıktan hemen sonra saraydan kaçtı. Nerede olduğunu bilseydim bile bize yardım eder mi bilmiyorum."

Derin bir nefes alarak kumaştan kuşumun cebimde kırışmış kanatlarını düzettim ve Edan'a uzattım. "Onu bulmak için bunu kullanabiliriz."

"Zekice," dedi Edan, çalışmamı inceleyerek. Uzun parmakları kanatlara diktiğim iplerin üzerinde gezindi ve onun bu dikişleri tılsımlı halımızdan hatırladığını anladım.

"Katlar Kiata işi," diye mırıldanırken bir kaşını yukarı kaldırdı.

"Orayı biliyor musun?" diye sordum.

"Birçok kez Kiata'da bulunmuştum," diye yanıtladı. "Çok daha gençken..."

"Birisi bana abilerini aramak için böyle kâğıttan turnalar katlayan bir Kiata prensesiyle ilgili bir hikâye anlatmıştı. Benimki pek turnaya benzemiyor gerçi, daha çok ördek gibi..."

"Ya da zümrüdüanka," dedi Edan. "A'landi'dekiler gibi kartal başlı ve tavuskuşu tüylü olanlar değil. Nelronat'ta zümrüdüankaların ateşten kanatları vardır ve bir önceki yaşamlarının küllerinden doğarlar. Bir keresinde birini yakalamış, kendimle her yere götürmüştüm; Kiata'ya bile. Sonra uçup gitti."

"Onların bir efsaneden ibaret olduğunu sanıyordum." Sonraki kelimelerim boğazıma yapıştı. "Masallara ait olduklarını, tıpkı Shiori'nin hikâyesi gibi. Onunkini pek hatırlamıyorum ama. Bana kimin anlattığını da."

"O zaman ben sana tekrar anlatayım," dedi Edan. Yanağımı okşadı. "Bu gece."

Dokunuşuyla tenim ısındı ve göz kırpışı kızarmama neden oldu. Kuşum canlandı, yumuşak kanatları avucumu gıdıkladı.

"Leydi Sarnai'yi bul," diye fısıldadım ona. "Ona krallığın tehlikede olduğunu, ona ihtiyacımız olduğunu söyle. Bizimle Kış Sarayı'nda buluşmasını iste."

Kuş canlandı, sivri gagası onaylar gibi eğildi. Ardından elimi kaldırdım ve kuş göğe yükseldi.

Ağaçların arasında yolunu bularak gözden kaybolana kadar onu izledim.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Çok geç kalmıştık.

Kış Sarayı yanıyordu, keskin kıvrımlı çatıları alev alevdi. Zümrüt sütunlardan ve yıkık avlulardan dumanlar yükseliyor ve toplanan yoğun bulutlar göğü çivit mavisinden kömür karasına çeviriyordu.

Leydi Sarnai'den iz yoktu.

İblis gözlerim uzaktan sarayın içinde ve çevresinde gezinirken çaresizlik içimi kemiriyordu. Miğferler, kırık mızraklar, ezilmiş fenerler ve dökülmüş mataralar gördüm. Sokaklarda bir sürü ceset vardı: Çoğunlukla ayak parmakları buz tutmaya başlamış askerlerdi; botları ve pelerinleri yaklaşan kışı nasıl atlatacaklarını düşünmekten vicdanlarına başvuramayan yerliler tarafından çalınmıştı. Ölülerin sayısı birkaç düzineden fazla değildi.

"İmparator'un askerleri nerede?" diye sordum Edan'a. "Kış Sarayı'nı korumak için bir ordu göndermişti. Öylece ortadan kaybolmuş olamazlar."

Edan'ın ifadesi kasvetliydi. "Bilmiyorum, *xitara*."

Kapılar sürgülenmişti, kızıla boyalı kapıların ardında gölgeler kıpırdanıyordu. Shansen'in muhafızları.

"Kapıların üzerinden geçmemiz gerekecek."

Edan, iblis büyümü kullanmam konusundaki hislerini ele veren bir ifade takındı ama yine de cevizden asasını sıkıca tutup bir kolunu belime sardı.

Saraya doğru havaya sıçradım. Pelerinim arkamda şişti ve alev-

ler ayakkabılarımı yaladı, rüzgâr ayak tabanlarımda dans eden kıvılcımları tehlikeli bir biçimde körükledi.

Aslında uçabilsem de iblis gibi hareket etme konusunda pek deneyimli değildim; daha ziyade dev sıçrayışlar yapıyor gibiydim. Yine de kuşlarla birlikte gökyüzünde süzülürken kendimi de neredeyse bir kuş gibi hissedecektim. Nihayet Bandur'un lanetine yenildiğimde hangi şekli alacağımı merak ettim bir kez daha.

"Bir iblis!" diye haykırdı Shansen'in muhafızları, saraya yaklaştığımızda. "Ve büyücü!"

Üzerimize oklar yağdı, kuşlardan daha hızlılardı – göğü delen ve havanın şakımasına neden olan küçük hançerler gibilerdi. Panikledim. Ayaklarım havanın ortasında tekledi, bizi daha yukarı çıkarmakta zorlandı.

"Uçmaya devam et, *xitara*," dedi Edan. "Oklarla ben ilgilenirim."

Bir sonraki ok bana yöneldi ve Edan bir şeyler mırıldanarak asasını kaldırdı. Oklar görünmez bir kalkandan geri sekti.

"Ah, demek büyüsü onu tamamen terk etmemiş," dediğini duydum Shansen'in.

Onu duymamam gerekirdi, Kış Sarayı'nı yutan yangının çatırtıları ya da kış rüzgârının uğultusu bunu engellemeliydi.

Ama iblis kulaklarım keskin, iblis gözlerim daha da keskindi.

Güz Sarayı'ndaki muharebede Shansen'in aldığı yaralar iyileşeli çok olmuştu. "Ama benim tanıdığım Edan o okları adamlarıma geri gönderirdi, hem de sayıca ona katlayıp uçlarını da alevlendirerek," diye devam etti. Adamlarına döndü. "Saldırıyı kesin. Bırakın gelsinler. Khanujin'in iblisiyle konuşmak istiyorum."

Başka ok gelmedi ve bir duman dalgasıyla kapıyı geçtim.

Aşağıya, Shansen'in askerlerine baktım. Başlarında Shansen'in oğulları vardı – koyu renk gözleri merhametsizdi ve ağızlarında babalarının zalim küçümsemesinin farklı tezahürleri seçiliyordu. En büyüğü Sarnai'nin kül yayını taşıyordu; onlarla büyümenin Sarnai için nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Bana hiç de abilerimi hatırlatmıyorlardı.

Hemen arkalarındaki atlarda Shansen'in generalleri ve Balarlı paralı askerleri ilerliyordu. Bekleyen askerlerin kılıçları çekilmiş, yayları gerilmişti. Teslim olmamı mı bekliyorlardı?

Ağzım öfkeyle büzüldü. Tek bir düşüncemle silahlarını küle çevirebilirdim!

Saray avlusunun taş zeminine Shansen'in askerlerinin geriye doğru yalpalamasına neden olan bir gümbürtüyle indim. Saflar ayrıldı ve Shansen beni karşılamak için öne çıktı.

"İmparator'unun canını bağışlamam için yalvarmaya mı geldin, Maia Tamarin?" diye gürledi. "Endişeyle dönmeni bekliyordu."

Demek hâlâ hayattaydı.

Çenemi kaldırdım. "Babamla abim nerede?"

"Gyiu'rak bana çağrılarımızı geri çevirmeyi başarabildiğini söyledi," dedi Shansen sorumu duymazdan gelerek. Gyiu'rak'ın çabasını tamamen boşa çıkardığımı, tüm iblislerin onun yardımına gelmesini engellediğimi bilip bilmediğini merak ettim. İblisi görünürlerde yoktu.

"Etkileyici. Bize katılacağını ummuştum. Bu davet hâlâ geçerli. Kabul et, ben de seni ailene kavuşturayım."

Samimi sesi sinirlerimi bozdu. Düğünde huysuz ve memnuniyetsizdi. Ama şimdi beni kazanmaya çalışıyordu. Bu da beni bir tehdit olarak gördüğü anlamına geliyordu.

Öyleydim de. Muhafızlarından biri bile kıpırdayamadan pençelerimle göğsünü parçalayabilir ve külle kaplı zemine kanını dökebilirdim.

Babam ve Keton olmasa yapardım da.

"Büyücü," diye devam etti Shansen. Hafif bir baş selamı verdi. "Yeminini bozduğun için sana teşekkür etmeliyim. Sen Khanujin'in yanında olsan bunların hiçbirini başaramazdım."

Edan'ın nefesi yavaşladı ama bir şey demedi.

"Tarih, Beş Kış Savaşları'nın benimle İmparator Khanujin arasında geçtiğini yazacak," diye devam etti savaş lordu, "ama bu bir

yalan. Savaş ikimizin arasındaydı, büyücü. Büyünün bu denli zayıflamış olması çok üzücü."

"Babamı ve abimi görmek istiyorum," diye çıkıştım.

"Yakında göreceksin." Shansen döndü. "Tahtın devir teslimi için tam zamanında geldin."

Üç oğluna bir işaret verdi ve çocuklar ânında avlunun arka tarafındaki bir odada gözden kayboldular. Geri döndüklerinde, peşlerinde sinmiş birini sürüklüyorlardı.

İmparator'u güçlükle tanıdım. Ne başlığı ne de zırhı vardı – ona diktiğim pelerin yırtılmış ve yıpranmıştı. Siyah saçları darmadağınıktı ve günlerdir yıkanmamış gibi görünüyordu. El ve ayak bilekleri bir iple bağlanmıştı ve Shansen'in flamalarından biri, parlak yeşil bir parça ağzına tıkılmıştı.

Onu tanıdığımda sırtımda soğuk bir ürperti gezindi. Ordu, Khanujin'i burada böyle terk etmezdi. Tabii eğer...

Hayır. Döndüm ve sarayın külden kalıntılarına baktım. Hava fazla durgun, fazla sessizdi.

İşte o an, Khanujin'in ordusuna ne olduğunu anladım: Yok edilmişti – Gyiu'rak'ın hayaletleri tarafından.

Shansen öylesi bir güç için nasıl bir bedel ödemişti kim bilir.

"Onu bırak," dedi Edan yanımdan ayrılarak. Gölgesi uzun ve buyurgandı.

"Başbüyücü konuştu," diye takıldı Shansen. "Yeminin bozulduğu hâlde Khanujin'e hizmet etmen tuhaf, Edan. Hatta İmparatorluk Terzisi'yle birlikte gelmen daha da tuhaf. Senin bir iblisle dost olacağını hiç düşünmemiştim."

"O bir iblis değil."

"*Henüz* değil," dedi yeni bir ses.

Shansen'in tılsımından yayılan soluk parıltılı bir duman fırtınası içinde Gyiu'rak belirdi ve insan formuna dönüşerek Shansen'in yanındaki yerini aldı. Beyaz saçlarının arasında siyah tutamlar vardı ve saraylı bir kadınınki gibi toplanmıştı.

"Sentur'na," diye selamladı beni, iblis adımı telaffuz ederken dişlerini sergileyerek. Edan'a bakarken dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Jinn."

Adı söylenince Edan kaskatı kesildi.

"Ujin hanedanının düşüşüne tam zamanında yetiştiniz."

Shansen'in iblisini görünce Kahnujin'in gözleri pörtledi. İplerden kurtulmaya çalışarak ellerini büktü.

"Yeter," dedi Edan. "İmparator'u ele geçirdiniz ve zaferinizi ilan ettiniz. Şimdi onu bırakın. Onu öldürmek meşruiyetinizi lekeler."

"Lekelemek mi?" diye hırladı savaş lordu. "Roller tam tersi olsa Khanujin beni bağışlar mıydı sanıyorsun? Hayır. O iblisime kurban edilecek. Yeni A'landi için ödediğim bedel onun kanı."

"Bedeli ben ödeyeceğim," diye araya girdim birdenbire. "İmparator'u bırakın."

"Sen mi?" diye hırladı Gyiu'rak. "Bir iblis benim kan bedelimi ödeyemez. Ama baban ve abin..."

Kendimde daha önce hiç duymadığım bir tıslamayla ona saldırmak için atıldım ama Edan beni tuttu. Gözleri bana acele bir şey yapmamam için yalvarıyordu.

Gyiu'rak bir kahkaha attı. "Pekâlâ o zaman," dedi. Ardından bir renk girdabından ibaret hızlı bir hareketle tırnaklarını İmparator'un solgun boğazına geçirdi.

Khanujin'in bileklerinde sallanan yakutlar kadar parlak bir kan fışkırdı.

Olayın şiddeti ve aniliği beni şok etti. Ciğerlerimdeki hava dondu, bedenim bir yay gibi gerildi.

Ardından, *çat.*

Khanujin yere yığıldı. Edan onu yakalayıp usulca yere yatırdı.

Ben de yanına diz çöktüm. Hükümdarımın dudakları tenine yağmış küller gibi griydi. Yüzündeki külleri temizledim ve elini tuttum. İçimde ona karşı bir sevgi yoktu; söylediğim hiçbir şey onu teselli etmezdi. Yine de bir anlığına ölümünü rahat kılacak bir şey yapabilmek istedim.

Son bir nefesle yanakları şişti ve gözleri boş kabuklara döndü. Hanedanının son üyesi oydu ve onun ölümüyle bir devir sona ermişti. Bencil ve kaba biri olmuştu ama bir yönden onu anlıyordum. Hatta bazen de zalimdi ama mesele ülkesi ve halkı olduğunda hiçbir zaman kalpsiz olmamıştı. Shansen'in olacağını bildiğim gibi değil.

Kahnujin'in babası öldüğünde bütün ülke yüz gün boyunca onun yasını tutmuştu. Bütün dükkânlar ve evler, İmparator Tainujin'in ölümüne saygı göstermek için pencerelerini fildişi örtülerle örtmüştü ve ben de küçük bir kız olarak koluma beyaz bir şerit bağlamıştım.

Khanujin'e böyle bir saygı gösterilmeyecekti.

Shansen'in adamları savaş lordunun flamasını yukarı kaldırdı. "Çok yaşa İmparator!" dediler bir ağızdan. "On bin yıl yaşayasın!"

Shansen, beklediğimin aksine göğsünü gururla şişirmedi ya da İmparator'un cesedine tükürmedi. Onun yerine, askerleri zaferini kutlarken Shansen benim etrafımda döndü, çizmeleri toprak zeminde iz bıraktı.

Savaş lordunun tılsımında kırmızı damarlar parıldadı. Gyiu'rak'a büyüsü karşılığında ne kadar kan vadettiğini merak ettim.

"Ülkesine bu kadar bağlı birine göre A'landi'nin geleceğinin bana bağlı olduğunu anlıyormuş gibi görünmüyorsun. Davetimi son bir kez yineliyorum, Maia Tamarin. Kabul edersen aileni bağışlarım. Reddedersen ölürler."

Ültimatomu kulaklarımda yankılandı.

Teslim olmadım ama direnmedim de. "Neredeler?"

Shansen başını eğdi ve babamla abim meydana getirildi.

Kaygıyla izledim. İlk anda onlar olduğundan emin olamadım. Tek gördüğüm, biri genç biri yaşlı iki adamdı; birbirlerine zincirlenmişlerdi ve başlarına pirinç çuvalları geçirilmişti.

"Onları tanımadın," diye gözlemledi Gyiu'rak. Sözleri bir bıçak gibi saplandı. "Şimdiden unutmuşsun."

Kalbim acıyla buruldu. Onları tanımak için babamın ve abimin yüzünü görmem gerekmemeliydi, Gyiu'rak haklıydı. Onları tanımamıştım.

Bir muhafız babamın bacaklarına arkadan vurdu ve babam acıyla haykırdı.

"Çığlığını hatırladın mı, Sentur'na?" diye dalga geçti Gyiu'rak.

İrkildim. Babamın çığlığının sesini bilmiyordum çünkü şimdiye kadar onu hiç çığlık atarken duymamıştım.

Ama sesini biliyordum. Abim onu korumaya çalışınca zayıf bir sesle, "Keton," dedi. Karla kaplı çizmeler babamı ve abimi yere yapıştırdı ve babamın, "Karşı koyma," diye fısıldadığını duydum.

Babamın anısı yavaş yavaş geri döndü. Şimdi, bu korkunç şartlar altında bile sakindi. Merhametliydi. En sonunda kırılgan sırtındaki hafif kamburu, ellerinin belirgin boğumlarını tanıdım – bana dikiş yapmayı öğretmek için yıllarını harcayan ellerini.

Abimi de tanıdım. Öne doğru topallarken topuklarının öne arkaya salınışını, pantolonlarının eşit olmayan kesimini –giyerken kendi kendine tuhaf bir şekilde kıvırmıştı– korktuğunda ya da sinirlendiğinde çıkıntı yapan dirseklerini.

Shansen'le yüz yüze geldim. "Babamla abimi serbest bırak."

Gyiu'rak alayla homurdandı. "Yoksa?"

"Yoksa sizi öldürürüm," dedim soğukkanlılıkla.

Gyiu'rak'ın gözleri keyifle ışıldadı. Keskin kaplan dişleri altdudağının üzerinde belirdi; bana doğru ağır ağır ilerlerken kollarında ve bacaklarındaki kasların şiştiğini görebiliyordum. Beni küçümsediğini sergilemeye özen gösterdi. "Bu tehdidi yerine getirdiğini görmek hoşuma gider."

"Yapma," dedi Edan koluma dokunarak. "O yola girersen..."

Uyarısını bitirmesi gerekmiyordu. Ne demek istediğini biliyordum. Gyiu'rak'ın beni kışkırtmasına izin verirsem iblisimin intikam arzusuna teslim olurdum.

Gyiu'rak gibi olurdum.

Ama intikamı o kadar çok istiyordum ki...

Gyiu'rak'ı görmezden gelerek Shansen'e döndüm. "Onları bırak gitsinler."

"Sabrımı sınıyorsun, terzi," diye yanıtladı. "Sana bize katılman için bir şans verdim. Onu tepmekle akılsızlık ettin." Çenesini Gyiu'rak'a doğru salladı. İblisin gözleri kana susamışlıkla kararmıştı. "Öldür onları."

Kalbim ağzımdaydı ve bir çığlığı bastırdım, o babamla Keton'un yanına gidemeden Gyiu'rak'a doğru atıldım. Koluyla beni rahatlıkla engelledi ve bir kenara fırlattı.

Daha önce kimse böyle bir güçle vurmamıştı bana, Bandur bile. Darbeyle bütün bedenim sarsıldı, sinirlerim çekildi. Dizlerim çözülmedi ve ben kendimi toparlamak için sendelerken Gyiu'rak güldü.

"Zavallı," diye hırladı. "Endişelenme. Ölümleri hızlı olacak."

Gözlerimi kapadım, İmparator Khanujin'in ölümünü gözümde canlandırdım. Gyiu'rak boğazını öyle hızlı kesmişti ki adam boynundaki yarıktan kan fışkırmaya başlayana kadar ne olduğunu anlamamış, yüzünden renk, bedeninden can çekilmişti.

Babama ve Keton'a da bunun olmasına izin vermeyecektim.

Kalkarak kendimi iblisin üzerine attım, ona arkadan sarılıp kollarımı boynuna doladım.

Dönüp bedenini savurdu, beni üzerinden atmak için havaya sıçradı. Sımsıkı tutundum, tırnaklarımı boynuna ve göğsüne geçirdim. Teni soğuk, kemikleri demir gibi sertti. Saldırılarımın bir etkisi olup olmadığından bile emin değildim.

Yere indiğimizde meydanın ortasında hâlâ yanan ateşe doğru koştu, ben de sımsıkı ona sarılmış hâldeydim. Beni sıcaklıklarında boğmaya çalışarak tekrar tekrar alevlere daldı ama hiçbir şey hissetmedim. Ateş tenimi gıdıkladı ve üzerimdeki tuniği yaktı ama bana pek bir şey yapmadı.

Gyiu'rak için aynısını söyleyemezdim. Alevler insan tenini kavurdu. Yüzünde beliren acıyı, ağzını sımsıkı kapayışını, dudaklarının dişlerine baskı yaptığını görebiliyordum. Diğer iblisler ateşe

dayanıksız mıydı? Bunu fark etmek beni afallattı; Bandur çoğu kez alevlerin arasında seyahat ederek bana gelmişti ama hiçbirinde insan formunda değildi.

Çabalarının boşuna olduğunu fark edince dişlerini gösterdi. "Belki de sandığımdan daha ileridesin, dönek."

Sırtına çarptırarak beni ezilmeden önce atlamaya zorladı. Yan tarafımın üzerine sert düştüm, kaburgam ağırlığım altında ezildi. Gyiu'rak bana doğru saldırdı, ben de ateşe doğru yuvarlandım, içinde çıtırdayan kütüklerden birini alıp suratına doğru salladım.

Cızırdayan odundan savrulan kıvılcımlar gözlerine geldi ve Gyiu'rak bir kaplan kükreyişi kopardı, kolları yeni bir saldırı için atıldı. Eğildim, ardından onu ateşe ittim.

Gümüşi mavi bir yay üzerimden geçti. Göktaşından hançeri savuran Edan. Ateşe doğru atıldı ve bıçağı iblisin göğsüne sapladı.

Gyiu'rak çığlık attı, bedeni acıyla kasılıyordu. Bir duman fırtınası içinde yok oldu ve Shansen'in tılsımının içine geri döndü.

Dövüş henüz bitmemişti. Etrafımızı yüzlerce asker sarmıştı. Onlarla yüzleşmek için sert bir ifadeyle döndüm. Hepsini yenmemiz mümkün değildi ama yapmam gerekeni yapacaktım – babamı ve Keton'u kurtarmak için.

"Esirleri öldürün!" diye bağırdı Shansen oğullarına.

Yaylar gerildi, oklar babamla abime döndü. İçimi bir dehşet kapladı ve onlara kalkan olmak için sıçradım.

Derken tanıdık, kırmızı bir ok Shansen'in oğullarından birinin elinin ayasına düzgünce saplandı. Sonra bir ok daha ve bir tane daha derken üç adam da ağır yaralı hâlde yere yığıldı.

Olabilir mi? Boynumu çevirerek Sarnai'yi aradım.

Kapılardan atlar girdi, alevlerin yanından hızla geçti, toynakları közleri ve külleri savuruyordu. Birkaç kırmızı ok daha uçuştu ve çığlıklarla haykırışlar duydum. Askerlerin düşmeden önce çıkardıkları son sesler.

Shansen'in adamlarının dikkati dağılınca onları kargaşadan uzaklaştırmak için babamla Keton'a koştum.

Babamla abimin yüzlerini saran pirinç çuvallarını çekiştirdim ama son anda onları çıkarmamaya karar verdim. Beni böyle, bir kızdan çok iblise benzerken görmelerini istemedim.

"Burada kalın," dedim önce Keton'un sonra da babamın omzuna dokunarak. "Burada güvende olacaksınız."

"Maia?" dedi babam. "Sen misin?"

Cevap vermemek için dudağımı ısırdım. Onun bana ismimle seslendiğini duymak kalbime bir sancının gölgesini düşürdü. Bir anlığına acıtmaya yetecek kadar. Sonra o his de gitti.

Savaş alanına döndüğümde Leydi Sarnai ve Lord Xina'nın küçük bir savaşçı birliği tarafından korunduğunu gördüm.

Leydi Sarnai'yi hiç dövüşürken görmemiştim. Herhangi bir adamdan daha hızlı ve en az erkekler kadar güçlüydü. Shansen'in askerlerinin hiçbiri yay konusunda onunla aşık atamazdı; bir düzine adamı vurarak babasına saldırması için Lord Xina'nın yolunu açtı.

Ama iblis gücü aşılanmış Shansen bir zamanlar en gözde savaşçısı olan adamı kolaylıkla alt etti. Xina'nın mızrağını ikiye böldü, onu kale duvarlarından birine fırlattı ve bir insandan çok kaplanınkine benzer bir zafer çığlığı attı.

Gözlerim, Shansen'in zırhlı gövdesinde sallanan tılsımı izledi. Obsidiyen, Gyiu'rak'ın büyüsüyle parlıyordu ve korkarım birazdan olacakları biliyordum.

Shansen, gerdiği yayıyla ona doğru ilerleyen kızına döndü.

Lord Xina'nın kırık mızrağını bırakarak sanki kızının saldırısını karşılamaya hazırlanırmış gibi kollarını açtı. Tılsımına dokunmadan önce kızıyla aralarındaki mesafenin yirmi adıma kadar düşmesini bekledi – ve ardından Gyiu'rak'la birleşerek kaplana dönüştü, insan teninin üzerinde beyaz tüyler belirdi.

Ben savaş lordunun dönüşümünü daha önce de görmüştüm ama Leydi Sarnai görmemişti. Dizginlere asıldı ve bedenini ileri doğru eğdi, omuzları babasının saldırısına hazırlanarak bükülüp gerildi.

Bir şey yapmam gerekiyordu! Ama savaş alanının karşı tarafında, yardım edemeyeceğim kadar uzaktaydım.

Kaplan baş döndürücü bir hızla ona saldırdı. Leydi Sarnai'nin atı feryat etti ve Leydi Sarnai eyerinden devrilip gözden kayboldu. Savaşçıların çoğu ânında ölürdü ve başta Sarnai'nin de öldüğünden korktum. Ama sonra ortaya çıktı ve çıplak elleriyle kaplanla güreşmeye başladı.

Shansen pençesini kızının boğazına doğru kaldırdı.

Dur! diye haykırdım adamın zihnine doğru. *O senin kızın. Ona böyle dövüşmeyi sen öğrettin.*

Yüzünde bir tereddüt titreşimi belirdi. Kükredi ama dinliyordu.

İblisin düşüncelerini ele geçirdi. Kızını öldürmesine izin verme.

Ben Shansen'le konuşurken Leydi Sarnai debelenerek onun pençelerinden birkaç santimle kurtuldu ve yeniden ayağa kalktı.

Öldür onu! diye haykırdı Gyiu'rak, Shansen'in tılsımından. İblisin bağırışları benimkileri bastırdı ve Shansen'in yüzündeki tereddüt silindi. *Öldür onu.*

Shansen'in pençeleri havada süzüldü. Midem buz gibi bir korkuyla kasıldı. Bir sonraki kalp atışında Leydi Sarnai'nin ölmüş olacağından emindim. Shansen'in pençesi indi ama kızı yuvarlanarak kaçtı ve Lord Xina atıldı. Savaşçı, kırık mızrağını Shansen'in yan tarafına sapladı.

Kaplan acıyla kükredi ve kıvranarak döndü. Leydi Sarnai kılıcını kaldırdı. Babasının aksine o tereddüt etmedi. Ama çok geçti. Shansen ateşe atladı ve ortadan kayboldu.

Alevler ânında söndü ve Leydi Sarnai kılıcını kalıntılara sapladı. Yüzünü göremiyordum ama omuzları hayal kırıklığıyla çökmüştü. Babasını yenme şansını kaçırmıştı.

Korların oradan döndü ve Shansen'in adamlarının yukarı çektiği flamaya doğru ilerledi. Gönderi dizine kadar indirdi ve bayrağı ikiye böldü.

"Shansen geri çekildi," diye duyurdu. "Kapıları kapatın!"

Onun emriyle Kış Sarayı'nın kapıları gümbürtüyle kapandı.

Muharebe bitmişti.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Bu bir zafer değildi.

Benim kadar Leydi Sarnai de Shansen'in Kış Sarayı'ndan yalnızca konum olarak stratejik bir değer taşımadığı için vazgeçtiğini biliyordu. Khanujin'in konutlarının en küçüğüydü, barış dönemlerinde kraliyet ailesini A'landi'nin sert kışlarından korumak amacıyla inşa edilmişti. Savunma olarak yalnızca bir falezin üzerindeki konumuna ve Beş Kış Savaşı sırasında bütün kaynakları tükenmiş olan askeri kışlalara bel bağlamıştı. Büyük Baharat Yolu'yla bir bağlantısı bile yoktu.

İmparator Khanujin burada kalmakla hata yapmıştı. Bahar Sarayı, Kış Sarayı'ndan yalnızca bir haftalık mesafedeydi ve A'landi'nin doğu sahilinde bulunuyordu; hem İmparatorluk donanması hem de Jappor ordusu tarafından korunuyordu, ki ülkedeki en güçlü ordu buydu. Artık Khanujin öldüğüne göre kimse Shansen'in başkenti –ve A'landi'yi– fethetmesinin önüne geçemezdi.

Onun dışında hiç kimse, demek istedim Leydi Sarnai'ye.

Üç abisi zincire vurulmuştu; Sarnai'nin kızıl okları ellerinden ve bacaklarından, kaburgalarından ve omuzlarından çıkıntı yapıyordu. Bütün yaralar en şiddetli acıyı verecek ama öldürmeyecek şekilde hesaplanmış gibiydi.

Sarnai, abilerinin bağışlanma yakarışlarına kulak tıkadı ve kül yayını en büyük abisinden geri aldı.

"Onları zindana götür," dedi Lord Xina'ya. "Ne yapacağıma daha sonra karar vereceğim."

Shansen'in kara iblis büyüsüyle dehşete düşen birliklerinin

çoğu, Beş Kış Savaşı'nda onlara korkusuzca önderlik eden Leydi Sarnai'ye bağlılık yemini etmeye istekliydi. Ona katılmayanlar zindana atılmıştı, su ve yemek verilmeyecekti. Birkaçı bağırarak çıkışmıştı: "Bir kadının liderliğini kabul etmeyecek kadar onurluyum!"

Onlar da zindana atıldı ama muhafızlara dillerini kesmeleri söylendi.

Başka kimse de Leydi Sarnai'nin emirlerini sorgulamaya cesaret edemedi.

Öğlen olduğunda Leydi Sarnai Kış Sarayı'da düzen tesis etmişti. Adamları bütün yangınları söndürdü ve Leydi Sarnai de İmparator'un hâlâ hayattaki bakanlarından cephaneden kurtarılabilecek silahların ve saray mahzeniyle depolardaki gıdaların envanterini aldı.

"Cidden sağlam, değil mi?" diye sordu Keton, ben babamın başını kucağımda tutarken. "Savaş sırasında hatırladığımdan bile daha korkutucu."

"Evet, öyle." Leydi Sarnai hakkında konuşmak istemiyordum. Abimle babamı tekrar görmüşken tek yapmak istediğim yüzlerini zihnime kazımaktı. Seslerini duymak ve hafızamdaki gitgide genişleyen boşlukları doldurmak.

Babamın manşetleri yırtılmıştı ve onları katladığımda kollarındaki izleri gördüm.

"Sadece direndiğimiz zaman canımızı yaktılar," dedi Keton zayıfça. "Kamalan Limanı'na geldiklerinde onlarla mücadele etmeye çalıştım. Neredeyse dükkânı yakacaklardı."

Öfkeden rengim attı. Babamın çalışma tezgâhının başından koparılışını, askerlerin ailemin ayakta tutmak için delice çabaladığı dükkânı yağmalayışını, babamı ve abimi zincire vurulmuş görmeyi ve yürüme yetisini daha yeni geri kazanmış olan Keton'un itilip kakılarak kırbaçlandığını düşünmek bile... Shansen buna nasıl cüret ederdi!

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Benim hatam."

Keton koluma dokundu, bir bağışlama işaretiydi bu ama kafasında beliren soruları görebiliyordum, alnındaki çizgilerle daha da

belirginleşmişlerdi. Bu neden benim hatamdı? Ben Shansen için neden Kamalan Limanı'na asker gönderip babamla onu aldırmasına sebep olacak kadar önemliydim? Bu soruları yanıtlamaya henüz hazır değildim.

Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım ve ellerimi cebime sakladım.

Neyse ki o sırada Edan belirdi.

"Güney avludaki ana binalar yangından etkilenmemiş," dedi sessizce. Yorgun görünüyordu; büyü kullanmak onu belli etmek istediğinden daha çok tüketmişti. "Orası baban için daha sıcaktır."

Keton'un gözleri irileşti, Edan'ı onunla ilgili anlattığım hikâyelerden tanımıştı ama şimdi tanıştırmak için uygun zaman değildi.

Edan'la birlikte babamı kaldırdık ve içeri taşıdık. Bakanlardan birinin odasında bir yatak bulduk. Onu yatağa yerleştirirken babamın düşük gözleri yavaşça açıldı.

Koluma yapıştı. "Maia."

İrkildim ve gözlerimi öne eğdim, gölgede kalırsam babamın onların fark etmeyeceğini umuyordum.

"Güvendesin, baba," dedim ona. "Shansen gitti. Leydi Sarnai, Kış Sarayı'nı ele geçirdi."

"Peki İmparator?"

Duraksadım. "Öldü."

"Öldü ha. Çok ölü var." Babamın gözleri daldı ve tavana dikildi. Uzun süre bir şey söylemedi. "Tanrılar ona göz kulak olsun."

Doğrulmaya yeltendi. "Arkandaki kim?"

Edan, dumanı tüten pirinç bir demlikle geri dönmüştü.

"Baba, Keton..." diye başladım. "Bu Edan. Kendisi Majesteleri'nin Başbüyücüsü."

"*Eski* Başbüyücü," dedi Edan boğazını temizleyerek.

Başka zaman olsa Edan'ın ne kadar da gergin göründüğüne gülümseyebilirdim ama bugün olmazdı. Ailemi düzgünce selamlayabilmek için demliği bıraktı. Önce babama eğilerek selam verdi, ardından da onu engellemeye çalışan Keton'a.

"Aynı yaştayız," dedi abim. "Eğilmeyi kes. Lütfen."

Babam, büyücüye güvensiz bir bakış attı. "Ah, evet, hakkında çok şey duymuştum. Beş Kış Savaşı'nın nedeni olduğuna inanan çok kişi var."

Edan derin bir nefes aldı. "Çok da haksız sayılmazlar," diye yanıtladı, "efendim."

"Demek büyük oğullarımın ölümünün sorumlusu sensin. Ölen binlerce evladın ve biz konuşurken ölümüne yürüyen çok daha fazlasının."

"Baba..." Araya girmeye çalıştım. Ona suyu uzattım. "İç."

Sesimi duyunca babamın omuzları titredi.

Vicdan azabıyla iç geçirdi. "Yorgunum," dedi sonunda. "Bu tanışmayı başka zamana saklayalım. Dinlenmek istiyorum."

Gözleri kapanarak hepimize yol verdi.

Edan ve Keton'un peşinden ağır adımlarla odadan çıktım. Abim omzuma dokundu ve sadece ikimizin duyabileceği kadar kısık bir sesle, "İkimiz için de çok zor bir hafta oldu. Ben kalayım, kendini biraz daha iyi hissettiğinde onunla konuşurum," dedi.

Uyuşmuş bir şekilde başımla onayladım ve hayal kırıklığımı gizlemeye çalıştım.

"Teşekkürler, Keton," dedim ve onu bırakarak Edan'ın yanına gittim.

"Endişelenme, *xitara*." Edan yanağımı öptü. "Zaten A'landililer arasında pek popüler değildim ama en önemlilerin kalbini kazanmayı başardım."

Kendimi zorlayarak gülümsedim ama beni endişelendiren bu değildi. Eğer babam büyüsü yüzünden Edan'a güvenmiyorsa benimle ilgili gerçeği öğrendiğinde ne düşünecekti?

Kızının bir canavar olduğunu keşfettiğinde ne düşünecekti?

• • •

Muharebeden sonra Khanujin'in cesedi unutulmuştu. İmparatorluk kıyafetleri paramparçaydı, onun için yaptığım büyülü pelerin

kirden, çamurdan ve kandan neredeyse tanınmaz hâldeydi. İmparator'un cesedinin kirlenmiş ve gözden kaçmış hâlini görünce bir zamanlar ona duyduğum kin silinip gitti.

"Gömülmeyi hak ediyor," dedim. "Ne kadar zalim olabileceğini bilmiyorlardı belki ama seveni çoktu."

"O iyi bir adam değildi," diye onayladı Edan, "ya da büyük bir hükümdar. Ama ülkesini, uğruna fedakârlıklar yapacak kadar önemsiyordu."

Eski efendisinin yanına diz çöktü. Bir zamanlar küçümseme ifadesiyle kıvrılarak sırıtan dudaklar şimdi zarif bir çizgiye dönüşmüştü ve üzerindeki ölüm solgunluğuyla öncekinden daha asil görünüyordu.

Belindeki tılsımlar arasında Edan'ın eski tılsımını arayıp buldum.

Edan onu alıp tuttu, başparmağını pirinç yüzeye oyulmuş şahinin üzerinde gezdirdi. Kendine saklar diye düşünmüştüm ama uzun bir duraksamanın ardından tılsımı Khanujin'in kuşağına geri koydu.

"Yemin ortadan kalmışken bile onu korumam gerektiğini hissettim. Babasına A'landi'yi koruyacağıma söz vermiştim. İkisini de yüzüstü bıraktım."

"A'landi henüz düşmedi," diye yanıtladım. "Buna izin vermeyeceğiz."

Edan başıyla onayladı ve tekrar elime uzanmaya yeltendi ama o sırada Leydi Sarnai ve beraberindeki askerlerin gelişi, söyleyeceği şeyi kendine saklamasına neden oldu. Shansen'in kızı herhangi bir kral kadar güçlü duruyordu, bir eli belinde, diğeri kılıcının kabzasındaydı.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz burada? O..." Leydi Sarnai, ölü İmparator'a bakamadı. Bakışları bize çevrilirken ifadesi sertleşti. "Yapılması gereken işler var. Bir işe yarayın."

Edan'ın yanında diz çöktüğüm yerden kalktım. Ona saygı göstermek umurumda değildi.

Hemen itaat etmemin beklendiğine şüphe yoktu ama tam tersini yaptım. "Gömülmeyi hak ediyor, Ekselansları. Onu burada çürümeye terk edemezsiniz."

"*Sen* kimsin ki emir veriyorsun?"

"O, İmparatordu," dedim. "Siz onunla ilgili ne hissederseniz hissedin, o A'landi için öldü."

"Onursuz bir ölüm," dedi tükürür gibi. "Ordusu katledildi. Kendisini esir almalarına izin verdi..."

"Kaçmasını mı tercih ederdiniz?" diye yanıtladım. "İmparator Khanujin büyük bir adam değildi ama korkak da değildi. Sonuna kadar ülkesinin yanında kalmayı seçti."

Öte yandan sen seçmedin, demedim.

Sarnai'nin yüzü bilinçli olarak havada asılı bıraktığım hakaret karşısında karardı.

"Onu yıkayın ve temizleyin," diye emretti adamlarına. Bir an düşündükten sonra, "Terzi, sen de gömülmesi için uygun bir kefen dik," diye ekledi.

Topuklarının üzerinde dönerken bana bir bakış atmaya bile tenezzül etmedi. Savuşturmaya çalışsa da hemen arkasında bir şey çırpındı.

Kuşum.

"Benimle gel," dedim Edan'a ve birlikte Kış Sarayı'nın kabul salonuna, yalnızca yayını çam masaya koymasıyla kendi odası hâline getirdiği yere doğru Leydi Sarnai'yi takip ettik. Lord Xina ve Khanujin'in hayatta kalan bakanları çoktan oradaydı, Sarnai'yi bekliyordu.

"Tamarin," dedi Leydi Sarnai, peşinden gittiğimizi fark edince öfkeyle bakarak, avcı kulaklarının bizi fark etmemesi rahatsızlığını daha da artırmıştı.

Kollarını kavuşturdu. "Sana sevgili Khanujin'in için bir kefen dikmeni emrettiğimi sanıyordum."

Ona cevap vermek yerine usulca ıslık çaldım ve salonda dönüp duran kumaştan kuşum avucuma uçtu.

Shansen'in kızı burnundan bir nefes verdi. "Demek kuş senindi. Tahmin etmeliydim. Gittiğin her yere bela götürüyor gibisin."

Omuzlarımı küstahça kaldırdım. "Jappor'a ne zaman gidiyoruz?"

"Jappor'a gitmek mi?" diye tekrarladı. Bütün meclis delirmişim gibi bana baktı.

"A'landi'yi kurtarma şansımız azalıyor," dedim. "Hemen gitmeliyiz."

"Peki A'landi'yi neden kurtaracakmışım?" diye gürledi Sarnai. "İmparator öldü, binlerce adamı öldü. Babama karşı kazanma umudumuz yokken binlerce yaşamı daha heba etmeyeceğim." Arkasını döndü. "Batıya çekiliyoruz, hayatta kalanlar da bizimle gelecek."

"Ama..."

"Ülkeler yükselir ve düşer. Büyücü bunu herkesten iyi bilmeli."

"Öfkelisin," dedim. "Hakkın var. Khanujin senden çok şey aldı. Benden de öyle – hepimizden. Ama baban imparator olursa A'landi'ye ne olacağını düşünsene. Sen kendin söyledin, onun hatırladığın adam olmadığını, iblisinin onu yozlaştırdığını. Gyiu'rak'ın A'landi'nin gerçek hükümdarı olmasını ne engelleyecek?"

Sarnai'nin omuzları gerildi. "Babamın ordusuna karşı kazanamayız. Khanujin öldüğüne göre, Shansen kendini imparator ilan ederse Jappor'daki ordu onun yanında yer alacaktır. Diğer savaş lordları ona karşı çıkmaya cüret edemez."

"Onları yardımımıza çağırabilir misin?"

"Yeterince zaman yok," diye yanıtladı Lord Xina. "Shansen'in Jappor'a ulaşması sadece günler sürer. İmparatorluk ordusunu kontrolü altına alacak."

"*Gyiu'rak* imparatorluk ordusunu kontrol altına alacak," dedi Leydi Sarnai sertçe. "Babamın üzerindeki etkisi gün geçtikçe güçleniyor. Kan bedeli ödendikten sonra da tamamlanacak."

"Kan bedelinin İmparator'un canı olduğunu sanıyordum."

"İmparator'un canı, evet." Leydi Sarnai'nin sesi bomboş çıktı. Soluk ışığın altında yaraları hafifçe parladı. "Ve on bin diğer can."

Mideme bir sancı saplandı. Bu yalnızca benim için değil bakanlar için de yeniydi. Şok bir sessizlik oldu, ardından herkes aynı anda konuşmaya başladı. Sarnai elini kaldırdı ve çizmesini ahşap zemine vurdu.

"Yeter! Babam için bu hiçbir şey. Beş Kış Savaşı'nda zaten binlercesi öldü. O bunu yozlaşmış bir hanedanlığı ortadan kaldırıp kendi hanedanlığını kurmak için bir fırsat olarak görüyor. Ne zaman geri çekileceğimi ve ne zaman savaşacağımı öğrenecek kadar çok savaşa katıldım. Gyiu'rak'a karşı kazanmamızın bir yolu yok."

"Size katılmıyorum, Ekselansları," dedi Edan.

Leydi Sarnai'nin sesi sertti. "O hâlde bizi aydınlat, büyücü. Babam nasıl yenilebilir?"

"Yaralarının iyileşmesi için birkaç güne ihtiyacı var," diye akıl yürüttü Edan. "İmparatorluk donanması ve Jappor ordusu onun hükümdarlığına direnecektir; Beş Kış Savaşı'nın üzerinden, onun düşman olduğunu unutacakları kadar çok geçmedi. Bahar Sarayı'nı ona karşı korumaya çalışacaklardır. Ama iblisi, kuzeye yakın olduğu düşünülürse Jappor'da daha da güçlü olacaktır. Bir hafta kadar vaktimiz var diyebilirim. Başkent düşmeden önce en fazla iki hafta."

Lord Xina'nın simsiyah taşlar gibi parıldayan koyu gözleri Edan'a döndü. "Peki sana neden güvenelim? Senin gibi sadakati satın alınabilen birine..."

"Satın alınmak mı?" diye tekrarladı Edan. "Khanujin'e Shansen'e karşı savaşırken yardım etmek istediğimi mi düşünüyorsun? Ülkenizi savaşla bölmek için? Bozamayacağım bir yeminle bağlıydım. Başka seçeneğim yoktu. Shansen'in adamlarının bir seçeneği var; sırf korkudan onun peşinden gidiyorlar, sadakatten değil. Onlara sizin için savaşabileceklerini gösterin – ülkelerini kurtarmak için."

"Gyiu'rak'tan korkuyorlar," dedi Leydi Sarnai boğuk bir sesle. "Kimse onu durduramaz."

"Ben durdurabilirim," dedim, buz gibi sakin bir sesle. "Ben de onun gibiyim. Bir iblis."

Oda birden sessizleşti. Bakanlar geriye doğru sendeledi – sanki mesafe onları benden koruyabilirmiş gibi. Birileri dua ya da lanet gibi bir şeyler mırıldandı. Lord Xina mızrağını doğruca boğazıma doğrulttu.

Hepsini görmezden geldim ve dimdik Shansen'in kızına baktım. İtirafım onu şaşırttıysa bile belli etmemişti.

"Büyücü, bana terziyi idam ettirmemem için bir sebep söyle."

Edan'ın yüzünden bir şaşkınlık geçti. Leydi Sarnai'yle hiçbir zaman geçinememişlerdi; Sarnai daha önce hiç onun fikrini sormamıştı.

"İmparatorluk Terzisi'nin iblislerin yolundan gitmek üzere lanetlendiği doğru," dedi sessizce. "Zamanı geldiğinde, eylemlerinin artık Maia Tamarin'e değil, içindeki canavara ait olacağı da doğru. Ancak inanıyorum ki o bir iblis olarak bile A'landi'yi korumak için elinden geleni yapacaktır."

Edan'ın sesi ciddi çıksa da bana olan inancı kalbimin etrafındaki buzun bir kısmını eritti. Dudağımı ısırarak Sarnai'nin ona inanmasını umdum.

Savaş bakanı ayağa kalktı. "Bu çok saçma. Aramızda bir iblis bulunmasına izin veremeyiz. Onu hemen tutuklayın. Lord Xina, size yalvarıyorum mantığın sesini dinleyin..."

"Bu ordu *benim* emrimde," dedi Leydi Sarnai sertçe. "Lord Xina'nın değil. Bu konuda seni yalnızca bir kez uyaracağım, Bakan Zha, o da yönetimime henüz aşina olmadığından."

Bakan sinerken Sarnai'nin buz gibi bakışları bana döndü. "Yarın sabah Jappor'a yürüyüp yürümeyeceğimizi bildireceğim. Maia Tamarin'in kaderine de karar vereceğim. Dağılabilirsiniz."

* * *

"Sence fikrini değiştirecek mi?"

Edan, Leydi Sarnai'nin canımı bağışlayıp bağışlamayacağını değil, Jappor'a yürümenin mantığını görüp görmeyeceğini sorduğumu biliyordu.

Sorumu düşündü. "O mükemmel bir savaşçı ama tecrübesiz bir lider. Shansen, Beş Kış Savaşı boyunca ona hiç birliklerinin kumandasını vermedi. Savaş başladığında daha on dört yaşında bir kızdı – çok gençti ve babasının itibarı ve gücü karşısında huşu içindeydi. Şimdi onunla savaşmak zorundayken ne yapıp ne yapmayacağını tahmin etmek güç."

Shansen'in Sarnai'ye saldırmadan önce nasıl duraksadığını düşündüm. "Sence kızını seviyor muydu?"

"Gyiu'rak onu yozlaştırmadan önce mi? Belki kendince. Ama Shansen gücü daima her şeyden çok sevmiştir. Sarnai'nin potansiyelini gördü ve ona yaşı geldiğinde ordularına hükmetme sözü verdi."

"Aynı zamanda evlenmek zorunda kalmayacağına da söz vermişti," dedim, Leydi Sarnai'nin kaç zaman önce bana bizzat söylediklerini hatırlayarak.

"Onun sadakatini satın aldı. Kız ona hizmet etti ve babasının gerçekten de İmparator Khanujin'i tahttan indirerek A'landi'yi daha iyi hâle getirebileceğine inandı. Ama Shansen Gyiu'rak'la pazarlığa başladığında ilişkileri zehirlendi. Ve sonra ateşkes imzalanıp da kızını İmparator'la evlenmesi için gönderince, Sarnai'nin babasına inancı tamamen yerle bir oldu."

"A'landi'ye olan inancı da," diye mırıldandım kaşlarımı çatarak. "Ona nasıl yardım edebilirim? Daha fazla adama ihtiyacımız var ve zamanımız çok az."

Duraksadım. İmparator'un flaması önümde uzanıyordu. Onu kefen olarak dikmeye niyetlenmiştim ama aklıma başka bir fikir geldi.

"Seni –ve Leydi Sarnai'yi– bulmak için yaptığım kuş. Daha fazlasını yapabilirim. Yüzlercesini." Tılsımıma dokunarak yutkundum. Ceviz yarılar avucumun altında bomboş hissettiriyordu. "Sadece umarım ki nasıl dikeceğimi hatırlıyorumdur." Pençelerime baktım ve irkildim.

Edan flamanın bir ucunu tuttu, birlikte kaldırdık.

"Ben sana yardım ederim," dedi.

İşe koyulduk, flamayı yüz kareye böldük. Edan katladı, ben de diktim. Sadece en basit dikişleri, annemin küçük bir kızken öğrettiklerini yapabiliyordum. Bu kadarı yeterliydi.

Uçma yeteneği sağlamak için her kuşa büyülü halımın kalıntılarından bir iplik diktim. Ben çalışırken ipler kanımda atan büyüyle uyanıp seğirdi.

Neden bu kadar bencilsin, Maia? Savaşı kazanmak için bu kuşlara ihtiyacın yok. Shansen'i yenecek kadar güçlüsün. Kendini feda edersen binlercesini ölümden kurtarırsın. Bu çok şerefli değil mi?

Dudağımı öyle bir ısırdım ki kanamaya başladı.

"İyi misin?" diye sordu Edan endişeyle bakarak.

"Eğer A'landi'yi kurtarabileceksem ama" –bocalayarak ellerime baktım; *eskiden* ellerim olan şeye– "tamamen iblise dönüşeceksem, yapmalı mıyım? Kimsenin savaşmasına gerek kalmaz. Sayısız erkeğin ve kadının hayatını kurtarabilirim."

"Eğer vazgeçersen, Maia, artık kendin olamazsın." Titreyen parmaklarımdan iğneyi aldı. "Biraz daha dayan. A'landi için. Benim için."

"Bunun beni delirteceğinden korkuyorum," diye itiraf ettim. "İçimde öyle bir öfke var ki... Kontrol edemiyorum." Gözlerimi sımsıkı kapadım, Bandur beni lanetlediğinden beri yaptığım bütün o korkunç şeylerin anısını yok edebilmeyi diledim. O anılar, önceki yaşamımdaki her şeyden daha baskındı.

"Ya seni tekrar unutursam?" diye fısıldadım. "Ya sana tekrar..."

"Saldırırsan mı?" Edan derin bir nefes aldı. "Olabilir. Büyücüler ve iblisler doğal düşmanlardır."

Dehşete düşmüş tepkimi görünce beni usulca öptü. "Eğer beni unutursan, sana kendimi tekrar hatırlatmanın bir yolunu bulurum. Bana saldırırsan" –elimi göğsüne bastırdı– "durana kadar seni tutarım."

İkna olmamıştım ama Edan bitirmemişti.

"Üstat Tsring'e senin iyi olmanla ilgili söylediklerime inanıyorum." Parmakları saçlarımı okşayarak tutamları gözümün önünden

yüzümün yan tarafına doğru çekti. "Günden güne değişiyorsun. Gitgide daha çok iblise benziyorsun ve içindeki sesin de güçlendiğini biliyorum. Ama kalbin *senin*, Maia. Ona tutunduğun sürece bu değişmeyecek."

"Umarım haklısındır."

"Haklı olduğumu biliyorum." Bakışları giderek büyüyen kumaştan kuş yığınına kaydı. "Sana onu tanıdığımı söylesem bana inanır mısın? Bin turna katlayan Kiatalı prensesi?"

"O kadar yaşlı olamazsın!"

Yüzünü buruşturdu. "*Hikâye* o kadar eski değil. Bir keresinde Shiori'yle karşılaşmıştım. Çok kısa bir karşılaşmaydı ama senden çok farklı değildi. Başına ne zaman korkunç bir bela musallat olsa güçlü durdu. Kâğıttan kuşları ona umut getirdi."

Elimi kendi kalbine bastırdı. "Yalnız değilsin, Maia. Ne şimdi ne de başka bir zaman."

Nabzı avucumun içinde sabit bir ritimle atıyordu. Başımla onayladım ve ilk kumaştan kuş yığınını tuniğimin üzerine topladım. Kanatlarına dikilmiş kırmızı iplikler ay ışığında parlıyordu.

Pencere pervazına tırmanıp da Kış Sarayı'nın altında uzanan geniş orman ve okyanus manzarasına karşı çömelirken Edan'a yaslandım. Kolunu bırakmadan ona döndüm.

Beni öpmeden önce, "Şans için," dedi ve nefesi burnumu gıdıkladı.

Göğe sıçradım, bir hava akımı beni yükselttikçe yükseltti. Orada, bulutların arasında olabildiğince asılı kaldım – sanki suyun üzerinde yürürmüş gibiydim.

"Yalnız değilim," diye tekrarladım. "Ve her şey kaybedilmedi."

Kuşlara sıkıca sarılarak hafifçe gülümsedim. Pek teselli sayılmazdı ama güneşin kahkahası yokken bedenim gecenin dondurucu soğuğunu hissedemiyordu ve ayın gözyaşları yokken de kalbim hiçbir şeyden korkup kaçmıyordu. Özellikle de kaçınılmaz gelecekten, A'landi'yi kurtarmanın bedelinden – ölecek olmaktan.

Düşmek üzere olduğumu hissedince tılsımımı kaldırdım ve du-

daklarımı camdan çatlağa bastırarak yıldızlarının kanından küçücük damlaları serbest bıraktım, yalnızca kuşlarımı ışığıyla yıkayabilecek kadarını.

Sonra orak biçimindeki beyaz aya karşı kollarımı salladım, kuşlarımı A'landi'nin geleceği için savaşma ihtimali olan herkesi bulmaya yolladım.

ÜÇÜNCÜ KISIM

YILDIZLARIN KANI

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

İmparator Khanujin, Kış Sarayı'ndaki tapınağın kalıntıları arasında göklere gönderildi. Seremoniyi yönetecek rahip ya da keşiş yoktu – sadece Leydi Sarnai'nin askerleri ve Shansen'in saldırısından kurtulmuş birkaç bakan. Pas rengi tuğlalardan küçük bir ölü yakma alanı yaptılar ve İmparator'u üzerine yerleştirdikten sonra önünde diz çöktüler.

Edan cenazeye katılmadı. Nedenini sorduğumda, "Bu ritüel A'landi'nin en eski geleneklerinden biri, Khanujin'i onurlandırmak ve onun tanrıların arasındaki yerine güvenle geçmesini temenni etmek için. Büyücüler ve din hiçbir zaman anlaşamamıştır. Katılırsam bu ona ve halkına hakaret olur."

Keton ve babamla birlikte saygımı göstermek için eğildim, ardından birkaç dakika oyalanarak rüzgârın İmparator'un küllerini yakma yerinden savuruşunu izledim. Parmaklarım bütün gece dikiş yapmaktan acıyordu.

Edan'la birlikte yüzlerce kuş yaptıktan sonra İmparator Khanujin'in cenaze kıyafetlerini hazırlama işine katıldım. Flamasını ve sarayda bulabildiğim tüm parçaları –eski perdeler, masa örtüleri, hatta babamla Keton'un yüzünü örtmek için kullanılan pirinç çuvallarını bile– kullanarak kuşları dikmiştim ve makasım olmadan kaba keten örtüleri ipeğe çeviremedim.

Kalanların hepsi de Khanujin'in kıyafetlerine gitmişti. Yani İmparator, bir köylü gibi sade gömüldü. Nakış yoktu, mütevazı kumaşa işlenmiş mücevherler yoktu, kakma altın ya da brokar yoktu. Bir parça ipek bile yoktu.

Kimse bu konuda tek kelime etmedi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Keton bana. Ben dönünce irkildi. "Gözlerin, Maia. Dünden beri kıpkırmızılar. Sen..."

"Sadece kanlandılar," diye yalan söyledim hızla. Eldivenli elimi savurarak endişesini savuşturdum. Üzerime bir huzursuzluk çöktü. Abim bana korkunç bir yalancı olduğumu söylerdi ve öyleydim de. Ama bir şeyler değişmişti. *Ben* değişmiştim.

Sorularından kaçınmak için aceleyle ilerledim. Ama abim peşimden gelirken ayaklarının sessizce yere değişini, bastonunun birbirini takip eden zarif tıkırtılarını dinlemekten kendimi alamadım. Onu son gördüğümde daha yeni yeni yürüme denemelerine başlamıştı.

Göğsüm sıkıştı. Daha kısa bir süre önce tek arzum babamla Keton'u görüp onlara sarılmaktı. Ama şimdi birlikteydik ve tek yaptığım mesafemi korumaktı. Onlara yalan olmayan ne söyleyebileceğimi bilmiyordum.

Ve bu canımı nasıl da yakıyordu.

Adımlarımı yavaşlattım ve abimin yanında yürümeye başladım. Ellerim ceplerimdeydi, yaptığım parçalı eldivenler pençelerimi güçlükle gizliyordu.

"Pek iyi uyuyamıyorum," dedim sonunda, zayıf kaçan bir açıklama çabasıyla.

"Ben de öyle." Keton başını eğdi, cenaze alanında hâlâ çatırdayan alevleri dinliyordu. "Dün Leydi Sarnai'nin savaş konseyini topladığını duydum. Sence Jappor'a yürüyüş söylentileri doğru mu?"

Sarnai'yi görmek istememin nedeni buydu. "Bilmiyorum."

"Savaşmak isteyen adamlar var," dedi Keton. "Ben de savaşacağım."

Dudağımı ısırarak boğazımda yükselen paniğe aldırmamaya çalıştım. "Hayır, sen burada kalmalısın. Yaralılarla birlikte."

Keton bana kaşlarını çatarak baktı ve sözlerimi geri alabilmeyi diledim. "Bacaklarım güçleniyor, Maia. Diğerleri kadar hızlı olmayabilirim ama savaşmak elimde ge—"

"Sen zaten savaştın. Yeterince savaş gördün."

"Dedi *küçük* kardeşim," diye çıkıştı. "O zamanlar ne için savaştığımı bilmiyordum. Şimdiyse biliyorum. Diğer askerler de böyle hissediyor."

"Ne için savaşıyorsun?"

"İmparator öldü ve Shansen başkente doğru ilerliyor. Onun iblisini gördün." Keton yutkundu. "Eğer A'landi'yi hemen şimdi ona karşı savunmazsak gökler yardımcımız olsun. Lanetleniriz."

Kendim de aynı fırsatı –ülkemizi kurtarmayı– istiyorken onu kandırmadan bu işten nasıl vazgeçirebilirdim?

Leydi Sarnai'nin cepheye yürümesini istiyordum. Babasını yenmesini, Gyiu'rak'ı katletmesini ve onu doğrudan öbür dünyaya göndermesini istiyordum.

On bin can! Bir insan nasıl bir güç açlığı çeker de halkının canını böyle bir pazarlığa konu ederdi?

Çenemi gevşeterek öfkemi dizginledim. Abime bakıp da gözlerindeki ateşi gördüğümde kendi içimde yanan kararlılığı tanıdım.

Bir elimi omzuna koyarak, "Ben gidip Leydi Sarnai'yi bulacağım," diyebildim yalnızca. "Babama dikkat et."

* * *

Leydi Sarnai de Lord Xina da cenazeye katılmamıştı ama ben onu nerede bulacağımı biliyordum. Mutfakların hemen dışında uyumuş, sarayda kalmış az sayıdaki odadan birine yerleşmekten yaralılar için vazgeçmişti.

Onu görmeden önce sesini duydum, Lord Xina'yla antrenman yapıyordu. Dövüşe o kadar dalmışlardı ki beni fark etmediler bile. Ben de izlemek için bir sütunun arkasına saklandım.

Sarnai zırhını hâlâ çıkarmamıştı. Ağırlığının üç katı olmalıydı ama Sarnai onu dimdik omuzlarla ve alnında parlayan terle gururla taşıyordu. Lord Xina onun en az iki katıydı ama Sarnai müthiş bir zarafetle hareket ediyor, dövüş sopası savaşın ritmiyle dans ediyordu; tıpkı parmaklarımın eskiden iğneyle dans etmesi gibi. Lord Xina'nın

yan tarafında bir boşluk fark ederek dizine vurdu ve adamın ayak bileklerini yakalayıp onu sırtüstü düşürmek için sopasını salladı.

"Yavaşlamışsın, Xina," dedi adamın kalkmasına yardım etmeden önce. "Etrafta bir ayı gibi ağır ağır yürümeye devam edersen kendini öldürtürsün."

"Sen de zayıflamışsın, Sarnai. Ben etrafta ayı gibi dolaşsam da hiç değilse kılıcımı bir balta gibi savurmuyorum. Eğitimine ne oldu senin?"

Lord Xina onun eline tutunup kalkmak yerine kadını da yere çekti ve ilk kez Leydi Sarnai'nin güldüğünü duydum. Xina hiçbir zaman yakışıklı bir adam olmamıştı ama Khanujin'in zindanında geçirdiği günlerden sonra yüzü kâbuslardan bir yama işine dönüşmüştü: Ön dişi çatlamış, burnu kırılmış ve üstdudağı yırtılmıştı. Yine de birbirlerine bakışları kalbimi ağırlaştırdı ve onlara mahremiyet sağlamak için başımı çevirdim.

Nihayet tekrar baktığımda, bir zamanlar et pişirmek için kullanılan taştan bir çukurda yanan ateşin başında yan yana oturuyorlardı. Yalnız değillerdi.

Edan benden önce varmıştı.

"Eğer terzinin canı için yalvarmaya geldiysen geç kaldın," dedi Sarnai, şakaklarındaki teri silerken ona hiç bakmadan. "Kararımı verdim. Yaşamasına izin verilemez."

"O hâlde siz Beş Kış Savaşı sırasında tanıdığım savaşçı değilsiniz, Ekselansları."

"Ve sen de benim tanıdığım büyücü değilsin," diye karşılık verdi Sarnai. "Belki *seni de* idam ettirmeliyim. Sonuçta artık ne verebilirsin ki?"

Edan ceviz asasını kaldırdı ve kamp ateşi bir şahin şeklini alarak yükseldi. Yalnızca dikkatli baktığım için Edan'ın ensesinde parıldayan ter damlalarını görebildim. Böyle bir gösteri önceden onun için nefes almak kadar kolaydı ama şimdi çok çaba gerektiriyordu.

"Maia Tamarin olmadan babanızı yenemezsiniz..."

"Kış Sarayı'nda kalacak," dedi Leydi Sarnai onun sözünü kese-

rek. Bu ani dönüş beni bile şaşırtmıştı. "Bu kadar merhamet hak ettiğinden fazlası."

Edan konuşmaya başladı ama öne çıkıp araya girdim. "Beni de Jappor'a götürün. A'landi'yi korumak için hayatımı veririm. Ailemi korumak için."

Üçü de onlara sinsice yaklaşabilmeyi başarmış olmamın şaşkınlığıyla bana baktı. Önceden Maia olarak o kadar beceriksiz miydim gerçekten yoksa iblise dönüşmek bana herkesi hazırlıksız yakalama yeteneği mi bahşetmişti?

Leydi Sarnai'nin delici bakışları benimkilerle buluştu. "Büyücün senin adına ricacı oldu zaten. Güçlerinin yanı sıra mantığını da yitirdiğine inanmaya başlayacağım artık. Hâlâ özgür olmanın tek sebebi, Güz Sarayı'nda Xina ve benim için yaptıkların, terzi." Kasti olarak duraksadı ki bu cömertliğin bile hak ettiğimden fazlası olduğunu anlayayım. "Ama Kış Sarayı'ndan ayrılmayacaksın."

"Beni burada tutamazsın," dedim. Sesim bir bıçak kadar keskindi.

Leydi Sarnai bunun üzerine kaskatı kesildi. Lord Xina kılıcına uzandı ama Sarnai onu durdurdu.

"Tutamaz mıyım?" dedi ayağa kalkarak. Uzun siyah saçları savaşçı örgülerinden kurtulmuş, sırtında uçuşuyordu. "Edan kalbinin hâlâ iyi olduğunu söylüyor ama ben hayatım boyunca bir sürü iblis gördüm. Hepsinin büyüsü, kökünü açgözlülükten alıyor."

"Ben buna inanmıyorum."

Bana dudak büktü. "Babam da öyle derdi. Biliyor musun, İmparator Tainujin A'landi'yi birleştirdiğinde babam henüz genç bir adammış. Bütün shansenler savaş sırasında kendilerine bir nişan yaptırmak zorundaymış ve babam birleşmiş bir ülkede adını şereflendirebileceği hiçbir fırsat olmayacağından korkmuş.

"Babam savaşa özlem duyardı. Niyeti A'landi'yi ikiye bölmek değildi. Alakası bile yok. Sadece büyükbabamın Tainujin için kazandığı onca zaferin yalnızca Başbüyücü'ye atfedilmesine öfkeliydi ve aynısının onun başına gelmeyeceğine yemin etti.

"Gyiu'rak gelip Tainujin'in büyücüsünü yenmesi ve tahtı ele geçirmesine yardım etmeyi teklif etti – bir bedel karşılığında."

"On bin can."

"Evet," dedi Leydi Sarnai kasvetli bir sesle. "O gece oradaydım – ilk kez de o zaman bir iblis gördüm." Ateşe baktı. "Babam ödemeyi reddetti ama o iblis babamın içine korkunç bir arzu düşürmüştü, Tainujin'i ve vârisini öldürttükten sonra bile dinmeyen bir arzu. Açgözlü birine dönüştü; büyücüyü kendi kontrol edebilmek için Edan'ın tılsımını istiyordu. Ama Khanujin planlarını anladı ve önce davrandı. Babam da kuzeye çekilmeye zorlandı.

"Gyiu'rak oradaki ormanlarda gizleniyordu ve geri döndüğünde babamı avladı. Khanujin'i ve büyücüsünü yenip tahtı almak için kara büyüsünü kullanma karşılığında babama bir kan yemini verdirdi."

Sarnai gözlerini ateşten kaldırdı, sert bakışları benimkilerle buluştu. "Babam o günden sonra bir daha hiç aynı olmadı. Beş Kış Savaşı'nda değişimi fark etmemiştim ama yavaş yavaş... gözünü kan bürüdü." Sesi boğuklaştı, hatları korkunç bir şeyin anısıyla çarpıldı. "Ona başına neler geldiğini göstermeye çalıştım; durması için ona yalvardım. Ama dinlemedi."

Yutkundum, kendimce o öfkenin nasıl iyi hissettirdiğini anlıyordum. Tatlılığını hâlâ dilimde duyabiliyordum.

"Beni götürmek dışında bir seçeneğin yok," dedim sakince. "Hiçbiriniz Gyiu'rak'a denk değilsiniz."

Leydi Sarnai'nin burun delikleri öfkeyle genişledi. "Söylediklerimden herhangi birini duydun mu? Sana güvenmiyorum."

Güvenmemekle akıllılık ediyordu. O bunu bilmiyordu ama Bandur'un Ammi'nin zihnine girdiği gibi kolayca zihnine sızıp ona dilediğimi yaptırabilirdim. Bu ihtimal içimde yeni yeni belirmiş, cazibesiyle benim kendime hâkimiyetimi de bulandırmıştı. Ama kendimi tuttum.

"Eğer sana ihanet etmemden endişeleniyorsan," dedim, "Edan'da iblislere karşı kullanılabilecek bir hançer var."

"Maia," diye fısıldadı Edan. "Maia, yeter."

Onu duymamış gibi yaptım. "Şu an onda."

Lord Xina kolunu kaldırdı, Edan'a silahı teslim etmesini işaret etti. Edan gönülsüzce hançeri savaş lorduna verdi, o da Leydi Sarnai'ye uzattı.

"Sıradan görünümlü bir şey," dedi Leydi Sarnai.

O hançeri inceleyip kınındaki girift çizgilere dikkatlice bakarken ben devam ettim. "Eğer A'landi'nin kurtuluşuna zarar vermeye başlarsam kabzasını tut ve 'Jinn' de. Bu, bıçağı kınından çıkarır. Sonra da kalbime saplaman gerek..." Günden güne gerçek kalbim olmaya başlayan tılsımımı kaldırdım.

Sesim çatlamaya başladı ama henüz bitirmemiştim. "Senin için savaşırken Amana'nın son elbisesini giyeceğim. Yıldızlarının kanının elbisesini." Boğazım tıkandı. "Gücümün kaynağı o. Eğer beni öldürmek istiyorsan tılsımım gibi elbiseyi de yok etmelisin. O zaman ölürüm."

Edan'ın yüzünü çarpıtmasından doğru söylediğim açıktı.

"Edan'ı bunu senden sakladığı için suçlama. O hâlâ içimdeki iyiliğe inanıyor. Ama ben daha iyi biliyorum."

İlk kez Leydi Sarnai'nin karşısında diz çöktüm. "Artık beni nasıl öldürebileceğini biliyorsun." Ruhumu iblisin ele geçirmesini engelleyen son elbisemi düşündüm. "İzin ver de Gyiu'rak'a karşı sana yardım edeyim."

Beni şaşırtarak ateşin yanındaki yerinden kalktı ve hançeri Edan'a geri verdi. Hiçbir açıklama yapmadan, "Jappor'a yürüyeceğiz ve sen de bizimle geleceksin," dedi. Bir süre oyalandı, sonra ekledi. "Beni hayal kırıklığına uğratma, Maia Tamarin. Eğer uğratırsan, Dokuz Kat Göğe yemin olsun ki, bundan pişman olacak kadar bile yaşamazsın."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Cuiyan Okyanusu kıyısından yukarı doğru ilerledik ve arazi yavaş yavaş hafif karla kaplı bozkırlara ve otlaklara dönüştü. Şiddetli rüzgârlar çimlerin üzerinde esiyor, acı soğuk ciğerlerimde ıslık çalıyordu. Epey ileride, iblislerin cirit attığı söylenen namlı kuzey ormanlarını görebiliyordum.

Jappor'a yürüyüşümüz sırasında kuşlarımı görmek için göğü taradım. Yalnızca biri geri döndü ve tek başınaydı ki bu da kalbimi sızlattı. Ama sonra daha fazlasını da gördüm, Cuiyan Okyanusu'nun kuzey kıyıları boyunca ilerleyen bir gemi kafilesinin üzerinde süzülüyorlardı. Paramparça yelkenleriyle balıkçı tekneleri, tüccar gemileri ve tanrılara şükür ki İmparator Khanujin'in flamasının dalgalandığı ejderha savaş gemilerinden oluşan bir filo.

Askerler yürüyerek, at üzerinde, katarlarla ve at arabalarıyla geliyordu. Kimileri karılarını ve kızlarını da getirmişti. Onlar da yiyecek, battaniye, yay ve mızrak yapmak, hançer ve kılıçları bilemek için çeşitli aletler getirmişlerdi. Çoğu bizi kuşlarım sayesinde bulmuştu ama diğerleri Lord Xina'nın çağırdığı adamlardı. Takviyeler tam zamanında geldi. Gün sona ererken Leydi Sarnai'nin güçlerine yüzlercesi katılmıştı.

Beş Kış Savaşı'nda yer almanın Keton'a neler yaptığını, gözlerinin ferini nasıl söndürdüğünü görmüştüm. Bu askerlerin yüzleri de aynı abiminki gibiydi, savaşla sertleşmişti. Şimdi onlara acımadan ziyade saygıyla bakıyordum.

Ama yine de onlardan yeniden savaşmalarını istemek çok zalimce geliyordu.

"Onların buraya gelmesi büyü değil, değil mi?" diye sordum Edan'a endişeyle. "Onları gelmeye zorlamadım ya da Shansen'in beni çağırmaya çalıştığı gibi çağırmadım?"

"Hayır," diye güvence verdi bana. "İnsanlar birleşmiş bir ülkenin umut edilecek, başlarında bir imparator olsa da olmasa da uğruna savaşılacak bir şey olduğunu biliyor."

Yeni gelen kalabalığın arasında tanıdık bir çift örgü gördüm. Bir kızın yüzü belirdi: dolgun yanaklar, parlak yuvarlak gözler ve küçük, yuvarlak bir ağız.

"Maia!" Coşkuyla kızarmış yanaklarıyla kız bana doğru koştu, kumaştan kuşlarımdan biri, uçması için kanatlarına diktiğim ateş kırmızısı iplikle salınıp duruyordu.

Kız kuşu elime bırakınca yakından inceledim. İplik büyüyle hâlâ sıcaktı, başparmağımı gıdıkladı.

"Daha iyi görünüyorsun," diye selamladı beni sıcak bir tavırla. Başını Edan'a doğru salladı. "Başbüyücü sana yardım edebildi mi?"

Kızın adını ne yapsam da hatırlayamadım. Dilimin ucundaydı ama ipeğin elimden kayması gibi kavrayışımdan kaçıp duruyordu. Kaşlarımı çattım. "Biraz zaman kazanabildik."

Kızın nazik gözleri birden anlayışla doldu ve eldivenlerimin altındaki keskin tırnaklara ve çarpık parmaklara aldırmadan ellerimi tuttu. "Benim, Maia. Ammi. Ben senin arkadaşınım."

"Ammi," diye tekrarladım ona sarılırken. İsim tanıdık gelmiyordu. Güz Sarayı'ndan kaçış ve A'landi boyunca yapılan bir yolculuktan kesitler belirdi hafızamda. Bu kız benim için önemliydi ama neden olduğunu tam olarak oturtamıyordum.

Omuzları rahatladı, dolgun yüzünde bir gülümseme belirdi. Omzuna büyükçe bir bohça attı; sıcak tutacak şekilde giyinmişti, kapitone bir yeleği ve kalın yünden pantolonu vardı.

"Fazladan kıyafet ve malzeme getirdim – Usta Longhai'nin armağanları. Senden birkaç gün sonra onun dükkânından ayrıldım. Senin Shansen'le savaşmak için yola çıktığını duyunca, yardım etmem gerektiğini biliyordum. Kılıç konusunda pek iyi olmayabili-

rim ama bıçak ve iyi bir ateşle bir şeyler becerebilirim. Askerlerin yemek yemesi gerek."

"Öyle." Yeni gelen yüzlerce adama baktım. "Korkarım ki işin zor."

Bohçalarından birini aldım ve peşimden gelmesini işaret ettim. "Gel, seni ailemle tanıştırayım."

• • •

Ammi hızla aşçıbaşı oldu. Kampta kadınların olması askerlerin morali konusunda mucizeler yarattı. Keton bile daha sık gülümsüyordu.

"Mutlu insanın sırrı midesinin mutlu olmasıdır," dedi Ammi. Bu yüksek moralin devam etmesini umdum. Bahar Sarayı'na yaklaşıyorduk.

O kadar çok yürüdük ki Keton'un ayakkabılarının tabanının yıprandığını fark ettim. Hiç şikâyet etmedi ve o bir malzeme katarındaki babamı ittirdiği sırada yanında yürürken ben de konuyu açmadım.

"Kış Sarayı'nda kalmalısın," diye ikna etmeye çalışmıştım babamı. "Böylesi daha güvenli."

"Çocuklarım nereye ben oraya."

"Ama..."

Babam, "Geride kalacak değilim," diye diretmişti.

Böylece o da bizimle geldi. Çoğunlukla uyuyor, Shansen'in esiri olduğu sırada yaşadıklarını atlatmaya çalışıyordu.

"Şimdi o öldüğüne göre sence İmparator'un cariyelerine ne olacak?" diye sordu Keton. Benimle kaygısız bir sohbet sürdürmeye çalışıyordu.

"İmparator Khanujin'in hiç cariyesi yoktu."

Abim dalga geçer gibi bir ses çıkardı. "Tabii ki vardı. Bütün imparatorların vardır. Bahse girerim en güzellerini Bahar Sarayı'nda tutuyordu. Jappor'daki kadınlar güzellikleriyle ünlü. Başkentin hiç fethedilememesinin nedeni buymuş diyorlar. Kadınlar, A'landi'nin düşmanlarını yenilsinler diye baştan çıkarıyormuş."

"Bu hikâye doğru olsa bile cazibelerinin Shansen'de işe yarayacağını sanmıyorum," dedim duygusuzca.

Keton'un ses tonu değişip daha karamsar bir hâl aldı. "Belki de öyledir." Bir süre sessiz kaldı, sonra canını sıkan şeyi üzerinden attı. "Keşke savaşlar kılıç yerine pirinç kaplarıyla yapılabilse. O zaman kesinlikle biz kazanırdık."

Abim daha önce yemeklere hiç bu kadar ilgi göstermemişti. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Ammi dedi ki Jappor, A'landi'nin en iyi yiyeceklerinin başkentiymiş. Kuzey'de böyle bir şey yok dedi. Şu arkadaşın tam bir aşçı."

Başımı şaşkınlıkla yana yatırdım. "Sen Ammi'yle mi konuştun?"

"Biraz. Ona güzel iş çıkardığı için teşekkür etmek istedim." Keton ordunun arasında dolaşarak fincan fincan çay ve bambu yaprağına sarılı pirinç dolması dağıtan Ammi'ye doğru kaçamak bir bakış attı. Ardından boğazını temizledi ve yanakları şaşırtıcı bir şekilde kızardı. Hemen konuyu değiştirmeye kalktı. "Büyücü neden bizimle yürümüyor?"

Bütün yürüyüşümüz boyunca birkaç adım önümüzden ilerlemeye devam eden Edan'a baktım. Dudaklarımı büzdüm ve cevap vermedim. Keton da benim gibi bu sorunun cevabını biliyordu.

Babam, Edan'a karşı hâlâ temkinliydi; Edan çadırlarımızı kurmak için yardıma geldiğinde ya da bize yemek getirdiğinde ona kibarca teşekkür ediyordu ama kalıp bizimle yemesi için hiç davet etmiyordu.

Ne zaman onu savunmaya kalksam babamın yüzünden karanlık bir bakış geçiyordu. Çenemi tutuyor ve Edan'ın hiçbir şey söylememe, babama zaman verme tavsiyesine uyuyordum. Ama büyü konusu açılırsa babamın soracağı sorulardan içten içe korkuyordum. Benim neye dönüştüğümü zaten bildiğinden korkuyordum.

Abim ne anlama geldiğini okumayı hiçbir zaman öğrenemediğim o muzip bakışı takındı.

"Büyücü!" diye sesledi Keton, eliyle Edan'ı çağırarak. "Neden

bizimle yürümüyorsun?" Abim şaşkın ifademi yakaladı. "Endişelenme, Maia. Nazik davranacağım. Edan! Bize katıl."

Edan gözlerini kırpıştırdı, bir anlığına o da davete şaşırmış gibiydi. Ama isteneni yaptı.

"Biz de Bahar Sarayı'ndan konuşuyorduk," dedi abim. "Bize anlatsana biraz. Kadınlar söylendiği kadar güzel mi? Yoksa sen güneyli kadınları mı tercih edersin?"

"Keton!" Dehşet içinde abime dirsek attım. "İçtin mi sen?"

Bir kahkaha attı. Edan'ın ifadesini görünce gülümsememi sakladım. Daha önce onu hiç böyle dili tutulmuş görmemiştim.

"Tamam, tamam – bize Bahar Sarayı'nı anlat yeter. Neden bu kadar kuzeyde?"

"A'landi her zaman şimdiki kadar geniş değildi," diye yanıtladı Edan. "İlk imparator hüküm sürerken Bahar Sarayı onun tek konutuydu ve Shansen'in orduları A'landi'yi işgalden koruyabilsin diye kuzeye inşa ettirmişti. İmparatorluk doğuya ve güneye doğru genişledikçe, onun soyundan gelenler krallığın her yerinde zaman geçirebilmek için üç saray daha inşa ettirdi.

"İnsanlar, İmparator Tainujin döneminde başkentin fazla kuzeyde kaldığından endişelenmeye başladılar. Shansen'in bölgesine, kuzeylilerin İmparator'dan çok Shansen'e sadık olduğu yere fazla yakın olduğundan. Bu kaygılar sonrasında kehanete döndü."

Keton'un bir şey dememesini Edan ilgisizlik olarak algılamış olacak ki hemen sonra, "Maia bana senin Beş Kış Savaşı'na katıldığını söyledi," dedi.

Keton'un gözleri birden gölgelendi. "İki abimle aynı alaydaydım. Onlar benden çok daha iyi askerlerdi. Finlei bana bir keresinde seninle birlikte savaştığını anlatmıştı. Kollarının bir hareketiyle yüz kişiyi haklamışsın."

Edan'ın yüzü duygularını ele vermiyordu. "Uzun zaman önceydi. Bir ömür önce."

İkisi de sessizleşti. Keton, babama bir bakacağını mırıldanana kadar aralarında yürüdüm.

Keton gittikten sonra Edan sessizce, "Savaştan bahsetmemeliydim," dedi. "Hataydı."

"Gergindin. Olmana gerek yok – seni sevdi."

"Beni sevmek *istiyor*. Ya da istiyordu."

"Onunla tekrar konuş," dedim. "İkinizin dost olması benim için çok önemli. O hayatta kalan tek abim. İkiniz de benim ailemsiniz."

"Maia..." Edan'ın sesi titredi. "Sanki şey olacakmış gibi konuşuyorsun..."

"Katarı biraz da ben çekeyim," diye araya girdim, söyleyeceği şeyin devamını duymak istemedim. Kalbim uyuşmuş olabilirdi ama henüz ölmemişti ve Edan'ı kurtarabileceğim her acıdan kurtarmak istiyordum.

"Tekrar dene," dedim. "Keton ona eşlik etmenden memnuniyet duyacaktır."

Edan bir baş selamıyla ayrıldı ve abimle konuşmaya gitti. Ben de ayakkabılarımın çimlerde çıkardığı hışırtıları dinleyerek babamı çektim. Her adımda pençelerimin kıvrılmasına rağmen ne kadar da insani bir sesti. Ayaklarım uçmak istiyordu ama bu dürtüyü bastırdım ve yürüdüm.

Birkaç dakika sonra abimin kahkaha attığını duydum.

"Ne yaptı?" diye haykırdı Keton. "Ona insanlardan uzak durmasını söylemiştim. Kılık değiştirmesini fark etmene şaşmamalı."

Her ne kadar kulaklarım benim hakkımda söylenenleri duymayı arzulasa da önümde uzanan yola odaklandım. Tılsımım göğsümde güm güm attı ve yapmak için çok şey feda ettiğim üç elbiseyi düşündüm.

Terzilik yeteneğimden geriye kalan o küçük parça, iğne ve iplikle dikiş yapmak için değil, sevdiğim insanlara ilmek ilmek bir gelecek kurmak içindi. O geleceğin dikişleri ben çözülsem bile sımsıkı duracaktı. Öyle olmak zorundaydı yoksa yaptığım seçim –Üstat Tsring'in kaçınılmaz olduğunu söylediği seçim– boşa gidecekti.

• • •

İki gün sonra Kuzey Düzlükleri'ni geçtik. Doğuda Jappor vardı ve kuzeyde de Leydi Sarnai'nin büyüdüğü ormanlar ve ağaçlık araziler.

Lord Xina askerlere tatbikat yaptırdı, bir yandan fiziksel güçlerini ve dayanıklılıklarını ölçerken bir yandan da onlara birlikte savaşmayı öğretti. Edan, iblisler ve hayaletler hakkında bildiklerini anlattı.

"Hayaletler fiziksel silahlar kullanmaz; Gyiu'rak kadar hızlı değillerdir ve zeki de değillerdir. Tek saldırı araçları sizi kendilerine çekmek. Sevdiğiniz insanların sesleriyle konuşacaklar. Sevdiklerinizin yüzlerine bürünecekler ve kalbinizin derinliklerine gömdüğünüz şeyleri bilecekler. Bu tuzaklara düşmeyin. Hayaletlere dokunmayın. Eğer dokunursanız onlardan birine dönüşürsünüz ve ruhunuz sonsuza dek göklerle yeraltı arasında dolaşıp durur. Ta ki hizmet ettiğiniz iblis mağlup olana kadar."

Bu arada ben de kadınlarla oturup çiftçilerden birinin bağışladığı turp ve patatesleri soyuyordum.

Kadınlar gözlerime ve eldivenli ellerime kaçamak bakışlar atıyor ve duymadığımı sandıkları anlarda arkamdan konuşuyorlardı. Babam yardıma gelene kadar onları görmezden gelmek kolaydı; o gelince kalkmak için hemen bir bahane uydurdum. İnsanların bana nasıl baktığını babamın görmesini ve sonunda sorularıyla yüzleşmeyi hiç istemiyordum. Gerçeklerle babamın canını yakmak istemiyordum, henüz değil.

Varlığım kampta dedikoduları alevlendirdi, o yüzden ben de çoğunlukla kendi başıma kaldım. Leydi Sarnai'nin gecelik savaş konseylerine katılmak dışında.

"Dört yüz adam," dedi Lord Xina kasvetle. "Yeterli sayılmaz."

Bunun umabileceğimizden çok daha fazlası olduğunu haykırmak istedim ama Leydi Sarnai benden önce davrandı.

"Daha kötülerinden de sağ çıktık. Kadınlar savaşabilir. Bazıları bu konudaki isteklerini de dile getirdi."

"Pek bir katkıları olmaz," dedi Lord Xina. "Onları ölümlerine göndermiş olursun. Babanın binlerce eğitimli adamı olacak."

"Bu, ordular arasındaki bir savaş değil. Babama karşı bir savaş. O, askerlerine korku üzerinden hükmediyor, Gyiu'rak'la ittifakı üzerinden. O ve şeytanı yenilince ordu teslim olacaktır. Asıl mesele Gyiu'rak'ı öldürmek olacak. Babam değişmiş olabilir ama hâlâ insan – insani zayıflıkları var. Kış Sarayı'nda beni öldürebilirdi ama öldürmedi." Sesi yumuşadı ama tonlaması sertti. "Beni hatırlıyor."

Derin bir iç geçirdim. Kampta her gün görmesem babamı da Keton'u da hatırlayamazdım. Yüzleri silinir gider, sesleri daha önce duyduğum ama söyleyemediğim tanıdık bir şarkıya dönüşürdü.

Sendo'nun hikâyelerini ve annemin kahkahasının tınısını kaybetmiştim. Cesaretimi ya da kendime olan inancımı yitirdiğimde Finlei'nin söylediği sözleri de.

Paniklememeye çalıştım ama içimdeki boş ağrı her geçen gün daha da keskinleşiyordu.

Bu gece, diye karar verdim. Günlerdir aklımda dönüp duranı Edan'a söyleyecektim.

Bu yüzden benden nefret etmesin diye dua ettim.

* * *

Akşam çökerken düzlüklerin ortasına çadırlardan bir köy kurduk. Henüz kar yağmamıştı ama çizmelerimizin altındaki çimler kırağıdan çıtırdıyordu ve geçen her saatle beraber rüzgâr daha da sertleşiyordu. Kampta pek kadın yoktu, olanlarla Leydi Sarnai'nin yakınındaki birkaç çadırın içinde uyuduk. Edan'ı görmek için gizlice çıktığımı çok az kişi fark etti.

Bir elimi göğsüne götürdüm, kalbinin ağır ama düzenli atışını hissettim. Kısa bir süre önce, onun her gece şahine dönüşmesinden endişe ediyordum ama bu şimdi uzak bir anı gibi geliyordu. Artık rüyalarında çığlıklar atmıyordu. Şimdi bunu yapan bendim.

Bazen gecenin bir yarısı elime uzanırdı. Hep böyle sürmesini ne kadar isterdim.

Ama Maia olarak kalmak bir mücadeleydi. Her saniye, her dakika, her saat kendi düşüncelerimle iblisimin düşüncelerini ayırt

edebilmek için kendimle mücadele ediyordum. Yıldızların kanı kim olduğuma dair biraz olsun ipucu bulmaya yetecek kadar kalp bırakmıştı içimde. Ama o elbiseyi de kaybedersem...

"Senin için de böyle miydi?" diye sordum Edan beni bir kâbustan uyandırdığında. "Yemininden uzakta olmak? Yolculuğumuzda şafağın itişini ve akşamın çekişini mi hissediyordun?"

"O farklıydı," diye yanıtladı Edan. "Mücadele kendime karşı değildi. Büyümün ben terk ettiğini hissedebiliyordum ama efendimle yeniden bir araya gelmenin onu geri getireceğini biliyordum. Sendeyse büyün senin aleyhine dönüyor... ve..."

"Ve yapabileceğim hiçbir şey yok," diye tamamladım umutsuzca. "Sadece an meselesi."

Dudaklarımı büzdüm ve tırnaklarıma baktım. Kalın, sert ve keskindi. Parmak boğumlarım bile yamru yumru olmuş, tenim pullanıp kurumuştu.

"Peki nasıl şahin oldun?" diye sordum birden.

"Belki de bu konudan daha fazla bahsetmemeliyiz, Maia. Sen..."

"Öğrenmek istiyorum," dedim. "Ben hangi formu alacağım diye düşünüp duruyorum. Bilmek iyi gelir."

Derin bir nefes aldı. "İblisler, büyücüyken oldukları hayvanın şeklini alırlar ama bütün iblisler öncesinde büyücü değildir. Bazı iblislerin bir ruh formu yoktur ve bazıları da diledikleri formu alacak kadar güçlüdür.

"Ben keskin gözleri olan bir yaratık için dua etmiştim," diye paylaştı Edan. "Ay ışığında okumaktan gözlerim zayıflıyordu. Askerlerin pek mumla işi olmazdı."

"Peki şahin?"

"Büyü yeteneğimi ilk fark ettiğim zamanlarda başıma bir şahin konmuştu."

"Başına mı?" Kısacık bir an için sıkıntılarımı unutup kıkırdadım.

Edan gülümsedi. "Onu kovalamaya çalıştım ama bütün hafta beni takip etti, o kadar gürültülü çığlık atıyordu ki birliğimdeki diğer oğlanlar ona taş atıp duruyorlardı. O zamanlar bana ne söy-

lediğini anlayamıyordum ama onun beni anlayabildiğini düşünüyordum. Onu bir daha görmedim ama hiç unutmadım. Benim için şahin seçildiğinde de o yüzden hiç şaşırmadım."

Benim için ne seçileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bana öyle yaratıklar gelmemişti. Aslına bakılırsa şu noktada hepsi benden korkuyordu. Ama bunu Edan'a söylemedim.

Avucundaki çizgilerde parmağımı dolaştırdım. "Bu son birkaç hafta benim için zor oldu. Senin güvende olup olmadığını bilmemek, ülkemin savaşa girip girmeyeceğini bilmemek, ertesi sabah Maia olarak mı yoksa başka biri olarak mı uyanacağımı bilmemek." Yutkundum, Edan'ın kollarını omzuma daha sıkı sardım. "Ama artık güçlü olduğumu biliyorum. Çünkü güçlü olmamı gerektiren birileri var – babam, Keton."

"Peki ben?"

"Özellikle de sen."

Parmaklarım göğsünden boynuna doğru çıktı, serbest kalmış bir bukleyi döndürdü. Ama onu tırnağıma sarar sarmaz bıraktım ve ellerimize baktım. Onunki benimkinin üstündeydi, avucunun kıvrımı benimkinin sırtına tam uyuyordu. Uzun parmakları, keskin siyah pençelerimi örtüyordu.

"Senden bana bir söz vermeni istiyorum," dedim sesimi olabildiğince düz tutmaya çalışarak. "Seni tekrar bulduğumdan ve ailemi gördüğümden beri daha iyiyim. Ama bu böyle devam etmeyecek. Her gün biraz daha kendimden kaydığımı hissedebiliyorum. Eğer... tehlikeli hâle gelirsem, beni durdurmalısın."

"Maia..."

"Sonunda bir iblise dönüştüğümde, Edan." Boğazımda bir yumru belirdi, konuşmak acı veriyordu. "Senden tılsımımı almanı istiyorum. Onu dünyanın uzak bir köşesine götür ve olabildiğince büyüyle sakla. Yapman gereken neyse yap –göm, okyanusun dibine fırlat– sadece onu bir daha bulamayacağımdan emin ol."

"Ne işe yarayacak bu?" dedi Edan usulca. "Bütün zamanını onu arayarak geçireceksin. Onun içindeki elbiselere bağlısın..."

"Bir elbise. Sadece bir elbisem kaldı." Boğazım kurudu ama devam ettim. "Lütfen, Edan. İblis hâlimin onu ele geçirmesini... gücünü yozlaştırmasını istemiyorum."

Herhangi birine halihazırda verdiğinden daha çok zarar vermesini.

"İblis büyüsü o şekilde kontrol edilemez, Maia." Edan'ın sesi ciddiydi. "Senin için bile."

İçimde bir yerlerde bunu zaten biliyordum. Ama yine de umut etmiştim. "O zaman beni öldür. Öldüreceğine söz ver."

Herhangi bir itirazı önlemek için başımı iki yana salladım.

Uyuşmuş bir şekilde başını salladı. "Eğer o noktaya gelinirse yapacağım."

Başka tek bir söz etmeden çadırdan çıktı. Onu takip etmemek için kendimi zorladım. Geri döneceğinden emin bir şekilde bekledim.

Dönmedi.

OTUZUNCU BÖLÜM

Ben daha geldiğimi duyuramadan Leydi Sarnai çadırının dışındaki gölgemi gördü.

"Öyle boş boş dolaşma, Tamarin. İçeri gir."

Kalın tilki kürkü katmanlarıyla sarmalanmıştı ve benim üzerimde ne kadar az şey olduğunu görünce gözlerini kıstı. İnce muslinden manşetlerimin arasından rüzgâr sızıyordu ama üşümüyordum.

Çadır sadeydi; krem rengi bir mum, yıpranmış bordo bir battaniye ve iki pirinç kap vardı – biri su, diğeri ateş için. Yayı yatağının üzerinde, yeni yontulmuş oklarla dolu bir sadağın yanındaydı.

"Ne var?" Sesi sertti.

"Senden bir iyilik istemeye geldim." Sesim boğuk çıkmıştı.

Leydi Sarnai bilemeye yeni başladığı kılıcını bıraktı. "İyilik isteyecek konumda değilsin."

"Özür dilerim, Ekselansları. Ben..."

Burnundan soludu. "Her zamanki gibi uysal. Seni nasıl erkek sandım anlamıyorum. Ne istiyorsun?"

Hakareti karşısında omuzlarımı dikleştirdim. "Edan'dan eğer kontrolümü kaybedersem beni öldürmesini istedim. Ama öldüreceğini sanmıyorum."

Şimdi ilgisi uyanmıştı, öne doğru eğildi.

Derin bir nefes aldım. "O başaramazsa bunu seni bitirmeni istiyorum."

Bir kaşı zarifçe yukarı kalktı ve sandıklarından birinin üzerine dimdik oturdu. "Ne olduğunu seni gördüğüm an anlamıştım. Bana o lanetli elbiseyi giydirip neredeyse öldürdüğünden beri biliyordum."

Başımı eğdim.

"Ama hiçbir gerçek iblis nasıl öldürüleceğini anlatmaz. Hançeri bu yüzden Edan'a geri verdim. Yaşamana bu yüzden izin verdim. Ama günlerin sayılı, Tamarin."

"Ben..."

"Sözümü kesme. Buna hakkın yok ve sözümü henüz bitirmedim." Kılıç tutan elini esnetti ve kaşlarını daha da çattı.

"Büyünün babama ne yaptığını anlattım sana," dedi. "Onun İmparator'un en sadık generalinden, gücü her şeyden çok isteyen bir haine dönüşmesine tanık oldum. Yanındaki iblisin kontrolü kendisinde sanıyor ama Gyiu'rak onu kandırdı. Onun kanını kurutacak; doğası bu – her iblisin doğası. Senin gözlerinde de bunu görüyorum."

Sesi buz kesti. "Zayıf olursan onu kontrol edemezsin."

Zayıf mı? dedi iblis sesim inanmazlıkla. *Evet, zayıfsın. Ama sadece direnme konusunda. Kendini bırakırsan A'landi için neler yapabileceğini bir düşünsene, Sentur'na. Gerçekten tam Gyiu'rak'ın dengi olursun. Kendini bırakırsan...*

Defol. Kafamdaki sesi susturdum. *Seni dinlemeyeceğim.*

"Neden geri döndün?" diye sordum Sarnai'ye. "Babanı yenme ihtimali olmadığını söylemiştin."

"Yok," dedi. "Ama ona karşı A'landi'nin başında benim olmam, *senin* olmandan daha iyi."

Bunu bir hakaret olarak söylemişti ama kılım bile kıpırdamadı. "Bu durumda bana, dönüştüğüm şey için memnuniyet duyma nedeni vermiş oluyorsun."

Ona cevap fırsatı tanımadım. Arkasındaki kül yayına bakarak silahı işaret ettim. "Senin yerine geçtiğimde baban, bunun senin gücünün delili olduğunu söyledi."

Leydi Sarnai yaya aldırmadan burnundan bir nefes verdi. "Abilerim doğduklarından beri savaşçı olarak eğitiliyorlardı, benim de her şeyden çok istediğim bir şeydi bu. Babam bana eğer onun yayını çekebilirsem abilerimle antrenman yapabileceğimi söyledi. Bu-

nun abilerim için bile imkânsız bir beceri olduğunu biliyordu. Yüz metreden bıçak fırlatıp bir yusufçuğu vurabiliyordum ve abilerimin birbirleri için hazırlayıp yanlışlıkla bana verdikleri zehirlere dayanabiliyordum ama o yayı yarısına kadar çekecek gücüm bile yoktu. Babam beni sadece evlendirilecek bir piyon olarak görüyordu.

"Bunu kabullenmeyecektim. Böylece nakış ve dans dersleri için anneme katıldım ama geceleri ormana gider ve güçlenmek için ormandan kaleye kadar sırtımda odun taşırdım.

"Altı ay boyunca, o yumuşak ellerim nasır tutana kadar yaptım bunu. Artık ağırlıktan sırtım ağrımıyordu ve kemiklerim güçlenmişti. Babam tek kızının, Kuzey'in Mücevheri'nin gecenin bir yarısı ağır işler yaptığını öğrenince ormancının asılmasını emretti. Güzelliğime gölge düşerse onun ne işine yarardım ki? Yüzüm yaralanır ya da tenimde çizikler olursa bir imparatoriçe olamazdım."

Yanağına dokundu. Morlukları solmuştu, yanaklarındaki kış kızarıklığının üzerinde gölgelerden ibaretlerdi. Tenindeki beyaz-gümüş yara izleri orada kalacak, elbiselerimle karşılaşmasının daimi anımsatıcıları olacaktı ama genç bir kızken sahip olduğu o yumuşak zarafeti lekeleyen onlar değildi. Bundan savaş ve ölüm suçluydu.

Bir nefes aldı. "Ama babamın yayını çaldım ve sanki kıyafetimdeki bir ipliği çekermiş gibi rahatça çektim. Okum ormancıyı kurtardı.

"Ondan sonra abilerime katılmama izin verildi. Ben hepsinden iyi çıkınca da babam beni eğitmesi için Lord Xina'ya verdi." Sesi soldu, dudaklarını birbirine bastırdı. "Sonra da evlenmem için Khanujin'e."

Aramızda uzun bir sessizlik oldu. Sonunda, "O öldüğünde rahatladın mı?" diye sorarak sessizliği bozdum.

"Khanujin iyi bir imparator değildi. İyi bir adam bile değildi." Sanki birazdan söyleyecekleri canını sıkmış gibi oyalandı. "Ama söylediklerini düşündüm, terzi ve sözlerinde doğruluk payı vardı. Ondan ne kadar nefret edersem edeyim, o A'landi'yi her şeyin üzerinde tuttu. Bunu anladığım için de ona saygı duymaktan başka bir

seçeneğim yok." İfadesi ciddileşti. "Yani evet, öldüğünde rahatladım ama keşke ölmeseydi. Şimdi onun yükleri bize kaldı."

Bize.

"Belki onun, ikimizin de nefret ettiği İmparator'un içinde bile bir parça iyilik vardır."

"Ben o kadar abartmazdım," diye ofladı Leydi Sarnai. Ama ilk kez Khanujin hakkında sert sözler kullanmamıştı.

"Tuhaf birisin, Tamarin," dedi bir duraksamanın ardından. "Belki de başka bir yaşamda arkadaş olabilirdik. Ama bu yaşamda değil."

Buna ne denirdi ki? Başımı eğdim. "Teşekkürler, Ekselansları."

"Bu unvanları boş ver. Artık hepimiz askeriz." Kılıcının kabzasını tuttu, bıçak kısmını temizlemek için üzerinde bir kumaş gezdirdi. Arkasındaki yaya elini sürmedi. "Madem büyün ve bunca kişiyi yardımımıza çağıracak iraden var, o hâlde seni hasta eden şey her neyse onunla savaşacak gücü de içinde bulabilirsin."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Evet, Leydi Sarnai."

"Güzel. Şimdi git ve bu konuda çabala." Sesi sertleşmiş, ondan duymaya alışkın olduğum o katı tonu yeniden kazanmıştı. "Başarısız olmamalısın."

* * *

Keton her sabah bacaklarını çalıştırmak için diğer askerlerden erken kalkıyordu. Ertesi gün ben de onunla kalktım. Artık bastonsuz yürüyebiliyordu ama uzun sürmüyordu ve kılıç savurmak onun için hâlâ zordu. Yine de beni görünce o eski sırıtışından bir parça geri döndü sanki ve bir an için yine o hınzır küçük abim oldu. Gözlerinde, pek de iyi bir şeyler peşinde olmadığını gösteren bir ışıltı vardı.

"Bilirsin, Shansen'in sağ kolu olan savaşçının günün birinde bana bir kılıç vereceği hiç aklıma gelmezdi," dedi abim. "Onun kızı için savaşacağımı da hiç düşünmezdim."

"Diğerleri bu konuda ne hissediyor?"

"Hepimizin duyguları karışık. Başta Lord Xina'ya güvenmemiştik ama sırf cephede katledilelim diye bize talim yaptırmak için bu kadar zaman harcamazdı."

"Peki ya Leydi Sarnai?"

"Çoğu ona güvenmiyor ve hatta bazıları ondan nefret ediyor. Onları suçlayamazsın. Savaş sırasında o da en az babası kadar gaddardı. Hatta Lord Xina'dan daha vahşiydi. Ama hepimiz en çok Shansen'den nefret ediyoruz ve onu yenebilecek en iyi kişinin kızı olduğunu biliyoruz." Keton başını kaldırdı. "Şimdi de büyücü hakkında ne düşündüğümüzü mü soracaksın?"

Nefesimi tuttum. "Böyle bir planım yoktu."

Keton sırıttı. "Büyücü hoşumuza gidiyor. Onu sevmeye başladım." Sırıtışı büyüdü. "Arkadaşın Ammi de hoşuma gidiyor. Bugün yine turp çorbası mı var?"

"Soğan," diye yanıtladım.

"Ah, soğanlar." Keton kıkırdadı ve bir elinden diğerine geçirerek kılıcının dengesini kontrol etti. Antrenman yapıyordu. O her ne kadar öyleymiş gibi davransa da bu basit hareketin bile onun için kolay olmadığını görebiliyordum. "Onlarla başıma ne dertler açardım, hatırlıyor musun?"

Abim hatırlamadığımı anlamasın diye zorla bir kahkaha attım.

"Ağlayabilmek için bir soğanı ikiye böler, sonra babamın kırmızı boyalarından birini alıp koluma dökerek kendimi kesmişim gibi yapardım. Annem yaralandığımı sanıp nasıl da delirirdi."

"Ve sonra yaralı olmadığını anlayınca," dedim parçaları yavaş yavaş birleştirerek, "sana bütün gün soğan kestirirdi. Gözlerin o kadar kızarırdı ki doğru düzgün göremezdin. Finlei ve Sendo da sana turşu surat derdi."

Keton güldü. "Dördümüz çok eğlenirdik. Öyle değil mi?"

Boğazım kurudu. Kalan hatıralarım, bir kafese tıkılmış yabani kuşlar gibiydi. Teker teker uçup gidiyor, bir daha hiç dönmüyorlardı.

"Sendo'yla birlikte Balarlı korsan kılığına girişimizi hatırlıyor musun?" Keton kılıcını kınına koydu ve kını sırtıma doğru savurdu. Hamlesinden düzgünce kaçmama şaşırdı.

"Bunu nerede öğrendin?" diye sordu.

"Yolculuklarım sırasında."

Bir kaşı kalktı. "Büyücüden mi? Babam ona niyetini sana açıp açmadığını sordu."

Bunu duymak yüzüme yeniden bir sıcaklık dalgası vurmasına neden oldu ama geldiği gibi hızla soğudu. Tek söyleyebildiğim temkinli bir "Ee?" idi.

"O da evet dedi." Keton'un ağzı muzipçe kıvrıldı. "Ne, gülümsemek yok mu? Galiba sana fazla iyi tavsiyeler vermişim. Sarayda bir erkek gibi davranarak fazla zaman geçirdin sanırım. Artık hiçbir şey seni meraklandırmıyor gibi."

"Belki de," diye kabullendim. *Ya da belki de öyle bir geleceğin asla olmayacağını bildiğimdendir.* "Ne fark eder ki? Babam ona güvenmiyor."

"Babam bir keşişe de güvenmez. Adamın bir yabancı olmasıyla alakası yok; hatta A'landi dilini benden bile iyi konuşuyor. Adam bizzat İmparator olsa bile babamın yine çekinceleri olurdu. Hiç kimsenin sana layık olmadığını düşünüyor."

"Bana mı?" Korkunçluklarını gizlemek için eldivenle örttüğüm ellerimi büktüm. "Sen hep babamın gözdesiydin."

"Gözdesi ben olabilirim ama kendinden en çok parça gördüğü sensin." Keton kılıcını bıraktı ve ona yaslandı; idmandan yorulmuş gibiydi. "Senin mutlu olmanı istiyor. Tıpkı kendisinin annemle olduğu gibi."

Edan'ın bileğine bağladığım kırmızı ipi düşündüm ve kendi bileğimdekine uzandım. Hâlâ yerindeydi.

"Edan beni mutlu ediyor."

"Herkes bunu görebiliyor," dedi Keton sessizce. "Babam da görecek. Onu kaygılandıran sadece büyü. Büyü bir aldatmacadır ve büyücü, İmparator konusunda herkesi kandırdı."

"O Khanujin'in işiydi," dedim. "Hem Edan artık büyücü değil. Büyüsünün büyük kısmı onu terk etti."

"O zaman Shansen'in bahsettiği şu diğer büyücü kim?"

"*Kadın büyücü.*" Dudağımı ısırdım, biraz fazla sert bastırdım – ama acı yoktu. "Benim."

Abimin şaşkınlıkla gerilemesini bekledim ama o sadece başını salladı. "Bir şeyler sakladığını anlamıştım zaten. Babam da öyle."

"Ben..."

"Sana bize anlatman için baskı yaptığımı düşünme. Ama kampta bazı söylentiler var... Babam gerçeği senden duymak ister."

"Biliyorum." Başımı eğdim. "Biliyorum."

Keton omzuma dokundu. "Finlei'nin sana hep söylediği şu laf neydi?"

Bocaladım. Midem kasıldı ve çalkalandı – sözlerin dilimin ucunda döndüklerini hissedebiliyordum ama ben hatırlayamadan Keton söyledi.

"Rüzgârı yakala." Abim kederle gülümsedi. "Hiç uçmayan bir uçurtmaya dönme."

Cesaretlendirmek için söylediğini bilerek sözcükleri tekrarladım. Ama o kadar kolay değildi. Babamın bazı şeyleri bilmemesi daha iyiydi.

Birden Leydi Sarnai belirdi, abimin arkasındaki alçak, çimenli tepeden çıkıyordu. Her zamanki gibi beni azarladı. "Gücünü bulmaktan bahsederken abinle birbirinize hikâye anlatmanızı kastetmiyordum, terzi."

Keton onu görünce diz çöktü. "E-ekselansları," dedi kekeleyerek.

Abim gözlerini Shansen'in kızından alamadı. Bir zamanlar kusursuz olan yüzüne değmiş gümüşi beyaz yaralardan ve yanaklarında ve boynunda dallanıp budaklanan koyu damarlardan. Güzelliği değişmiş, sertleşmişti ama belki de insanların dikkatini çeken hiçbir zaman Leydi Sarnai'nin güzelliği olmamıştı. Artık öncekinden bile daha yoğun bir savaşçı ruhu saçıyordu, çelik gibi bakan gözleri en güçlü iradelerin bile karşısında ürpereceği bir cesaretle parlıyordu.

"Ayağa kalk," dedi Sarnai, Keton'a. O debelenirken Sarnai abimin eski sakatlığını hafif bir çene hareketiyle fark etti. Ona yardım etmemi engellemek için bir kolunu kaldırdı.

"Ona yardım edersen asla güçlenemez." Keton tekrar ayağa kalkıp da kılıcını omzuna kadar savurmayı bile zar zor başarınca Sarnai kaşlarını çattı.

Yalnızca kılıcı tutmak bile dengesini bozar ve aksamasını artırırken muhtemelen Shansen'in adamları karşısında hayatta kalamayacağını düşünüyor olmalıydı.

Ama geri gönderilmek onu yıkardı. Onu savunmak için ağzımı açtım ama Sarnai benden önce konuştu.

"Bir terzi için iğne neyse kılıç da savaşçı için odur. Çok farklı değil." Sarnai omzunda asılı duran yaya uzandı. "Ama iğne, terzilerin kullandığı tek alet değildir ve savaşçıyı savaşçı yapan da kılıç değildir." Yayı Keton'a uzattı. "Kılıcını bana ver."

Keton denileni yaptı ve Leydi Sarnai abimin daha hafif bir silahla dengesini buluşunu izledi.

"Çekmeye çalışmanı söylemedim," dedi sertçe. "O yay senin için değil. Sabit tut. Böyle."

Ona nasıl yapılacağını gösterirken ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Ama çok uzun gibi gelen bir sürenin ardından, "Hangi ahmak senin eline kılıç verdi bilmiyorum," diye mırıldandı. Dilini şaklattı. "Okçulara kılıç kullananlardan daha çok ihtiyacımız var ve senin kollarınla sırtın çoğu askerden daha güçlü. Lord Xina'ya durumu bildir, sana bir yay versin."

Abim birden parladı ve ben şaşkınlıktan kaskatı kesildim. "Teşekkürler, Ekselansları."

"Daha teşekkür etme," dedi. Sonra Keton'a döndü. "Daha önce hiç yay kullanmadığını görebiliyorum. Bundan sonra savaş başlayana kadar sıkı çalışman gerekecek."

Aklıma gelen tek teşekkür ifadesi olarak eğdiğim başıma ters ters baktı.

"Ve sen, terzi. Bir ders senin de işine yarar – şu hançerini nasıl kullandığını gördüm. Acınası bir teknik."

"Endişelenmeniz gereken son kişi benim," dedim. Ona artık bir silaha ihtiyacım olmadığını söylemenin anlamı yoktu. Gerçekten zarar vermek istersem, bunu yapabileceğim başka yollar vardı. "Kadınların nasıl dövüşecekleri konusunda eğitilmesi gerek. İsteyenlerin."

Leydi Sarnai'nin gözlerinde bir ışık parladı. Beni inceledi ve kısacık bir an için beni bir hizmetkârdan çok bir eşitiymiş gibi gördüğünü düşündüm. "Orduya katılmak isteyenler eğitilecek. Yemekten sonra başlıyoruz."

Akşam olduğunda Ammi de dahil olmak üzere kamptaki neredeyse bütün kadınlar Leydi Sarnai'nin eğitimleri için gönüllü olmuş, orduya onlarca kişi daha eklenmişti.

Shansen'e karşı şansımızın düşük olduğunu, bir asker kazanmanın günler değil aylar gerektirdiğini hepimiz biliyorduk. Ama umut değerli bir silahtı ve biz onu iyice bilemiştik.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Jappor'a yürüyüşümüzün son gününde kar yağmaya başladı.

Kar taneleri önce usulca süzülerek sarı çimlerin üstünü örttü. Bir saat içinde bütün ağaç dalları bembeyaz parlıyordu, sanki ince dallara inciler asılmış gibiydi. Manzaranın değişimi öylesine büyüleyiciydi ki kimse sönmekte olan kamp ateşinin dumanının kaplan şeklinde tüttüğünü fark etmedi.

Benim dışımda hiç kimse.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Gyiu'rak." Diğerlerini uyarmak için dönerken bir küfür savurdum. Uyarmaya fırsatım olmadı. Görünmez bir iblis rüzgârı göndererek ciğerlerime sertçe çarptırdı.

Boğazım sıkıştı, sanki binlerce iğneyle deliniyordu ve nefes almaya çalışarak öne doğru atıldım.

"Maia?" dedi Ammi yanıma doğru koşarak. "Maia, sorun ne?"

Göğsüme yapıştım, boğulurken ateşi işaret ettim.

Gölgelerden güçlü ayaklar çıktı, dumanken ete kemiğe büründü. Ammi ve diğerleri neler olduğunu fark ettiğinde her şey için çok geçti.

Gyiu'rak orman zeminini sarsan bir kükremeyle alevlerin içinden fırladı.

Kampa dehşet çöktü, herkes silahlarını almak ve saklanmak için kaçıştı. Ammi'yi bir kütüğün arkasına ittirdim ve bir iblise karşı hiçbir işe yaramayacağını bile bile en yakındaki mızrağı kaptım.

Gyiu'rak kampı kolaçan etti, gizlenen askerlere hırladı. Üzerine dikkatle düşünülmüş mürekkep darbelerini andıran parlak, siyah şeritleri olan kar beyazı kürkü ışıldıyordu.

Birini arıyordu. Ona doğru ilerledim ama istediği ben değildim, Leydi Sarnai'ydi. Shansen'in kızı ucuna kırmızı bir ok yerleştirilmiş kül yayını doğrultmuş hâlde ortaya çıktı – Gyiu'rak'ın gözlerinin arasına nişan almıştı.

İblisin boğazından bir kahkaha koptu. "Senin zavallı silahların bana zarar veremez, küçük mücevher," diye dalga geçti. "Ama sana kendini daha güvende hissettiriyorsa doğrultmaya devam et."

Kampın geri kalanına hitap etmek için döndü, her soluğuyla havadaki gerilimi bölüyordu. "Zat-ı âlileri *İmparator* Makangis'in emriyle size sıcak haberler getirdim. Hepiniz A'landi vatandaşı olduğunuzdan size bir şans veriyor – teslim olmanız için."

Leydi Sarnai yayını çekti. Dikkatini çekmeye, onu saldırmaması için uyarmaya çalıştım.

Beni görmezden geldi.

Oku kendine has şarkısıyla dümdüz ilerledi ve doğruca iblisin alnını buldu. Gyiu'rak'ın kürkünden dumanlar çıktı ama oku sanki üzerine yapışmış bir toz zerresi gibi çıkarıp attı.

İblisin yarası birkaç saniye içinde kapandı.

Bütün kampa bir şok dalgası yayıldı. Askerler saklandıkları yerde büzüldüler, dizleri fena hâlde titriyordu. Leydi Sarnai bile geriledi.

Gyiu'rak'a yaklaştım. Ok ona zarar veremezdi ama *ben* verebilirdim.

"Sizin acınası ordunuza karşı on bin askerimiz var," diye duyurdu iblis. "Lord Makangis hemen teslim olmanızı memnuniyetle karşılayacak. Eğer teslim olmazsanız savaş yarın başlayacak ve size merhamet göstermeyeceğiz."

Adamlardan bazıları kıpırdandı, öne doğru tereddütlü birkaç adım attılar. Derken birinin, "Teslim olmayacağız!" diye haykırdığını duydum.

Ammi'ydi. O ve diğer kadınlar askerlerin önünü kesmişti. "Teslim olmayacağız!" diye tekrarladılar.

"Kan bedelin ödenmeyecek." Bu sözler gürleyerek benden çıkmıştı. "Ben Leydi Sarnai'nin saflarında savaşırken değil."

"Ve ben," diye duyurdu Edan yanıma gelerek.

"Leydi Sarnai için savaşacağız. A'landi için savaşacağız."

Çok geçmeden bütün erkekler ve kadınlar bu sözleri tekrarladılar, güçleri kampa yayılıyordu.

Gyiu'rak bana nefret dolu bir bakış attı. "*Seni* dinlemeleri tuhaf, Maia Tamarin," diye hırladı kısık bir sesle. Başını yana eğdi. *Henüz bilmiyorlar, değil mi? Onlara söylesem mi?*

Hareketsiz kaldım. Tırnaklarım öyle sivrildi ki ellerimi yumruk hâline getirmek bile avuçlarımı kanatmaya yetti.

Neden korkuyorsun ki? Gyiu'rak zihnimin çatlaklarına sızarak sessizce konuşuyordu. *Seni öldürmeye çalışmalarından mı korkuyorsun? Senden korkmalarından mı? Bırak korksunlar. Yakında hepsi ölmüş olacak...*

"Git!" diye bağırdım iblise. "Hemen defol."

Sözlerim havada asılı kaldı, sesim öyle güçlü çıkmıştı ki ağaçların üzerindeki karlar titreşerek dökülmüştü.

Gyiu'rak'ın kaplan dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Pekâlâ."

Hiçbir uyarıda bulunmadan atılıp en yakınındaki askerlere saldırdı. Onların çığlıkları göğü delerken bir duman bulutu kaplanı sardı ve iblis yok oldu.

Tezahürat sona erdi ve hava korku ve belirsizlikle doldu.

Kimse iblise teslim olmamıştı ama yine de iblis galip gelmişti. Daha önce askerler onun gücü ve yenilmezliği hakkında sadece bazı hikâyeler duymuştu. Buna tanık olmamışlardı... şimdiye dek.

Ama Leydi Sarnai'nin de bir iblisi var, diye düşündüm. *Ben.*

"*O şeyle* nasıl savaşabiliriz?"

"O ölmüyor. Karşısında şansımız ne ki?"

"Hepimiz öleceğiz."

Keton'un, "Başbüyücü hâlâ bizimle!" diye bağırdığını duydum. "Ve..." Abim benimle göz göze geldi ve başımı iki yana salladım.

"Biz Güz Sarayı'nda canımız için savaşırken büyücü hiçbir şey yapmadı. Onun artık gücü yok."

Edan yanımda yumruklarını sıktı.

"Göster onlara," dedim Edan'a. "Onlara yanıldıklarını göster."

"Bizi kurtaracak olan benim büyüm değil," diye yanıtladı. "Senin büyün."

Her ne kadar inkâr etmek istesem de haklı olduğunu biliyordum. *Sonsuza kadar saklanamam. A'landi'yi kurtarmak istiyorsam olmaz.*

Eldivenlerimi çıkararak kampın ortasına doğru ilerledim ve pençelerimi kaldırdım. Hemen ardından gelen şaşkınlık nidaları rüzgâr tarafından yutuldu.

"Çoğunuz gözlerimi merak ediyorsunuz, neden iblislerinki gibi kırmızı olduğunu. Ve ellerim." Ellerimi kaldırıp pençelerimi uzattım. "Bunlar, Amana'nın elbiselerini yapmak için ödediğim bedelin bir parçası."

Keton askerlerin, az sonra söyleyeceklerimi duymayı bekleyen yüzlerce kişiden oluşan kalabalığın önünde durdu. Abimin bakışlarından kaçınarak bir nefes aldım.

"Ben bir iblisim." Sözcükler havada çınlamasına müsaade ettim, olabildiğince çok adamla kadının gözlerinin içine baktım. Onlara yapabildiğim her şekilde hâlâ Maia olduğumu göstermek için. Onlara zarar vermeyeceğimi göstermek için.

Yutkundum. Herkesin gözündeki korkuyu, kıvrılmış dudakları ve gergin çeneleri iyice inceledim. Edan dirseğime dokunarak beni devam etmeye teşvik etti.

"Efsanelerimizde," diye devam ettim, "ilk iblisler bizzat tanrılarca yaratılmıştır. Göklerde huzursuzlanan tanrılar, emirlerini yerine getirecek ölümsüz bir ırk yaratmak istediler. Böylece insanlarla hayvanların parçalarını bir araya getirerek yeni bir yaratık türü ortaya çıkardılar. Ana Tanrıça onlardan haberdar olunca çocuklarını –yıldızları– iblisleri göklerden yeryüzüne kovmalar için peşinden gönderdi. O zamandan beri yıldızlar, iblislerin gökyüzüne geri dönmemesi için nöbet tutar."

Tılsımımı kaldırdım. "İblisler ve hayaletler yıldızların gücüne karşı savunmasızdır, ki ben de A'landi'yi güvende tutmak için bu gücü kullanacağım. Hepimizi güvende tutmak için."

Tılsımımı aralayarak altın, gümüş ve göklerin tüm renkleriyle göz kamaştıran bir yıldız ışığı huzmesini serbest bıraktım. Gücümün gerçek bir göstergesi değil, sadece korkularını yatıştırmak için yapılmış bir hareketti ama işe yaradı. Başlar kalktı, gözler parladı. Kalabalığa umudun ipleri dokundu.

"Bizi Gyiu'rak'tan koruyacak olan benim büyüm değil!" diye bağırdı Edan kalabalığa. "Maia Tamarin'in büyüsü!"

"Gyiu'rak'la savaşacağım," diye ant içtim, "ve Leydi Sarnai babasını yenecek. Ancak Shansen'in ordusu güçlü. A'landi'nin geleceğini tekrar kazanmak için hepinizin yardımına ihtiyacımız var."

Bunun üzerine kampta karşılıklı kabul mırıltıları yükseldi ve Leydi Sarnai askerleri toplamak için öne çıkarken ben de yana çekildim.

Üzerime düşeni yapmıştım. Şimdi yalnızca onları yüzüstü bırakmamak için dua ediyordum.

• • •

Babam bir kütüğün üzerine oturmuş, üzerinde pirinçten bir demliğin bulunduğu küçük bir ateşin yanına sokulmuş, ısınmak için ellerini ovuşturuyordu. Kısa bir süre önce Shansen'e esir düşmüş olmasına rağmen yıllardır olmadığı kadar sağlam görünüyordu. Son birkaç günde onun Ammi ve kamptaki birkaç yaşça büyük adam ve kadınla güldüğünü duymuştum. Hatta kıyafet onarımına yardım etmeye giriştiğini bile görmüştüm.

Ama beni ne zaman göre neşesi siliniyordu.

Demliği alıp babamın yanındaki tahta bardağa sıcak su doldurdum. İtirafımı duyduysa bile bu konuda bir şey söylemedi.

"Karı bir daha göreceğimi hiç düşünmezdim," diye mırıldandı kar tanelerini parmaklarının arasından kaydırarak. "Benim Jappor yakınlarında büyüdüğümü biliyor muydun? Tembel bir çocuktum, babamın zanaatını öğrenmek istememiştim – aslına bakarsan hiçbir zanaat öğrenmek istememiştim. Bir sene, sonbaharın ortasında korkunç bir kar fırtınası yaşandı. Kimse beklemediğinden hazır-

lıksızdık. Günlerce sürdü ve fırtına sırasında iş yapılamadığından hem paramız hem yiyeceğimiz tükendi."

Bana baktı. "En büyük oğlan ben olduğumdan babam dilenmem için beni kasabaya gönderdi. Belime kadar gelen karın içinde ev ev gezip pirinç karşılığında yırtık kolları onarmayı, pantolonları yamamayı teklif ettim. Tıpkı zor günlerimizde senin de Kamalan Limanı'nda yaptığın gibi. İşte tıpkı babam ve ondan da önce onun babası gibi iğne ve ipliğimi sevdiğimi o zaman anladım." Eldivenli ellerime dokundu. "Senin gibi."

"Makasın büyülü olduğunu biliyor muydun?" diye sordum kısa bir duraksamadan sonra.

Babam yudumlamadan önce fincanından süzülen buharı içine çekti. "Şüphelenmiştim. Annem makastan hiç bahsetmezdi. Kendisi de büyükbaban gibi yetenekli bir terziydi. Ama ben çok küçükken dikişi bıraktı. Annenle birlikte Gangsun'a taşınırken makası bana verdi ve ona iyi bakmamı söyledi. Sanırım makasın benimle konuşmayacağını biliyordu. Anladığım kadarıyla seninle konuşmuş."

"Konuştu," diye yanıtladım. "Ama onu kaybettim. Ondan vazgeçmek zorunda kaldım."

Babam ona anlattığımdan fazlası olduğunu anlıyordu. "İyice solgunlaştın, Maia. Senin için endişeleniyorum."

"Bir süredir hastaydım," dedim. Yalan değildi, tam olarak değildi.

"Büyücü... o mu baktı sana?"

"Elinden geleni yaptı. Keşke ona bir şans versen."

Babam iç geçirdi. "İstiyorum ama sonra kendime soruyorum – Shansen Güz Sarayı'na saldırdığında neredeydi? Seni iblislerin ve düşman askerlerinin insafına terk etmişken nasıl çıkıp seni sevdiğini söyleyebilir?"

"Canını sıkan bu mu, baba? Onun beni ölüme terk ettiğini düşünmen mi?"

Sessizliğinden öyle olduğunu anladım. "Maia, ben senin için en iyisini istiyorum. Büyüyle uğraşan bir adam..."

"Edan ben ona yalan söylediğim için gitti," diye araya girdim. "Ona neye dönüştüğümü söylemedim. *Sana* söylemekten de kaçındığım gibi. Güvensizlik duyman gereken biri varsa o da benim."

Babam şaşkınlıkla bana baktı. Yüzünün rengi attı. "Şimdi masalların hiç sırası değil, Maia. Bu hiç senlik değil."

"Doğru olduğunu biliyorsun. Baba, değişimleri fark ettin..."

"Eve geldiğinde fark etmiştim," dedi sessizce. "Sanki gözlerindeki ışık sonsuza dek sönmüş gibiydi." Durdu. "Mutsuzluğun için büyücüyü suçladım."

Onu teselli edecek ne söyleyebilirdim?

"Söylenti değil," diye fısıldadım. "Benim tercihimdi."

"Senin tercihin mi? Önce annen, sonra iki oğlum." Babam tıkandı. "Bir baba çocuklarını gömmemeli, Maia."

Boğazım acıyla yandı. Keşke ben de onunla ağlayabilseydim ama gözyaşım akmadı. Serin hava dudaklarımı buğulandırdı, nefesimden bir buhar tutamı süzüldü.

"Özür dilerim, baba," dedim. "Eğer dönmezsem Edan'a iyi davran. Keton'a yeni bir kardeş olur ve Edan... Onun bu dünyada kimsesi yok."

Babamın gözleri tutmaya çalıştığı yaşlarla bulutlandı. "Onu seviyorsun," dedi. "Annenin bahsettiği kişi o demek. Hem bu yaşamda hem de bir sonrakinde bağlı olduğun."

"Evet."

Kar yağmaya başladı. Elimi uzatıp kar tanelerinin avucuma değdikleri an erimelerini izledim. Aşağıda ateş tüttü, cızırtısı kuşların ötüşü dışındaki tek sesti. Ayağımın dibindeki közler sönmekte olan yıldızlar gibi titreşti.

"O hâlde için rahat etsin," dedi babam en sonunda. "Ne olursan ol, sen hep benim Maia'm olacaksın. Hep güçlü kızım olacaksın."

Babamın beni anladığını bilmek içimden bir ağırlığın kalkmasını sağladı. "Teşekkürler, baba. Teşekkürler."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Shansen'in borusu Jingan Nehri'nin diğer tarafından öttü. Her biri miğferlerimizin üzerindeki kar tanelerini yerinden oynatan sağır edici üç çağrı.

Savaşa davet.

Edan'la birlikte Leydi Sarnai ve Lord Xina'nın arkasında ilerlerken gözlerimi karşıya sabitledim, bir askerin kalkanındaki yansımamı görmezden geldim. Babamı bu sabah kampta bırakmıştık ama onunla vedalaşmamayı tercih ettim.

En iyisi buydu. Bugün *farklı* uyanmıştım. Siyah saçlarım bir gecede altın sarısının en koyu tonuna dönmüş, gözlerim eriyik ateş gibi kıpkırmızı olmuş ve burnum bir ok başı gibi incelip keskinleşmişti.

Bana geldiğinde Edan'ı selamlamadım. Uzun bedenini, çenesinin köşeli kenarlarını, omuzlarının eğikliğini tanımıştım. Ama onu nereden tanıdığımı bilmiyordum. Onu neden sevdiğimi.

Ordumuzu Shansen'in ordusundan yalnızca on asker genişliğinde bir köprü ayırıyordu. Taş bir sütunun kaidesine, A'landi'nin ilk imparatorunun başkent Jappor'a –Büyük Baharat Yolu'nun başladığı ve bittiği, şansın ve şanssızlığın ortaya çıktığı ve tersine döndüğü yere– gelen herkesi selamlaması kazınmıştı. Acaba ilk imparator bu köprünün, Jappor'a tek giriş yolunun günün birinde savaşa açılan kapı olacağını hiç düşündü mü diye merak ettim.

Başkentin surlarını erik ağaçları çevreliyordu, açık pembe tomurcuklu dallar karla eğilmişti. Asırlar süren savaşın dokunmadığı Jappor, dünyanın en güzel şehirlerinden biri olarak görülüyordu.

Ama şimdi Shansen orayı fethetmişken artık o kadar da güzel olduğundan şüpheliydim.

Jappor'un ötesinde Bahar Sarayı yükseliyordu, deniz yeşili yüksek çatıları bulutları deliyordu. İmparator Khanujin için yas tutulduğuna dair herhangi bir emare yoktu – bütün çatılarda Shansen'in flamaları dalgalanıyor, cırtlak yeşil kumaşlar duvarlardan sarkıyordu.

Ordusu nehrin karşısında bekliyordu.

"İşte bunun için savaşıyoruz," diyordu Leydi Sarnai. Askerleri cesaretlendirmek için yaptığı konuşmanın büyük kısmını kaçırmıştım ama adımı zikredince dikkatimi verdim.

"–Tamarin hepimizin bildiği bir efsaneyi, yıldızların kanıyla boyanmış elbiseyi giyecek."

Tılsımıma dokunarak Amana'nın son elbisesini çağırdım. Gece yarısı fırtınasının görkemiyle omuzlarımdan ayak bileklerime kadar indi. Yıldızların parlaklığı biraz ağırdı, gecenin bitmek bilmez katları bulutlar gibi etrafımda dönüyordu.

Etrafımda hayret nidaları yankılandı ama ben gözlerimi Edan'dan ayırmadım. Bütün o kalabalığın içinde elbiseme değil de bana bakan bir tek oydu.

Leydi Sarnai'nin işaretiyle köprüye doğru ilerledik. Ayak seslerinin gümbürtüsü hızla yanımdan geçip gitti, kılıçlı askerler Shansen'in adamlarına doğru koşuyorlardı ve ben, Keton'u okçuların arasında görebilmek için tek bir kez arkama baktım. Yayı omzunda asılıydı, bir arkadaşına el topunu kaldırması ve Shansen'in ordusuna atılabilecek en uygun yeri bulmaya çalışırken yardım ediyordu.

Fırsatları olmadı.

Yirmi adım ileride, aşağıda öfkeyle akan nehirden soğuk bir sis titreşerek yükseldi. Aniden yoğunlaşan, delinmesi imkânsız bir sis.

Pusun arasından onu gördüm.

Shansen tek başına duruyordu, ardında ordu yoktu. Yalnızca kınının içindeki geniş kılıcı vardı. Yavaşça başını eğdi, ardında kenarları kürkten bir pelerin dalgalanıyordu. Üniformasının üzerine

altın bir zırh giymişti, göğsünün tam ortasındaki kaplan başı göze çarpıyordu.

Yanlış bir şeyler vardı. Shansen'in askerleri neden köprüde onunla birlikte değildi?

"Edan," diye mırıldandım, savaş lordunu işaret ederek.

Edan, Leydi Sarnai'ye, "Gerçi çekil!" diye bağırdı. "Bu..."

Çok geçti.

Shansen yalnız gelmemişti. Ona yüzlerce hayalet eşlik ediyordu. Sisin arasından çıkmışlardı, ortadaki kemiklerinin üzerinden ölü etler sarkıyordu ve geriye kalmış bir parçacık derileri kar gibi süt beyazdı, gözleriyse oniks gibi simsiyah.

"İlerliyoruz!" diye bağırdı Leydi Sarnai, babasına doğru hamle yaparak.

Hayaletler Leydi Sarnai'yle Lord Xina'nın etrafını sardı ve Shansen'le arasına girdiler. Askerlerimiz panikledi, hayaletler her yönden kaçışları kaparken Edan'ın öğrettiği her şeyi unuttular.

Sentur'na. Kazanamayacağını biliyorsun. Bize katıl.

Hayaletlere aldırmadan askerlerimizin yanına döndüm. "Edan'ın size söylediklerini hatırlayın!" diye bağırdım. "Onları dinlemeyin! Söyledikleri her şeye zihninizi kapayın – gerçek değiller!"

Edan sisin içine doğru bir alev topu gönderdi, sis bir anlığına kalktı ve hayaletler sendeleyerek geri çekildi. Ama askerler teker teker donup kaldı, kolları kaldırdıkları silahlarla havadaydı.

Kalbimde bir sızıyla hayaletleri dinlediklerini fark ettim. Leydi Sarnai'nin ordusu, Shansen'in tarafında tek bir zayiat bile olmadan yok olacaktı.

Eteğimin katlarını tuttum, elbisemin gücünden hayaletleri uzaklaştırmasını istedim ama hiçbir şey olmadı. Neden büyüsünü çağıramıyordum?

Çünkü Amana içindeki karanlığı reddediyor, diye yanıtladı iblisim. *Çok ileri gittin, Sentur'na. Ama her şey kaybedilmiş değil. İçinde, elbiseyi kullanabileceğin kadar güçlü başka bir büyü daha var.*

Evet, yıldızların kanına seslenmek için içindeki susuzluğu kullan

– Shansen'e duyduğun öfkeyi ve nefreti. Amana'nın büyüsü ve kendi büyümüz birbirleriyle karşı karşıya olmamalı. Onları birleştirirsen Gyiu'rak'tan çok daha güçlü bir iblis olursun...

"Yeter!" Sesi uzaklaştırdım ve dikkatimi kavgaya çevirdim.

Hayaletler bana döndü, ince parmakları bacaklarıma ve elbiseme tutunuyordu.

Elbiseyi onlardan kurtardım, öfkem yıldızların kanını canlandırdı. Eteğin üzerinde sıcak, yanardöner kırmızı damarlar kıvrıldı, daha önce hiç görmediğim bir desendi bu.

İblisimin sözlerini hatırlayarak öfkemi hemen söndürdüm. Başka bir yolu olmalıydı. Madem bu elbise benim kalbimdi, o hâlde ihtiyaçlarımı hissedebilirdi.

Ama olmadı. Öfkemin kıvılcımı sönünce elbise canlanmadı. Kumaş mürekkep gibi solgun kaldı. Ölüm kadar siyah.

Edan'ın, hançeriyle hayaletlere saldırdığını gördüm. Leydi Sarnai ve Lord Xina, Shansen'e odaklanmışlardı. Ama ona atılan her ok sekiyor, fırlatılan her mızrak ancak zırhında bir çizik oluşturuyordu.

"Vazgeç!" diye bağırdı Shansen. "Kazanamazsın, Sarnai. Teslim olursan acınası ordunun canını bağışlarım."

Leydi Sarnai'nin cevabını duyamadım.

Ne yapabilirdim? Lapzur'un muhafızı değildim. Hayaletlerini yardıma çağıramazdım. Ama yine de Gyiu'rak'ın hayaletleri bir yerlerden geliyor olmalıydı, Shansen'in ölmüş askerlerinden. Belki ben de tanıdığım ve sevdiğim insanların hayaletlerini çağırabilirdim. Ruhlarını.

Kalbim ağzımdaydı. "Yardım edin bize," diye fısıldadım, dinleyen herhangi biri kulak versin diye sessizce dua ederek.

Tekrar tekrar denedim, ta ki acı gözlerimi delene ve yanaklarıma sıcak yaşlar akana kadar.

Derken – karanlığın içinde tanıdık iki figür belirdi.

Abilerim. Finlei ve Sendo. Onları son gördüğümden daha büyük görünüyorlardı. Finlei'nin sol gözünde ve yanağında daha

önce hiç görmediğim çentikli bir yara izi vardı ve Sendo'nun çilleri iyice belirginleşmiş, yüzünün o çocuksu kıvrımları açlık ve savaşla sertleşmişti.

Dudaklarım aralandı ama büyük abim sorumu beklemedi.

"Tuzak değil," dedi Finlei. "Buradayız. Bizi sen çağırdın."

Sendo'ya döndüm. Ortanca abim, en iyi arkadaşım.

"Yardım getirdik," diye konuştu. "Beş Kış Savaşı'nda bizimle birlikte ölen askerler. Çok uzun kalamayacağız ama Gyiu'rak'ın ordusunu savuşturabiliriz."

"Nasıl?" diye soludum. "Siz nasıl buradasınız?"

Onlar cevap vermeye fırsat bulamadan bir çığlık kulaklarımı dedi. Öylesine boğuk ve kederliydi ki sesin nereden geldiğini görmek için hızla döndüm.

Leydi Sarnai?

Yüzünde daha önce hiç böylesine bir dehşet görmemiştim. Böyle bir acı. Askerler ve hayaletler arasındaki çatışmadan kılıcının geniş, vahşi darbeleriyle sıyrıldı – fırtınanın yönettiği bir fırça gibiydi. Ama çok geç kalmıştı.

Lord Xina ölmüştü.

Shansen, kılıcını omzundan tuttuğu savaşçının kaburgalarına iyice batırdı. Kızının yüzünde panik ve öfke dolu bir ifadeyle ona doğru hızla yaklaştığını görünce pis pis sırıttı.

Ardından kılıcını çıkardı, üzerindeki kanı Lord Xina'nın pelerinine sildi ve adamı yana doğru tekmeledi.

Leydi Sarnai'nin yayından oklar fırladı. Okların Shansen'e hiçbir şey yapmaması yalnızca Sarnai'nin öfkesini artırmaya yaradı. Babasına doğru fırladı, kılıcını çekip başının üzerine kaldırdı.

"Sarnai, dur!" diye haykırdım.

Beni duyduysa da dinlemedi. Babası Gyiu'rak'ın gücünü kullanırken onun dengi değildi. Ama öfkeden gözü öyle dönmüştü ki bunu ne görüyor ne de umursuyordu.

Hemen arkasından giderek onu kenara ittim.

Shansen öfkeyle bana doğru atıldı. Sarnai'nin kılıcını ellerinden

alıp Shansen'i engelledim ama güçlüydü. Beni ittirdi, ardından bir grup hayalete kızının etrafını sarmalarını işaret etti.

Benim de başıma hayaletler üşüşmüştü. Yüzlercesi etimi tırmalıyor, Leydi Sarnai'yle aramda durmaya çalışıyordu. Tılsımım göğsümde ısındı, Sarnai'nin kılıcını hayaletlere doğru savurarak yeniden Shansen'e yanaşmaya çalıştım.

Sarnai çoktan ayağa kalkmıştı ama silahları hayaletler karşısında işe yaramazdı. Shansen'in emriyle hayaletler ona doğru ağır ağır ilerliyor, her seferinde işkence gibi yavaş bir adım atıyorlardı. Sonunda onu köşeye sıkıştırdılar.

Shansen'in ona, "Sen her zaman en gözde evladım oldun, Sarnai," dediğini duydum. "Yanlış tarafı seçmen çok üzücü."

Sarnai ona dik dik bakarak köprünün kenarına doğru çekildi.

"Birazdan hayaletler seni yutacak. Acımayacak. Sonra benim tarafıma, ait olduğun yere geçeceksin. *Kızım.*"

"Sen iradeni Gyiu'rak'a sattığın günden beri benim babam değilsin," dedi Sarnai öfkeden köpürerek. Ardından, hayaletlerin ona dokunmasına izin vermeden kendini köprüden attı.

Korkuluklara doğru atıldım ama endişelenmeme gerek olmadığı ortaya çıktı. Kudretli Jingan Nehri bile Kuzey'in Mücevheri'ni yutamazdı. Sarnai sudan fırladı ve akıntıya karşı yüzmeye başladı.

Shansen hayaletlerine onun peşine düşmelerini söyledi ama bana bu kadarı yetmişti. Leydi Sarnai'nin kılıcını bıraktım, eteğimi topladım ve kollarımla sırtıma saldıran hayaletlerin darbelerine aldırmadım.

Bıraktım hayaletler her tarafımı kaplasın, fısıltıları ve alayları kafamın içinde büyüdükçe büyüsün, umutsuzlukla benliğimi çözmeye çalışsın. Korkumu ve öfkemi topladım, içimde bir fırtınaya dönüşmesine izin verdim...

"Maia!" diye seslendi Sendo. Abimin ruhu arkamda belirdi, rahatlatmak için omzumu tutan elleri ağırlıksızdı. "Bırak. Yolu bu değil."

Söyledikleri karşısında irkilerek döndüm. "Ne peki?"

"Tekrar dene, elbiseyle birlikte."

Denedim, demek istedim ona ama Sendo ellerini omzumdan indirip ellerimi tuttu. Bakışlarına karşılık verdim ve ailede sadece ikimizde olan çillerine baktım, bir zamanlar benimkilerin toprak rengi bir yansıması olan gözlerine.

Bu son elbise benim kalbim. Bu yüzden mi büyüsünü çağıramıyordum? Beni Maia Tamarin olarak tutan tek şeyi kaybetmekten korktuğum için mi?

"Senin kalbin güçlü, kardeşim," dedi abim, düşüncelerimi duyarak. "Her zaman öyle oldu."

Bırak, demişti. Yavaşça bıraktım. Kalbimin etrafına sardığım korkuyu serbest bıraktım ve yerini akın akın sevgi doldurdu – aileme duyduğum sevgi, ülkeme duyduğum sevgi, Edan'a duyduğum sevgi.

Bir patlamayla elbisem canlandı, yıldızların kanı gözalıcı ipeğin üzerinde dev dalgalar hâlinde kabarıyordu. Uzun kollarımda ışık huzmeleri titreşti, gümüş iğneler gibi fırladılar. Güç her yanımı sardı, parıltısı elbisenin kollarından içeri yayılıyor, kollar kanat gibi çırpınıyordu. Artık Kamalan Limanı'ndan gelme alçakgönüllü bir dikişçi değildim: Ben Tanrıların Terzisi'ydim.

Işık dalgalarıyla yenilgiye uğrayan hayaletler çığlık attı. Merhamet göstermeden saldırdım; Sendo ve Finlei'nin ruhlardan oluşan ordusu da bana yardım ediyordu. Ta ki Leydi Sarnai'nin askerleri nihayet hayaletlerin sayısını geçene kadar.

Keton'u gördüm, yayıyla nişan almıştı ve Edan'ın yanında dur durak bilmeden ok fırlatıyordu. Alnında boncuk boncuk terler vardı ve yüzü, yenemediği bir düşmanla savaşmanın bitkinliğiyle kıpkırmızı olmuştu. Hayaletler etrafına toplanmış, çığlıklar atıyorlardı. Keton onları göremiyordu ama hissedebiliyordu; onları duyabiliyordu.

Sendo ve Finlei'nin ruhu abimin ve büyücümün yanına gitti, kılıçları etraflarındaki hayaletleri parçalıyordu. Keton'un da onları görmesini ne çok isterdim.

Hep birlikte olabilmeyi ne çok isterdim.

Elbisem öfkeli bir ipek ve ışık fırtınasıydı. Kollarımı kaldırdım; elbisenin kolları sonsuz kurdelelerle etrafımda dönüyor, hayaletleri parçalıyor ve hedefime –Shansen'e– giden yolu açıyordu.

Shansen, iblis hızı ve kaplan gücüyle hareket ediyordu. Kılıcının her savruluşu bir can alıyor ve ne zaman biri kaçmaya cüret etse, Gyi-u'rak'la paylaştığı kaplan formuna dönüşüp peşlerinden koşuyordu.

Köprünün üzerinden uçtum ve Shansen'in önüne indim. Elbisemin kolları uzandı, onu boğmak için kaslı boğazını sardı.

Elbisemin parlaklığı karşısında kürkü tutuştu, siyah gözleri donuklaştı. Bir kükremeyle birlikte elbisemin kollarından birini pençeleriyle parçaladı ama kumaş kendini onardı ve ona öncekinden de sıkı yapıştı.

"Teslim ol," diye emrettim.

"Eğer bu savaşın kazanıldığını düşünüyorsan fena hâlde yanılıyorsun," diye hırladı Shansen. "Ben daha tek bir askerimi bile savaşmaya göndermemişken senin adamlarının yarısı öldü."

Bunu idrak edince mideme yumruk yemiş gibi oldum. Shansen haklıydı; yalnızca hayaletler ordusuyla savaşmıştık. Binlerce adamı köprünün Jappor kısmında bekliyordu.

"Önemi yok," dedim dişlerimin arasından. "Başlarında onları idare edecek bir sen olmayınca savaş kazanılmış demektir."

"O zaman beni öldürmeliydin."

Ona engel olmama kalmadan tılsımına uzandı. Sedefimsi bir dumanın arasından sisin içinde yok oldu.

"Hayır!" Yumruklarımı köprünün taş korkuluğuna indirdim.

Hayaletler gitmişti. Abilerimin ruhlar ordusu da. Hayatta kalan askerlerimiz hayaletlerin onlara yaptığı büyüden uyanıyordu.

Leydi Sarnai tekrar köprüye tırmandı ve Lord Xina'nın düşmüş bedeninin yanında eğildi. Herkes onun kampa geri mi döneceğiz yoksa Jappor'a doğru ilerleyecek miyiz diye karar vermesini bekliyordu.

"Maia," diye seslendi boğuk bir ses.

"Abilerin," dedi Edan, tepemizde süzülen iki ruhu işaret ederek.

Beni bekliyorlardı.

Havaya sıçradım. "Gitmeyin. Savaş henüz bitmedi."

"Bizimki bitti," dedi Finlei usulca. "Amana bu seferlik çağrına kulak vermemize izin verdi ama sana tekrar yardım edemeyiz, kardeşim."

"Lütfen. Siz giderseniz ben..."

"Bizi unutur musun?" Sendo başını iki yana salladı. "Unutmayacaksın."

"İnsan bizim gibi unutulmaz iki abiyi nasıl unutabilir ki?" diye takıldı Finlei. Sonra yüzündeki ifade ciddileşti. "Keton'a benim yerime bir yumruk at. Çok sert olsun. Ona yapmamasını söylediğimiz hâlde peşimizden savaşa geldiği için. Babama da onu çok özlediğimizi söyle."

Sesindeki çatlamayı duyunca kalbim patlayacak gibi oldu. *Kalın*, diye yalvarmak istedim onlara bir kez daha ama kalamayacaklarını biliyordum. Boğazım şişti. Konuşmak canımı yaktı. "Söylerim."

"Her zaman rüzgârı yakala, kardeşim."

"Tamam," diye fısıldadım.

Finlei gitmek üzere döndü ama Sendo tereddütte kaldı, alnı endişeyle kırışmıştı. Bir elini koluma koydu. Dokunuşunu hissetmiyordum ama bu hareket içimi ısıtmıştı, tıpkı güneş ışığının tenimi nazikçe okşayışı gibi.

"Seni özledim, Maia." Hüzünle gülümsedi. "Finlei'yle evdeki son günümüzü hatırlıyor musun?"

"Boya yapıyordum," dedim usulca. "Babamın en pahalı çivit mavisini eteğime dökmüştüm. O zamanlar o kadar aptaldım ki... o kadar, o kadar aptal."

"Hayır, aptallık değil." Burnuma dokundu ve dokunuşunu hissedemesem de gözlerimi kırpıştırdım. "Burnu ve parmakları boyalı o küçük kızdan nerelere geldin bak. İskelede oturduğumuzda hikâyelerimi can kulağıyla dinlerdin – çok güçlü biri olmuşsun." Yutkundu. "Eve dönemediğimiz için özür dilerim."

Gözyaşlarımı bastırdım. Ona söylemek istediğim çok şey vardı –beş yıllık olaylar ve endişeler, sevinçler ve farkındalıklar biriktirmiştim– ve onunla paylaşmayı düşlediğim hikâyeler. Ama şimdi o karşımdayken sözcükler ağzımdan çıkmıyordu.

"Gitmem gerek," dedi yanağıma hayali bir öpücük kondurarak.

"Bekle..." diye başladım.

"Bu bir veda değil, kardeşim. Yollarımız tekrar kesişecek. Belki bu yaşamda değil ama annem, Finlei ve ben seni izleyeceğiz. O zamana kadar kendine dikkat et."

Sendo, Finlei'nin yanına dönmeden önce başıyla Edan'a bir selam vererek teşekkür etti.

Ardından abilerim gitti.

Dudaklarım aralandı. Düzensiz, parça parça bir nefes aldım.

Leydi Sarnai'nin, "Kampa çekiliyoruz!" diye bağırdığını duydum. Lord Xina'nın cesedi Sarnai'nin atının üzerindeydi ve Sarnai köprüyü geçiyordu. "Taşıyabildiğinizi taşıyın. Bu gece onları gömeceğiz."

Eteğim arkamda uçuşarak köprüye indim. Edan kolunu benim koluma doladı, elimi buldu.

Ayağım güvertenin soğuk taş döşemesine değdiği an her şey patladı.

• • •

Dünya yan yattı ve köprü kendi üzerine kapanırken midem çalkalandı.

Göremiyordum. Toz görüşümü bulandırmıştı. Her şey gri benekli bir bulanıklık, insan çığlıkları ve nehirden yükselen dehşet verici gürlemelerden ibaretti.

Bedenler çakıl taşları gibi suya yuvarlandı. Ben de peşlerinden dalarak kurtarabildiğim kadarını Jingan'ın buzlu pençelerinden kurtardım.

Çıldırmış gibi Edan'ı, abimi ve Ammi'yi aradım. Keton akıntı yönünde Jappor'a doğru yüzüyordu, Ammi abimin çok da uza-

ğında olmayan bir noktadan kıyıya çıkmaya başlamıştı. Edan da güvendeydi, köprünün Jappor tarafında –yıkılmamış tek parçasında– duruyor, köprünün yıkılmasını geciktirmek için büyüsünü kullanıyordu.

Üzerime bir rahatlama çöktü. Ardından nehirde Leydi Sarnai'yi gördüm. Atı, üzerinde Lord Xina'nın cesedi varken molozlar ve yuvarlanan kayalar arasında ilerleyemiyordu.

Acıkmış nehirle mücadele ederek ona doğru sıçradım.

Lord Xina'nın cesedi Leydi Sarnai'nin atından nehre düştü ve Sarnai de onun peşinden dalmaya yeltendi ama sular hiddetliydi. Lord Xina'yı yuttular ve Leydi Sarnai ben onu kollarından tutup karaya ulaştırmak için havaya yükselirken bana direndi.

Orada, Jappor kıyılarında babası ve iblisi bekliyordu. Yüzlerce askeri çevremizi sarmıştı ve şehir surlarının ardında binlercesi daha bekliyordu.

Tuzağa düşmüştük. Köprü yıkılmıştı; kampa dönemezdik. Shansen'in insafına kalmıştık.

"Jappor'a hoş geldin, Sarnai," diye selamladı Shansen. "Ordunun yarısı öldü. Ne yiyeceğiniz ne de barınacak bir yeriniz var. Sence de teslim olmanın zamanı gelmedi mi?"

Leydi Sarnai ayağa kalktı, yüzü öfke ve nefretle çarpılmıştı. Bir hançerle babasına saldırdı ama üzüntüden odaksız, pervasız bir hamleydi. Shansen onu kolayca savuşturup yere fırlattı.

Kızına tiksintiyle tükürdü. "Acınası," diye gürledi. Kızını öldüreceğinden emin bir şekilde pozisyon aldım ama Shansen geri çekildi. Yanında Gyiu'rak yokken gözleri hâlâ simsiyah ve gaddardı ama başka bir şey vardı orada... küçücük, minicik bir insanlık parıltısı.

"Kayıplarınızın yasını tutmanız için bu gece size zaman veriyorum. Teslim olmak için şafağa kadar vaktiniz var."

Shansen ve adamları Jappor'un kapılarından içeri girerek bizi acı, berbat soğukta nehir kenarında bıraktı.

• • •

Gece çökünce nehir durgunlaştı, ince bir buz tabakası akıntıları hafifletti. Kar yağdı ve her şeyin üzerini bembeyaz örttü. Jappor'un hemen dışındaki kıyılarda yetersiz bir kamp kurarken şehir duvarlarının üzerinde meşaleler dans ediyor, bize bu kadar yakınımızda ama bir o kadar da ulaşılmaz olan sıcağı ve konforu zalimce hatırlatıyordu. Askerler soğuktan korunmak için bir araya toplanmışlardı ama yemek için yapılabilecek pek bir şey yoktu; bazıları o kadar acıkmıştı ki kar yemeye başladılar.

Sabah yeniden savaşacak olmanın düşüncesi bile askerlerimizden bazılarına ağır geliyordu. Kumandanları Leydi Sarnai'nin görünürde olmaması da durumu pek kolaylaştırmıyordu.

Akşam karanlığından sonra onu aramış ve nehrin kenarında, elinde Lord Xina'nın miğferiyle diz çökmüş hâlde bulmuştum.

"Git buradan, terzi."

Yanına çömeldim. Adamların ona ihtiyacı olduğunu söylemeye gelmiştim. Onları cesaretlendirmesi gerekiyordu. Ama onu öyle perişan görünce onun yerine, "Kampa dön. Burada tek başına donacaksın," dedim.

Dişleri kenetlenmişti, beni kendinden uzaklaştırdı. "Ne fark eder?" diye uludu, sözcükler arasında titreyerek. "Teslim olmayacağım. Sabah hepimiz öleceğiz" –tükürdü– "hem de onursuzca."

Acısını anlıyordum. Shansen, Lord Xina'nın cesedini nehre fırlatmıştı. Leydi Sarnai onu gömemeyecek, yasını hakkıyla tutamayacaktı.

"Lord Xina böyle düşünmeni istemezdi."

"Kuzeyde iblisler var..." Sesi kederle kesildi. "Eğer ölüler onurlandırılmazsa, ruhları hayalete dönüşür."

Ona dikkatle baktım. Yarışma sırasında benden daha büyük görünüyordu. Şimdiyse ben daha büyükmüşüm gibi hissediyordum. Sanki on sekiz değil de seksen yıl bırakmıştım arkamda.

"Lord Xina'ya bunun olmasına izin vermeyeceğiz," diye yanıtladım. "Eğer Gyiu'rak'ı yenersek, Lord Xina'nın ruhu ondan kurtulur." Duraksadım. "O büyük bir savaşçıydı. Neslinin en iyilerinden biri. Boş yere ölmüş olmayacak, Ekselansları."

Beni duyduğuna dair uzunca bir süre herhangi bir işaret vermedi. Ardından sadağına uzanıp bir ok çekti ve tüylerini tutuşturdu. Oku Lord Xina'nın miğferinin üzerine yerleştirerek yanışını izledi.

Birlikte küllerin yükselişini, kıvrıla kıvrıla bulutlara çıkışını izledik.

Geriye yalnızca közler kalınca nihayet ayağa kalktı. Gözleri sanki duman içlerine kaçmış gibi kararmıştı.

"Yarın," dedi dişlerinin arasından, "babamı öldüreceğim."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Shansen şafakta gelmedi.

Ayak parmaklarımız çizmelerimizin içinde donmuşken ve kırağı silahlarımız kadar ruhlarımızı da paslandırırken bizi akşam çökene dek bekletecek kadar zalimdi.

Havada barut ve kar kokusu vardı. Çaresizlik kokusu.

Sonunda güneş evinin bulanık derinliklerine batan bir inci tanesi gibi nehrin üzerinde gözden kaybolurken bir gümbürtü duyduk: Shansen'in ordusu geliyordu. Ayak sesleri şehir surlarını titretiyordu ve çok geçmeden çevremizi avının etrafını saran bir yılan gibi sardılar.

En son Shansen geldi, Gyiu'rak da yanındaydı. İblisin omuzlarında tanıdık görünen zümrüt rengi bir pelerin dalgalanıyordu.

Lord Xina'nın pelerinini kısa sürede tanıdım. Beyaz tüylerin üzerinde bir ganimet gibi duran düzgünce boyanmış yün Gyiu'rak'ın geniş kaplan bedeninde nasıl da yanlış görünüyordu. İblis aynı zamanda Lord Xina'nın zırh eldivenleriyle üzerinde aile armasının kırmızı vernikle işlendiği kalkanını da almıştı. Herkesin görebilmesi için ganimetlerini sergiliyordu.

Leydi Sarnai'ye kaçamak bir bakış attım. Çenesi kaskatıydı, dizginleri tutan parmak boğumları bembeyaz olmuştu. Sevgilisinin zırhını onu öldüren iblisin üzerinde görürken aklından neler geçiyordu acaba?

Bir çığlık attı ve atı Shansen'e doğru atıldı. Askerleri peşinden giderken ben kaldım.

Benim kendi planım vardı.

Edan'ın kolu benimkine değdi, bileğinin etrafına doladığım kırmızı ip kıyafetinin altından bana göz kırpıyordu.

"Abime göz kulak ol," dedim. "Leydi Sarnai'ye de. Shansen'i tek başına yenemez."

"Maia..." Edan elime uzandı. Bileğindeki kırmızı ip parladı, benimki de. Onu incitmemeye dikkat ederek pençeleşmiş parmaklarımı onunkilerin arasına geçirdim. Bu ânın sonsuza dek sürmesini diledim.

Kollarını belime dolayarak itirazlarını önlemek için onu öptüm. Cephenin ortasında yapılacak aptalca bir hareketti ama önemsemedim.

"Seni seviyorum," dedim, başımı onunkine doğru eğerek.

Sonra onu bıraktım – ve yıldızların kanının elbisesi beni alacakaranlığın ve yıldız tozunun katmanlarıyla sararken fırlayarak göğe yükseldim.

Tılsımım yalnızca benim duyabildiğim sessiz bir şarkıyla kulaklarımda gümbürdüyordu. Makasım da böyle uğuldar, beni onu kullanmaya davet ederdi. Şimdiye kadar makasın belki de beni tam da bu âna hazırlamak için gönderilmiş olduğunu hiç düşünmemiştim. Bana içimde uğuldayan büyüye nasıl güvenebileceğimi göstermek, içimde filizlenen karanlığı ışığa çevirmek için.

Bir kıvılcımla tılsımım alevlenip canlandı.

İçimde iki güç –iblisimin karanlığı ve Amana'nın ışığı– çarpıştı, mücadeleleri tenime sıkıca yapışmış elbisemin göz kamaştırıcı ışık parlamalarında görülebilirdi. İpek, beni karanlıktan korumak için kendini tenime dikiyordu. Beni kurtarmak için.

Eteğim tepemizdeki dolunay kadar kocaman şişti, beni yerden çok yükseklere kaldırdı ve bulutlara doğru süzülmemi sağladı.

Yukarıdan gördüklerim en büyük korkumu doğruladı. Feci hâlde yeniliyorduk. Ölülerimiz şimdiden koca bir yığın olmuştu. Bahar Sarayı'nı asla alamayacaktık.

Muharebenin ortasında Leydi Sarnai babasıyla mücadele ediyordu. Shansen'in iblis gücüyle baş edebilecek durumda değildi.

Tılsımını yakala, dedim ona, bir kuş şekli alıp Shansen'in kızına doğru kanat çırpmaya başlayan bir duman bulutuyla mesaj göndererek.

Bu arada Gyiu'rak savaş meydanında dolaşıyordu.

Gücünü Shansen'e aktardığı bağlantıyı kesebilirsem Leydi Sarnai'nin bir şansı olabilirdi.

Derin bir nefes alarak kendimi Gyiu'rak'ın üzerine fırlattım ve onu yere devirdim. Eteğim onun güçlü bacaklarına sarılarak dokunuşlarıyla onu yaktı. Yaralarından kıvrıla kıvrıla dumanlar çıktı, arka planda kar yağarken derisi kabardı.

"Sana ayıracak zamanım yok," diye hırladı ama ben yeniden üzerine atıldım. Gyiu'rak beni bileklerimden tutarak rahatça savuşturdu. Kemiklerimi kırabileceğini düşündüm ama çok daha kötüsünü yaptı. Tırnaklarını tılsımıma geçirdi.

Çok keskin bir acı göğsümü deldi. Kalbim sıkışıyor, eziliyordu. Nefes alamıyordum. Zihnim kararda ve ciğerlerim can çekişirken boğuldum. Onunla mücadele etmeye çalışarak Gyiu'rak'ı yumrukladım.

Sadece gülümsedi ve tırnaklarını tılsımıma biraz daha batırdı. Dudaklarımdan yoğun, siyah kan sızmaya, ağzımı kömür tadıyla doldurmaya başladı.

Ben çığlık atarken Gyiu'rak tılsımın zincirini çekti. Bandur'dan, Gyiu'rak'ın tılsımımı almasına izin vermemem gerektiğini öğrenmiştim. Onu ele geçirirse beni kontrol edebilirdi.

Bırak kendini! diye emretti içimde gitgide büyüyen iblis.

Anlamadım. Elbisem yanıp sönüyor ve telaşlı bir fırtınayla sarsılıyordu. Onu kontrol edemiyordum. Acı çok yoğundu. Tamamen alev almıştım.

Sonrasında olanlar bulanık, kör edici bir ısı ve dönüp duran bir karanlıktı. İblis Maia bana üstün geldi, duyularımı acımasızca devre dışı bıraktı. İnsanı uyuşturacak denli uzun süren bir an boyunca bir hiçtim. Hiçbir şey görmedim, duymadım, hissetmedim.

Dünyayı tekrar algılamaya başladığımda Gyiu'rak artık tılsımı-

mı tutmuyordu. Beyaz kürkü yanmıştı ve uluyarak beni yukarı kaldırıp nehre fırlattı.

Geriye doğru uçarken dünya arkamda çıldırmışçasına parlıyordu. Bedenim rüzgâra kapılmış bir yaprak kadar hafifti. Ama kafam ağırdı. Zonkluyordu; iblisimin zihnimi kontrol etmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Zayıfladığımın, ona uzun süre direnemeyeceğimin farkındaydı.

Çok zamana ihtiyacım yok, dedim ona. *Bana sadece birkaç dakika daha ver, sonra beni alabilirsin.*

Savaş alanının üzerinde süzüldüm, elbisem içimdeki iblise üstün gelene kadar rüzgâra direndim. Etekleri alev aldı ve kendimi havada asılı tuttum. Dengemi tekrar kazanınca Gyiu'rak'ı aradım.

Oradaydı – bulanık beyaz bir kürk, donmuş savaş alanının üzerinde at sırtındaki uzun boylu birine atılıyordu.

Dehşet beni tekrar hayata döndürdü ve Gyiu'rak'ın peşine düştüm.

Edan! diye haykırdım. Onunla iletişim kurmaya çalışırken dudaklarımdan duman sızdı.

Edan beni duymadı. Cevizden asasını havaya kaldırmış, Shansen'in askerlerine saldırmak için savaşın ortasına dalmadan önce tepesinde uçuşan kuşları topluyordu.

"Surlara!" diye haykırdı Edan adamlarımıza. Shansen'in adamları bir bir düşerken şehre doğru ilerlemelerini işaret etti. Sonra savaş lorduna doğru ilerlemeye başladı.

Dikkatli ol! Edan'a doğru ümitsiz bir uyarı gönderdim. *Gyiu'rak peşinden geliyor.*

Edan sanki beni duymuş gibi döndü. Ona yaklaşan iblisi görünce yüzünde panik belirdi ama rotasını değiştirmedi. Kaplanla bir yarışa girerek atını ileri sürdü ve Shansen'e saldırdı.

Gyiu'rak, Edan'a doğru sıçradı ama Edan aniden sola dönerek atını Shansen'e doğru çarptırdı. Savaş lordu atından düştü ve Edan asasını sallayarak ilerledi. Shansen rahatlıkla hamle yaparak Edan'ı yandan yumrukladı ve atından düşürdü.

Shansen onun işini bitiremeden Leydi Sarnai babasının boynuna, gövdesine, dizlerine öfkeli darbeler indirdi. Ama ne kadar saldırırsa saldırsın kılıcı adamın zırhını aşamıyordu.

Gyiu'rak'ın kürkü bulanıklaşmaya başladı ve beyaz bir pus içinde Shansen'in tılsımına doğru süzüldü. Eğer içeri dönerse adamı iblis gücünün tamamıyla donatmış olacaktı ki bunların arasında şekil değiştirme yeteneği de vardı.

"Hançer!" diye haykırdı Sarnai, büyücüye. "Bana hançeri ver."

Edan silahı ona attı, göktaşından ve demirden bıçak havada mavi bir yay çizdi. Kabzası tam Leydi Sarnai'nin eline oturdu ve Sarnai bıçağı babasının tılsımını boynundan kesip almak için çevirdi. Shansen kılıcını hiddetle kızına doğru savurdu.

Leydi Sarnai eğildi ve Shansen'in kılıcı kızının değil, atının boğazını kesti. At bir haykırışla şaha kalktı, ardından dizlerinin üzerine çöktü ve son bir kez korkunç bir inilti çıkardı. Leydi Sarnai eyerden atladı ve koştu.

Gyiu'rak onun peşinden koştu ancak Edan iblisin önünü kesti. Ya onu kurtaracaktım ya da tılsımı Leydi Sarnai'den alacaktım. Kar gözlerimi yaktı ve kanatana kadar dudaklarımı ısırdım. Seçeneklerden yalnızca biri savaşı durdurabilirdi.

Shansen'in kızının yolunu kesmek için ani bir dönüş yaparak sıçradım ki beni görsün. "Tılsımı bana ver!" diye bağırdım. "Onu yok edeceğim!"

Tereddüt etmedi. Shansen'in atı hemen arkasındaydı. Tılsımı bana attı.

Aşağı pike yaparak tılsımı kaptım, elimi yumruk yaparak sımsıkı tutunca tırnaklarım tılsımın perdahlı siyah yüzeyini deldi.

Tılsım avucumun içinde kavruldu, yüzeyine oyulmuş kaplandan duman tütüyordu. Edan'ı yana fırlatıp bana atılırken Gyiu'rak'ın gazabını hissedebiliyordum. Shansen'in bütün ordusu bana döndü.

Kılıç ve ok sesleri. Savaş lordunun emriyle üzerime yüzlerce ok atıldı. Keskin uçları tenimi deldi, bacaklarımı ve dirseklerimi sıyırdı, sırtıma delikler açtı. Hiçbirini hissetmedim.

Maia olarak zamanım sona ermişti.

Korktuğum an buydu işte, iblise dönüştüğüm an. Ama işte şimdi gelmişti ve korkmuyordum. İblisimin beni sakinleştirmeye çalışan sesini duyabiliyordum.

Acıtmayacak, diyordu. *Ne kadar güçlü olabileceğini bir düşünsene. Gyiu'rak'tan bile daha güçlü.*

Ama sakinliğimin onun söyleriyle alakası yoktu. O yaklaşan şeyin farkında bile değildi.

Göğsüm kabardı. Acı hissetmedim, sadece son birkaç aydır içimde taşıdığım soğuğu eriten bir ısı dalgası vardı.

Ateşe teslim oldum. Gyiu'rak'ın tılsımı hâlâ elimin içinde yanıyordu. Obisidiyen yüzeyindeki kaplan, parmaklarımın arasından kayıp giden bir kum yığınına dönüşene dek eridi.

İki çığlık göğü deldi. İlki Gyiu'rak'ın, ikincisiyse kılıcı elinden kayarken yere düşen Shansen'indi.

Sıçrayışının ortasında yakalanan Gyiu'rak tütmeye başladı, geriye yalnızca yakut gözleri kalana kadar teninden dumanlar yükseldi. Ardından gözleri de matlaştı ve nihayet rüzgâr küllerini savurdu.

Shansen'in kudretli gücü bir anda çekilip gitmiş, onu yaşından çok daha büyük gösteren buruş buruş, yaşlı bir adam olarak bırakmıştı. Yenilgi pozisyonuna geçti: dizleri yerde, sırtı öne doğru kamburlaşmış, yumrukları iki yanında. Bir asır gibi gelen bir süre boyunca kıpırdamadı. Ardından miğferini çıkardı. Saçları bembeyaz olmuştu.

"Kızım," dedi hırıltılı bir sesle.

Leydi Sarnai babasının bakışlarına karşılık verirken siyah gözlerinde bir fırtına kopuyordu. İşini bitirmekle merhamet göstermek arasında karar vermeye çalıştığını görebiliyordum. Kılıcını adamın boynuna yandan değecek şekilde kaldırdı, Sarnai'nin kılıcı adamın o narin omuzlarının taşıyamayacağı kadar ağırdı. "Teslim ol."

Shansen çenesini kaldırdı, ardından bir ayağını öne doğru sürükleyerek tek dizinin üzerine çöktüğü pozisyona geldi. Bunu bir

boyun eğme işareti olarak algılamıştım – ta ki kalçasındaki hançer parlayana kadar.

Bıçağı kızının kaburgasına soktu.

Leydi Sarnai geriye doğru sendeleyip yana düşerken kılıcı da elinden düştü. Shansen tekrar hamle yaptı ama Sarnai bu kez hazırlıklıydı. Sırtındaki sadağa uzandı ve adamın göğsüne kızıl bir ok sapladı. Dün gece verdiği sözü yerine getirdi.

Shansen'in düştüğünü görmedim. Bedenim o kadar beklemedi.

Değişim başlamıştı. Omurgamda ateşten kanatlar çıktı. Derim artık deri değildi, altın sarısı-mavi ateşin en solgun tonunda tüylere dönüşmüştü. Gözlerim yuvarlaklaştı ve görüşüm bir kuşunki kadar keskinleşti. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. En iyi dokumacılar bile kanatlarımın ihtişamını hayal edemezdi, katman katman tekli alevler, dalgalanan safir ve menekşe rengi ince çizgilerle iç içe geçmişti.

Ciğerlerimden hava boşaldı. Kalbim duracak kadar yavaşladı.

Hemen şimdi, içimdeki iblis galip gelmeden harekete geçmem gerekiyordu. Günün birinde babamın duyacağı efsane *o* olmadan önce. Buna izin veremezdim; yeni bir şafak örmek, A'landi'ye güneşi, ayı ve yıldızları getirmek için bunca şey feda ettikten sonra olmazdı. Kalbim hâlâ çarparken, ben hâlâ soluk alırken buna izin vermeyecektim.

Edan'a döndüm. Adımı haykırıyordu ama artık onu duyamıyordum. Bileğimi kaldırıp kırmızı ipe dokundum.

İpin ucu sensin, Edan, demek istedim ona. *Hep sendin.*

Yakaran mavi gözleri yıldızların kanını serbest bırakmadan önce gördüğüm son şey oldu. Elbise etrafımı sardı, içimdeki iblisi boğan yıldız ışığı dalgaları saçtı. Yakında gidecektik.

Göğe, yıldızlara doğru fırladım. Ta ki A'landi bulutlarla örtülene ve Edan'la aramıza gökler girene kadar.

Ve en sonunda orada, kanatlarımdan yıldızların kanı damlarken alevlere boğuldum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elbisem gecenin içinde açıldı, bir yıldız örtüsü göz alabildiğine göğe yayıldı. Bulutlar bileklerime değdi, kar taneleri gibi yumuşacıklardı.

Aşağı baktığımda yeryüzünü göremiyordum. Edan'ı, Leydi Sarnai'yi, Keton'u, savaş sonrasını ya da A'landi'nin kurtarılıp kurtarılamadığını göremiyordum.

Ama kazandığımızdan bir şekilde emindim. Bir şekilde, sevinç çırpınışından biraz daha fazlası olan kalbimdeki o kıpırtı sayesinde, içimdeki iblisin ve ruhumu karartan gölgelerin buraya benimle gelmediğini biliyordum. Nihayet özgürdüm.

Her şey hareketsizdi. Kalbimin sessiz ama düzensiz atışında, uçmaya devam ederken kafama hücum eden kanın sıcaklığında, yıldız ışığının bu sonsuz kumaşında kendimi kaybettim.

Sonra kibar bir kahkaha duydum. Bir santurun telleri gibi yumuşacık titredi. Bir daha hiç duyamayacağımı sandığım bir sesti.

Işık saçan dolunaya karşı tanıdık bir siluet görünce gerildim. "Anne," diye soludum.

Kanatlarım eriyip ellere ve kollara dönüştü, tüylerim yumuşayıp içimdeki ateşin parıltısını taşıyan bir tene dönüştü. Annemi kucaklamak için uçtum.

"Uzun zamandır seni bekliyorum, Maia," dedi yanağımı okşayarak. "Tıpkı tahmin ettiğim gibi: A'landi'nin en iyi terzisi *sensin*. Tanrılara layık bir terzi."

"Bu benim istediğimden çok daha fazlası," diye yanıtladım. An-

nem beni kendine çekti, elleri alnımda dolaştı, kırışıklıkları okşayarak giderdi.

Gözlerimi kapadım, kendimi yeniden küçük bir kız gibi hissettim. Günlerini babasının dükkânının bir köşesinde pantolon paçası kıvırıp şal işlemekle geçiren o kız. İmparatorluk Terzisi olmayı düşleyen o kız.

"Ne kadar da aptalmışım eskiden," diye fısıldadım, annemin kollarında doğrularak. "Her şeyi yeni baştan yaşayabilsem, evden ayrılmayı hiç dilemezdim."

"Öyle demek istemiyorsun," diye yanıtladı annem. "Evden ayrılmasaydın, ipinin diğer ucunu hiç bulamazdın." Bileğimdeki kırmızı ipi işaret etti. İp tenimi karıncalandırdı. O kadar hafifti ki onu neredeyse tamamen unutmuştum.

Dudaklarımı yaladım. Kâbuslarımdaki gibi kül değil, savaşa gitmeden önce Ammi'nin verdiği kurabiyelerin şekerli tadı vardı. Ölmeden önce.

Görüşüm bulanıklaşınca, annem gözlerimi dolduran yaşları görmesin diye başımı çevirdim.

Farklı hissediyordum. Ağırlıksız ve özgür – muhtemelen annem gibi bir ruh olduğumdan bu mantıklıydı. Ayaklarımın altında yeryüzü değil gökyüzü vardı ama bedenim panik içinde değildi. Daha çok hayret içindeydim. Kalbimin ve nefesimin pürüzsüzlüğüne ve buranın huzuruna hayret ettim.

Hissedebildiğime hayret ettim. Son birkaç aydır ruhuma sızmış olan soğuk gitmişti. Yakıcı sıcaklık da öyle. Yerlerini benimle birlikte şakıyan yumuşak bir ılıklık almıştı. O kadar uzun zamandır ısınmamıştım ki... Üstelik durup düşüncelerimi dinlediğimde kendi sesimden başka ses duymadım.

Her tarafta yıldızlar parlıyordu, her biri yeryüzündeki en değerli mücevherler kadar capcanlıydı. Gökyüzü baş döndürücü bir renk demetiydi, şafağın ve akşamın bir karışımıydı, yıldızların kanı elbisesinden çok da farklı değildi.

Annem elini bana uzattığında avucunda ışıldayan bir şey vardı.

"Makasım!"

"Amana benden bunu sana geri vermemi istedi," diye yanıtladı. "Çok ama çok uzun bir zamandır bizim ailemizdeydi."

"Demek doğru," diye mırıldandım makasımı annemin elinden alırken. Eskisinden daha parlaktı ve bıçaklarına oyulmuş güneş ve ay her açıdan parıldıyordu. "Ben Amana'nın terzisinin soyundan mıyım?"

Annem başıyla onayladı. "Hikâyenin büyük bir kısmı nesiller boyunca kayboldu ama evet, elbiseleri ilk yapan senin atalarından biriydi."

Makası geri verdim. "O zaman bu ona ait, bana değil."

Annem tereddütle koluma dokundu. Söyleyeceği şey her neyse onun için kolay olmadığını hissettim. "Seni burada görmek canımı mı yakıyor yoksa kalbimi sevinçle mi dolduruyor, Maia, bilmiyorum. Seni özledim..." Duraksadı. "Amana senin göklerde, onun yanında olmanı istiyor ama... ama ben vaktinin henüz gelmediğini biliyorum, kızım."

"Ne diyorsun?"

"Abilerin ve ben senin adına ricacı olduk ve Amana da bize kulak verdi. Sana bir seçenek sunuyor." Annem derin bir nefes aldı ve kalbim sessizliğin içinde gümbürtüyle attı.

Bir seçenek.

"Tanrıların Terzisi olarak burada bizimle kalmak." Annemin sesi boğuktu. "Ya da geri dönmek ve babanla, Keton'la ve büyücünle birlikte olmak."

Bir sıcaklık burnumu yaktı ve oradan gözlerime doğru ilerledi. Gözyaşlarımın dökülmesini engelleyemedim. "Ben senin, Finlei'nin ve Sendo'nun da yine evde olmasını istiyorum."

"Maia, bunun olamayacağını biliyorsun."

Her ne kadar bu cevabı beklesem de ondan duymak yine de gırtlağımdan boğuk bir hıçkırık kaçmasına neden oldu.

"Babanın sana ihtiyacı var," dedi annem. "Keton'un da öyle. Tabii büyücünün de." Yanaklarımda parıldayan yaşları başparmağıyla sildi. "Ben zaten senin dönüştüğün bu güzel, güçlü ve cesur kadını gördükçe kendimi şanslı hissediyorum."

Bileğime uzanıp oraya bağladığım kırmızı ipe dokundu. "Gördün mü? Yaşam ve ölü bile kaderin bağlarını bozamıyor. Edan seni bekliyor."

Başımla onayladım ama gitmek üzere dönmeden önce annem makası elime tutuşturdu.

Onları tekrar elime alınca bocaladım. Parmaklarımı bıçakların üzerindeki güneşle ayda gezdirdim ve makas dokunuşumla birlikte nabız gibi attı. Burada bile makasın güçle uğuldadığını duyabiliyordum.

Makasla yeniden bir olma hevesiyle parmaklarımı tutacaklarına geçirdikten sonra başımı iki yana salladım. "Makasla ilgili fikrim değişmedi."

"Onlar senin büyünün kaynağı."

"Önceden büyüsüz mutluydum ve onsuz yine mutlu olabilirim. Makas bana çok yardımcı oldu ama artık ona ihtiyacım yok. Onu benim için sakla, anne."

Cevabım annemi memnun etmiş gibiydi, zira kollarını boynuma dolayarak beni kucakladı. Ama makası almadı.

"Gitmeden önce makası son bir kez kullanman gerek."

Altımızda uzanan yıldız örtüsünü işaret etti. Tam ortasında bir yırtık vardı, dikiş yerlerinden bir parça güneş ışığı sızıyordu.

Göklerdeki yırtık.

Onu tamir etmem gerekiyordu. Tıpkı artık bir efsaneye dönüşmüş olan ilk Dokuyucu'nun yaptığı gibi.

"Birlikte yapalım, anne," dedim.

Elini kolumun üzerine koydu ve makası göğe yerleştirip gökleri dikmek için büyüsünün açığa çıkmasına izin verirken bana yol gösterdi. Sonra, yırtık en nihayet dikildiğinde annem makası elimden aldı ve ellerimi tutarak beni kendine çekti.

Alnımı öptü. "Şimdilik hoşça kal, Maia'm."

O beni bırakır bırakmaz bütün dünya parladı, gökyüzü bir alev denizine döndü. Annemin yıldızların içinde kayboluşunu, abilerimin siluetlerinin cennete dönerken ona eşlik etmek için geldiklerini gördüm. Derken deniz beni yuttu ve alevler içinde kaldım.

Ve birdenbire hangi şekli aldığımı fark ettim: Bir zümrüdüanka, yeniden doğmaya yazgılı.

* * *

Suyun sesi kulaklarımda dalgalandı, puslu sular yüzümü gıdıkladı.

İlk nefesim okyanus doluydu ve tazeliğini içime çektim. Sonra uyanmaya başladım.

Kollarıma ve bacaklarıma kan gitti... ve ayak parmaklarım ılık, nemli kuma daldı.

Biri beni tuttu, benimkinden başka bir kalp benimkiyle eşzamanlı olarak usulca atıyordu. Gözlerimi açtım, kirpiklerim inatla tenime yapışmıştı.

Tepemde bulanık bir yüz belirdi, güneşin parıltısına karşı hatları yavaş yavaş belirginleşti. Kemeri hafif çarpık bir burun, kenarları biçimli, çıkık bir çene; üzeri hatırladığımdan daha kıllı. Kömür karası saçlar ve kesinlikle kısaltılması gereken karmakarışık bukleler, bir de ince, eşit olmayan dudaklar – şimdi sessiz bir hayret nidasıyla aralanmışlar.

"Edan."

Yüzüne bir rahatlama ifadesi yayıldı ve yanıma diz çöktü.

"Son bir kez okyanusu görmek isteyeceğini düşündüm," diye başladı. "Öldüğünü sandık."

"Buradayım." Parmağımı dudaklarına bastırarak onu susturdum. Gözleri nemli ve şişti, yanakları gözyaşlarıyla lekelenmişti. Manşetimle onları sildim, ardından yüzünü ellerimin arasına aldım.

Yanaklarını, burnunu, gözlerini öptüm. Dudaklarını. Orada biraz oyalandım, soluğunun tanıdık sıcaklığını içime çektim. Kendi

nefesime karışmasına ve orada kalmasına izin verdim, tıpkı ilk sevişmemizde olduğu gibi.

Yükselen güneşin sıcaklığı yüzüme değdi. "Sabah olmuş," dedim. "Babam nerede? Keton?.."

"Güvendeler. Başkentten dönüyorlar."

Birden doğruldum. "Başkent mi? Yani bu..."

"Savaş sona erdi." Edan başıyla onayladı. "Artık Gyiu'rak yok. Shansen de. Leydi Sarnai de imparatoriçe."

"İmparatoriçe mi?" diye tekrarladım.

"Evet, halk onu istedi. Bakanlar ilk başta A'landi'yi bir kadının yönetmesi konusunda kriz çıkardı ama *o* meşru hükümdar."

"İmparatoriçe Sarnai," diye mırıldandım tekrar, sözcüklerin havada çınlamasına izin vererek. "A'landi yine birleşti."

"O da yakında burada olur," dedi Edan. "Biz... seni buraya, deniz kıyısına gömecektik. Abin isteğinin bu olduğunu söyledi."

O daha konuşurken, Sarnai yanında yüzleri savaşın şiddetiyle yıpranmış bir grup adam ve kadınla bize yaklaştı. Her ne kadar üzerinde hâlâ savaş zırhı olsa da onu İmparatoriçe olarak görmek kolaydı. Yaşadığı kayıplar hâlâ gözlerinden okunsa da duruşunda sanki başından beri A'landi'ye önderlik etmeye yazgılı olduğunu düşündüren bir şey –çevresindekilere emirler verirkenki zarafeti– vardı.

Beni görünce yüzünde bir şaşkınlık belirdi.

"O hayatta." Sarnai beni işaret etti. "Neden kimse bana onun hayatta olduğunu söylemedi?"

"Daha şimdi geldim," diye yanıtladım alelacele ayağa kalkıp eğilerek. "Tanrıça Amana'nın lütfuyla."

Leydi Sarnai dik duruşunu yeniden takınarak burnundan bir nefes verdi. "Dik dur, Tamarin. Eğildiğin yeter." Beni baştan ayağa süzdü.

Ben doğrulurken başını hafifçe eğip ellerini göğsünde kavuşturdu. Bir eğilme değildi belki ama ondan geldiği düşünülünce bunu büyük bir saygı işareti olarak algıladım. Hatta sanırım sıradan bir

terzinin cesedinin göklere adabına uygun bir şekilde gönderildiğinden emin olmak için savaş alanından ta sahile kadar gelmesi daha da büyük bir saygı emaresiydi.

Adil bir hükümdar olacağından emindim. Belki herkes tarafından sevilmeyecekti ama sadakat ve saygı uyandıracaktı. Bu da çoğu kişinin beceremeyeceği bir şeydi.

Bileğinin bir hareketiyle rahipleri gönderdi. "Size ihtiyacımız kalmadı."

Sonra Edan'la bana döndü – öyle sert bakıyordu ki bir an bizi azarlayacağını düşündüm.

"Merhum İmparator'un terzisi ve eski Başbüyücü, taç giyme törenine davetlidir," dedi azarlamak yerine. Sonra sanki birazdan söyleyeceği sözler üzerine çok kafa yormuş ama hâlâ düşünmeye ihtiyacı varmış gibi duraksadı. "Maia Tamarin'i, artık büyüyle ilişiği olmaması kaydıyla danışmanım ve Baş İmparatorluk Terzisi olarak sarayımda kalmaya davet ediyorum. Ayrıca..." Edan için uygun bir unvan aradı.

"Edan," dedi büyücüm. "Sadece Edan. Artık Başbüyücü değilim."

"*Edan* da büyücü ve danışman olarak sarayımda kalabilir."

"Size hizmet etme şansını bizlere lütfettiğiniz için teşekkür ederiz, Majesteleri," diye başladım. "Bu büyük bir onur ve Edan da ben de bize her ihtiyaç duyduğunuzda yanınızda olacağız. Ama sanırım arzumuzun eve dönmek olduğunu söylerken ikimiz adına da konuşmuş olacağım."

Sarnai'nin alnı kırıştı. "Eve dönmek mi?"

"Evet, Kamalan Limanı'na. Ailemin dükkânımız konusunda yardımlarıma ihtiyacı var, Majesteleri," diye açıkladım.

Leydi Sarnai kollarını kavuşturdu. Bitkin görünüyordu. "Eve ellerin boş dönmeyeceksin. Hizmetlerin karşılığında ne istiyorsun?"

"Hiçbi–"

Edan dirseğiyle beni dürterek, *İmparatoriçe sana sınırsız hediye sunuyor. Reddetme,* diyen yandan bir bakış attı.

Ne isteyebilirdim? Mücevhere ya da güzel elbiselere ya da yüz hizmetçisi olan büyük bir malikâneye ihtiyacım yoktu.

"Bir dükkân isterim," dedim. "Kamalan Limanı'nda, denizden çok uzak olmayan bir yerde. Babamın ve abimin benimle yaşayabileceği kadar büyük ama başarıdan başımı döndürmeyecek kadar küçük olsun." Duraksadım. "Bir de Edan için A'landi'nin en iyi atlarından birini istiyorum."

Sarnai bana ters ters baktı. "Ben sana konseyimde bir koltuk önerirken sen basit bir yaşam mı diliyorsun?"

"Evet, Majesteleri."

Şaka yapıp yapmadığıma karar vermeye çalışırmış gibi beni inceledi. Sonra iç çekti. "Zaten senden daha azını beklemezdim, terzi." Etrafındaki danışmanlara parmaklarını şaklattı. "İsteklerinin yerine getirilmesini sağlayın."

Sarnai topuklarının üzerinde döndü ama bir süre daha oyalandı. "İyi şanslar, Usta Terzi." Çenesini Edan'a doğru eğdi. "Büyücü."

Edan'la birlikte eğildik, rüzgâr Sarnai'nin kumdaki ayak izlerini silene ve gölgesi kıyı boyunca yok olana kadar da başımızı kaldırmadık.

Sonra Edan'ın açılmış kollarına koştum. En sonunda özgür olduğumuza inanmakta güçlük çekiyordum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Yaz ortası gelmişti ve bahçede ipekböceği kozalarını topluyordum, o kadar çoklardı ki sepetim dolup taşmıştı. Babamın da benim de artık kendi ipeğimizi yapmaya ihtiyacımız yoktu; her hafta başkentteki tedarikçilerimizden düzenli olarak malzeme geliyordu ve dükkânımızda altı işçi çalışıyordu. Ama yine de bu işten zevk alıyordum – kozaları toplamak bana keyif veriyordu.

Kamalan Limanı'na döndüğümden beri zanaatımı başından sonuna kadar kullanmaktan, ham ipeği toplayıp annemin bana öğrettiği gibi eğirerek ip hâline getirmekten zevk alıyordum. Onu dokuyarak kumaş hâline getirmeye ve ellerimde güzel bir şeye dönüştüğünü hissetmeyi seviyordum. Bütün bir şeye. Bana ait bir şeye.

Dükkâna her gün tüccarlar uğruyor, babama ve bana mallarını satmaya çalışıyorlardı. "Yunia Bölgesi'nin ustaları tarafından eğirilmiş ipekler," diye aklımı çelmeye çalışıyorlardı. "Şu harika satene bakın, buraya Frevera'nın merkezinden getirildi."

"Taijin Denizi'nden, ta Kiata Krallığı'ndan gelen incilerim var!"

Babam ve ben her seferinde başlarımızı iki yana sallardık. Onların mallarıyla ilgilenmiyorduk.

Tüccarlar, Keton'un dükkânda yalnız olduğu zamanları kollamayı öğrenmişti, zira her ne kadar kumaş seçme ve malzeme stoğunu tamamlama konusunda keskin bir gözü olsa da abimin kalbini yumuşatmak kolaydı. Eski bir askerin anlattığı herhangi bir hikâye, onu cebinden birkaç *jen* eksiltecek kadar yumuşatıyordu.

Bu konuda ona hiç kızmadım. Son zamanlarda abimin dudakla-

rında genellikle bir tebessüm oynaşıyordu ve sonbaharda Jappor'u ziyaret etmeye karar verdiğimizden beri o tebessüm büyümüştü.

Ammi artık orada yaşıyordu, anacadde üzerinde ballı kurabiyesi ve hünnap macunlu çöreğiyle ünlü bir fırın açmıştı. Khanujin'in saltanatında kadınların mülk sahibi olmalarına izin verilmiyordu ama İmparatoriçe Sarnai başa geçtiğinden beri işler değişmişti. Ammi'nin pastanesinin gayet iyi iş yaptığını duymuştum. Günün birinde ailesinin orayı duyabileceği kadar iyi olmasını umdum.

"Gitmemiz gerek," diyordu Keton haftada en az bir kez. "Sen ballı kurabiyelere bayılırsın, öyle değil mi Maia?"

"Evet ama senin tatlıya düşkün olduğunu hiç bilmezdim, abi!"

Bunu duyunca ağzını kapardı. İtiraf etmese de Keton arkadaşımı tekrar görmek için günleri sayıyordu. Gözlerindeki hayaletler neredeyse yok olmuştu. Hiçbir şey onları tamamen yok edemezdi ama artık gözleri daha sık ışık saçıyordu.

İşte bu yüzden, bugün fazlasıyla ciddi bir ifadeyle bahçede yanıma geldiğinde bir şeyler olduğundan endişelendim. "Keton, ne ol–"

"Bir ziyaretçin var," dedi.

Ah. Dikkatimi ipekböceklerine verdim tekrar. "Bay Chiran'sa ona ceketinin akşama doğru hazır ola–"

"Müşteri değil."

Bu kez başımı kaldırıp baktım. "Kim o zaman?"

"Gel de gör."

Abim dükkânın içinde gözden kayboldu ve peşinden içeri girdiğimde onu bulamadım. Dikişçilere mola vermelerini söyleyen babamın yanından geçtim.

"Neredeyse öğle yemeği saati," diye mırıldandım. "Bu saatte kim gelmiş olabilir ki?" Fırıncının oğlu Calu olmamasını umdum. Ben uzaklardayken bir çiftçinin kızıyla evlenmişti ve neyse ki artık dikkati üzerimde olmasa da ücretsiz tamirat için babamla bana musallat oluyordu.

Müşteri değildi. Kesinlikle Calu da değildi.

Onu görünce neredeyse sepetimi düşürecektim. O silueti nere-

de görsem tanırdım; uzun ve ince, kafasını alçak kapı çerçevesine çarpmamak için eğildiğinden sırtı hafif kambur. Siyah saçları hatırladığımdan uzundu, çok özlediğim çocuksu yüzüne düşen birkaç başıboş bukleden çok daha fazlasıydı.

Onu selamlamamı, kollarına koşup dudaklarına bir öpücük kondurmamı bekliyordu. Tüm gücümü kullanarak kendimi tuttum ve "Saç tıraşına ihtiyacın var," dedim.

İşte. Beklenti dolu tebessümü o çok sevdiğim çarpık sırıtışa dönüştü ve gözleri neşeyle parladı.

"Dramatik bir giriş yapmak isterdim," diye yanıtladı Edan. "Ne bileyim, eskiden olduğu gibi pencerenden uçarak girmek ya da gökyüzüne binlerce kuş çağırıp adını yazdırmak gibi."

"Ama?"

"Ama o zaman bunu yapamazdım." Eğilip beni öptü. Elimdeki sepet tok bir gümbürtüyle yere düştü.

Altı Kış Savaşı bittikten sonra Edan'ın Üstat Tsring'le eğitimini tamamlaması için Nandun Tapınağı'na dönmesi için ısrar etmiştim. Yeniden ayrılmak ikimiz için de zor olmuştu ama onun büyüyü benim dikişi sevdiğim gibi sevdiğini biliyordum. Onu geri kazanma şansını elinden alamazdım.

Üstelik benim de kendimle zaman geçirmeye ihtiyacım vardı. Müşterilerim iblis geçmişimden bahsetmemeleri gerektiğini biliyordu ama bütün dünya unutsa da ben unutamazdım. İblisler ve kurt şeklindeki gölgeler bazı geceler hâlâ rüyalarıma giriyordu. Artık eskisinden daha azdı ama tamamen silinip gideceklerini hiç düşünmüyordum.

Haftada bir birbirimize yazdığımız mektuplarda Edan'a rüyalarımdan bahsetmiştim. Her biri bir mektup olan kâğıttan kuşlar aramızda gidip gelmişti. Bazı günler şafak sökerken uyanır, penceremin kenarında yeni bir mektup bulurdum ve bu, kâbuslarımı yatıştırmama yardımcı olurdu. Edan her mektubu "bin adından" biriyle imzalıyordu.

"Sonbahara kadar dönmeni beklemiyordum."

"Eğitimimi erken bitirdim," derken sesinde gurur tınısı vardı. "Bunca zaman geçse de hâlâ iyi bir öğrenciymişim meğer. Bir de sana sürpriz yapmak istedim."

Gözlerimi devirdim. "Bitti mi yani?"

"Bitti. Buraya kalmaya geldim. Tabii sen beni kabul ettiğin sürece." Elini açtı. Avucunda bir tohum vardı. Ona dokunduğum anda bir erik çiçeğine dönüştü. Yumuşak ve narin yaprakları parmaklarımı gıdıkladı.

Elim ağzıma gitti.

"Bunu yapmak için bir ay çalıştım," dedi Edan. "Sırf senden bu tepkiyi alabilmek için."

"Değdi mi peki?"

"Kesinlikle," dedi ve ben itiraz edemeden beni kucaklayıp kaldırdı. Edan beni dükkânda döndürürken ciyakladım ve kahkaha attım. Sonra beni aceleyle indirdi ve kapıda kaskatı bir yüzle duran babamı görünce yüzünde uysal bir bakış belirdi.

Babam Edan'ı kolunu sıcak bir tavırla kavrayarak selamladı. "Hoş geldin. Artık döndüğüne göre kızım aşk mektupları yazmakla daha az ilgilenip dokuma tezgâhının başında daha çok zaman geçirebilir."

"Evet, efendim."

"Dükkândaki rolünü üstlenmeye hazır mısın?" diye sordu babam Edan'a.

"Kırmızıları mavilere dönüştürmek için epey çalıştım ve ben..."

"Kırmızıyı maviye çevirmek mi? Bunun için boyalarım var." Burnumu oyunbaz bir edayla kırıştırdım. "En iyisi büyünü heba etme. Atlarla ilgilenebilir ya da muhasebeye yardım edebilirsin. Bir ara para ağacı gibi bir şeyden bahsetmemiş miydin?"

"Sen de parayı önemsemediğini söylemiştin."

"Yalan söyledim."

Edan kahkaha attı. "Sen çok kötü bir yalancısın, Maia Tamarin." Beni tekrar öpmek için eğildi ama babam boğazını temizleyerek bana yandan bir bakış attı.

"Siz ikiniz pazara giderek başlayabilirsiniz," dedi. "Bay Geh'e bir sipariş vermiştim, gemisi bu sabah gelmiş olmalı. Gidip siparişi alın, olur mu?"

Siparişleri almak genellikle Keton'un göreviydi ama Edan başını eğdi ve "Olur, efendim," diye mırıldanarak beni arka kapıya doğru çekiştirdi.

"Bekle, yanlış yöne gidiyoruz. Bay Geh'in dükkânı sokağın aşağısında. Arka tarafta bir şey yok, sadece..."

Tekneyi gördüğüm anda sesim kesildi. Dün orada olmadığına emin olduğum tahta bir direğe bağlanmış, dalgaların üzerinde usulca salınıyordu.

"Okyanus mu var?" diye tamamladı Edan benim yerime.

Sessizce başımı salladım.

Evet, babamın dükkânının arkasında yalnızca okyanus vardı. Sendo ve ben arka tarafta oturup gemilerin limana yanaşmasını izler ve günün birinde denizlere yelken açmayı hayal ederdik. Ama bir tekne alamayacak kadar fakirdik ve balıkçılar da ricalarımızı hep geri çevirir, bizim çocukça düşlerimizle uğraşamayacak kadar meşgul olduklarını söylerlerdi.

Derin bir nefes aldım. "Bu ne?"

"Daha önce hiç gemiye binmediğini söylemiştin," dedi Edan. "Önce bir tekne kiralayayım diye düşündüm ama bir iki saat dolaşıp tekneyi geri getirmenin neresi eğlenceli?" Teknenin, mavinin en sevdiğim tonundaki gölgeliğine yaslandı.

"Ben de senin için bir tekne yaptım, tapınaktaki bazı müritler de yardım etti... tabii abinin de katkıları var. Pek gösterişli bir şey değil ama batmamak üzere büyülenmiş ve ailene de rahat rahat yeter. Ve..."

Parmağımı dudaklarına bastırarak onu susturdum. Ardından burnumu onunkine bastırdım. "Sana hiç çok konuştuğunu söyledim mi?"

Parmaklarımı tuttu, konuşmaya devam ederken hepsini teker teker öptü. "Gün batımına daha bir saat var, yani akıntı izin verirse bu süreyi buradan açılıp Yaz Sarayı'nı görmek için kullanabiliriz."

"Saray umurumda değil," dedim. Tekneye binmeme yardım eden Edan'ın elini tuttum. Ayaklarımın altında usulca sallandı ve içeride Edan'ın A'landi, Samaran, Balar ve hiç gitmediğim bir sürü başka yerin haritalarıyla dolu sandığını gördüm.

"Pusula yok, harita yok, kuzeye, güneye, doğuya ya da batıya yönelmek yok. Bunun gibi binlerce başka günümüz olacak." Bizi kıyıya bağlayan halatı tutarak güverteye adım atarken dengemi sağlamak için kullandım. "Sadece rüzgârı yakalayalım ve bizi gitmemiz gereken yere götürmesine izin verelim."

"Bunu yapabiliriz. Ama bir saatten uzun sürebilir."

"Zamanımız var," dedim halatı bırakıp ona doğru sendeleyerek. Edan beni yakaladı ve dümenin başına çekti. Kolunu belime dolayarak beni iyice kendine yakınlaştırdı.

Deniz önümüzde sonsuz ihtimallerle parlıyordu. Daha kısa bir süre önce hikâyemin bir masal gibi olduğunu düşünüyordum. Ne de olsa iblisler ve hayaletler, büyülenmiş bir imparator ve neslinin en büyük savaşçısına dönüşen bir prenses vardı. Bazı zamanlar babamın dükkânından ayrıldığıma, güneşi, ayı ve yıldızları Amana'nın efsanevi elbiselerine dönüştürdüğüme inanamıyordum.

Hikâyem bitmişti. Belki de kader gelecekte benim için yeni bir büyü saklıyordu. Ama şimdilik, sevdiğim çocukla birlikte ışıltılı denizde öylece sürüklenmekten memnundum.

Edan'a yaslandım, ellerimden birini pelerininin cebine daldırdım. Parmaklarım küçük, deri ciltli bir deftere değdi. Tutup çıkardım. "Bu ne?"

"Notlar." Edan süklüm püsküldü. "Bazı ünlü şairler bizim hakkımızda yazmaya başlamış ve yaratıcı özgürlüklerini epey kullanmışlar."

"Ne gibi?"

"Bana sığır çobanı demişler."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım, sonra hatırladım. "Ama sen bir sığır çobanının oğluydun."

"Bu asırlar önceydi." Edan yüzünü astı ama gözleri gülümsüyor-

du. "Bunca zaman hizmet ettikten sonra tüm A'landi'nin en şanlı, aydınlatıcı ve heybetli büyücüsü olarak bile hatırlanmayacak mıyım? Neyse ki senin adın çok daha uygun."

Güldüm. "Şiir bana ne demiş?"

Edan bir an bekledi, sonra elime uzanıp tuttu. "Dokuyucu."

Dokuyucu. O anlamlı isim.

Atam Dokuyucu orada mı, annem ve abilerimle beni izliyor mu diye düşünerek yıldızlara baktım. Sonra kendi bileğimdeki ve Edan'ın bileğindeki kırmızı iplere baktım.

Asırlık yıldız yağmurlarıyla ayrılmış bir sığır çobanının oğluyla basit bir dokuyucunun birbirlerini bulması hayret vericiydi. Edan büyücülük yeminini etmemiş olsaydı ve ben önümde uzanan yoldan çıkıp saraya gitmeye cesaret etmeseydim hiç tanışamayabilirdik. Tarih bizi nasıl hatırlarsa hatırlasın, bizi ister senede yalnız bir kez görüşebilen güneşle aya ister yıldızların dokunduğu sıradan bir oğlanla kıza benzetsin, kader ağlarını bizi bir araya getirmek için örmüştü.

Diğer ucunu nihayet bulduğum için memnuniyet duyarak kırmızı ipe dokundum.

"Maia," dedi Edan, "sana şiirlerden birini okuyayım mı?"

"Sonra." Dudaklarımda bir tebessüm belirdi ve Edan aklımdan geçenleri merak ederek bir kaşını kaldırırken onu öptüm. Ardından kollarımı ışıldayan sulara doğru açtım. "Şimdilik bu kadar yıldız yeter. Beni denize götür."

TEŞEKKÜRLER

Sonuna dek geldiğin için teşekkürler, sevgili okur. Her zaman okumak ve anlatmak istediğim bir hikâyenin sonunu yazmak buruk bir tecrübeydi. Devam kitaplarını yazmak (en azından benim için) acayip zordur ve her ne kadar Maia'yı ve onun yolculuğunu çok özleyecek olsam da onun hikâyesini tamamladığım ve dünyaya gönderdiğim için hem minnettar hem rahatlamış hissediyorum. Her şeyden önemlisi, *Şafağı Ör* ve *Akşamı Çöz*'ü gerçek kılan bir sürü mükemmel insana minnettarım.

Başından beri benimle birlikte olduğu ve yayıncılık dünyasının çalılıkları arasında bilgeliği ve sağduyusuyla bana yol gösterdiği için temsilcim Gina Maccoby'ye sonsuz teşekkürler.

Titiz düzeltileriyle kitabımı bir kez daha şekillendiren ve sabrı, coşkusu ve profesyonelliğiyle beni sürekli hayrete düşüren Katherine Harrison'a. Editörüm o olduğu için çok şanslıyım. Knopf BFYR'deki herkese kocaman teşekkürler: Alex Hess, Alison Impey, Melanie Nolan, Gianna Lakenauth, Janet Wygal, Artie Bennett, Jake Eldred, Alison Kolani, Lisa Leventer, Judy Kiviat, Julie Wilson ve Barbara Perris. Bir insanın isteyebileceği en destekleyici ekip olduğunuz ve Maia'nın hikâyesini daha çok okurla buluşturduğunuz için teşekkürler. Sizinle çalıştığım için kendimi inanılmaz şanslı hissediyorum.

Yine nefes kesici bir kapak için Tran Nguyen'e teşekkürler. Instagram'da biri bu kapağa seviye atlamış Maia 2.0 demişti. Ona ke-

sinlikle katılıyorum. Sözlerle ifade edemeyeceğim kadar hoşuma gitti. Ayrıca o güzel sesini bahşedip Maia'nın hikâyesini sesli kitaba dönüştürdüğü için Kim Mai Guest'e teşekkür ederim.

Eleştiri partnerlerim Doug Tyskiewicz ve Leslie Zampetti'ye keskin gözleri ve kulakları, ayrıca onu toplantılarımıza getirmek zorunda kaldığımda Charlotte'u eğlendirdikleri için teşekkür ederim. Yazar arkadaşlarım Liz Braswell, Bess Cozby, Lauren Spieller, June Tan, Swati Teerdhala ve the Electric Eighteens'i de candan arkadaşlıkları ve zor zamanlarda (özellikle ikinci kitap sızlanmalarında) yanımda oldukları için saygıyla anıyorum. İlk okurlarım Amaris White, Eva Liu, Joyce Lin ve Diana Inadomi'ye en yakın arkadaşlarım ve en eleştirel okurlarım oldukları için teşekkürler.

Ve tabii ki *Şafağı Ör* ve *Akşamı Çöz*'ü destekleyen tüm yazar arkadaşlarım, okurlar, kitapçılar, Goodreads kütüphanecileri, bookstagramlar ve bloggerlara teşekkür ederim. Catarina Book Designs, Rachele Raka ve Toshi Yoshitani'ye *Akşamı Çöz*'ün ön sipariş kampanyasının bir parçası olan nefis sanatsal çalışmaları için özel teşekkürler.

Son olarak da aileme teşekkür ederim. Annemle babama ve kız kardeşime kitap tanıtımlarımı düzenlememe ve kontrol etmeme yardım ettikleri, diyaloglardan karakterlerimin yemek zorunda oldukları yiyeceklere dair dürüst görüşleri ve çocukken hayal gücümü besleyerek bir yazar olma cesareti ve kararlılığı göstermemi sağladıkları için.

Beni her gün güldüren neşe olduğun ve bana çocukların kitapların geleceği olduğunu hatırlattığın için teşekkürler Charlotte!

En çok da kocam Adrian'a teşekkür ederim. Kitaplarımla ilgili daimi endişelerimi dinlediğin, bebek uyuduğunda taslaklarımı titizlikle okuduğun ve beni aşkın gerçekliğine inandırdığın için teşekkürler.